

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 VICTORIA
 ALEXANDER

*Müstakbel
Koca Listesi*

BEKLENMEDİK BİR KOCA

Londra, 1818. Leydi Gillian Marley pek istemese de bir koca bulmak zorundadır. Hem de hemen. Amcasının vasiyetini yerine getirebilmek için doğum gününden önce evlenmelidir, yani uygun bir eş bulmak için iki ayı vardır. Adaylar listesinin başındaki Shelbrooke Kontu yakışıklı fakat gizemli bir asilzadedir ve Gillian onu evliliğe ikna etmenin ne kadar zor olabileceğinin farkındadır.

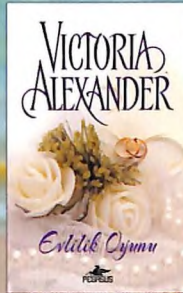
BİR MANTIK EVLİLİĞİ

Gillian'ın güzelliğine kapılmamak zor olsa da Richard Shelton'ın istediği son şey mantık evliliğidir. Söz konusu mirasın cazibesine rağmen Richard asıl hazinenin Gillian olduğunun farkındadır ve onun aralarındaki kıvılcımı görmezden gelmesine izin vermeyecektir. Artık onu her anlamda eşi yapmak için sadece iki ayı kalmıştır. Üstelik ortada onları skandala sürükleyebilecek önemli bir sır da vardır.. Müstakbel eşler tüm bu imkânsızlıkları aşıp "mantıklı" bir evliliğe yelken açabilecekler mi?

TUTKU EN BÜYÜK SERVETTEN DAHA ÇEKİCİDİR.

"İçten, incelikli ve ilgi çekici."

Julia Quinn, *The New York Times* çoksatın yazarı

Pegasus Yayınları: 1961

Bestseller Roman: 818

Müstakbel Koca Listesi

Victoria Alexander

Özgün Adı: The Husband List

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Deniz Rukiyye Sakallı

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2018

ISBN: 978-605-299-529-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018

Copyright © Cheryl Griffin, 2000

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

VICTORIA ALEXANDER

Müstakbel
Koca Listesi

İngilizceden çeviren:

Deniz Arman

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitap sevgili arkadaşlarım Cindy Rutledge, Louise Foster, Melissa MacCoy ve Diane Kinkle için yazılmıştır. Beni uçurumun kenarına kadar götürmüş ve çoğu zaman aşağı bile itmişlerdir. Uçmayı öğrenmeme yardım etmek için.

KOCA ADAYLARI LİSTESİ

*Lord Weston ve Lord Cummings tarafından
Leydi Gillian Marley'nin notlarından derlenmiştir.*

Vikont Reynolds

İflah olmaz bir kumarbaz, üstelik başarısız.

Dunstable Markisi

Yeteri kadar sevimli ama dokuz çocuğuyla, eşten çok dadı arayışında.

Lord Tynedale

Tek tük dişi kalmış bir adama göre oldukça hoşsohbet.

Baron Raitt

Çekici bir beyefendi fakat ilerleyen yaşının etkisi hissediliyor.

Lord Clevis

Adımını attığı evi zangır zangır titretecek cüssesine rağmen mükemmel bir dansçı.

Lord Runley

Şık bir görünüme ve bir koyunun zekâsına sahip.

Lord Harkin

Kısa boylu, kel ve tüysüz bir tavşana belirgin benzerliğinden tamamen habersiz.

Shelbrooke Kontu

Yakışıklı ve kendini iyi geliştirmiş.

BİRİNCİ BÖLÜM

Bahar 1818...

Bu lanet olası adam nerelerdeydi? Leydi Gillian Marley evinin ön kapısına yürüyüp kapıyı hızla açarak Londra sokaklarının her bir köşesinde onu aramamak için kendisini zor tutuyordu.

Ya hiç gelmezse?

Bu düşünce Gillian'ın omuzlarındaki kasları gerginleştirdi ama her zamanki alışılmış gülümsemesinin düşmesine izin vermedi. Bunun yerine, ancak farklı grupları uyumlu bir topluluk halinde kaynaştırma gibi zorlu görevini yerine getirmiş bir ev sahibesinin takınabileceği dingin bir kendine güven edasıyla odaya göz gezdirdi.

Bu gece Gillian'ın salonunda yirmi kadar misafir vardı. Bir köşede birkaç meclis üyesi pek anlaşılmayan bir mesele hakkında dostane bir tartışmaya girmişlerdi. Diğer bir grup yükselen bir şairin son yapıtını inceden eleştiredursun yeni resim sergisinin iyi yanları da bir başka davetli grubunun ilgi odağıydı.

Böyle ortamlarda Gillian'ın ev sahibeliği becerisinin üstünlüğü ve bu çeşit davetlerdeki itibarıyla yarışabilen yoktu. Yansıttığı görüntü her zaman olduğu gibi sakin, kontrollü ve de yetkindi.

Burada bulunan tek bir konuk bile onun bedenindeki her sinirin bir piyano teli kadar gerildiğinden şüphe etmezdi. En uyanık gözlemci bile onun midesindeki çalkantıyı tahmin edemezdi. Hiç ama hiç kimse onun bıkkınlık içinde haykırmamak için sahip olduğu öz disiplinin tümünü kullandığını hayal bile edemezdi.

Shelbrooke neredeydi?

Gillian, konukları gelmeye başladıktan sonra birkaç dakikada bir yaptığı gibi kapıya bir kez daha baktı. Shelbrooke yarım saat önce gelmiş olmalıydı. Ah, tabii ki konukların geç gelmesi alışılmadık bir şey değildi. Ama bu gece Gillian'ın burada olmasını arzu ettiği, onun için önemli olan tek konuk o ana kadar kapısının eşliğinden geçmeyi uygun bulmamış tek konuktu.

Fikrini değiştirmiş olamazdı, değil mi? Gillian'ın davetini kabul ettiğini bildiren kısa ve öz bir notla cevap vermişti; şimdi sözünden dönmesi affedilemezdi. Bir erkek nasıl bu kadar kaba olabilirdi ki? Sosyetenin kurallarından bu kadar mı habersizdi? Gillian'ın, bir daveti kabul edip sonra da bir özür notu bile yazmadan ortalıkta görünmeyecek kadar kaba biriyle işbirliği yapmaya hiç niyeti yoktu. Adam kesinlikle hak ettiğini bulacaktı.

Yine de Gillian'ın onu reddetmesi Shelbrooke'un üzerinde istenilen etkiyi bırakmayacaktı çünkü Gillian'ın niyetinden adamın haberi bile yoktu.

Gillian bu konuyu ve beraberindeki sinir bozukluğunu kafasından zorla uzaklaştırmaya çalışarak dikkatini konuklarına çevirdi. Kâh fikir ileri sürerek, kâh yorumda bulunarak görev bilinciyle bir gruptan diğerine geçti. Başka bir akşam olsa her tartışmaya coşkulu bir şekilde katılırdı ama bu gece dikkatini toplayamıyordu işte. Ağabeyi Thomas'm gönderdiği bir tablonun önünde biriken küçük davetli grubunun önünde duraksayıp gönülsüzce dinledi.

“...Sör Edmond, figür içermeyen sanatın hiçbir değeri olmadığını söylüyor olamazsınız değil mi?”

Zevkiyle değil de ölçsüzlüğüyle ünlü koleksiyoncu Sör Edmond kendini beğenmiş bir ifade takındı. “Haydi, Bay Addison, insan tasvirleri olmadan, bu şirin bir resimden fazla bir şey sayılmaz. Büyük sanat eserlerinin genellikle tarihteki önemli anları resmetmelerinin bir sebebi vardır.”

“Bir resmin sadece güzel olmasının nesi yanlış?” Gillian aniden arkasından duyduğu alaycı sese döndü.

Shelbrooke Kontu Richard Shelton ellerini arkasında kavuşturmuş düşünceli bir dikkatle tabloyu inceliyordu. Gillian’ın kalbi tekledi.

Son günlerde düşüncelerini süsleyen adam işte buydu. Genç kadın yıllardır bu kadar yakınında durmamıştı. Gillian’dan rahat yirmi santimetre uzundu. Koyu renk kaşları çatılmıştı, yoğunlaştığı belliydi. Ceviz kabuğu rengindeki saçlarının asi dalgaları sanki tıraş etmeyi unutmuş ya da sadece önemseymiş gibi biraz fazla uzundu. Acaba özel uşak tutmaya parası mı yetmemişti?

Sör Edmond sanki yeni gelen yabancıнын onun fikrini sorgulama cüretine inanamıyormuş gibi gözlerini kıstı. “İnsani yönü olmayan bir tablonun duygusu yoktur. Aynı şekilde ruhu da yoktur.”

İtibarlı eleştirmen Bay Addison, “Saçma,” diye homurdandı küçümseyen bir tavırla. “Böyle bir manzaraya bakıp da nasıl ruhu yok diyebilirsiniz? Neredeyse otların taze kokusunu alabilir ve şu gökyüzündeki bulutları hareket ettiren rüzgârın esintisini hissedebilirsiniz.”

“Tablonun insan değil de Tanrı ruhunu ifade ettiği söylenebilir,” dedi Lord Shelbrooke yumuşak bir sesle.

“Tanrı ruhu.” Sör Edmond’ın yüzü öfkeyle kızardı. “Tanrı’ya nasıl bir saygısızlık...”

“Nasıl bir algı...” Bay Addison güldü. “Tanıştığımızı sanmıyorum.”

“Daha şimdi geldim.” Lord Shelbrooke Gillian’a dönerek elini tuttu. “Lütfen beni affedin, Leydi Gillian, elimde olmadan geciktim.” Sonra gözlerini genç kadının gözlerinden hiç ayırmadan elini dudaklarına götürdü.

Adamın gözleri de kahverengi, derin, uçsuz bucaksız ve keskindi. Gillian bir an onun tablodaki ruhu gördüğü gibi kendi gözlerindeki ruhu da görebilmiş midir diye merak etti. Burada, şu kalabalık odanın ortasında bile elinin üzerine dudaklarının dokunuşu beklenmedik bir şekilde sıcak ve içten gelmişti. Sırtından yukarıya doğru çıkan tuhaf bir ürperti hissetti. Elini hızla çekme arzusuna karşı koyarak kendisini sakın bir sesle konuşmaya zorladı. “Geç mi kaldınız, Lordum? Fark etmemiştim.”

“Öyleyse özrümü daha fark edilebilir bir suç için saklayayım.” Lord Shelbrooke Gillian’ın elini bıraktı ve dikleşti. Gözlerinde gizemli bir pırıltı vardı ama gülümsemedi.

Gillian kaşını kaldırdı. “Yani daha fark edilebilir suçlar işlemeyi mi planlıyorsunuz?”

“Şu anın ötesinde pek plan yapmam, Leydim.” Lord Shelbrooke başıyla selam vererek kendisini Bay Addison’a ve diğerlerine takdim etmek üzere arkasını döndü.

O anda önlerindeki sanat eserinin değeri konusundaki tartışma yeniden başladı ve Gillian orada sinir bozucu bir dışlanmışlık duygusuyla kalakaldı. Öyle ya, ilk başta düşündüğünde haklı çıkmıştı: Adam kesinlikle kabaydı. Gerçi şunu da kabul etmeliydi ki onun hemen tartışmaya katılması Gillian’ı onunla baş başa sohbet etmekten kurtarmıştı. Şu anda ne demesi ve nereden başlaması hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Gillian, Lord Shelbrooke’u daha güvenli bir uzaklıktan gözlemeyi tercih ederek duruma uygun bir şeyler mırıldanarak çekildi. Sadece adamın elinin dokunuşu bile genç kadının üzerinde sarsıcı bir etki yaratmıştı. Bu çok saçmaydı, elbette. Gelişigüzel bir tanışıklıktan öte bir paylaşımları yoktu ve bu tanışma da sadece

Gillian'ın yıllar önceki ilk ve tek balo dönemi sırasında hayal meyal hatırlanan bir danstan ibaretti. Şu andaki tepkisi, kendi yaptığı planların neden olduğu sinirsel durumuna bağlıydı mutlaka.

Acaba Lord Shelbrooke yapacağı teklif ve bütün diğer şeyler hakkında ne düşünecekti? Bunu düşününce Gillian'ın midesi kalktı.

Bir saat kadar Gillian onun bir tartışmadan diğerine geçmesini seyretti. Adam, söylendiği kadar zekiymiş gerçekten. Yorumları gayet düzgün ve isabetliydi. Edebiyat, politika ya da sanat konularında gayet bilgili bir tavırla her tartışmanın hakkını veriyordu. Gillian elinde olmadan etkilenmişti. Eğlenceli yorumlarda bulunarak etrafındakileri güldürse de Shelbrooke ölçülüydü. Gillian, adam kendi duygularını açığa vurmadan başkalarının tepkilerini gözliyormuş gibi tuhaf bir izlenime kapıldı.

“Söylemeden geçemeyeceğim, Leydi Gillian,” dedi Leydi Forester, üzerinde yiyecek içeceklerin bulunduğu bir masanın yanında ona katılırken. “Şu Lord Shelbrooke ne kadar da etkileyici bir erkek!”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?” diye mırıldanarak güc almak amacıyla içtiği üçüncü kadeh şarabından bir yudum aldı.

“Kesinlikle. Son derece gizemli.”

“Gizemli mi?”

“Elbette.” Leydi Forester yelpazesini salladı. “Fikirlerini ifade edecek kadar konuşkan ama söyledikleri kendisiyle ilgili hiçbir şey ele vermiyor.”

Gillian adamın uzun boylu silüetini inceliyordu. “Ele vereceği ne var ki? Londra’da çok az gerçek sır vardır. Onun yaşam koşulları bilinen bir gerçek. Babası ailenin servetini saçıp savurunca Shelbrooke da onun ölümünden sonraki yılları, kaybedilenleri yerine koymaya çalışmakla geçirmiş.”

“Sanırım mali konulardaki üzücü durumu ağzının neden sıkı olduğunu açıklıyor. Yine de onun kadar çekici erkekler genellikle dikkatlerden kaçma zahmetine girmezler. Baksana, adam neredeyse gülümsemiyor bile. Sosyal toplantılarda onu çoğunlukla

fark etmişimdir ama o her topluluğun eşiğinde oyalanarak hiçbir zaman tam olarak katılmaz. Sanki katılmak için değil de yalnızca gözlem yapmak için orada bulunuyormuş gibidir.” Leydi Forester, Gillian’a yandan meraklı bir bakış attı. “Ancak onu daha önce senin davetlerinden birisinde hiç görmemiştim. Onu neden davet ettin?”

Gillian ilgisiz bir tavırla omuzunu silkti. “Değişik insanları bir araya getirmeyi severim ve birisi onun ilginç bir katkı olabileceğini önermişti.”

“Evet, burada hep en etkileyici beyefendilerle karşılaşırım.” Leydi Forester’ın bakışları Kont’un üzerinde geziniyordu. “Yanlış hatırlamıyorsam babasının ölümünden önce Shelbrooke tam bir çapkındı. Hem de ne çapkın!” Kadının dudaklarında şüpheli bir gülümseme dolaştı. “Hamiye gereksinimi olmaması ne yazık. Onun geliştirilmesi gereken sanatsal ya da edebi eğilimleri olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

Gillian güldü. “Sanmam.”

“Yazık.” Leydi Forester iç çekti. Gillian’dan sadece bir iki yaş büyük olan Leydi Forester kendisini önemli bir sanat hamisi sayardı ve günlük içindeki birkaç sanatçı ve yazarın kariyerlerine hatırı sayılır bir katkıda bulunmuştu. Karşılığında da onun, dedikodulara göre yaratıcılıkta pek de geri kalmayan, şehvetli arayışlarına katkıda bulunuyorlardı. O anda Gillian, bu kadının sunduğu tipte bir hamiliğe Shelbrooke’un gereksinimi olmadığı için şükretti.

Shelbrooke’un bakışları odanın öbür ucundan Gillian’inkileri yakalayınca sanki onun neler düşündüğünü anlamış gibi, onaylarcasına kadehini hafifçe ona doğru kaldırdı. Gillian’ın yüzünü bir sıcaklık kaplarken başıyla kibarca selam vererek anlamlı bir şekilde bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Leydi Forester Gillian’ı dikkatle süzdü. “Çok uzun süredir dulsun, şekerim. Benim deneyimlerime göre kendileri hakkında konuşmak istemeyen erkeklerin saklayacak bir şeyi vardır. Sırları diyelim istersen. Ah, genellikle bu kendisinden başka kimseye

önemli gelmeyecek bir şeydir. Yine de sırlar daima tehlikelidir ve daima,” Leydi Forester kurnazca gülümsedi, “biraz heyecan vericidir.”

“Hepimizin sırları vardır, Leydi Forester. Onun sırlarının daha tehlikeli veya heyecan verici olduğundan şüpheliyim... yani benimkilerden.”

Gillian gülümseyerek izin istedi. Daha sonra hizmetçilerin merdivenlerine oradan da çift kanatlı kapıya çıkan koridora yöneldi. Sağdaki kapı teslimat girişiydi. Gillian soldaki kapıyı çekerek açıp küçük ama bakımlı bir bahçeyle çevrili minik terasa çıktı. Bahçenin bulunduğu alan yüksek tuğla duvarla gözlerden uzak kılınmıştı.

Akşam serinliği Gillian'ı sarmalarken genç kadın sırtını kapının pervazına yaslayarak gözlerini kapayıp çenesini serin ve tazeleyici esintiye kaldırdı. Uzun bir süre öyle durup yanaklarını alev alev yakan nedenleri göz ardı etmek için çabalayarak bu keyifli duygunun tadını çıkardı.

Lanet olsun, yıllardır yüzü böyle kızarmamıştı. Besbelli yüzüne böyle ateşler basmasının nedeni adamın kendisi değil, içinde bulunduğu koşullardı. Yine de adamın ona bakışlarında bir şey vardı. Gillian bu şeyin nefes kesici mi yoksa korkutucu mu olduğundan tam emin değildi. Belki de her ikisi birdendi.

“İçerisi son derece sıcak.”

Gillian nefesini tutup gözlerini açtı.

Shelbrooke kollarını göğsünde kavuşturmuş diğer pervaza yaslanmıştı. “Benim de bir anlık bir soluklanmaya ihtiyacım vardı.”

“Öyle mi?” dedi Gillian ters ters.

Shelbrooke kaşını kaldırdı. “Eğer yalnız olmayı tercih ederseniz...”

“Hayır.” Gillian'ın sesi yumuşadı. “Hiç de değil. Beni affedin. Son derece kaba bir davranıştı. Konuklarıma bu kadar sert davranmam. Özellikle evime ilk defa gelen konuklarıma.” Gillian

gülümserken kalp atışlarının normale dönmesini arzuladı. “Umarım hoşça vakit geçiriyorsunuzdur.”

“Bu akşam bana vaat edildiği kadar eğlenceli geçiyor. Bu tür toplantılar düzenlemekteki ününüzü gerçekten hak ediyorsunuz.”

“Teşekkür ederim.” Gillian düşünmeden elini salladı. “Ben tartışmaların tipik etkinliklerde görülen dedikodulardan çok daha aydınlatıcı olduğu akşamları tercih ederim.”

“Neden?”

“Söylediğim gibi, tercihim...” Gillian duraksadı. Ona karşı dürüst olmak için çok erken değildi ve dürüstlük bir ilişkinin başarılı olmasında saygı kadar önemliydi. Gillian derin bir nefes aldı. “Yaşadığımız toplumda çok fazla israf olduğunu görüyorum. Savaşlar ve tembellik yüzünden boşa harcanan yaşamlar. Yaşadığı dünyanın durumu yerine paltosunun kesimine daha fazla ilgi göstermesi yüzünden boşa harcanan zihinler.”

“Sahi mi? Oysa sizin olmadığınız bir balo veya gece toplantısına katıldığımı pek hatırlamıyorum.”

“Dikkatlisiniz.” Gillian güldü. “Ama orada ben sadece herhangi bir davetliyim. Boş eğlencelerde bir sakınca görmüyorum. Ben sadece hayatımı onlara adamayı arzu etmiyorum. Bunun yerine bu akşamları sanatçı ve eleştirmenlerle, yazar ve bilimadamlarıyla, şair ve politikacılarla dolduruyorum. Güzelce bağlanmış bir kravatın karmaşıklığının ötesindeki meseleleri düşünen adamlarla.”

“Peki ya kadın konuklarınız?” Genç adamın sesi eğleniyor gibi mi çıkmıştı?

“Kadınların erkeklerden daha az zeki olduğunu sanmıyorum ve ifade etme özgürlüğüne sahip olduklarında algısal gözlem yapmakta aynı derecede yetenekli olduklarını düşünüyorum.” Gillian kaşlarını çatı. “Katılmıyor musunuz yoksa?”

“Hayır, hem de hiç. Düşündüğünü açıkça söylemek isteyen kadınlar uzun süredir başımın derdi olmuşlardır,” dedi Shelbrooke kuru bir sesle.

Kız kardeşlerinden mi bahsediyordu acaba? Gillian yanlış hatırlamıyorsa adamın dört kız kardeşi vardı. Yoksa hayatında başka bir kadın mı vardı?

Aralarında bir sessizlik olunca Gillian o anda söylenecek anlamsız ya da yavan gelmeyecek bir şey düşünemedi. Onun önünde aptalca şeyler söylemek istemiyordu. Zaten çok fazla şey riskleydi.

Salondan sızan ışık Shelbrooke'un yüzünün yarısını gölgede bırakmış ve profil çizgisini belirginleştirmişti. Düz, güçlü ve kararlı. *Ve de tehlikeli?* Shelbrooke Gillian'ı süzerken bakışları sabit, ifadesi düşünceliydi.

"Bu gece beni neden davet ettiniz? diye sordu birdenbire.

"Neden mi?" Bu soru Gillian'ı şaşırtmıştı. Sesine alaycı bir ton vermeye çalıştı. "Çok fazla soru soruyorsunuz, Lordum."

"Sadece cevapları hakkında hiç fikrim olmadığı zaman." Genç adamın sözlerinin altında yoğun bir anlam seziliyordu. O anda Gillian aralarında ne kadar az bir mesafe olduğunu ve burada baş başa olduklarını fark etti. Acaba o da bunun farkında mıydı?

"Leydi Gillian?"

Gillian sakinleşmek için derin bir soluk aldı. "Size bir... bir iş teklifinde bulunacağım."

"Bir iş teklifi mi?" dedi Shelbrooke yavaşça. "Resim sanatıyla mı ilgili?"

"Resim mi? Nereden çıkardınız bunu?"

Shelbrooke omuz silkti. "Bu geceki tartışmaların çoğunluğuna dayanarak aklıma gelen rastgele bir düşünce. Lütfen, devam edin."

"Benim teklifim daha çok kişisel bir konuyla ilgili."

"Öyle mi?" Shelbrooke doğrulunca Gillian'la aralarında sadece birkaç santim mesafe kaldı. Genç kadının kalbi hızla çarpmaya başladı. Adamın sesi alçaktı ve Gillian'ın anlamaya yanaşmadığı bir anlam taşıyordu. "İtiraf etmeliyim ki çok meraklandım. Tam olarak ne kadar kişisel?"

“Aşırı derecede kişisel.” Gillian o anda aralarına bir mesafe koyma ihtiyacına kapılarak eşikten içeriye adım attı. “Ancak şu an bunu tartışmak için uygun bir zaman değil. Zaten konuklarımı çok uzun süre yalnız bıraktım. Eğer daha sonra burada kalma nezaketini gösterirseniz, diğerleri ayrıldıktan sonra.”

“Nasıl isterseniz,” dedi Shelbrooke müphem bir sesle.

“Öyleyse sonra.”

Gillian başıyla selam vererek dönüp koridor boyunca hızlı hızlı yürüdü. Adamın izleyen bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Gözlemleyen bakışlarını. Düşünceli ve merak dolu. Baktığı açıdan Gillian'ın ellerindeki en küçük titremeyi veya yüzüne bir kez daha basan ateşi ya da midesine giren krampları fark edemezdi herhalde.

Beklenti ve korku birbirine karışmış ve Gillian'ın tüm bedenini sarmıştı. Bir anda bu buluşmadan kaçmak istedi ama yine de kalan bir saatlik sürenin kendisine bir ömür boyu gibi uzun geleceğini biliyordu. Bu da aslında duruma uygundu çünkü söz konusu ömrünün geriye kalanıydı.

“Bunu gerçekten beğeniyor musunuz?” dedi Richard omuzunun üzerinden.

Leydi Gillian'ın konuklarının sonuncusuna iyi geceler diledikten sonra odaya girdiğini arkasına bakmadan duymuştu. Sanki sonsuza kadar orada oyalanacakmış gibi görünen konuklara. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen uzun bir akşam boyunca gittikçe artan sabırsızlığını gizlemek için çok çaba sarf etmişti. Kadın ondan ne istiyordu acaba?

“Evet, beğeniyorum.” Gillian yanına geldikten sonra başını eğerek tabloyu inceledi. Önceki kısa karşılaşmaları sırasında kadında fark ettiği gerginlik yok olmuştu; şimdi sakin ve rahat görünüyordu. “Hem de çok.”

“Bunu ağabeyinizin gönderdiğini söylemişsiniz, değil mi?”

“Evet. Bu bir sürpriz olmuştu. Thomas’la ben hiçbir zaman yakın olamadık. Ağabeyler dükalık unvanını ve sorumluluklarını devralmak için yetiştirildiklerinden küçük kız kardeşlerine ayıracak zamanları olmaz. Ama birbirimizi severiz.” Gillian, tabloya baktığı gibi dikkatle Shelbrooke’u süzdü. “Sanırım onu tanıyorsunuz.”

“Birlikte okuduk,” dedi Shelbrooke sanki önemli değilmiş gibi. Aslında şu anda geleceğin Roxborough Dükü’nü kırbaçlamak mı yoksa ona sarılmak mı istediğinden tam emin değildi. Kayıtsız bir ses tonu takınmaya çalıştı. “Bu ressamı tanıyor musunuz?”

“Şahsen tanımiyorum ama son zamanlarda hakkında çok şey duydum. Görünüşe göre fırça tutmakta usta olduğu kadar kadınlar konusunda da hünerliymiş. O Fransız, anlarsınız ya.”

“Öyle mi?”

“Adını hiç duydunuz mu? Etienne-Louis Toussaint.”

“Ağız dolduruyor,” diye mırıldandı Shelbrooke.

“Oldukça. Onu buraya davet etmek isterdim ama topluma karışmayı sevmiyormuş.” Gillian’ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Çapkınlık şöhretine rağmen onunla şahsen tanışmış biriyle daha karşılaşmadım.”

“Leydi Forester bile mi?”

“Leydi Forester bile.” Gillian genç adamın içinde yankılanan hoş bir sesle güldü.

“Aman, Lordum. Gerçekten gülümsüyorsunuz.”

“Öyle mi?” Shelbrooke’un şaşkınlıkla gözleri büyüdü. “Bu nasıl olabilir ki? Bir an aklımı kaybetmiş olmalıyım. Bir daha böyle bir şey olmaması için dikkat etmem gerekecek.”

“Daha önce gülümsediğinizi hiç fark etmemiştim.”

Shelbrooke kaşını kaldırdı. “Beni fark ettiğinizi hiç bilmiyordum.”

Gillian’ın yanakları çekici bir şekilde kızardı fakat genç adamın sözlerini duymazlıktan gelerek ona alaycı bir şüpheyile bakmaya

devam etti. “Leydi Forester sizin oldukça gizemli olduğunuzu düşünüyor. Derin, karanlık bir sırrınız olduğundan şüpheleniyor.”

“Öyleyse onu düş kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım. Ayrıca benim hayat koşullarımın aşırı sıkıcı gerçeklerinden derin, karanlık sırları olan gizemli biri olma hayalini tercih ederim.” Genç adam tekrar tabloya döndü. “Şimdi, bunu yaratan ressamın da sırları olduğu belli. Şüphesiz hepsi derin ve karanlık sırlar.”

“Şüphesiz.” Gillian sanattan anlayan birisinin eleştirel havasıyla eseri incelerken Shelbrooke da onu gözlüyordu. “Burada çok fazla tutku var. Gem vurulmamış. Yaşam aşkından doğan bir tutku. Aşırı derecede zorlayıcı. Neredeyse karşı konulamaz. Parlak bir geleceği olacağını düşünüyorum.”

“Öyle mi?”

Gillian düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. Genç kadın kendisinden ancak yarım kafa daha kısaydı ve vücut yapısı düşündüğünden daha kıvrımlıydı. Fakat uzun yıllardır ona bu kadar yaklaşmamıştı. Evlenmeden önce ama o zaman Gillian okulu yeni bitirmiş bir kızdı.

Şimdiyse yanındaki kadın klasik bir İngiliz güzeliydi. Sarışın, beyaz tenli güzel bir kadın. Zekâsı sadece güzelliğine güzellik katıyordu. Bu her erkeğin hayallerini süsleyen bir kadındı. Hatta derin, karanlık sırları olan bir erkeğin bile.

“Tablo için söylediklerinizi beğendim. Tanrı'nın ruhu hakkında.”

Shelbrooke kaba bir tavırla omuz silkti. “Sanat hakkında çok şey bilmiyorum.”

“Yine de algılarınız çok güçlü.”

“Hiç de değil. Örneğin, iş teklifinizin doğasına dair hiçbir fikrim yok.”

Bir anda Gillian'ın kayıtsız havası kayboldu. Çenesini kaldırarak gözlerini onun gözlerine dikti. Shelbrooke onun cesaretini toplarken bile azimli olduğunu hissetti.

Gillian derin bir nefes alıp ricasını pat diye söyleyiverdi. “Bir kocaya ihtiyacım var. Önümüzdeki iki ay içinde evlenmem gerekiyor.” Sesi kararlı, bakışları sabitti. “Sanırım siz bu rol için oldukça uygunsunuz.”

Shelbrooke şaşkınlıktan donakaldı ve sesi çıkmadı. Uzun bir süre inanmayan gözlerle bakmaktan başka bir şey yapamadı. “Benimle evlenmek mi istiyorsunuz? Benimle?”

“Evet, istiyorum,” dedi Gillian. Sesi öncekinden kısıktı. Sonra yeniden gücünü toplar gibi göründü.

“Lordum, benimle evlenir misiniz?”

İKİNCİ BÖLÜM

“Evlenmek mi?”

Birdenbire Shelbrooke, Gillian'ın ricasının saçmalığını fark edip kahkaha atmaya başladı.

“Bu komik değil,” dedi Gillian kızgın bir sesle. “Ricam karşısında sizden bir tepki bekliyordum ama kahkaha atacağınızı düşünmemiştim.”

“Richard.” Genç adam burnunu çekerek gözünden akan yaşı sildi.

“Richard mı?”

“Bu benim adım. Evlenmeye niyetlendiğiniz adama ismiyle hitap etmeniz gerekir.” Son derece çekici bir kadının kendisine evlenme teklif etme düşüncesi... Richard şiddetli bir sevinç dalgasına kapılmamak için kendisini zor tuttu.

“Artık şunu kesseniz. Ben çok ciddiylim. Şunu söylemeliyim ki bu oldukça rahatsız edici. Önce bir gülümseme ve şimdi de bir kahkaha, öyle mi? Hiçbir zaman her ikisini de yaptığı görülmemiş bir adamdan.”

“Ben ne gülerim ne de gülümserim, en azından herkesin önünde çünkü unvanım karşılığında mali durumumu görmezden gelmeye

hevesli kadınların hedefi olmak istemiyorum. Bunun yanı sıra, çok çirkin sayılmam ve uzun bir süre önce öğrendim ki sadece bu bile evlilik peşindeki kadınların istenmeyen ilgisini çekmek için yeterli bir sebep.” Richard kıkırdarak kafasını salladı. “Oysa sizin karakteriniz daha sağlam. Cesaretinizi oldukça ilginç buldum...”

“Şey, ben hiç...”

“Aynı şekilde sözünü esirgemeyen tavrınızı da. O nazlı ve cilveli sohbetlerden tamamen uzak. Hayır, tam tamına kesin ve öz. Ben de size aynı şekilde davranmalıyım.” Richard Gillian’a doğru bir adım atarken sırtıtmaktan kendini alamadı. “Sizi cezbeden neydi, Gillian?”

“Leydi Gillian.” Genç kadın gözleri büyürken geriye doğru bir adım attı.

“Gillian,” dedi Richard ısrarla. “Nişanlımla resmiyet olmaz.”

“Ben henüz nişanlımız de...”

“Ama olmak istiyorsunuz.” Genç adam tekrar yaklaştı. “Mesafeli tavrım mı cezbetti sizi?”

“Şu anda hiç de mesafeli görünmüyorsunuz,” dedi Gillian tedbirli bir şekilde ve bir kez daha geriye çekildi.

“Mesafeli değilim ve hiç olmadım. Leydi Forester haklıydı, derin, karanlık sırlarım var.” Richard aralarındaki mesafeyi daha da azalttı. Genç kadın geri çekilmeye çalıştı ama arkasındaki kanepe ona engel oldu. “Toplum içindeki tutumum bunlardan birisi.”

“Sebep bu değil...”

“Öyleyse ne, Gillian?” Richard genç kadına o kadar yaklaştı ki vücutları birbirine değecek kadar yakındı. Genç adamın sesi yumuşadı. “Neden ben?”

Gillian başını kaldırıp ona baktı. Bir ressamın tuval üzerinde betimleyemeyeceği kadar değişik ve parlak bir gökyüzü rengindeki gözlerinde afallamış bir ifade vardı. Richard o anda anladı ki nedenleri ne olursa olsun, bu kadına eş olarak sahip olmak ona hiç de ters gelmiyordu. Ya da başka bir şey olarak. “Ben...”

Bu, bir sözcükten çok, bir iç çekiş gibi çıkmıştı. Uzun bir süre bakiştılar. Birdenbire, Richard kadını kollarına çekip dudaklarını onunkilere bastırmak istedi. Aralarında bir elektriklenme oldu ve... neydi bu? Arzu mu?

“Hayır!” Gillian onu iterek yanından geçip odanın diğer tarafına kaçtı. “Böyle bir şey olmayacak!”

“Nasıl bir şey?” Richard derin bir iç çekti.

“Ne olduğunu çok iyi biliyorsunuz.” Gillian ona suçlayıcı bir tavırla parmağını salladı. “Öyle bir şey!”

“Ben hiçbir şey yapmadım ki.”

“Ama yapmak istediniz!”

“Sahi mi? Emin misiniz?”

Gillian duraklayarak adamı süzdükten sonra başını salladı. “Evet.”

“Siz de oldukça iyi bir gözlemcisiniz.” Richard kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hiç öyle bir şey olmazsa evlilik çok zor olur.”

“Bu öyle bir evlilik olmayacak.” Gillian da Richard gibi kolların kavuşturarak ters ters baktı.

“Öyle bir evlilik derken tam olarak ne demek istiyorsunuz?”

“Ne demek istediğimi gayet güzel anlıyorsunuz. İkimiz de kendi yaşamlarımızı sürdürmeye devam edeceğiz,” dedi Gillian gururlu bir edayla. “Yalnızca kâğıt üzerinde bir evlilik olacak bu.”

Richard inanmaz bir şekilde homurdandı. “Benimle değil.”

“Ama listedeki tek uygun aday sizsiniz.”

“Ne listesi?”

“Müstakbel koca listesi.” Gillian’ın yüzünde, sanki itirafının küçümseyici olduğunu aniden fark etmiş gibi, endişeli bir ifade belirdi.

“Bir listeniz mi var? Bir liste, ha?”

“Siz şiddetle önerilen kişisiniz,” dedi Gillian zayıf bir sesle.

“Lanet olsun.” Richard hâlâ dolu ikram masasına uzun adımlarla yürüyüp kendisine bir kadeh şarap doldurarak bir dikişte

içti. Bütün neşesi kaçmıştı. Tanrım, bu kadın ciddiydi. Daha da kötüsü, belli ki bir terzi ya da şapkacı seçer gibi kendisine koca seçmeye niyetlenmişti.

“Daha sert bir şey tercih ederseniz konyağım var,” dedi Gillian yardımsever bir tavırla.

Richard onu duymazlıktan geldi. “Peki, beni listenin en başına yükselten şey neydi? Sanırım en tepedeyim, değil mi?”

“Elbette, en tepedesiniz.”

“Neden?” Richard dikkatli bir şekilde onu süzüyordu.

“Şey...” Gillian sanki bulmak istediği cevap gölgelerin arasında saklanıyormuş gibi odada göz gezdirdi. “Hakkınızda bildiğim her şey sizin güçlü bir kişiliğe ve sorumluluk duygusuna sahip şerefli bir adam olduğunuzu gösteriyor ve...”

“Ve ne?”

Gillian özür diler gibi gülümseyip gözlerine baktı. “Ve paraya ihtiyacınız var.”

“Devam edin.”

“Hatırı sayılır bir mirasın sahibiyim. Ancak onu alabilmem için otuzuncu yaş gününe kadar evlenmiş olmam gerekiyor.”

“İki ay içinde mi?”

Gillian başıyla onayladı.

Richard şüpheyle gözlerini kıstı. “Ne kadar hatırı sayılır?”

“Çok.” Gillian genç adamın yanına giderek elinden boş bardağı aldı ve dolaba gidip kapağını açarak bir konyak şişesi seçti. “Amerika’daki uzak bir akrabadan. Mirasa gemiler de dahil...”

“Kaç tane gemi var?”

“Sanırım sekiz, aşağı yukarı.” Gillian şişenin kapağını çekip çıkararak kadehi doldurdu.

“Buna ek olarak Amerika’da birçok arazi tabii ki.” Şişenin kapağını kapadı. “Ve çok miktarda nakit.” Sonra dönüp bardağı Richard’a uzattı.

“Ne kadar nakit?”

“Altı yüz bin...”

Richard yaklaşıarak bardağı Gillian'ın elinden çekip uzun, büyük bir yudum aldı. Uzun süredir içtiği en iyi konyanın yakması bile kadının sözlerinin yarattığı şoku azaltamadı. “Altı yüz bin...”

“Sterlin.” Gillian'ın sesi, sanki bir çocuğa şeker veriyormuş ya da boğulmakta olan bir adama halat uzatıyormuş gibi kışkırtıcı bir tonda çıkmıştı. “Ve kocam olarak yarısı sizin olacak.”

“İngiltere yasalarına göre tümü benim olacak,” dedi Richard kinayeli bir şekilde.

Gillian başını salladı. “Benim şartlarıma göre değil. İlk olarak, mirası yasalara uygun bir şekilde yarıya bölüp belgelerin de bu doğrultuda düzenlenmesini istiyorum.”

“Yani.” Richard kelimeleri dikkatle seçiyordu. “Bir koca satın almayı teklif ediyorsunuz.”

“Hiç o şekilde düşünmemiştim.” Gillian öfkelenmişti. “Çıkarlar tam olarak tek taraflı değil. Bu anlaşmadan sizin kazancınız yüksek olacak. Mülkünüzü genişletmek için finansman. Kız kardeşleriniz için etkileyici drahomalar. Shelbrooke Kontu toplumda bir kez daha hak ettiği yere gelecek.”

Richard, gözlerini bardağındaki konyağa dikmişti. Bu işte bundan daha fazlası vardı. “Ne amaçla?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Richard bakışlarını Gillian'ın gözlerine çevirdi. “Bir erkek, malını mülkünü niçin yerine koymaya çalışır zannediyorsunuz? Şerefini yeniden kazanmak için mi?”

Gillian'ın bakışlarından kafasının karıştığı anlaşılıyordu. “Şey, ben...”

“Çocuklarına, vârislerine kötü borçlardan ve zedelenmiş bir itibardan başka şeyler bırakabilmek için. Bu evliliğin şartlarına göre ortada çocuk filan olmayacak.” Richard kafasını sallayarak devam etti.

“Her zaman günün birinde evlenmeyi planlamıştım. Uygun bir eş aramaya koyulmak için ne zamanım ne de gelirim oldu. Eğer bu teklifi kabul edersem siz sadece bir koca değil, aynı zamanda bir yaşamı ve geleceği de satın alıyorsunuz. Benim yaşamımı ve geleceğimi.” Richard kalan konyağı da bitirdikten sonra bardağı kasıtlı bir jestle masaya bıraktı. “Bu kısıtlamalar altında teklifinizi reddetmek zorundayım.”

Richard başıyla selam verdikten sonra dönüp kapıya yöneldi.

“Bekleyin.” Gillian’ın sesinde çaresizlik vardı. Richard duraksadı. “Anlamalısınız. Ben kocamı çok sevdim. Âşık olmadan evlenmeyeceğime dair hep yemin etmiştim.”

Richard sessizce bekledi.

“Ama âşık olmak için zamanım yok. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Bunu isteyip istemediğimi de bilmiyorum.”

“Sizin istediğiniz türden bir evliliği kabul edemem, Gillian.”

“Aşktan başka nedenlerle evlenen birçok insan tanıyorum,” Gillian’ın sesi titriyordu, “çocukları olmuş ve birlikte mutlular. Belki bu anlaşmayı kabul ederseniz, önümüzdeki iki ay içinde...”

“Ya sonra?”

“Ve sonra... birbirimizi tanıdıkça... muhtemelen sevgi...”

Richard arkasını dönüp onu dikkatle inceledi. Belki de derin, karanlık sırları olan yalnızca kendisi değildi.

“Bu mirası almaya neden bu kadar kararlısınız?”

“Neden mi?” dedi Gillian ihtiyatlı bir şekilde.

“Bir dükün kızıısınız. Bir Effington. Ülkedeki en varlıklı ailelerden birisi. Sizin konumunuzdaki bir kadın ömrünün kalan günlerinde neden tamamen yabancı birisinin yatağını paylaşmayı düşünsün ki?”

Gillian bir an duraksadı. Sonra çenesini cesur bir edayla kaldırdı. “Bu çok büyük bir para.”

“Bir Effington için değil.”

“Bir Effington için bile çok.” Gillian bir an adama öylece baktı, sonra öfkeyle içini çekti. “Tanrım, gerçekten çok soru soruyorsunuz, Lordum.”

“Bunu daha önce de söylemiştiniz.”

“Ve bir daha söyleyeceğim,” diye çıkıştı Gillian. “Pekâlâ.” Konyak şişesini alarak Richard’ın kadehini doldurdu, büyük bir yudum aldıktan sonra ona uzattı. Richard başını salladı. Gillian omuz silkerek bir yudum daha alıp şişeyi yerine koydu.

“Hepimiz belirli beklentilerle doğarız, bir bakıma yazgılarımızla. Ağabeyim bir sonraki Roxborough Dükü olarak doğdu. Bu onun kaderi, görevi ve tüm yaşamı boyunca eğitildiği şey. Bir kadın olarak benim görevim de iyi bir eş olmaktır. Ve oldum da.” Gillian kollarını göğsünde kavuşturup doğrudan Richard’ın gözlerine baktı. “Kocamsa, kendi görevinin kralına ve ülkesine karşı olduğuna karar verdi. İspanya’da öldürüldü.”

“Üzüldüm.”

“Ben de,” dedi Gillian kısaca. “Böyle olmaması gerekiyordu.” Gillian’ın gözleri bir an daldı, sonra yeniden odaklandı. “Daha unvanını almamıştı. Ben hiçbir şeyim olmadan kalmıştım. Ailem bana yüklü bir harçlık veriyor ama ben bağımsız olmayı tercih ederim. Hayır.” Gillian dişlerini sıktı ve gözleri azimle parladı. “Bağımsız olmanın hasretini çekiyorum. Açık konuşmak gerekirse, zavallı, fakir dul olma düşüncesine katlanamıyorum. Kendi çaresizliğime dayanamıyorum.”

Gillian dönüp odanın öte ucuna yürümeye başladı. “Hayatta sizden beklenen her şeyi yaptığınız halde hayatın hiç beklenildiği gibi çıkmadığını fark etmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiç fikriniz var mı?”

“Az çok,” diye mırıldandı Richard.

“Ve daha da ötesinde, mali durumun ne olursa olsun, bir kadın olduğun için hiç seçeneğin olmadığını fark etmenin?”

“Seçenek olarak ben varım ya,” dedi Richard fısıldarcasına.

“Refahını artırmak için evlilikten başka hiç yol yok, değil mi?” Gillian’ın sesinde düş kırıklığı vardı. “Bu dünyada meteliksiz bir kadın kayda değer bir şey başaramaz. Ve daha da kötüsü, diğerlerinin de bir şeyler başarmasına yardımcı olamaz. Ah, kültür toplantılarımı yapabiliyorum. O tür eğlenceler fazla masraflı olmuyor, bilirsiniz. Ve ressamlarla, yazarları olası destekçilerle tanıştırebiliyorum ama onlara kendi başıma yardım edebilecek kadar kaynağım yok.”

“Leydi Forester’ın yardımları gibi mi?”

Gillian aniden durup bakakaldı. Sonra birdenbire kahkahalara boğuldu. “Aklımdan geçen bu değildi.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Richard alaycı bir tavırla. “Bir destekçi mi olmak istiyorsunuz?”

“Tam olarak sayılmaz.”

“Öyleyse ne?”

Gillian başını salladı. “Tam emin değilim. Şu anda belirsiz ve tarif edilmesi zor bir fikir. Ve daha doğrusu sözü edilecek kadar şekillenmiş değil.”

“Yine de bana anlatın.” Richard onun yanına geldi. Gillian’ın, belli belirsiz, hafif çiçek ve baharat kokularının kışkırtıcı karışımından oluşan kokusu etrafını sarınca genç adamın midesi kasıldı.

Gillian sanki güvenilir olup olmadığına karar vermek istercesine, başını kaldırıp ona baktı. “Bu zoraki, belki de olanaksız ve büyük olasılıkla biraz aptalca bir şey.”

“Aptalca fikirlere aşınayım.”

“Öyleyse belki zaman içerisinde size söylerim.” Gillian’ın dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Evlendiğimizde.”

Richard başparmağı ve işaretparmağıyla onun çenesini kaldırıp mavi gözlerinin içine baktı. “Beni yatağında istemeyen bir kadınla evlenmeyeceğim. Kâğıt üzerinde bir koca olmayacağım. Anlıyor musunuz?”

Gillian güçlkle yutkundu. “Evet.”

“Pekâlâ öyleyse.” Bir kez daha Richard onu öpmemek için kendisini zor tuttu. Anlaşmalarını mühürlemek için. Ve belki de kaderlerini. Sonra uzaklaştı. “Yakında kararımı bildirmek üzere sizi ziyaret edeceğim.”

Gillian yüzünde şaşkın bir ifadeyle sessizce başını salladı.

Richard dönerek odanın dışına, oradan da evin dışına uzun adımlarla yürüdü ve binayı geçene kadar da adımlarını yavaşlatmadı.

Lanet olsun, ne yapacaktı şimdi? Her zaman düşündüğünün en az yarısı kadar bile akıllıysa kadının teklifini bir an önce kabul ederdi. İster istemez pratik düşünen bir adamdı ve bu duraksaması hiç de pratik olmamıştı. Bu teklif onun dualarının yanıtıydı. Bütün maddi sorunlarını çözerek kendisinin ve kız kardeşlerinin geleceğini garanti altına alacaktı.

Bunun yanı sıra, Roxborough Düku’nün kızıyla evlenmek unvanının ve soyadının saygınlığını yeniden kazanmasına büyük katkıda bulunacaktı. Kuşkusuz son birkaç yıldır kendi yaptığı işler bu süreci başlatmıştı. Ancak Shelbrooke kontlarının şerefini yeniden kazanmak ve servetlerini iyileştirmek çok çaba gerektiren bir süreçti.

Tanrı aşkına, hangi akla hizmet böyle yapmıştı? Hangi inatçı ve kişiliğinin daha önceden bilinmeyen yanı onun altı yüz bin sterlin, sekiz kadar gemiyle Amerika’da büyük miktarda toprağı aptalca ayaklar altına almasını açıklayabilirdi?

O tür bir evlilik düşüncesi o kadar mı aykırıydı? Ve gerçekte uzun bir süre o *tür bir evlilik* olarak mı kalacaktı? Geçmişte kadınların sevgisini kazanmakta hiç sorun yaşamamıştı. Gerçi kabul etmek gerekir ki bu konudaki becerileri biraz paslanmıştı. Yine de evlendikten sonra kesinlikle arkasından sevgi gelirdi. Hatta belki aşk bile.

Aşk mı? Şimdi bir de bu rahatsız edici fikir çıkmıştı. Ayrıca daha önce aşkı evliliğin ayrılmaz bir parçası olarak hiç düşünmemişti.

Ama arzu çok iyi anladığı bir şeydi. Ve gözlerine baktığı anda bu kadını arzuladığını anlamıştı. Ve onun da kendisini arzulasmasını istemişti. Birbirlerine çok iyi uyarlardı.

Büyük olasılıkla onu engelleyen gururdu. Lanet olası gurur. Kendisinde bol miktarda bulunan tek şeydi. Yoktan var etmeye zorlanmadığı tek şey. Biraz önce etkileyici bir drahoması ve önemli miktarda varlığı olan bir kadın mirasçının peşinden gitmesine engel olan şeyin ta kendisi.

Yine de besili bir sığır misali satın alınmak istemiyordu. Ya da sadece sergilenmek için alınan yeni bir sanat eseri gibi. Ve evlendiği kadının kendisinden, isminden öte şeyler istemesini arzu ederdi. Yüzünü buruşturdu. Onu bir zamanlar fark etmeyecek kadar aşağı gören kadının şimdi kurtuluşu onda araması son derece ironikti. Tabii ki onun o olayı hatırladığından bile şüpheliydi. Çok uzun zaman önceydi ve kadının hayatında hiç önemi yoktu. Richard bu geceye kadar bunu neredeyse hiç aklına getirmemişti.

Richard, Gillian'la bir baloda, gelecekteki kocasıyla resmen nişanlanmak üzere olduğunu önemsemeden dans etmişti. Londra'daki herkes bunun çocukluktan kalma bir aşk evliliği olduğunu biliyordu. Richard o geceki kayıtsızlığının ve çok içmesinin yanı sıra sarf ettiği açık seçik yorumları hatırlayınca utancından iki büklüm oldu. Tam olarak ağzından çıkan sözleri şimdi hatırlayamadığına şükretti. Fakat Gillian'ın gözlerindeki aşağılama hiç aklından çıkmamıştı.

Kız haklıydı elbette: onun ilgisini hiç hak etmemişti. En aşağılık cinsten bir rezildi, babasının izinden gidiyordu.

Artık aynı adam değildi.

Belki de bunun için kadının o lanet listesinin başında geliyordu.

Bu güzel kadını sadece kâğıt üzerinde değil de, gerçekten kontesi olması için iki ay içinde ikna etmeliydi. Bu kolay olmayacaktı. Besbelli kadın duygularının üzerine set çekmişti.

Sonuçta dünyada hiçbir kadın, sekiz yıl olmuş olsa bile, kocasının ölümünden bahsederken Leydi Gillian gibi duygusuz olamazdı. Bu duvarları ne tür bir erkek yıkabilirdi acaba?

Ah, şüphesiz kendisini müstakbel koca listesinin zirvesine çıkaran kaliteli özellikleriyle bunu zaman içerisinde kendisi yapabiliyordu. Koşullar onu Gillian'ı ilk başta cezbeden erkek tipi haline getirmeden önce, Richard baştan çıkarma sanatında oldukça hünerliydi. Kaderin bir diğer tuhaf cilvesi daha. Bu günlerde Richard'ın hayatı ironilerle dolu gibi görünüyordu.

Yazık ki çok az zamanı vardı. Gillian'ın yaş gününe kadar kalan hafta ve günlerde her ikisinin de çok çaba harcayacaklarını şimdiden görür gibi oldu. Riske atılmış çok şeyle birlikte çok gergin anlar.

Hiç uygun bir aday olmasaydı şansı daha mı çok olurdu acaba? Güçlü bir kişiliği ve şeref duygusu olmasaydı? Tek sahip olduğu şey tutku olsaydı?

Richard bulunduğu yerde durdu.

Kadınlar her zaman kendileri için tamamen yanlış adamların özlemini çekmiyorlar mıydı? Bu da hovardaların cazibesini açıklamıyor muydu?

Belki de soğuk ve sakın Leydi Gillian'ın kalbinin anahtarı, müstakbel koca listesinin en başına yerleşen asil özelliklere sahip adamın elinde değildi. Saygın, güvenilir ve sağlam adamın. Bir kadının pekâlâ bir eş olarak seçebileceği ama asla bir âşık olarak seçmeyeceği adamın.

Belki de onun duvarlarının ötesine gerçekten geçebilecek adam, bugün olduğu adam değildi. Ama bir zamanlar olduğu adamdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“*B*unu yaptığına inanamıyorum.” Weston Kontu Robert yıllar önce sahiplendiği brokar berjer koltuğa çöküp yanındaki sehpanın üzerine parmaklarını vururken her zamankinden daha da suratsız görünüyordu. “Hem de bizimle hiç konuşmadan.”

Christopher, yani Vikont Cummings ise, şömine rafına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Robin’inkinden daha az somurtkan bir ifadeyle Gillian’ı süzüyordu. “Ve olaya tanık olma zevkinden bile bizi mahrum ederek. Oysa oldukça eğlenceli olabilirdi.”

“İşte tam da bu yüzden tanık olmanızı istemedim,” dedi Gillian. “Hem hatırlarsanız bunu sizinle konuşmuştum.” Yakındaki bir büfeye uzun adımlarla yürüdü, çekmecelerden birisini açıp iki sayfa kâğıt çıkararak iki adama doğru salladı. “Ve bu da sizin yanıtınızdı.”

Adamlar birbirlerine baktılar, Gillian da dişlerini gıcırdattı. Bir başka zaman olsa Robin ile Kit’in arasındaki bu sessiz iletişim onu eğlendirirdi. Bugün bu çocukluk arkadaşlarından körü körüne bir sadakat ve sarsılmaz bir destek dışında bir şey bekleyecek havada değildi.

“Senin ciddi olduğunu fark etmedik,” diye mırıldandı Kit.

“Ciddi olmasaydım her ikinizden de bana koca olabileceklerin listesini getirmenizi neden isteyeyim ki?”

Kit ile Robin bir kez daha çabucak bakiştılar. O bakışta bir şey vardı...

“Aman Tanrım, bilmeliydim.” Gillian elindeki kâğıtlara göz attı. “Bunlar bir şakaydı, değil mi?”

Kit huzursuz bir şekilde kımıldandı.

Robin bakışlarını Gillian’dan kaçırdı. “Tam değil ama...”

“Şimdi bunlar kesinlikle bir anlam kazandı.” Gillian listeleri önünde tutarken bakışları Robin’in titiz el yazısıyla Kit’in okunaksız kargacık burgacık yazısı arasında gidip geliyordu. “Londra’daki tüm erkekler arasında burada neden sadece bir avuç isim var diye merak etmişim.”

“Yani ne bekliyordun ki?” Robin’in sesi sinirli çıkıyordu. “Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyoruz. Ve doğrusu olası bir kocada olmasını istediğin şeyleri bulmak pek kolay değil.”

“Bu Tattersalls’a¹ gidip birinci kalite at seçmek gibi bir şey değil,” diye burnundan soludu Kit. “Ayrıca daha önce erkeklere koşum takmaya elverişli olup olmadıkları açısından hiç bakmamıştık.”

“Fakat buraya kimleri yazdığınıza bir bakın.” Gillian tiksintiyle kaşlarını çatı. “Vikont Reynolds kumar masalarında son derece ünlü...”

“Ve dolayısıyla daima paraya ihtiyacı var.” Kit kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. “Mükemmel bir seçim.”

“Benim için değil.” Gillian listeleri inceledi. “Dunstable Markisi’nin dokuz çocuğu var...”

“Sonuçta bir eş istiyor,” dedi Robin.

“O asıl dadı istiyor,” diye homurdandı Gillian. “En azından şimdiden mirasçıları var.”

---

1 Tattersalls: Londra’da açık arttırmayla yarış atları satılan ünlü pazar. (ed.n.)

“Evet, pekâlâ...” Robin boğazını temizledi. “Hiç bunu düşün-
dün mü, Gillian? Çocuk olasılığını?”

“İnan bana, o en önemli husus,” dedi Gillian fısıldarcasına.
“Öyleyse...”

“Ancak şu anda tartışmak istediğim konu değil.” Gillian kâ-
ğıtlara vurarak devam etti, “Benim konuşmak istediğim konu bu.
Kalan isimlere bakın.”

Gillian tiksintiyle başını salladı. “Bu yaşlı. Bu şişman. Hayat-
taki tek tutkusu yemek olan bir adama katlanamam. Buradakinin
de adı çıkmış ve benim de bir hovardayı ıslah edecek halim yok.”

“Yapma, hepsi birden kabul edilemez değiller.” Robin ayağa
kalkıp yanına gelerek listeyi Gillian’ın ellerinden çekip aldı. “Lord
Runley’nin nesi var peki?”

Gillian gözlerini tavana doğru devirdi. “Adam budalanın teki.
Tanrı’nın bir koyuna verdiği kadar akıl bile yok onda.”

“Ya Lord Harkin?”

Gillian inanmaz gözlerle ona bakakaldı. “Adam çeneme ancak
geliyor. Bir ömür boyu bir adamın kafasına tepeden bakmaya
mecbur kalırsam saçlı bir kafayı tercih ederim.”

Kit omuzlarını silkti. “Küçük bir detay.”

“Sen bir koca aramıyorsun,” dedi Robin alay ederek. “Sen
bir aziz arıyorsun.”

“Paraya ihtiyacı olan bir aziz.” Gillian kollarını göğsünde
kavuşturdu.

“Shelbrooke işini görür.”

“Görünüşe göre artık eskisi gibi hovarda değil,” dedi Robin.

“Shelbrooke bir aziz de değil.”

“Daha çok şeytana benziyor. Artık kumar masalarında hiç
görülmemesi tuhaf. Yıllardır adı hiçbir kadınla birlikte anılmadı.
Onu birçok etkinlikte görüyorum ama hep insanlardan uzak du-
ruyor. Bana şu hep etrafında dolaşan kasvetli şairleri hatırlatı-

yor.” Kit sanki yalnızca bu husus adamı suçlamaya yetermiş gibi gözlerini kıstı. “Güvenilir birisi değil.”

“Sizin sandığınız gibi kasvetli biri değil,” dedi Gillian alçak sesle. “Shelbrooke’un o kadar kötü bir fikir olduğuna inanıyorsanız neden onu önerdiniz?”

“Ben onun Robin’in listesinde olduğunu bilmiyordum,” dedi Kit çabucak.

Robin ona kızgın bir bakış attı. “En azından uygun görünen birisini yazmam gerekiyordu.”

“Ya? Yaşlı, şişman, aptal ya da tümüyle kabul edilemez adamları tüketmiş miydin yani?” Gillian kaşını kaldırdı.

“Tümünün kabul edilemez olduğunu düşünmüştüm,” dedi Robin.

“Shelbrooke da dahil.” Kit başını salladı. “Aklı başında hangi insan senin gerçekten adama yanaşacağını, bir de evlenme teklif edeceğini düşünebilirdi?”

“Ben bir aşk evliliği aramıyorum ki.” Gillian düş kırıklığıyla iç çekti. “Bu mantık evliliğinden başka bir şey olmayacak. Bu evlilik yalnızca amaca ulaştırıran bir araç.”

“Amaç da yüklü bir para.” Robin onu dikkatle süzdü. “İtiraf etmeliyim ki düş kırıklığına uğradım. Senin bu tür bir cazibeye yenik düşebileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Yanlıı düşünmüşsün.” Gillian’ın ses tonu son günlerdeki gerginliğin etkisiyle sert çıkmıştı ama istemeden olmuştu.

Büyük amcasının avukatının Gillian’ı arayıp miras haberini vermesinin üzerinden bir hafta bile geçmemişti. Dedesinin en küçük erkek kardeşı Jasper Effington’la hiç karşılaşmamıştı. Üçü de Gillian’ın annesiyle babası doğmadan önce Amerika’da servet yapmak için İngiltere’yi terk etmişlerdi. Ve de bunu başarıp gemicilik ve diğer işlerde başarı kazanmışlardı.

İki büyük erkek kardeş evlenip servetlerini bırakacak ailelere sahip olmuşlardı. Jasper’ın karısı çocuk veremedi ölmüş,

adam da bir daha hiç evlenmemişti. Gillian onun yaşamındaki diğer detayları bilmiyordu. Avukatına göre büyük amcası yüklü servetinin Gillian'a gitmesini istemişti çünkü bir ailedeki en küçük kardeşin kısıtlı bütçeyi çok iyi anlamış ve dahası bu bütçenin bir kadın için daha az olduğunu da iyi biliyordu.

Ancak Jasper varlıklarını evli olmayan bir kadına, hatta bir dula bile bırakacak kadar hayırsever değildi. Vasiyetinde onun otuzuncu yaş gününe kadar evlenmesi şartı vardı.

“Charles'm onaylayacağından şüpheliyim,” diye mırıldandı Kit.

Robin ona yatıştırıcı bir bakış attı. “Charles onun kendi hayatına devam etmesini beklerdi.”

“Bunu yaptım.” Gillian'ın yüreği pişmanlıkla sızladı.

Ve de gayet iyi bir şekilde devam ettiğini düşündü. Ta ki Jasper'ın vasiyeti, sekiz yıl önce kocasıyla birlikte gömdüğüne inandığı keder ve öfke duygularını geri getirene kadar.

Charles, Kit, Robin ve Gillian, birlikte büyümüşler ve kızlar ile erkeklerin yazgılarının farklılıklarını anlamadan çok önce kalıcı bir arkadaşlık kurmuşlardı. Çocuklukta oluşturulmuş bağlar şimdi bile sürmekteydi. Ancak Kit ile Robin Gillian'ın en yakın arkadaşlarıyken onun kalbini çalan Charles olmuştu. Gillian'ın ilk balo döneminden sonra evlenmişler ve birlikteliklerinin mutluluğu Gillian'ın hafızasındaki yerini o kadar güçlü bir şekilde korumuştur ki şimdiye kadar başka hiçbir erkek ciddi olarak ilgisini çekmemişti.

Bugüne kadar Gillian'ın en büyük pişmanlıklarından biri de Charles'm orduya katılma kararına karşı çıkmamasıydı. Fakat ikisi de gençti ve kendilerine hiçbir şey olmayacağından emindiler. Fakat yanılmış olmaları Gillian'ı sonsuz bir kedere boğmuştu.

“Kendi hayatıma devam ettim,” derken Gillian tam olarak kimi ikna etmek istediğini merak etti.

“Shelbrooke gibi bir adamla evlenmen Charles'ın aklına gelmeyecek bir şey olurdu,” dedi Kit gururlu bir edayla.

“Hayır, onun neyi tercih edeceğini biliyoruz.” Robin duraksadı ve içini çeken Kit’i başıyla sertçe onayladı. Sonra da gönülsüz bir poz takınarak arkadaşının yanına doğru yürüdü. Adamlar sanki Gillian cellatmış da kendileri de ölümü bekler gibi gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı.

Robin derin bir nefes aldı. “Charles birimizin öne çıkmasını beklerdi.”

“Kahramanca.” Kit omuzlarını dikleştirdi. “Ve sonuçlarına aldırmadan.”

“Sonuçlarına mı?” Gillian bakakaldı ve gülmemek için kendini zor tuttu. Adamlar o kadar... o kadar... kabullenmiş görünüyorlardı ki.

“Kesinlikle.” Robin çenesini kaldırdı. “Evlilik.”

“Zincire vurulmak.” Kit burnunu çekti. “Yaşam boyu. Ya da yaşamdan geriye ne kalırsa.”

Gillian bir an, kendisinin onlara teslim edeceğine yürekten inandıkları kötü kader üzerinde bir süre daha kafa patlatmalarına izin vermeyi düşündü. Ama sonuçta onlar en yakın arkadaşlarıydı. “İkinizden de benimle evlenmenizi beklemiyorum.”

Kit ile Robin’in yüzlerinden darağacından son anda kurtulan adamlarinkine benzer bir ifade geçti. Önceden kestirilebilen ve sık sık da sinir bozucu olan davranışları vardı ama Gillian onları bir kardeş gibi severdi. Aslında onlara kendi ağabeyinden daha yakındı. Onların karşılıklı rahat bir nefes almaları Gillian’ı sabahdan beri ilk defa gülümsetti.

“Birinizin doğrudan işin içinde olmaması yeterince sıkıntı yaratır. Ayrıca ikinizden birisini nasıl seçebilirim ki?”

Robin ciddiyetle öne çıktı. “Yine de bunu yapardık, Gillian. Eğer istediğin buysa. Birimizden biri.”

“Ben değil. Rahibin önüne çıkmak üzereyken aklım başıma gelirdi.” Kit başını salladı. “Seni seviyorum, Gillian ve daima seveceğim ama senin için bile olsa gönüllü olarak...”

“Kit, bu iltifatların yanaklarımı kızartmadan sus, yalvarırım,” dedi Gillian kuru bir sesle.

“Gördün mü?” Kit Robin’e başını salladı. “İşte tam bu yüzden böyle bir şey yapmazdım. Şu anda onun çevresinde bile dolaşmak yeterince kötü. Sanki devamlı kravatını düzeltmeni, sofraya kurallarına uymanı ya da kimsenin yanına bile yaklaşmadığı at suratlı kadınlarla dans etmeni söyleyen baskıcı bir ablan varmış gibi. En azından hâlâ kendi evime kaçabilirim.”

Robin kaşlarını çatı. “Ablan yok ki senin.”

“Olmasına da ihtiyacım yok zaten. Gillian var ya.”

“Bu saçma planı uygularsa onu daha fazla yanımızda bulamayacağız.” Robin gözlerini kıstı. “Shelbrooke, ne kadar uzun süredir arkadaşları olursa olsun, karısının iki bekâr adamla birlikte kendi keyfinde yaşamasına izin verecek bir adam gibi görünmüyor.”

“Çok saçma, Robin,” dedi Gillian kendisinin de inanmadığı bir kararlılıkla. “Evliliğim sizinle olan ilişkiyi zerre kadar de-ğiştirmeyecek.”

“Görürüz,” dedi Robin düşünceli bir tavrıyla. “Onu şahsen değil, sadece ismen tanıyorum ve bence düzgün birisi olabilir. Kesinlikle babası gibi aşağılık bir tip değildir. Ya da eskiden kendisinin olduğu gibi.”

“Ceketleri her zaman eski püskü,” dedi Kit sanki yalnızca bu bile affedilmesi zor bir günahmış gibi.

Gillian bunu fark etmişti tabii ki. Shelbrooke’un dış görünüşüyle ilgili her şey beklenilene tam uygun değildi. Birçok yönden, bunun adam hakkında iyi bir fikir verdiğini düşündü. Elinde kalan azıcık servetini kendisine harcamadığı besbelliydi.

Robin başını salladı. “Shelbrooke’un bu evliliği kabul etme nedeni açık...”

“Tam olarak kabul etmedi,” dedi Gillian çabucak. “En azından henüz etmedi.”

“Eminim edecektir,” dedi Kit gizemli bir tavrıyla.

“Yine de...”Robin Kit’e o an Kit omuzlarını silkti. “Anlamadığım şey, bu mirası almak için neden böyle yollara başvurduğun.”

“Bu çok büyük bir para,” dedi Gillian kendini savunarak. Çok iyi biliyordu ki bu sebep bugün dün gecekinden biraz daha iyi geliyordu kulağa.

Robin ile Kit beklenti içinde ona bakıyorlardı ve Gillian çocukluklarında ara sıra yaptığı gibi ikisini de yumruklamak istedi.

“Herkesten çok sizin anlamanız gerekir. Ve şunu söylemeliyim ki düş kırıklığına uğradım.” Gillian ellerini yumruk yapıp sıkarak sesine sakın bir ton vermeye çalıştı. Planlarının basit bir özgürlük arayışını aştığını arkadaşlarına söylemeye hazır değildi. Özellikle de o planlar bir borcu ödemeye dair muğlak ve belki de aptalca fikirlerden fazlası olmadığı için. “Bir erkeğin parasal özgürlüğünü kazanma arzusunu asla sorgulamazdınız. Peki, neden benimkini sorguluyorsunuz?”

“Çünkü seni tanıyoruz,” dedi Kit anlamlı bir sesle. “Çünkü sen yalnızca para veya unvan için, ya da toplumdaki konumlarını daha da yükseltmek için evlenenler hakkındaki fikirlerini söylemekten asla çekinmemişsindir.”

“Charles’la evlendin çünkü onu sevdin,” dedi Robin. “Her zaman sadece aşk için yeniden evleneceğini söyledin.”

“Koşullar durumumu yeniden gözden geçirmek zorunda bıraktı beni.”

“Ailenin de bunu onayladığına inanmıyorum.” Robin Gillian’ı dikkatle inceledi. “Senin mirası almanla ilgili bu saçma koşul hakkında ağabeyin ne düşünüyor?”

“Onun haberi yok. Ailemden hiç kimse bilmiyor ve bilmeyecekler.” Gillian kararlı ve sabit bakışlarla Robin’e baktı. “Bundan hiç kimseye bahsetmeyeceksiniz.” Sonra Kit’e döndü. “İkiniz de. Shelbrooke’la bir anlaşmaya varırsak, Effington ailesinin her bir üyesi de dahil olmak üzere, dünyadaki herkes şuna inanmalıdır ki bu evliliğin tek sebebi...”

“Aşk mı?” Kit’in ses tonu alaycıydı.

“Sevgi,” dedi Gillian mantıklı bir ses tonuyla. “Ya da diğer insanların evlenme nedenleri her neyse.”

“Dilimi tutacağım ancak evlendiğin ana kadar kararının aptallığı hakkındaki düşüncelerimi söylemeye devam edeceğim.” Robin başını salladı. “Bu sözlerimi bir kenara yaz, Gillian, pişman olacaksın.”

“Olabilir ama tatlı bir parasal özgürlük içinde yüzerken pişman olacağım.” Gillian hoş bir şekilde gülümsedi. “Artık bu konuyu kapatalım. Thomas’tan bahsediyorduk. Bana gönderdiği manzara resmini bir görün. Sanata hiçbir zaman özel bir ilgisi olmamıştır ama bu mükemmel.” Genç kadın odanın karşısında asılı tabloya yaklaştı.

Robin ile Kit bir görev duygusuyla onun yanına giderek hayranlıkla dolu yorumlar mırıldandılar. Tablo, yumuşak yeşil tonları ve güneşin altın rengi ışınlarıyla gerçekten etkileyici bir eserdir. İngiliz kırsalının pastoral bir tasviriydi. Yaşamın olması gerektiği gibi. Bu ressam eserine kalbini ve ruhunu dökmüş bir sanatçıydı.

Tablonun insan değil de Tanrı ruhunu ifade ettiği söylenebilirdi.

Gillian sırtından yukarı doğru bir ürperme hissetti ve elindeki listeleri buruşturdu.

“Çok berbat görünüyorsun.” Helmsley Markisi Thomas Effington, eski ve yıpranmış bir koltuğa oturmuş elinde gevşekçe tuttuğu bardaktaki konyayı sallayarak döndürüyordu. “Yine bütün gece çalıştın mı?”

“Bütün gece değil,” dedi Richard dalgın dalgın ve önündeki tuvalin üzerine küçük bir dokunuşla çok minik, gök mavisi bir nokta kondurdu. “Gün doğmadan birazcık kestirdim.”

“Ve güneş doğar doğmaz da tekrar şövalenin başına geçtin.”

“Hı hı.” Richard geriye çekilerek tabloyu eleştirel gözle inceledi.

“Aşırı çalışıyorsun.”

“Çok az seçeneğim var,” diye mırıldandı Richard. “Bunu bitirmem gerekiyordu.” Söylediğinin en fazla yarısı doğruydı. Ah, tabii ki resmi bitirmek istiyordu. Ne kadar kısa sürede bir satıcının eline geçerse, parası da o kadar çabuk ödenirdi. Geride onun ilgilenmesini bekleyen yarım düzine daha bitmemiş eser duruyordu. Bunun yanı sıra, çalışmak daima onun kafasını boşaltıp düşünmesine yardımcı oluyordu. Ve de düşünmesi gereken çok şey vardı.

Thomas düş kırıklığıyla içini çekti. “Neden isimsiz kalmakta ısrar ettiğini hâlâ anlamıyorum. Sosyetenin gözbebeği olabiliyordun.”

“Shelbrooke Kontu’nun günün gözdesi olmamasını tercih ederim, çok teşekkürler.” Richard terebentine batırılmış bir bez alarak fırçasını temizledi. “Ayrıca senin söylediklerine, işittiğim dedikodulara ve de resimlerimin yüklü para getirmeye başladığına bakılırsa başarı elimin altında demektir.”

“Belki ama senin elinin altında değil,” dedi Thomas anlamlı bir şekilde. “Gittikçe artan beğenileri kazanan ressamın adı Etienne-Louis Toussaint.”

“Emrinize amadeyim, Lordum.” Richard abartılı bir şekilde yerlere kadar eğildi.

“İnsanlar gerçeği bilseydi...”

“O zaman her şey bozulurdu.” Richard elindeki bezle fırçayı üzeri boya lekeleriyle kaplı yıpranmış bir masaya fırlattı. “Bunu daha önce tartışmıştık ve benim fikirlerim değişmedi. Aksine kimliğimi gizleme arzum daha da güçlendi.”

Thomas, Richard’ın çok iyi bildiği o inatçı ifadesini takınarak yeni bir tartışmaya kendisini hazırladı. “Yine de, artık Toussaint tabloları son derece popüler olmaya başladığına göre...”

“Bu da gizli kalmam için daha güçlü bir neden,” dedi Richard yumuşak bir sesle. “Haydi, Thomas. Bir an düşün. Kontlar kumar oynarlar. Kontlar ava giderler. Kontlar at binerler.” Richard aşağılayarak homurdandı. “Kontlar ailelerinin parasını sokağa atarlar

ve isimlerini lekelerler. Yine de toplumdaki hiç kimse bunu dert etmez. Oysa kontlar şerefli bir yaşam sürmek için iş hayatına girmezler. Kontlar servet aramak için uygarlaşmamış ülkelere göç etmezler. Ve hiçbir durumda kontlar resim yapmazlar. Bu ancak okuldaki küçük kızların veya yaşlı kadınların boş zamanlarını doldurmak için yaptıkları bir şeydir.” Richard kaşını kaldırdı. “Toplum bu tür uğraşları, tıpkı markilerin şiir yazmasını gördüğü gibi görür.”

“Ben hiçbir şey yayınlamadım,” diye mırıldandı Thomas ve oturduğu yerde huzursuz bir şekilde yer değiştirdi.

Richard sırtıttı. “Ve de çalışmalarından hiç kimseye bahsetmedin, değil mi?”

“Hayır ama benim yazmam senin resim yapmandan tamamen farklı bir olay.”

“Ya? Ne şekilde farklıymış?”

Thomas bardağını kaldırarak yapmacık bir selam verdi. “Senin eserlerin mükemmel. Benim şiirlerim ise berbat.”

Richard güldü ama inkâr etmeye dili varmadı. Thomas okul yıllarından beri şiir yazardı ama süregelen çabalarına rağmen yıllar içinde önemli bir ilerleme kaydedememişti.

“Yine de benim şairliğim işe yarar bir şey olsaydı bunu davul çalarak tüm dünyaya duyurmaktan bir an bile çekinmezdim.”

“Evet ama sen bir markisin ve Roxborough Dükü’nün vârisi olarak Effington ailesinin tüm serveti ve gücü elinin altında. İstedğini yapabilirsin. Oysa benim eski haline getirmem gereken bir ismim ve itibarım var. Bunun için de sosyetenin parasına olduğu kadar iyi niyetine de muhtacım. Dürüstçe söyle, sence bir kontun eseri gizemli bir Fransız’ınki kadar para eder mi?”

“Belki etmez.”

“Buna belki filan denemez. Benim adım üzerinde olursa eserlerim hiçbir zaman ciddiye alınmaz.”

“Öyleyse senin sessiz kalmana sebep olan şey gururundan başka bir şey değil.”

“Kahrolası gurur,” dedi Richard buruk bir gülümsemeyle. Bununla ilgili olarak Thomas’la şakalaşabilirdi fakat bilinmeyen bir sanatçıda övgüyle karşılanan aynı becerilerin yüksek sosyeteden birinde sadece amatörce bir uğraş olarak algılanması onu için için öfkeliendiriyordu. “Ayrıca Etienne-Louis hakkında uydurduğumuz, daha doğrusu senin uydurduğun geçmiş çok hoşuma gidiyor.”

“Bu konuda iyi iş çıkardım.” Thomas sırtarak içkisinden bir yudum aldı. “Çok da zor olmadı aslında. Bir yerde tam yerine oturan bir yorum, başka bir yerde bir gözlem, derken...”

“Voilà.” Richard abartılı bir Fransız aksanıyla ‘işte’ diyordu. “Karşımızda Etienne-Louis Toussaint. Devrim sırasında katledilen soylu Fransız ailesinin sadık hizmetçiler tarafından yurt dışına kaçırılan ve hayatta kalan tek oğlu. Şimdi de ataları için duyduğu ıstırapın etkisinde resim yaparak geçirdiği günler ve geceler, ah *mon ami*, hele o geceler...”

“O muhteşem bir dokunuştı.” Thomas daha çok sırttı.

“Gerçekten muhteşemdi. Hiç kimsenin şahsen görmediği bir adama göre, bir âşık olarak ünü efsaneleşmek üzere.”

“Teşekkür ederim.” Thomas abartılı bir alçakgönüllülükle omuzlarını silktili. “Elden ne gelirse yapılır. İtiraf etmeliyim ki bu bana büyük bir keyif verdi. Özellikle kadınlar karşı konulmaz Etienne-Louis’nin çekiciliğini tartışırken kulak misafiri olduğumda. Ne yazık ki Shelbrooke Kontu’yla ilgili benzer yorumlar duymuyorum. Artık kendine uygun bir eş arama zamanının gelmedi mi senin?”

Acaba Thomas kız kardeşine kalan mirastan ve koşullarından haberdar mıydı? Richard, Thomas’tan, kız kardeşiyle her ikisinin de çıkarına olacak bir evlilik yapması için onu ikna etmeye çalışmasını beklerdi.

“Şu anda hayatımda en son ihtiyacım olan şey bir başka kadın. Kız kardeşlerim ve teyzem arasındayken uğraşacak yeteri kadın

var etrafımda. Ayrıca hem bana uygun olan hem de benim maddi olanaksızlıklarımı görmezden gelecek bir kadın bulmam zor.” Richard duraksadı. Thomas Gillian’ın mirasını bilseydi bundan bahsetmek için daha uygun bir zaman bulamazdı. Ancak arkadaşı sessiz kalınca Richard da onun kız kardeşinin teklifi hakkında hiçbir şey bilmediğinden şüphelendi. “Kadınlar hakkında bu kadar konuşmak yeter, Thomas. Şimdi buraya gel ve şuna bak.”

Thomas ayağa kalktı ve arkadaşının yanına geldi. Uzun bir süre sessiz kaldılar.

“Müthiş bir yeteneğin var dostum,” dedi Thomas yumuşak bir sesle. “Yaptığın her eserle becerilerin daha çok gelişiyor. Muhteşem olmuş.”

“Muhteşem mi? Mükemmel oldu.”

“Alçakgönüllülüğün de yeteneğin kadar büyüleyici.”

“Başka birine ait bir ismin gölgesi altında saklanarak yaşıyorsan alçakgönüllülük gereksiz olur.”

“Kız kardeşimle konuşmama izin versen keşke. Çok fazla nüfuzu vardır ve sırrını asla ele vermez.” Thomas’ın tavrı fazlasıyla rahattı.

Dün gece olan biten tüm diğer şeylerin etkisiyle Richard eserlerinden birisini Gillian’ın elinde görmekten duyduğu şoku neredeyse unutmuştu. O da Thomas’ın sahte ve ilgisiz tavrını taklit etti. “Ah evet, sevimli, dul Leydi Gillian. Ancak, demin de söylediğim gibi şu anda hayatımı karmaşık hale getirecek başka bir kadına ihtiyacım yok, hatta söz konusu olan büyük yarar sağlayacak bir kadın olsa bile. Bir kez daha söyleyeyim, benim adıma kız kardeşimle konuşmanı istemiyorum.” Richard kaşını kaldırdı. “Benim arzularıma saygı duyuyorsun, değil mi?”

Thomas duraksayınca Richard sırtıtmamak için kendini tuttu. “Şey... elbette.”

“Ona benim eserlerimden asla bahsetmeyeceksin, değil mi?”

“Hayır... asla.”

“Ya da beni toplantılarından birisine çağırmasını önermeyeceksin.”

“Kesinlikle hayır,” dedi Thomas sadık bir tavırla.

Richard dikkatle arkadaşını süzdü. “O zaman dün gece beni bir toplantıya çağırmasını ona sen söylemedin, öyle mi?”

“Dün gece mi? Hayır, kesinlikle.” Thomas kaşlarını çatı. “Gittin mi?”

“Şey, evet ama...”

“Seni davet mi etti? Ve de sen gittin.” Thomas’ın yüzü aydınlandı. “Ne şans.”

“Niye?”

“Yani çok açık...” Thomas duraksadı. “Tam olarak kimi davet etti?”

Richard kollarım göğsünde kavuşturdu. “Shelbrooke Kontu’nu. Davetiye avukatım aracılığıyla geldi.”

“Yemin ederim benim bununla hiçbir ilgim yok.”

“Sana inanıyorum.” Richard dikkatini hâlâ temizlenmesi gereken son fırçalara çevirdi ama göz ucuyla Thomas’ı süzüyordu. “Oldukça ilginç bir akşamdı.”

“Öyle mi?”

“İlginc tartışmalarla, eğlenceli konuklarla ve arada değişik rastlantılarla dolu bir akşamdı.”

“Ya?” dedi Thomas huzursuz bir tavırla.

“Manzara resimlerinden birisini sergide görünce nasıl şaşırdığımı bir tek sen hayal edebilirsin.”

“Seninkilerden biri mi?”

“Tablomun orada bulunuşu ve beklenmedik bir şekilde davet edilişim düşünülünce neden sırrımın açığa çıktığını düşündüğümü anlarsın.”

“Elbette.” Thomas’ın yüzü meraktan kızarmıştı. “Peki, açığa çıktı mı?”

“Hayır, hiç. Hiç tahmin etmediğim bir bilgi beni şoke etti.” Richard sanki çok gizli bir sır açıklayacakmış gibi Thomas’a doğru eğildi. “Leydi Gillian’ın senden başka bir erkek kardeşi olduğunu biliyor muydun?”

Thomas’ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Sen neden bahsediyorsun, kuzum? Gillian’ım başka erkek kardeşi yok ki.”

“Yok mu?” Richard sahte bir şaşkınlıkla gözlerini açtı. “Ama olmalı.”

“Niçin?”

“Çok açık, dostum.” Richard doğrulup sert bakışlarını Thomas’ın gözlerine dikti. “Sadece tek bir erkek kardeşi varsa o zaman ona benim tablomu gönderen sen olmalısın. Ve ikimiz de biliyoruz ki benim arzularımı hiçbir zaman görmezden gelip böyle bir şey yapmazsın.”

Thomas, tıpkı elinde hâlâ bir balta olduğu halde ayağının dibinde duran ağacı kestiğini inkâr eden bir adamın baktığı gibi, bir süre bakakaldı. “Lanet olsun, Richard.” Konyağının geri kalanını da bir yudumda içti. “Toplantısına seni çağırmasaydı hiçbir zaman bilmeyecektin. Bunu kim tahmin edebilirdi ki?”

Richard kaşını kaldırdı.

“Pekâlâ, itiraf ediyorum.” Thomas, üzeri boya kavanozları, paçavralar ve diğer malzemelerle dolu olan çok eski ve oynak masaya doğru yürüyerek o karışıklığın arasından pek de iyi kaliteli olmayan bir konyak şişesi bulup çıkardı. “Bir şeyler yapmak zorundaydım. Kesinlikle böyle devam edemezsin.”

“Thomas.” Richard’ın sesi uyarır gibi çıkmıştı.

Thomas duymazlıktan geldi. “Hayır, bu kez beni dinleyeceksin. Günlerini ve gecelerini bu cehennem çukurunda geçiriyorsun...”

“Yapma, eski püskü olabilir ama o kadar da kötü değil. Ayrıca bu cehennem çukurunun sahibi sensin.”

“Bu uygun bir yer olduğunu göstermez.” diye çıkıştı Thomas. “Resim yapmadığın zamanlarda da sırf portrelerinin modellerini gözlemlemek için rasgele sosyal olaylara katılıyorsun...”

“İyi para veren modeller,” diye mırıldandı Richard.

“Tabii ki verirler. O portreleri aşırı uzun burunları veya suratlardaki lekeleri dikkate almayan o olağanüstü hafızandan yapıyorsun.” Thomas kadehini tekrar doldurdu ve şişeyi Richard’a uzattı. “Ve burada olmadığında da çiftliğe gidip kiracılarına hasat kaldırmada yardım etmek gibi saçma sapan şeyler yapmaya çalışıyorsun...”

“Yılın bu vaktinde ekim yapılır.” Richard bir bardaktan birkaç tane fırça çıkarıp bir yerlerde gerçek bir konyak kadehi olup olmadığını hatırlamaya çalışırken fırçaları masanın üzerine attı ve Thomas’ın uzattığı şişeyi aldı.

“Ne olursa olsun. Ya tarladasın ya muhasebe işleri yapıyorsun ya da Shelbrooke Malikânesi’nin damını onarmaya çalışıyorsun...”

“Birisinin yapması gerekiyor.” Richard omuzlarını silkerek bardağını doldurdu.

“Evet ama o birisi sen olmak zorunda değilsin.” Thomas derin bir nefes aldı. “Gillian senin eserlerini tanıtabilir...”

“Toussaint’ın eserlerini.”

“Senin eserlerini kariyerine en çok yararı dokunabilecek insanlara tanıtabilir. Resimlerin rağbet görünce onlara istediğin fiyatı koyabilirsin.” Thomas bardağını Richard’a doğru kaldırdı. “Ve o zaman o lanet damı onarması için ya da istediğin başka şeyleri yapması için birini kiralayabilecek paran olur.”

“Pekâlâ.”

“Pekâlâ mı?” Thomas şüpheli bir tavırla gözlerini kıstı. “Pekâlâ derken ne demek istiyorsun? Daha önce Gillian’ı karıştırmayı sana teklif etmiştim ama bu fikri her zaman çok net bir şekilde reddettin. Şimdi neden karşı çıkmıyorsun? Neler çeviriyorsun, Richard?”

“Hiçbir şey. Aklım başıma geldi, hepsi bu. Haklısın: Leydi Gillian benim çabalarımaya çok yardımcı olur.” Kız kardeşinin aslında ne kadar yardımcı olabileceğini bilse Thomas ne derdi acaba?

“Haklı mıyım?” Thomas’ın yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. “Elbette haklıyım.”

“Öyleyse.” Richard konyaktan büyük bir yudum alırken onu dün gece denelediği iyi kalite konyakla kıyaslamamaya çalıştı. “Bana ondan bahset, şu kız kardeşinden.”

“Şey... bir kız kardeş işte. Anlarsın, senin de kız kardeşlerin var.” Thomas omuz silkti. “Tam olarak ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Çok akıllı ve oldukça hoş, bu yaşta bile...”

“Çok hoş.”

“İnatçı ve azimli ama zaten o bir Effington.”

“Niçin tekrar evlenmedi?” Richard sanki sorunun cevabını önemsemezmiş gibi sordu.

Thomas gözlerini kadehine dikmişti. “Charles’ı çok sevdi. Çocukluğundan beri seviyordu. Bu gerçekten çok etkileyiciydi.” Sonra gözlerini kaldırıp baktı. “O öldüğünde Gillian mahvoldu ve uzun süre kendine gelemeydi. Annemle babam eski haline gelmeyeceğinden endişelendiler.”

“Tabii sonunda kendine geldi ama şimdi o zaman olduğundan daha fazla içine kapanık oldu.” Thomas başını salladı. “Gillian’ın ne düşündüğünü ya da hissettiğini hiç anlamazsın. En azından ben hiç anlamam. Belki arkadaşları...”

“Weston ve Cummings mi?”

Thomas başıyla onayladı. “Üçü –Charles’la birlikte dördü– birlikte büyüdüler. Gillian’ın tekrar evlenmemesinin nedenleri arasında onlar da var mı diye hep merak etmişimdir.”

Richard elindeki konyacı çevirerek döndürdükçe soluk sarı renkli içki ucuz kadehin kenarlarını kaplıyordu. “Anladığım kadarıyla kocası daha unvanı devralmamıştı.”

“Lanet olası kötü şans. Gillian daha iyisini hak ediyordu. Aileden bir harçlık alıyor ama çok yüksek değil. Annem onun daha fazlasını kabul etmeyeceği için üzülüyor. Bunu ben de hiç anlamıyorum. Gillian bunun hakkında pek konuşmaz ama bence hiçbir şey almamayı tercih ederdi.”

“Anlıyorum,” dedi Richard sessizce ve kadının dün geceki duygusal yorumlarını hatırladı. Belki Gillian sadece ailesinin yardımlarından sıkılmıştı. Ne sebeple olursa olsun, bu mirası fena halde istediği ortadaydı.

“İşe koyulmalıyım.” Thomas yeni tabloya göz attı. “Görüyorum ki bu götürmek için daha hazır değil, ha?”

“Tam değil. Hafta sonuna kadar tamamen kurur. O zaman alabilirsin. Umarım, Shelbrooke Malikânesi’nin çalışanlarının ya da çalışanlardan arta kalanların en az üç aylık maaşlarını ödeyecek kadar para getirir.”

“O parayla bir de yeni bir ceket alabilirsin.” Marki Richard’ın elindeki kadeh küçümseyen bir bakış fırlattı. “Ve de iyi kalite bir konyak.”

“Bunu içmeye pek itirazın yok gibi görünüyorsun.”

“Ama var. Sadece kibarlıktan içiyorum.” Thomas likörü bitirip bardağını masaya koydu.

“İyi bir arkadaş olduğunun mutlak göstergesi.”

Thomas, Richard’ın işbirlikçisi olduğu kadar kesinlikle en yakın, daha doğrusu tek arkadaşydı. Okul yıllarından beri birbirlerini tanıyorlardı fakat Richard’ın babasının ölümünden sonrasına kadar pek görüşmemişlerdi. O zaman bir şekilde tanışıklıklarını tazeleyip kardeş kadar yakın olmuşlardı.

Richard gözden çıkarılmış bir mülkü kârlı bir yatırıma dönüştürebilmek için ne yapacağını bilemez bir durumdayken Etienne üç yıl önce doğmuştu. Aslında o zaman fena halde ihtiyacı olan parayı sağlayabilmesi için bu gizemli paravanı kullanmasını ilk öneren Thomas’tı.

Şu anda Thomas Richard’ın tablolarını bir avukata teslim ediyor, o da onları bir sanat tacirine aktarıyordu. Ödemeler de

aynı yolların tersi izlenerek üzeri örtülü bir şekilde gerçekleşiyordu. Her ikisi de bu dolambaçlı yolun Richard'ın isminin gizli kalmasını garantilediğinden emindi.

"Ve Thomas, bu kez satıcının komisyonu çıktıktan sonra kalan miktar ne olursa olsun kirayı almayı unutma."

Thomas gözlerini devirdi. Bu, aralarında hep devam eden bir tartışmaydı. "Burası bana iyi cins bir at için harcadığımdan daha az paraya mal oldu. Ben maddi açıdan rahatlıkla..."

"Yine de ben kesinlikle..."

"Biliyorum, biliyorum." Thomas boyun eğmiş bir şekilde iç çekerek kapıya doğru yürüdü. "Pekâlâ. Ama en azından sana daha iyi bir yer bulmama izin verebilirdin."

"Burası benim gereksinimlerim için yeterli. Ve ışık da mükemmel. Ayrıca," Richard sırtıttı, "bu cehennem çukurunu bayağı seviyorum. Benden bir şey istemiyor."

Burası şehrin iş merkezinin sınırındaki demode ancak itibarsız olmayan ticari bir binanın en üst katını kaplayan tek ve geniş bir odaydı. Oda hem stüdyo hem de yaşam alanı görevini görüyordu ve yalnız yaşayan bir erkek için fena değildi. Richard'ın kız kardeşleri ve teyzesi şehir dışında Shelbrooke Malikânesi'nde kalıyorlardı. Ancak Richard'ın işi onun Londra'da bulunmasını gerektiriyordu. Ailesi onun yine de yetersiz gelirinin kaynağı hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Richard da böyle olmasını tercih ediyordu.

Thomas binayı Richard'a söylemeden satın almıştı ve büyük binanın geri kalanından gelen kiranın satış bedelini çoktan karşıladığını ısrarla söylüyordu.

"Bu kahrolası gururun senin sonun olacak ama, Richard."

"Göreceğiz." Richard onun gözlerine baktı. "Bir gün sana her bir şeyi ödeyeceğim."

"Hiç şüphem yok," derken gülümsedi Thomas. "Eğer durumlarımız ters olsaydı senin de aynı şeyleri benim için yapacağından

da şüphem yok.” Thomas kapıyı açtı ama kararsız bir tavırla geri döndü. “Ee... bu günlerde para durumun nasıl?”

“Eğer daha hızlı resim yapabilsem iyileşir.” Richard kayıtsız bir tavırla omuzunu silktilti. “Birkaç tablo siparişi alabilirim, özellikle suratların istenmeyen özelliklerini göz ardı eden o portreler için.”

“İşte Etienne-Louis’yi başarılı bir kişi yapacak olan tam da bu.” Thomas gülünce Richard da ona katıldı.

İki arkadaş biraz daha sohbet ettikten sonra Thomas ayrıldı.

Bir anda Richard’ın keyfi kaçtı. Şüphesiz her tablo ödenecek bir fatura demektir. Ancak artan ücretine rağmen geliri yetersiz kalıyordu. Düş kırıklığı içinde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Öyle görünüyordu ki ne yaparsa yapsın, ne kadar fazla çalışırsa çalışsın, bir yıl öncesinden daha ileriye gidememişti. Ya da iki. Ya da beş. İhtiyacı olan şey, şu anda onu bu kadar kısıtlayan parça parça gelen para değil, büyük miktarlarda, hepsi bir anda akın eden para kaynaklarıydı.

Gillian’ın teklifi onun tüm problemlerini çözecekti. Ancak onun koşullarıyla asla yaşayamazdı. Evlenirlerse bu her anlamda bir evlilik olmalıydı. Daha azının bir yararı olmazdı.

Richard yeni bitmiş tabloyu şövaleden alarak dikkatle duvara dayadı. Gillian tekrar âşık olup olmayacağını bilmediğini söylemişti. Richard kadının gözüne girme becerisinden şüphe duymuyordu ama başarısızlık riskini göze almak her ikisi için birçok şeyi tehlikeye atardı.

Shelbrooke Kontu, Londra hanımefendilerinin kalplerinde derin yaralar açtığından beri çok uzun bir zaman geçmişti. Artık Richard’ın hafif ilişkiler peşinde koşacak ne sabrı vardı ne de kolay elde edilen ve aynı şekilde kolay unutulmuş anlamsız fiziksel ilişkilerin ötesinde bir şeye arzu duymuyordu. Buna rağmen, gençlik günlerinde ününü artıran becerileri hâlâ duruyordu. Kullanılmaktan ötürü birazcık paslanmıştı belki ama yine de oradaydı.

Dün gece aklıma gelen o rezil düşünce hâlâ beyninin bir köşesinde gezinip duruyordu. Ancak belli belirsiz ve aynı zamanda zayıf bir düşünceydi bu. Eskisi gibi bir çapkın olması onu Gillian'ın listesinden düşürmekle kalmayacak, aynı zamanda onun uygun bir koca adayı olduğu konusundaki fikrini de değiştirecekti. Karakteri çok büyük değişiklik göstermişti ve doğrusu eski halini pişmanlık ve biraz da tiksintiyle hatırlıyordu.

Gillian ne okulunu yeni bitirmiş masum bir kız, ne de koca delisi evde kalmış bir kız kurusuydu. Hiçbir şekilde hevesle onun kollarına atlamayacaktı. Gillian mirasa konma arzusuyla pekâlâ gerçek bir evliliği kabul edebilirdi ama gönülsüz bir gelin fikri Richard'ın midesine kramplar girmesine neden oluyordu. Onu aksine ikna etmek için dikkatle beynini yorması gerekiyordu.

Richard dalgın bir şekilde köşedeki yığından geniş ve hazır bir tuval çıkartarak şövalenin üzerine yerleştirdi. Bir plana ihtiyacı vardı.

Bu arada çalışmaya da ihtiyacı vardı. Sanki yaratma eylemi önüne çıkan her türlü problem üzerinde düşünmesi için beyninin daha işlek bölümünü özgür bırakıyormuş gibi, yeni bir resmin içine dalıp gitmesi kadar hiçbir şey onun düşünmesine yardımcı olmuyordu. Ve gerçekten bu paraya ihtiyacı vardı. Şu anda altı yüz bin sterlin, aşağı yukarı sekiz gemi ve Amerika'da çok büyük topraklara ciddi anlamda daha yakın değildi.

Richard siyah tuvale gözünü dikerek bir sonraki projesini gözden geçirdi. Manzara resimleri şu anda son derece popülerdi. Ancak tuhaf bir nedenle şu anda bir portre yapmayı tercih ediyordu.

Daha da tuhafı, aklına tek bir yüz gelmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kapı durmaksızın vurulurken çıkan ses tüm evin içinde yankılanıyordu.

Gillian bir eliyle tırabzanları tutmaya diğer eliyle de sabahlığının önünü kapatmaya çalışırken sendeleyerek ön merdivenden aşağıya indi. Gecenin bu saatinde kim bu kadar ısrarla içeriye girmek isteyebilirdi ki? Karanlığın içinden ön kapıda uşağının tuttuğu mumun yansıttığı ışığa doğru baktı.

Wilkins el yordamıyla kapıyı açmaya çalışırken Gillian'ın tam anlamadığı ama daha önce yıllar içinde işitmiş olduğu çok kötü şeyler mırıldanıyordu. Genelde iyi eğitilmiş olan Wilkins görevlerini hayranlık uyandırıcı bir şekilde yerine getirirdi. Tabii Gillian'ın açısı Bayan Wilkins'le arası kötü değilse. Ya da çok fazla şarap içmemişse. Veya gecenin bir yarısında uyandırılmamışsa.

Wilkins kapıyı öç alırcasına hızla çekip açtı. Fakat yine de gereğinden fazla açmamıştı. Sonra hemen konumunu hatırlayıp vücudunu dikleştirerek hepsini derin uykularından kaldıracak kadar cesur kişiye tepeden bakmaya hazırlandı. Wilkins tepeden bakma işinde son derece iyiydi ve kibirliliğiyle boyunun kısılğını

telafl ederdi. Adam Gillian'ın zar zor çenesine geliyordu ve ancak tıknaz, küstah bir cüceye benziyordu.

Gillian merdivenin yarısında duraksayarak ilgilenmesi gerekir mi yoksa yatmaya gidebilir mi diye merak etti. Bu, gece geç vakit eğlenceden dönüp kapısını şaşırان bir sarhoştan başkası olamazdı. Wilkins'in sesi alçak, ses tonu son derece düzgündü ama Gillian kelimeleri tam anlamıyordu.

Wilkins yarı aralık kapıdan geri dönüp Gillian'a baktı. "Leydim, bir ziyaretçiniz var."

"Ziyaretçi mi? Bu saatte mi?"

"Ona konuk kabul etmediğınızı söyleyeyim mi?" Wilkins, sanki gece geç gelen konukları robdöşambr ve gece başlığıyla karşılamak her zaman yaptığı bir şeymiş gibi konuşuyordu.

"Kapının dışında durup besbelli bizim konuştuğumuz her kelimeyi işittiğine göre bu yakışık almaz." Gillian esnemesini bastırarak merdivenlerden aşağıya indi. "Ama önce kim olduğunu öğren."

"Pekâlâ, Leydim." Wilkins burnunu çekerek kapıya döndü.

Birdenbire kapı hızla açılarak Wilkins'in tombul bedenine tok bir sesle çarptı.

"Affedersin babalık. Durduğun yere dikkat etmelisin. Kendine iyi bak." Shelbrooke sürtünerek uşağın yanından geçip başıyla Gillian'ı selamladı. "İyi akşamlar."

Gillian gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Akşam saatler önceydi. Neredeyse gün ağaracak."

"Öyle mi?" Shelbrooke sırtarak parmaklarını zaten dağınık saçlarının arasında dolaştırdı. "Bir düşünsenize. Geceye ne oldu merak ediyorum."

"Birçoğumuz için yatağımızda uyuyarak geçti," dedi Gillian sert bir sesle.

“Bizim... yatağımızda mı? Bakışları karşılaştınca bir anda bu masum sözcükler, Gillian’ın söylemek istediği şeyden çok daha farklı bir anlama büründü.

“Yataklarımızda.” Gillian zorla yutkundü.

“Ben de öyle demedim mi?” Shelbrooke genç kadının elini yakalayıp dudaklarına götürdü. Çenesi kirli sakalıyla kararmıştı. Gillian teninde adamın sakalını hissetmeyi tuhaf bir şekilde samimi ve biraz da heyecan verici buldu.

“Hayır.” Gillian’ın sesi çatlamıştı ve gözlerini onun gözlerinden ayıramıyordu. “Siz yatağımız dediniz. Ben yataklarımız dedim, birden fazla. Herkesin kendi yatağı.”

“Benim hatam.” Shelbrooke dudaklarını Gillian’ın elinin üzerinde hafifçe gezdirirken genç kadın ürperdi. “Umarım sizi rahatsız etmedim.”

“Hayır, kesinlikle.” Adamın gözleri derin ve etkileyiciydi; sanki Gillian’ı daha yakına çağırır gibilerdi. “Zaten daha uyumamıştım.”

“Ne yazık.” Shelbrooke, Gillian’ın elini bıraktı ve bakışları çok bilindik bir tavırla genç kadının üzerinde dolaştı. Bir anda Gillian sabahlığının önünün açıldığını ve altındaki hayal gücüne yer bırakmayan dekolte geceliğinin görüldüğünü fark etti.

“Burada ne yapıyorsunuz?” Gillian geriye çekilerek sabahlığının iki yanını birleştirerek daha sıkı sarındı.

“Cevabımı vermeye geldim.” Shelbrooke gülümseyerek ellerini arkasında kavuştuup oturma odasına ilerledi.

“Cevabınız mı? Şimdi mi?”

“Kafamı kurcalıyordu,” diye seslendi omuzunun üzerinden. “Ve sanırım sizin de uyuyamamanız işte bu yüzden.”

“Hiç sanmam.” Tanrı aşkına, adam kesinlikle parasızlığını küstahlığıyla kapatıyordu. Gillian da peşinden ilerledi. “Muhtemelen akşam yemeği biraz ağır gelmiştir. Ya da uyuyamayacak kadar yorgun düşmüş olmalıyım. Veya yatağım biraz...”

“Gillian.” Genç adam o kadar hızla arkasına döndü ki Gillian neredeyse ona çarpıp düşecekti. “Teklifiniz üzerinde çok kafa yordum.”

“Ve?” Gillian’ın kalbi hızla çarpıyordu.

“Evliliğimizin önündeki en büyük engeller sizin koşullarınız; bu evliliğin yalnızca kâğıt üzerinde olma saçmalığı ve benim buna razı olmayışım.”

“Şey, evet ama...”

“Ancak yanlış hatırlamıyorsam, önümüzdeki iki ayı birbirimizi tanıyarak geçirmemizi de siz önermiştiniz. Deyim yerindeyse bir çeşit nişan denemesi gibi...”

“Ben hiç öyle...”

“O zamanın sonunda size tamamen itici gelmediğimin farkına varmanız dileğiyle...”

“Ben hiçbir zaman itici olduğunuzu söylemedim!”

“Özür dilerim, yatağımı paylaşmanın tümüyle itici gelmediğinin demek istemiştım. Bu daha doğru oldu, değil mi?”

“Evet.” Gillian başını salladı. “Hayır.”

“Anlıyorum.” Shelbrooke kaşını kaldırdı. “Öyleyse fikrinizi değiştirdiniz ve tam anlamıyla karım olmaya hazırsınız.”

“Hayır!” Shelbrooke ona soran bir bakış attı. Gillian sabırsızlıkla başını salladı. “Tanrı aşkına, Lordum, büsbütün kafamı karıştırıyorsunuz.”

“Sahi mi?” Shelbrooke kendinden oldukça memnun görünüyordu.

“Evet öyle.” Gillian arkasını döndü, gözlerini sımsıkı kapadı ve iki parmağını burun kemiğinin hemen üzerindeki bir noktaya bastırarak her an başlayabileceğini bildiği can sıkıcı zonklamayı önlemeye çalıştı.

“Başınız mı ağrıyor?” Shelbrooke’un sesinde şefkat vardı.

“Henüz değil,” dedi Gillian ters bir şekilde, “ama kısa süre içinde başlayacağını düşünüyorum.”

“Bana izin verin.” Gillian arkasından yaklaştığını sezdi ve bir şey söylemesine fırsat kalmadan şakaklarının üzerinde yumuşak bir dokunuş hissetti.

Gillian sıçradı ve hızla gözlerini açtı. “Siz ne...”

“Size yardım etmeye çalışıyorum,” dedi Shelbrooke ve hafifçe onun sırtını geriye doğru çekti. “Gevşeyin, Gillian.” Genç adamın parmakları Gillian’ın başının üzerinde ağır ve küçük daireler çizerek hareket ediyordu. “Isırmam, söz veriyorum.”

“Isıracağınızdan endişe etmiyordum zaten,” diye mırıldanırken adama yaslanmamak için sırtını dik tutmaya çalıştı.

“Yazık.” Shelbrooke abartılı bir şekilde içini çekti. “Bir zamanlar kadınlar ısırمامdan ve daha fazlasından endişe ederlerdi. Anlaşılan ıslah olmuşum.”

“Biliyorum.” Adamın gerçekten harika elleri vardı. “Sizin hakkınızda her şeyi biliyorum.”

“Her şeyi mi?”

“Önemli olan her şeyi.” Gillian Shelbrooke’un kolay erişilebilmesi için başını yana yatırdı.

“Öyle mi?”

“Elbette. Bir erkek hakkında mümkün olan her şeyi öğrenmeden evlilik gibi önemli bir konu için ona yanaşmam.” Yine de Gillian onun böyle marifetli elleri olabileceğini hiç düşünmemişti. Gözleri kendiliğinden kapandı.

“Bu aptalca olurdu.”

“Hı-hı.” Gillian için düzgün bir cümle kurmak zordu. Genç adamın dokunuşlarıyla oradaki kemiklerinin eriyebileceğini düşündü.

“Başınız daha iyi mi?”

“Hı, hı.” Gillian gevşeyerek hafifçe adama yaslanıp onun parmaklarının fevkalade dokunuşlarına kendini bıraktı.

“Yardımcı olabildiğime sevindim.” Shelbrooke Gillian’ın kuşağına fısıldıyordu. Gillian beyninin bir tarafıyla, onun dokunuş-

larının verdiği hazdan buğulanmamış bölümüyle, genç adamın başını eğerek daha çok yaklaştığını, duruşlarının samimiyetini ve bu ıslah olmuş çapkının boynunu, omuzlarını öpmesinin ne kadar kolay olacağını fark etti.

“Şu halde.” Shelbrooke ellerini indirerek o kadar ani bir şekilde geriye çekildi ki Gillian dengesini zor tuttu. İçini tuhaf bir düş kırıklığı kaplamıştı. Bu duyguyu göz ardı ederek sakinleştirici bir soluk aldı. “Anlaşmamıza gelince.”

“Ah, evet, bir karara vardığınızı söylemişsiniz.” Gillian ona doğru döndü. “Ve ne...” Genç adam Gillian’ın sandığı kadar uzaklaşmamıştı. Aslında, aralarında bir adımdan daha az bir mesafe vardı ve genç kadının gözleri onun ağzının seviyesindeydi. Dolgun, sıkı ve muhtemelen oldukça sıcak dudakları olan çok hoş bir ağızdı bu. Kesinlikle bir çapkının ağzı; ıslah olmuş olsa da olmasa da. Acaba şimdiye kadar bu ağız kaç kadını öpmüştü? Sevmiştii? Haz vermişti?

“Gillian?” Sanki genç kadının ne düşündüğünü tam olarak anlamış gibi Shelbrooke’un dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gillian, bakışlarını hızla adama çevirirken kendi sesindeki soluğu kesilmiş tınıyı güçlkle fark etti. “Evet?”

Bir anda Shelbrooke’un gözlerindeki neşe kaybolurken Gillian’a sanki daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Gözleri koyu, etkileyici ve dudakları kadar çekiciydi. Gillian içinde aşına olmadığı bir sızı hissetti. Onun gözlerinde ruhunu kaybedebilirdi. Onun kollarının kendisini sardığını hissetmek için ruhunu teslim edebilirdi. Dudaklarının tadını almak için ruhunu feda edebilirdi.

“Gillian?” Shelbrooke’un sesi gergindi. Sanki genç kadını saran özlemi anlıyor ve paylaşıyor gibiydi.

“Richard, ben...” Gillian yutkundu. “Ben...”

“Bence karı koca olarak iyi uyuşacağız.”

“Senin karın.” Richard’ın karısı.

Charles'ın karısı.

Güçlü, hızlı ve sert bir suçluluk duygusu Gillian'ın içini kaplarken bir yumruk darbesi gibi göğsüne oturdu. İçini çekip hızla geri çekildi.

“Gillian, ne...”

Gillian kollarım kendi etrafına doladı, hızla döndü ve gittikçe artan panik duygusunu bastırmaya çalışarak odanın karşısına yürüdü. Hayatta tek sevdiği adamı aldatmayı nasıl düşünebilirdi? Daima sevdiği? Kocasının ölümünden sonraki yıllarda diğer erkekler onu öpmüşlerdi ama ileri gitmeleri ne hoş görülüş ne de cesaretlendirilmişti. Ama asla ve asla bir erkeğin kendisini öpmesini istememiş veya onun dokunuşunu arzulamamıştı. Ya da onu saran kollarına muhtaç olmamıştı.

“Gillian?” Richard'ın sesinde ihtiyat vardı.

Gillian derin bir nefes alarak aslında öyle hissetmediği halde sakın bir tavır takındı. Sonra aralarındaki o yakınlaşma anı hiç yaşanmamış gibi kayıtsız bir gülümsemeyle yüzünü Richard'a döndü.

“Öyleyse, Lordum, dedi canlı bir sesle, “kararınız?”

Richard gözlerini kısarak uzun ve rahatsız edici bir süre onu inceledi. Gillian dosdoğru onun gözlerine bakmak için kendini zorladı.

“Pekâlâ. Bir eş aramak için pazara çıkmamışken evlenme zamanım gelmiş de geçmiş. Ayrıca, size kalan bu mirasın benim hayatımdaki koşulları ne kadar düzelterceğini kabul etmemek aptallık olur. Bu yüzden benim isteğim sizinle... sizinle...” Richard yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını salladı. “Flört etmek uygun bir kelime gibi gelmiyor.”

“Yine de anlıyorum,” dedi Gillian çabucak.

“Ve aramızdaki evliliğin ancak hangi koşullarda gerçekleşebileceğini de anlıyorsunuz, değil mi?”

Gillian çenesini kaldırıp kararlı bir sesle, “Biliyorum,” dedi.

“Mükemmel. Ancak bir şartım daha var.” Richard sanki sözlerini tartıyormuş gibi duraksadı. “Verilen sürenin bitiminde sizinle evlenmemeye karar verirsek ve böylelikle mirasınızdan yoksun olursam hiçbir şaysız kalacağım.”

“Benim gibi,” dedi Gillian ters bir şekilde.

“Evet ama parasal olarak siz benim kadar çaresiz bir durumda değilsiniz, değil mi? Sonuçta, gerektiğinde yardımınıza koşacak varlıklı bir aileniz var.”

Gillian içinde bir huzursuzluk hissetti. “Aileme bağımlı olmamayı tercih ederim.”

“O sizin bileceğiniz iş ama bu durumdan faydalanma seçeneğiniz duruyor. Oysa önümüzdeki iki ayı sizi baştan çıkarmakla geçirmeye benim gücüm zor yeter.”

“Beni baştan çıkarmak mı?”

“Buna ne dememiz gerekir?”

Gillian öfkeyle kaşlarını çatı. “Sanırım flörtte karar kıldığımız.”

“Tam doğru değil,” diye mırıldandı Richard.

“O kadar açık da değil ama bunu ötekine tercih ederim.”

“Nasıl adlandırmak istersek isteyelim, sonuç aynı. Ya evlenip mirası almaya hak kazanırsınız ya da evlenmeyiz ve ben de harcadığım zaman ve çektiğim sıkıntılar karşılığında hiçbir şaysız kalırım.”

“Umarım durum sizin için söylediğiniz kadar kötü olmaz.” Gillian öfkeyle kaşlarını çatı. “Harcayacağınız zamanı telafi etmemi önermiyorsunuz, değil mi? Belki de ödememi?”

“Hiç de değil.” Richard’ın sesinde incinmiş bir ifade vardı.

Richard’ı gücendirmemişti herhalde, değil mi? Aslında gücennesi gereken kendisiydi. Kendisini baştan çıkarmak –kendisiyle flört etmek– için birisini kiralama fikri saçma, terbiyesiz ve...

“Böyle bir şey önermenize alındım.”

“Alındınız mı?” Gillian inanmaz gözlerle ona baktı.

“Gerçekten alındım. Sizi baştan çıkarmak için para bekleyen bir adam olsaydım...”

“Baştan çıkarmak değil!”

“O zaman listenizin en başında olmayı hak edecek türden bir adam olmazdım.” Richard kaşını kaldırdı. “Olur muydum?”

“Hayır! Tabii ki olmazdınız. En azından bana göre. Lanet olsun, yine yapacağınızı yaptınız!” Gillian’ın burun kemiğinin üzerindeki nokta hafifçe zonklamaya başlayınca Gillian orayı kuvvetli bir şekilde ovmaya koyuldu.

Richard ona doğru bir adım attı. “Yardım ister miydiniz?”

“Hayır!” Gillian elini uzatarak geri çekildi.

Şu anda genç kadının son isteyeceği şey Richard’ın sözlerinin neden olduğu kafa karışıklığına bir de onun dokunuşunun tetikleyeceği sersemliğin eklenmesiydi. “Yalnızca bana ne istediğiniz söyleyin.”

“Pekâlâ.” Richard yine duraksadı. “Benim hakkımda gereken her şeyi bildiğinizi iddia ettiğinize göre şüphesiz benim dört kız kardeşin geçimini sağlayan tek kişi olduğumu da biliyorsunuzdur. Birisi hariç hepsi de evlenebilecek yaşta ve hatta en büyüğünün de çoktan evlenmiş olması gerekirdi. Bu benim hatam, biliyorum ama drahomaya ayıracak para yoktu. Öte yandan kırsalda uygun bir eş bulma fırsatı da pek olmuyor.”

Richard derin bir nefes aldı. “Eğer onun, yani Emma’nın, burada sizinle kalmasına izin verirseniz çok minnettar olurum.”

Gillian Richard’ın durumunu sempatiyle karşıladı. “Richard, genç bir kadının balo dönemini finanse etmeye gücüm yetmez.”

“Bunu yapmanızı istemiyorum,” dedi Richard çabucak. “Eğer onun eşlikçisi olursanız, gittiğiniz partiler için ona da davetiye sağlarsanız, sizin sanat toplantılarınıza gelmesine izin verirseniz çok işe yarar. Şansı varsa birisiyle tanışacaktır. Oldukça çekici bir kızdır.”

“Fakat evlenmezsek onun drahoması için ne yapacaksınız?”

“Bir şeyler düşüneceğim.” Richard omuz silkti. “Her zaman öyle yapmışımdır.”

Gillian'ın ondan istediği şeyi göz önünde bulundurduğunda Richard'ın istediği şey çok da fazla sayılmazdı. Ayrıca birçok akrabası ve kuzeni olmasına rağmen Gillian'ın kız kardeşi yoktu. Kısa bir süre için bile olsa bir kız kardeşe sahip olmak eğlenceli olabilirdi. "Kardeşinizin burada kalmasından oldukça keyif alırım."

"Teşekkür ederim." Richard genç kadını elini iki eliyle tuttu. "Aramızdaki bu anlaşma nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, sonsuza kadar size minnettar olacağım." Gözlerinin içine bakınca bir kez daha Gillian boğulma hissini bastırmaya çalıştı.

"Beni öpecek misiniz?" dedi Gillian kıpır kıpır olan midesine ters düşen kayıtsız bir tavırla.

"Sizi öpmeyi son derece arzu ediyorum. Anlaşmamızı mühürlemek için daha iyi bir yol düşünmüyorum." Richard uzun bir süre ona baktı. Aralarında, havadaki beklenmeyen gerilim kadar sıkı, elinin içinde tuttuğu elin dokunuşu kadar rahatsız edici bir sessizlik uzayıp gitti. "Ancak bugün değil."

"Nasıl isterseniz." Gillian elini acele etmeden onun elinden çekti. Richard'ın onun rahat bir nefes aldığını düşünmesini istemiyordu. Ya da düş kırıklığına uğradığını.

Richard'ın dudakları, tam da bunu düşünüyormuş ve gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğiriyordu. Kapıya yürüdü. "Hafta sonu şehir dışına çıkmayı düşünüyorum. O zaman Emma'yı getiririm."

Gillian onun arkasından yürüdü. "Ne kadar süreliğine gideceksiniz?"

Richard durup kaşını kaldırdı. "Şimdiden özlediniz mi beni?"

"Saçmalamayın. Sadece bu şeyi nasıl ilerleteceğimizi bilmediğim için..."

"Baştan çıkarma işini mi?"

"Flört," dedi Gillian sertçe, "eğer burada olmazsanız."

"Bir iki günden fazla sürmez. Bu arada sanırım siz de Leydi Forester'ın maskeli balosuna gidiyorsunuz, değil mi?"

Gillian istemedi güldü. "Leydi Forester'ın maskeli balolarından birisini kaçırmayı düşünemem. İnsan tam olarak kimin ya da neyin maskesinin düşeceğini hiç bilemiyor. Siz orada olacak mısınız?"

"Eğer siz olacaksınız." Richard onu sertçe başıyla selamladı. "O zamana kadar," dedi, dönüp Gillian'ın tek bir kelime söylemesine fırsat vermeden dışarıya ıktı. Gillian n kapının sertçe kapanmasının ardından mırıldanmalar duydu. Bir dakika sonra da kapıda Wilkins göründü.

"Bu kadar mı, Leydim, yoksa başka konuklar da bekliyor musunuz? Eğer yleyse, Bayan Wilkins'i kaldırayım, belki yiyecek içecek bir şeyler hazırlar." Wilkins'in tatsız bakışı sadece sesindeki alaycı tonu vurguluyordu.

Gillian da alaycı bir cevap vermemek için kendisini tuttu. "Hayır, şimdilik bu kadar yeter, teşekkür ederim."

"Pekâlâ." Wilkins burnunu kıvrarak tüm bu olanları onaylamadığını gösterdi. Sonra da kibirli tavrıyla aşağı yukarı sallanan gece başlığı arasında tuhaf bir tezat sergileyerek odadan ıktı.

Gillian uzun uzun içini çekerek kanepeye çöktü. Yaptığı teklife Richard'ın razı olmasıyla rahat bir nefes alması gerekirdi fakat şu ana kadar bunun ne anlama geldiğini tam olarak fark etmemişti.

Kelimenin tam anlamıyla Richard'ın ya da bir başka erkeğin gerçek karısı olabilir miydi? Onun gerçekten yaşamını paylaşabilir miydi? Yatağını? Çocuklarını?

Ayağa kalkıp odayı arşınlamaya başladı. Listedeki başka birisini seçmesi gerekirdi. Onun kadar çekici olmayan ya da dokunduğunda eriyip kaybolma isteği uyandıracak elleri olmayan veya iradesini zayıflatan gözleri olmayan biri. Kendisinin ilk başta önerdiği gibi, mirasının yarısı karşılığında bir evliliği kabul edip bundan fazlasını istemeyecek biri.

Peki ama kendi istekleri, mutluluğu ne olacaktı?

Bu soru Gillian'ı birdenbire durdurdu. Daha önce kendi mutluluğuyla ilgili bir düşünce kafasından geçmemişti. Charles olmandan nasıl mutlu olabilirdi ki? Olamazdı. Herhangi bir mutluluk olasılığı sekiz yıl önce Charles'la birlikte ölmüştü. Hiçbir erkek asla ama asla onun kalbindeki yerini alamayacaktı. Buna izin vermeyecekti. Başka birisine asla âşık olamazdı.

Aşk mı? Tuhaf bir düşünceydi. Richard'la ilgili yaptığı planda aşkın yeri yoktu. Bu gerçekçi bir meseleydi, o kadar. Birçok arkadaşları aşksız evlilikler yapmış ve bunların çoğu da yeterince iyi sonuçlanmıştı. Şüphesiz kendisi de aynısını yapabiliirdi.

Gillian, kafasını rahatsız eden, Richard'ın yatağını paylaşmanın hiç de o kadar kötü olmadığı düşüncesini görmezden gelmeye çalıştı. Her zaman, Charles'la yaşadığı tür yakınlaşmaları başka hiçbir erkekle yaşamaya katlanamayacağını düşünmüştü. Ancak bu gece öyle bir an olmuştu ki arzuladığı şey... arzuladığı şey neydi? Sanki bir ürpertiye uzaklaştırmak ister gibi kollarıyla kendisini sardı.

Besbelli, Gillian'ın bu gece hissetmiş olduğu şeylerin nedeni ikisinin arasındaki ilişkinin başarılı olması için duyduğu arzudan başka bir şey değildi. Gerçekten Richard'ın istediği eş olabilmek için kendisini ikna etmeye çalışmıyor muydu? Onu belli miktarda bir duygusallıkla görmeye çalışmıyor muydu? Tabii ki yanıt buydu. Öyle olması gerekiyordu. Başka bir erkeği, onu sevebileceğinden daha fazla arzulayamazdı.

Arzulayabilir miydi?

Bir kez daha içini bir suçluluk duygusu kapladı. Hayır. Richard'ın yanındayken hissettiği tuhaf arzular bir sapkınlıktan başka bir şey değildi. Onunla evlenip ne gerekiyorsa yapabiliirdi fakat Charles'tan başka hiçbir erkeği asla arzulayamazdı.

İhanetin eylemde değil de ihtiyaçta olduğunu fark etmek ne kadar garipti.

Richard önündeki şövaleye dayalı minyatür portreyi inceliyordu. Kârlı oldukları için geçmişte minyatür portre denemeleri olmuştu ama bunun gerçek sanattan çok bir teknik beceri meselesi olduğunu düşünmüştü. Bu tür çalışmalar, ciddi sanatçılardan çok, dikiş nakış işlerinin karmaşıklığına ve suluboya kullanımına yatkın kadınlara daha çok yakışıyordu. Buna rağmen Richard, bu işi küçümseme nedeninin, geçerli sanatsal kaygılardan çok kendisinin özen isteyen işlere karşı duyduğu sabırsızlıkla ilgili olup olmadığını da merak etti. Richard daha büyük ölçeklerde çalışmayı tercih ediyordu.

Yine de birisinin acele bir resim yapması gerekiyorsa minyatür portre uygundu ve şu anda Richard'ın içindeki ihtiyaç hız gerektiriyordu. Dün gece Gillian'ı görmeye gitmeden önceki verimli zamanı bunu tamamlamakla geçirmişti.

Buz mavisi gözler ona bakıyordu. Hayır, buz kadar sert değildi ama kesinlikle soğuk, uzak ve içine kapanıktı. Gözler ruhun penceresiyse, Gillian'ın ruhu davetsiz misafirlere sınıksız kapalıydı. Yine de bu gece çok kısa bir an açılmamış mıydı?

Richard dalgın bir şekilde çenesini ovuşturarak arkasına yaslanırken gözleri minik portreye kilitlenmiş bir şekilde altındaki tekin olmayan taburede istemsizce dengesini bulmaya çalıştı. Kızın gözlerindeki buzu neden eritmek istediğinden tam emin değildi. Bunun açık yanıtı gururdu. Sadece hedefine varmak için bir araç olarak kendisine ihtiyaç duyan bir kadınla evlenmek istemiyordu. Hayır, karısının onu arzulamasını, dokunuşlarını özlemesini, okşamaları için yanıp tutuşmasını istiyordu. Tüm bir yaşam karşılığında bu istekler az bile sayılırdı.

Gillian kocasının ölümünden sonraki uzun yıllarda böyle bir arzuyu tanımış mıydı acaba? Richard böyle bir dedikodu duyduğunu hiç hatırlamıyordu. Ve Thomas hiç olmazsa kız kardeşinin iyiliğini düşündüğünden, onun herhangi bir gizli ilişkisi olsaydı bahsederdi.

Gillian'ın yatağında kocasından başka hiçbir erkek olmamış mıydı? Richard'ın midesine bir kramp girdi. Bu sorunun cevabını şüphesiz tahmin edebiliyordu. Lanet olsun, kadın neredeyse bir bakireydi. Bakirelerden nefret ederdi ve hatırladığı kadarıyla hiçbir bakireyle ilişkisi olmamıştı. Bakirelerle birlikte olunduğunda son derece dikkatli davranmak gerekirdi. Hem yatakta hem de başka yerlerde. Richard'ın tercihi daha çok deneyimli kadınlardan yanaydı.

Ah, elbette en basit tanımıyla Gillian bir bakire değil, bir duldu. Ancak pratikte, hiç dokunulmamış bir kadınla neredeyse on yıldır dokunulmamış bir kadın arasında önemli bir fark var mıydı?

Lanet olsun. Böyle bir kadını, soyadına ve görünüşüne bakılırsa, şüphesiz kendisine yapılan sayısız kur girişimine direnmeyi başarmış bir kadını, gönüllü olarak yatağına sokmayı nasıl başarabilirdi ki? Hiçbir fikri ve ufukta görünen, hayalci ya da gerçekçi, hiçbir planı yoktu.

Kendisine gözlerine dikip bakan yüzün dudaklarında bir gülümseme dans ediyordu. Sanki portrenin kendisi bile ikilemiyle eğlenir gibiydi. Kendisi onu bu şekilde resmetmiş olabilirdi ama gerçek böyle olduğu için değil. Richard, durumlarını Gillian'ın komik bulmadığından emindi. Maddi çıkar için evlenme fikri Gillian'ın gururunu da incitiyor muydu? Richard, böyle bir serveti kaybetmeyi göze alamadığı için Gillian'ı veya herhangi birini suçlayamazdı. Ama yine de, Gillian'ın bu mirası almak için neden bu kadar hevesli olduğunu hâlâ anlayamamıştı.

Richard'ın gözleri tekrar portrenin gözlerine kaydı. Bu resmi yapmak hesapta olmayan boşuna bir uğraş olmuştu. Zamanını daha kârlı bir şey için harcayabilirdi. Ancak saçma bir nedenle ya da hiçbirisi saçma olmayan altı yüz bin nedenle kızın yüzü beyninin içinde dolaşüyor ve tuvale dökebileceği diğer bütün manzaraları belirsizleştiriyordu.

Acaba minyatür portreyi Gillian'a sunabilir miydi? Anlaşmalarını bir hatırayla mühürleyebilir miydi? Saçma bir fikirdi tabii. Shelbrooke Kontu böyle bir sipariş için gerekli parayı nereden bulacaktı?

Hayır, muhtemelen bunu ona veremezdi. Gillian çok fazla meraklanırdı. Yine de bu son derece cezbedici olurdu. Eseri karşısında Gillian'ın vereceği tepkiden hoşnuttu.

Richard dikkatli bir şekilde fildişi çerçeveyi kenarlarından tutarak alıp inceledi. Onu neden Gillian'a veremiyordu? Dolaylı olarak tabii ki. Thomas'tan vermesini isteyebilir ve basitçe arkadaşına Gillian manzara resmini sevdiği için bunu yaptığını söyleyebilirdi. Hayır. Thomas buna asla inanmazdı. Kız kardeşi kadar çok soru sorardı. Lanet olası aile. Hepsinin damarlarında merak akıyordu.

Peki, onu neden doğrudan Etienne-Louis Toussaint göndermesindi?

Gerçekten neden? Meçhul sanatçının eserlerinin sadece el altından satılmasına rağmen, Toussaint'ın bir acente veya galerinin desteği olmadan minyatür portreyi Gillian'a gönderememesi için bir sebep yoktu. Sonuçta Gillian onun eserlerini beğeniyordu. Ve söyleyeceği bir söz ancak bir sanatçının kariyerine yararlı olurdu. Bir şükran sunusundan daha uygun bir şey olabilir miydi? Gerçekten düşünceli bir hatıradan başka hiçbir şey değil. Sadece nazik bir jest.

Richard sırtıttı ve içinden gelen gülme dürtüsünü bastırarak onun yerine esnedi. Çok iyi biliyordu ki Gillian'ın teklifini duraksamadan kabul etmesini önleyen gururu şimdi de onu bir eserini armağan olarak sunması için zorluyordu. Servetindeki değişimle birlikte değişmeyen tek şey gururuydu. Kabul etmek gerekir ki bu bir gün onun düşüşüne de neden olabilirdi.

Elindeki portreye gülümsedi. Belki bir gün. Ama şansı varsa bugün değil.

BEŞİNCİ BÖLÜM

“*B*ir Yunan ilham perisi. Başka türlüşünü beklemezdim zaten.” Uzun boylu, maskeli beyefendi Gillian’ın önünde yerlere eğildi.

“Sahi mi, Lordum?” Gillian kalbinin küt küt atmasıyla çelişen bir ağırbaşlılıkla elini uzattı. Richard’ın sesini her yerde, hatta Leydi Forester’ın kalabalık maskeli balosunun ortasında bile tanırdı. “Demek bir ilham perisi, ha?”

“Kesinlikle.” Richard onun elini tutarak dudaklarına götürdü.

“Ama sadece basit bir peri, öyle mi? dedi Gillian ve kendi sesindeki cilveli tona şaşırdı. “Neden bir tanrıça değil?”

“Bir tanrıça emreder.” Richard onun elini bıraktı. Genç adam maskenin arkasında parıldayan gözleriyle Gillian’ı uzun uzun süzdü. Gillian, belinin etrafında dolanmış ve her iki omuzunda da yaldızlı broşlarla tutturulmuş altın renkli bir kordonla süslü Yunan tarzı basit bir tuvalet giymişti. Saçları tepede toplanıp altın kurdeleyle bağlanmıştı. Geçen yıl ve bir önceki yıl da aynı kostümü giymişti fakat yakından incelediğinde bu gece de yeni ve özel görünmüştü. “Bir peri ilham verir.”

“Ben ilham mı veriyorum?” Gillian muzip bir tavırla başını yana eğdi.

Richard'ın sesi bir anda yükseldi. "Hem de çok."

Gillian'ın soluğu kesildi. Bugün ikinci kez birisi onun ilham kaynağı olduğunu iddia ediyordu. Daha önceki olayı aklına getirmemeye çalıştı. Ancak Richard'ın yorumu...

"İyi akşamlar, Lord Shelbrooke." Robin yürüyerek Gillian'ın yanına geldi.

"Lord Shelbrooke." Kit başıyla selam vererek Gillian'ın diğer tarafında durdu. Tanrım, Gillian Robin ile Kit'i tamamen unutmuştu. Son yıllarda birçok etkinlikte yaptıkları gibi, bu gece de ona eşlik etmişlerdi fakat ilk defa olarak Gillian baloya yalnız başına gelmiş olmayı tercih ediyordu.

"Lord Weston, Lord Cummings," dedi Richard yumuşak bir sesle.

Üç adam da, adeta ölümüne bir kavga öncesi birbirlerinin güçlü ve zayıf yönlerini tartıyorlarmış gibi bir sessizliğe büründüler. Başka şartlar altında, şu halleri çok komik görünürdü. Roma askeri gibi giyinmiş olan Robin, Fransız silahşor kılığındaki Kit ve Gillian'ın davetindeki aynı kıyafetiyle Richard. Üçü de Leydi Forester'ın yıllık maskeli balosunda erkeklere zorunlu yarım yüz maskelerini takmışlardı.

Gillian inledi. Şu ana kadar balo, tahmin ettiği gibi tamamen sıkıntılı geçmişti. Son birkaç gündür, Robin ile Kit'e Richard'la evlenme planlarını anlattığından beri, onlardan uzak durmaya çalışmıştı. Ancak her ikisi de Gillian'ı ayrı ayrı ziyaret edecek zamanı bulup onu yanlış kararından döndürebilmek için boşuna çaba harcamışlardı. Şu anda hoşnutsuzlukları sessiz fakat yine de belirgindi.

"İlginç bir kostüm seçimi, Lordum," dedi Kit sonunda, başıyla Richard'ı işaret ederek. "Tam olarak ne oluyorsunuz bu kıyafetle?"

"Tam olarak mı?" Richard kollarını iki yana açarak giysilerine şöyle bir göz attı. Tamamen yırtık pırtık olmasa da artık

eskimişlerdi. “Neden, çok açık değil mi? Zengin bir mirasçıyla evlenmeyi planlayan meteliksiz bir kontum.”

Gillian zorla nefes alabildi.

Robin gözlerini kıstı. Kit’in ise şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı.

Richard bir kahkaha attı.

Herkesin önünde onun boğuk ve pervasız kahkahasını duymanın şoku, iki yakın arkadaşının yüzlerindeki ifade veya Richard’la göz göze geldiği anda onun göz kırpsını yakalaması. Tüm bunların saçmalığı Gillian’ın içinde gittikçe kabararak patladı ve o da Richard’ın kahkahasına katıldı.

“Hiç komik değil,” dedi Robin kızgın bir tavırla.

“Evet, hiç.” Kit kaşlarını çattı.

“Ah, komik. Daha önce hiç bu kadar hayretler içinde kalmış bir Romalı ya da böyle afallamış bir silahşör görmemiştim.” Gillian sesini alçaltarak arkadaşlarına doğru eğildi. “Ve şunu söylemeden edemeyeceğim, ikiniz de bunu hak ettiniz. Size açıldığım andan itibaren bana beyinsizmişim gibi davrandınız ve ben bundan bıktım. Gerçek şu ki yanlış karar verdiğim konusunda sizin haklı olduğunuza inanıyorum,”

“Gillian,” diye söze başladı Robin, “biz hiçbir zaman...”

“Bence buna gerek...” dedi Kit heyecanla.

“Bu yanlış karar da ikinize güvenmekti!” Gillian Richard’a dönerek ona neşeyle gülümsedi. “Lordum, burası çok sıcak ve havasız. Şu anda istediğim tek şey bana eşlik ederek temiz hava alabileceğim bir yere götürmeniz.”

“Her zaman olduğu gibi emrinizdeyim.” Richard genç kadını dirseğinden tuttu. “Beyler.”

Gillian onları kovar gibi başını sallayıp Richard’ın kendisini kalabalığın arasından yönlendirerek arkalarından bakakalan Romalı ve ağzı açık kalan silahşörden uzaklaştırmasına izin verdi.

“Özür dilerim, Gillian.” Richard, kalabalığın gürültüsü arasında sesini duyurabilmek için Gillian’a eğilerek yaklaştı. “Dayanamadım işte. O kadar koruyucu ve suçlayıcıydılar ki ve... Tanrım.” Richard durup Gillian’a baktı. “Biliyorlardı, değil mi? Mirası? Öyle varsaydım...”

“Biliyorlar,” dedi Gillian içini çekerek. “Ve hiç yardımcı olmadılar.”

“Sahi mi?” Richard kaşını kaldırdı. “Seninle evlenmeyi önermediklerine şaşırdım doğrusu.”

“Önerdiler.”

“Anladım.” Richard tekrar onun kolunu tutunca odanın öbür ucundaki kapılara yöneldiler.

Burada Richard’a bir şeyler açıklamaya çalışmak anlamsız olurdu. Gillian gürültüden kendi sesini bile duyamıyordu ve olmadık bir yerde yüksek sesle bağırmasıyla tüm Londra halkının Richard’la evlenme planlarını öğrenmesi en son isteyeceği şey olurdu. Daha şimdiden onlardan tarafa bakan birkaç meraklı gözü fark etmişti bile. Yıllardır hiç kimse ona Robin ve Kit’den başka birisinin eşlik ettiğini görmemişti ve Richard her zaman kalabalığın kenarında duran sessiz bir kişi olarak biliniyordu.

Gillian ve Richard, muhteşem kostümlülerden komik görünenlere dek birçok davetliyle dolu balo salonunun ortasından yürüyerek dans pistini geçip neşeli kalabalığın eğlenceli bir şekilde süslenmiş terasa taştığı açık kapılara yöneldiler.

Leydi Forester’ın evi büyük eğlenceler için biçilmiş kaftandı ve Forester bu akşamı, açık havada bile, tiyatro sahnesi anlayışıyla düzenlemişti. Hafif esen rüzgârla dans eden fenerler aşağıdaki bahçeyi de aydınlatarak özel anlar arayışındaki davetliler için karanlık köşelere kadar uzanıyordu. Çiçeklerle dolu heybetli saksılar, tüller ve kurdeleler tırabzanları süslüyordu. Her yerde domino tarzı kostüm ve maskeleriyle uşaklar yiyecek içecek ikram ediyordu.

Ev sahibesinin dekoru konuklara da yansiyordu. Erkeklerin maske takması bekleniyordu. Leydi Forester kadın konukların kıyafetleriyle ilgili olarak o kadar katı değildi ancak onların da, takmak zorunda olmasalar da, birer maske taşımalarını şart koşuyordu. Gillian'ın maskesi bileğine sarılı bir ipten aşağıya sallanıyordu. Leydi Forester özenle yapılmış bir saçın bozulma olasılığının her zaman farkındaydı. Ancak herhangi bir nedenle kimliğini gizlemek isteyen bir konuk olursa, elinin altında bir maske bulundurma gereksiniminin daha da fazla farkındaydı.

“Burası da hiç تنها sayılmaz,” diye mırıldandı Richard etrafa göz gezdirerek. “Bu taraftan.” Gillian'ı merdivenlere kadar eşlik ederek bahçeye çıkardı. Geniş bir havuz ve hafif hafif akan bir fıskiye'nin etrafını taş bir patika çevreliyordu. Yürüyüş yolları belli aralıklarda kollara ayrılıyordu. Abartılı mermer heykeller beyaz, sessiz nöbetçiler gibi kaidelerin üzerinde duruyorlardı. İlk dönemecin hemen ilerisinde, yarısı heybetli mermer bir figür tarafından gizlenmiş taş bir bank konuklar için mahremiyet sağlamakla birlikte uygunsuz bir buluşma için yeteri kadar kuytu değildi. “Sizce bizi burada kimse fark eder mi?”

“Bence ikimizi her yerde fark ederler. Özellikle bahçede. Leydi Forester'ın bahçelerinin korkunç bir ünü vardır.” Gillian gülümseyerek sırtını heykele yasladı. “Burada her türlü aşk faaliyetlerinin yaşandığı söylenir.”

“Şöhretinize gölge düşürme konusunda endişelenmeli miyim?”

“Benim onlarınki gibi bir şöhretle ilgim yok. Yani şey... adını sayabileceğim çok sayıda kadınlarınki gibi.”

“Neden?”

“Neden mi?” Gillian inanmaz gözlerle baktı. “Yüce Tanrım, Richard, en beklenmedik soruları soruyorsunuz.”

Richard omuzlarını silkti. “Sadece hakkınızda her şeyi öğrenmek istiyorum. Güzel bir kadınsınız. Zamanınızın çoğunu etrafınızı saran yazarlar ve ressamlarla geçiriyorsunuz. Nasıl

oluyor da güzel ifade edilmiş bir sözün ya da kışkırtıcı bir fırça darbesinin cazibesine yenik düşmemişsiniz?”

“Kışkırtıcı bir fırça darbesi mi?” Gillian güldü. “Gerçekten hoş bir üslup kullanmayı çok iyi biliyorsunuz.”

“Bunun için pek çaba sarf ettiğim söylenemez,” dedi Richard sırtarak. “Fakat şuna inanmakta gerçekten güçlük çekiyorum: şimdiye kadar hiçbir şair gözlerinizdeki yıldızları nasıl mısralara dökmemiş ve...”

“Yani ‘Gillian’a Övgü’ gibi bir şey mi?”

“Hiçbir ressam sizin ruhunuzu nasıl tuvale yansıtmamış.”

“Tuvale mi?” Richard’ın bundan bahsetmesi tuhaftı. Tam da bu gün manzara resimlerini çok beğendiği Fransız bir ressam ona kendi minyatür portresini göndermişti. Bu gece onu Richard’a göstermek ve belki fikrini almak için yanında getirmeyi düşünmüştü. Böylelikle kendilerinden başka konuşacak şeyleri olurdu. Ancak son dakikada caymıştı. Bu minicik tasvirde oldukça kişisel bir şey var gibi gelmişti ona. Diğer her şeyin üstünde bir histi bu. Ancak, tuhaf bir duyguydu ve Richard’ın buna nasıl bir tepki göstereceğinden tam emin değildi. Adamın sezgileri son derece kuvvetli görünüyordu. Daha sonra minyatürü ona göstermek için yeterli zaman vardı. “Saçmalamayın.”

“Öyleyse hiç öyle ressamlar olmadı,” dedi Richard umursamazca, “ya da şairler...”

“Hayır.”

“Besteciler, politikacılar...”

“Hayır, Richard.”

“Kasaplar, fırıncılar...”

“Hayır! Hiç kimse! Gerçekten, Richard.” Gillian usanmış bir şekilde içini çekti. “Ben hiç... yani demek istiyorum ki...”

“Hiç şöhretiniz yok.”

“Aynen öyle,” dedi Gillian burnundan soluyarak. “Memnun musunuz?”

“Çok mutluyum. Fakat yine de,” Richard sahte bir üzüntüyle, “belki de benim şöhretimi düşünmemiz gerekecek.”

“Sizin mi?”

“Biliyorsunuz, benim bir zamanlar şöhretim vardı,” dedi Richard sadık bir tavırla. “Müthiş etkileyiciydi de. Ama şimdiki halime bir bakın. Adı kötüye çıkmış bir bahçede hiç şöhreti olmayan bir kadınla. Ve Tanrı’nın hiçbir kulu da bunu önemsemez çünkü ben ıslah olmuş bir erkek olarak biliniyorum. Sizin koca listenizin başında gelen şerefli bir erkekten başka bir şey değilim.

“Şimdi fısıltıları duyar gibi oluyorum: Gillian onunla güvende olacaktır.” Richard’ın sesi üzüntülü çıkıyordu. “Ne kadar acı bir sona geldim ben.”

“O kadar da kötü değil. Bu gece yüksek sesle kahkahalar atarak ortaya çıktınız. Sanırım oradaki herkes şu anda bizim hakkımızda tahminler yürütüyorlardır.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?” dedi Richard ümit dolu bir sesle.

Gillian gülmesini bastırarak ciddi bir tavırla başını salladı. “Evet.”

“O zaman zaten işlerin daha kötü olma ihtimali yok.” Richard’ın sesindeki alaycı ton kayboldu. “Lanet olsun, buna bir dakika daha dayanamayacağım.”

Gillian’ın için bir huzursuzluk kapladı. “Richard ne yapı...”

Richard tıpkı hapishaneden kaçan bir adam gibi hızla maskesini çekip çıkardı. Alnındaki saçlarını geriye doğru itti, esen rüzgâra doğru başını yana eğip derin bir soluk aldı. “Böyle çok daha iyi. Maskelerden nefret ediyorum. Yüzüme baskı yapan şeylere katlanamıyorum.” Richard ürperdi. “Sizce Leydi Forester bunu çıkardığım için beni dışarı attırır mı?”

Gillian gözlerini kısarak aşırı düşünceli bir tavır takındı. “Olabilir. Bu gerçekten affedilmez bir suç olabilir. Leydi Forester daha önce gizemli bir erkekten daha çekici bir şey olmadığını söylemişti.”

“Yani onun derin, karanlık sırlara olan tutkunluğu.”

“Ve de başka şeylere de.” Gillian gülümseyerek başını salladı. “Gerçi haklı olabilir. Sırları olan bir adamdan daha gizemli ve heyecanlı ne olabilir ki? Ya da yüzü kapalı bir adamdan? Her şey olabilir. Bir dilenci, bir prens, bir...”

“Tehlikeli olabilir.”

Gillian kayıtsız bir tavırla omuz silkti. “Sanırım bu sadece heyecanı artırır.”

Richard ayağını bankın üzerine dayadı, ön kolunu bacağına üzerine koyarak ellerini kenetledi. “Normal şartlarda kadınlar böyle bir heyecan isterler mi?”

“Leydi Forester normal şartların kadını değildir.”

“Siz de değilsiniz.” Richard dikkatle genç kadını inceledi. “Peki, siz öyle bir heyecan ister miydiniz?”

“Ben mi? Bunu hiç düşünmemiştim. Kesinlikle anlayabilirim ki...” Heyecan özlemi çekmiş miydi? Gizemli bir erkeğin özlemini? Sırları olan bir adamın? Tehlikeli ve karşı konulmaz? Karşısına hiç böyle bir olasılık çıkmamıştı ki. Gillian kafasını salladı. “Hayır, kesinlikle.”

“Hayır, siz bir adama evlenme teklif etmeden önce onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeyi tercih edersiniz.”

“O zaman bu akıllıca görünmüştü,” diye mırıldandı Gillian sıkıntılı bir şekilde. Richard’ın sözleri sert ve saf mantıkla söylenmiş gibi gelmişti ona.

“Ve son derece pratik.” Richard düşünceli bir şekilde başını salladı. Neden Weston’ı ya da Cummings’i kabul etmediniz peki? Onları tüm yaşamınız boyunca tanıyordunuz.”

“Ah, bunu onların hiçbirine asla yapamazdım,” dedi Gillian çabucak.

“Fakat bana yapabiliydiniz, öyle mi?”

“Sizin algıladığınız anlamda söylemedim. Belki de sadece onları çok iyi tanıdığımdan. Benim için kardeş gibidirler. Ayrıca,”

Gillian hafifçe güldü, “şu anda sanırım Kit daha önce sözünü ettiği çekici bir çoban kızla flört ediyordur. Robin ise bir eş aramak için harekete geçme ya da bunu başka bir yıla erteleme konusunda karar vermeye çalışıyordu.”

“Yine de sizi önemsiyorlar.”

“Ben de onları ama...”

“Ve sanırım her ikisi de sizinle istediğiniz gibi o çeşit bir evlilik yaparlardı.”

“O çeşit bir evlilik...”

“Yalnızca kâğıt üzerinde.” Richard’ın gözleri için için yanıyordu.

“Evet, şey...” Gillian gözlerini ondan kaçırdı ve heykelden uzaklaştı. Derin bir nefes alarak ona döndü. “Öyle olmayacak, değil mi?”

“Bu tümüyle size bağlı.” Richard ayağını banktan indirerek Gillian’a doğru yaklaştı. Genç kadının kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Richard onu öpecek miydi? İçini bir panik kapladı. Gözlerini adamdan çekip alamıyordu.

“Öyle mi?” Gillian’ın boğazı kupkuru olduğundan sözcükler ağzından boğulur gibi dökülmüştü. Farkında olmadan dudaklarını ıslattı. Richard’ın gözleri genç kadının dudaklarına, oradan da tekrar gözlerine kaydı.

“Öyle değil mi?”

Gillian kaçmak istiyordu. Dönüp gecenin karanlığına doğru kaçmak. Ancak hareket edemez olmuştu. Nefes alamıyor gibiydi.

Richard eğilerek yüzünü Gillian’ın yüzüne yaklaştırdı. Dudakları genç kadının dudaklarına değecek kadar yakındı. “Gillian.”

“Evet?” diye fısıldadı Gillian. Belki de adamın onu öpüp hemen şuracıkta işi bitirmesi en iyisi olacaktı. O zaman Gillian onun istediği tip bir eş olup olamayacağını anlardı.

“Merak ettim de.”

“Evet?” Gillian kendisini hazırladı.

“Boğazım çok kurumuş. Bir kadeh şampanyaya ne dersiniz?”

“Şampanya mı?” Gillian’ın sesi yükseldi. “Bana şampanya mı teklif ediyorsunuz?”

Richard’ın dudak kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. “Eğer başka bir şey tercih etmiyorsanız?”

“Hayır,” dedi Gillian. Sesi şaşırtıcı bir şekilde keskin çıkmıştı. Rahatlamış olduğundan mı? “Hiçbir şey.”

“Pekâlâ, öyleyse. Döndüğümde burada olur musunuz?”

“Elbette.”

“Harika.” Richard gitmek için harekete geçmişken, duraksadı. “Gillian, ben...”

“Evet?”

“Şu anda bunun önemi yok.” Richard ona kibirli bir gülücük attıktan sonra döndü ve geldikleri yoldan geri gitti. Gillian onu merdivenlerde gözden kayboluncaya kadar seyretti. Lanet adam. Niçin onu öpmemişti ki? Tabii ki öpmemiş olması en iyisiydi. Bunun için çok erkendi. Onu daha çok az tanıyordu. Kendisini de çok az tanıyordu. Yine de, bir kez daha, rahat bir nefes almasıyla garip bir düş kırıklığı birbirine karışmıştı.

Gillian Richard’ın dün sabaha karşı yaptığı ziyaretten beri onu görmemişti ama adamı zihninden hiç uzaklaştıramamıştı. Aynı şekilde onun koyu renk gözlerinin tek bir bakışıyla veya elinin dokunuşuyla içini kaplayan çelişkili duygular da aklından hiç çıkmamıştı. Veya onu öpecek gibi olmasıyla.

Gillian ellerini arkasında kenetleyerek bankın önünde yürümeye başladı.

Son karşılaşmalarından sonra Gillian planlarından ve birlikte geçirecekleri gelecek yaşamlarından başka hiçbir şey düşünmemişti. Beyninin gerçekçi meseleler ve mantık için ayırdığı bölümünde Richard’ı istemekle ve hatta belki bir gün onu sevmekle Charles’la paylaştığı şeylere gerçekten ihanet etmiş olmayacağını fark etti. Kesinlikle, geçmişin üzerinde fazla düşünmemeye çalışarak o ka-

dar uzun yıllar geçirmişti ki birlikte geçirdikleri o kısacık zaman çoğunlukla tatlı bir rüya olarak görünmüştü.

Gillian'ın duyguları bütünüyle bambaşka bir şeydi ve çözüm-
lenmesi kolay değildi. Richard ona her yaklaştığında kalbini sıkış-
tıran, omuzlarını gerginleştiren ve ani bir panik duygusu yaşatan
suçluluk duygusunu yadsıyamazdı. Daha önce hiçbir erkek, içinde
böyle duygular uyandırmamıştı. Richard'la sohbet ederken ve
karşılıklı tasasız yorumlarda bulunurlarken Gillian her zamanki
gibi kendinden emin ve güvenli oluyordu. Ancak konuşmaları
derin anlamlar taşımaya başladığı an, Richard'ın delici bakışları
gözlerine çakıldığı an, Gillian tıpkı toy bir kız gibi kararsız ve
heyecanlı oluyordu. Gillian önceleri, ona karşı olan tepkilerinin
sadece durumlarından ve evlenme gerekliliğinden dolayı olduğunu
düşünmüştü ancak şimdi bundan daha fazla şeyler olduğundan
şüpheleniyordu.

Bu hakikaten suçluluk muydu? Yoksa korku muydu?

Gillian aniden durdu ve gecenin karanlığına doğru görmeyen
bakışlarla baktı. Richard'la birlikte geçirdiği şu son dakikalar içinde
Charles bir kez bile aklına gelmemişti. Acaba duyguları kocasıyla
değil de tamamen kendisiyle mi ilgiliydi? Charles kaçmak için
sadece uygun bir bahane miydi? Neden kaçmak? Yaşamdan mı?

Yoksa Richard'dan mı?

Bu adamda tıpkı bir şelalenin akıntısına kapılmış bir yaprak
gibi Gillian'ı kendisine çeken bir şey vardı.

Kaçınılmaz. Ve heyecan verici miydi?

Richard'a söylediklerine rağmen, Gillian da mı heyecan isti-
yordu? Bir yanı gizemli bir erkeğin özlemini mi çekiyordu? Tabii
ki Richard gizemli biri değildi ama hiç de onun düşündüğü adam
çıkınamıştı. Ve bu da kendi içinde heyecan verici sayılmaz mıydı?

Ve korkutucu?

Korkuyu yenmek suçluluğu yenmekten daha mı kolaydı? Gil-
lian kollarıyla kendisini sararak tüm vücudunu kaplayan titremeyi

durdurmaya çalıştı. Gerçeği fark etmek bunun üstesinden gelmeyi hiç de kolaylaştırmamıştı.

Bu karmaşaya nasıl bulaşmıştı? Tüm istediği mirası ve onunla birlikte bağımsızlık ve bir namus borcunu tamamen ödeyebilmektir. Şu anda hangi ödülün daha büyük olacağından tam emin değildi.

Miras mı yoksa adam mı?

Kahretsin, onu öpmeliydi. Onu öpmek istemişti. Neden yapmamıştı bunu?

Çünkü kızın gözlerinin içine baktığında kapana kısılmış bir hayvanın korkmuş bakışlarını görmüştü. Çünkü hiçbir zaman duygularını bir kadına zorla kabul ettirmeye çalışmamıştı.

Çünkü onun da kendisini arzulamasını istiyordu.

Richard uzun adımlarla terasın merdivenlerini çıktı ve yavaşlayarak etrafta gözleriyle uşakların giydiği kostümlerin ayırt edici özellikleri olan siyah pelerin, üç köşeli şapkalar ve beyaz maskeler aradı. Birkaç dakika önce bunlardan düzinelerce vardı. Hepsini birden mi ortadan kaybolmuşlardı?

Richard derin bir iç çekerek terasın kenarından dolandı. Bu yetmezmiş gibi, Gillian da minyatür portrenin sözünü bile etmemişti. Oysa resmi aldığını biliyordu: Onu iletmesi için kiraladığı çocuk Gillian'ın asık suratlı uşağından paketi aldığına dair imza getirmeden ona parasını vermeyi reddetmişti.

Richard, bir şampanya tepsisiyle dolaşan bir uşak görünce ona eliyle işaret etti. Adam hemen onun olduğu tarafa yöneldi.

Gillian ya resmi beğenmediyse? Ya kendisine pek benzemediğini ya da daha beteri, kötü yapılmış olduğunu düşündüyse? Bunu nasıl öğrenecekti?

Garson kalabalığı yararak ve önüne çıkan konuklardan bir bir sıyrılarak Richard'a doğru geliyordu. Siyah şapkası ve beyaz maskesiyle garip, rüya gibi bir görünüşü vardı.

Tabii ki doğrudan doğruya çıkıp Gillian'a soramazdı. Sonuçta portreyi Toussaint göndermişti, Shelbrooke değil. Ne yazık ki Toussaint ona soramazdı. Belki bir not gönderebilirdi.

Garson Richard'ın yanma gelip tepsiyi sundu. Richard bardaklara uzanırken duraksadı ve eli bir an havada kaldı.

"Bir terslik mi var, Lordum?" dedi garson.

Maskenin arkasında, pelerinin ve şapkanın altında garson herhangi birisi olabilirdi. Bir fakir, bir prens... bir ressam? Bu bir kıyafet balosuydu ve kostümler bir gereksinimdi. Bir zorunluluk. Tabii ki bu, lanet olası bir maske takmak demekti. Ve her zaman tanınma olasılığı vardı. Yine de bazen başarılarını alenen kabul-lenmeyen bir adamın hayran olduğu bir kadının da kendisine karşı hayranlığı olup olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı. Ya da en azından eserlerine karşı.

Elbette bazı şeyleri riske atmak vardı. Gururunu ve sırrını. Ancak bu birazcık riske değermişti.

"Kesinlikle yok." Richard adama en dostane gülümsemesiyle yakınlık gösterdi. "Aslında, her şey benim umduğumdan çok daha iyi olabilir."

ALTINCI BÖLÜM

*B*u çılgınlıktı.

Richard, doğruluğunu kabullendiğinde bile bu sinir bozucu düşünceyi görmezlikten geldi. Toussaint rolü şimdiye kadar fazla risk taşımadan ve kişiselleşmeden kalmıştı. Bu geceki eylem ise tamamen bambaşka bir şeydi. Rahatsızlık veren maskeyi son bir kez düzeltti, sakinleşmek için derin bir soluk aldı ve ortaya çıktı.

Gillian bıraktığı yerde, bankın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Richard yaklaşıırken ona doğru baktı.

Richard şimdi ne yapacaktı? Bunu etraflıca düşünmemişti. Uşağın kostümünü ödünç aldıktan sonrasıyla ilgili hiçbir plan yapmamıştı. En azından kıyafetle birlikte garsonun tepsisini almayı akıl edebilmişti.

Gillian'ın gözü tepsideki tek bardağa takıldı. "Sizi Lord Shelbrooke mu gönderdi?"

Richard sessizce başını salladı.

"Bunu kendisinin getireceğini bekliyordum," dedi Gillian fısıldarcasına. "Herhalde birilerine takıldı..." Kadehi aldı ve tam dönüp gidecekken duraksadı ve nazıkçe gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Nazik bir kovulmaydı fakat yine de kovulmaydı işte ve kesinlikle Richard'ın aklındaki bu değildi. Aklındaki neydi peki? Tanrım, bunun devamını nasıl getirecekti şimdi? Daha doğrusu, Toussaint olarak nasıl devam edecekti?

Gillian, derin düşüncelere dalmış bir şekilde bankın önünde arşınlayıp duruyordu.

Richard ve Thomas, Toussaint adına bir yaşam hikâyesi uydurmuşlardı fakat Richard gerçekten o adam gibi davranmayı şimdiye kadar aklından geçirmemişti. Eğer Toussaint'in rolünü oynaması gerekiyorsa, en azından bu gece için Toussaint olmalıydı. Köklerinden gelen kibirli duruşuyla soylu bir Fransız ailesinin oğlu. Yeteneğinden son derece emin bir ressam.

Gillian hızla arkasına döndü ve birden durdu. Adam yerinden kıpırdamamıştı. Gillian hafifçe kaşlarını çattı. "Evet?"

Kadınların bayıldığı bir adam.

"Başka bir şey mi vardı?" Gillian tedbirli bir şekilde bir adım geri gitti. Richard bir anda domino kıyafetinin balo salonunda ya da iyi aydınlatılmış terastaki kalabalığın arasında sevimli ve akıllı görüldüğünü, ancak burada bahçenin karanlığında beyaz maskenin ne kadar sert, siyah pelerinin de ürkütücü durduğunu fark etti. Artık romantik bir kişilik olmaktan uzak, rahatsız edici, hatta tehdit edici bir görünüme bürünmüştü.

Richard sesini boğuklaştırarak ağır bir Fransız aksanıyla konuşmaya çalıştı. "Benden korkmanıza gerek yok, madam."

"Korkmuyorum." Richard onun gözlerinden yalan söylediğini görebiliyor ve bağırırsa yardım gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. "Şimdi gerçekten benim..."

"Kendimi takdim etmeme izin verin lütfen." Richard derin bir nefes alıp tepsiyi bankın üzerine yavaşça attı.

"Hiç sanmam..."

"Ben," Richard Kıta Avrupalı tarzı olduğunu umduğu abartılı bir hareketle yerlere kadar eğildi, "Etienne-Louis Toussaint."

“İnanamıyorum...” Gillian’ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.
“Şu ressam mı?”

“Ta kendisi.”

“Çok iyi bir ressamısınız.” Gillian’ın sesinde hayranlık vardı.

“Kesinlikle öyleyim,” dedi Richard kendini beğenmiş bir tavırla.

“Ve aynı zamanda alçakgönüllü.” Gillian’ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Richard omuz silkti. “Alçak gönüllülük benim kaldıramayacağım bir yapmacıklıktır. Büyük bir sanat eseri yaratacaksam gelenek zincirlerini kenara atma özgürlüğüne sahip olmalıyım.”
Gelenek zincirleri mi? Richard kendi kendine inledi.

“Anlıyorum.” Gillian bir an onu süzdü. “Ve bana gönderdiğiniz minyatür portre büyük bir sanat eseri miydi?”

“Bu konularda siz uzmansınız, madam. Sizin fikriniz nedir?”
dedi Richard sanki kadının fikrine pek aldırımıyormuş gibi.

“Güzel yapılmış.”

“Güzel mi yapılmış?” İçerleme duygusu Richard’ın aksanım silip süpürmüştü fakat bu sadece bir an sürdü. “Güzel yapılmış sözü bir çocuğun çizdiği ilk at resmi için söylenebilir.”

“Ah, bir at resminden çok daha güzel.” Gillian’ın sesinden eğlendiği anlaşılıyordu.

“Böyle düşündüğünüze çok memnun oldum, madam,” dedi Richard kuru bir sesle.

“Önünüze oturmamış olduğum düşünülürse, oldukça yerinde bir benzetme olmuş.”

“Ben mükemmel bir gözlemciyimdir ve sizi birçok kez görmüştüm. Sokakta arabanın içinde, parkta bir atın üzerinde, bir balo salonunda.” Güzel yapılmış mı? Yerinde bir benzetme mi? Bunlar ne biçim yorumlardı böyle? Richard Gillian’ın neler söylemesini istediğinden emin değildi ama işitmek istediği kesinlikle bu değildi.

Gillian düşünceli bir şekilde şarabını yudumladı. “Bana son derece kişisel bir eser gibi geldi.”

Richard kendisini toplardı. “İyi bir portre oldukça kişisel olmalıdır. Ona bakan birisine, ‘Mais oui, bu o’ dedirtmeli.”

Gillian hafifçe güldü. “Benim ruhumu hiç tanıımıyorsunuz.”

“Tanıyorum. Ressamların dünyası çok sıkı fıkıdır. Sizin tüm iyi niyetinizle olası destekçilerle tanıştırdığınız sanatçılar Leydi Gillian’ın cazibe ve zekâsı hakkında çok şeyler söylemişlerdir. Eylemlerinizi ruhunuzu ortaya koyar. Gözleriniz gibi.”

“Sahi mi? Ve siz bir balo salonunun karşı tarafından gözle- rimdeki ruhumu mu görebiliyorsunuz? Olağanüstü bir görüşünüz var. Ancak,” Gillian dikkatle adamı inceledi, “tanışmış mıydık?”

“Böyle bir tanışmayı hiç unutmazdınız.”

“Şüphesiz.” Gillian’ın gülümsemesi sözlerini yumuşatmıştı. Bakışları adamın üzerinde geziniyordu. “Yine de, bu kostümle herhangi birisi olabilirsiniz.”

“Kesinlikle.” Ancak şimdilik, o Toussaint’dı. “Bir kral veya bir köylü ama heyhat, ben sadece Etienne-Louis Toussaint’ım.”

“Sadece mi?” Gillian gözlerini kırıştırdı.

Richard onu duymazlıktan geldi ve ellerini arkasında kenetle- yerek ağır ağır Gillian’ın çevresinde dolaşmaya başladı. “Söyleyin bana, madam, bu durumda resmin gerçekten sizin esprit... yani ruhunuzu yansıttığını düşünüyor musunuz?”

“Galiba,” dedi Gillian yavaşça. “Belki de fazlasıyla.”

“Fazlasıyla nasıl olabilir?”

“Ben gerçekten hiç...”

“Gökyüzündeki yıldızları gözlerinizde görüp de oraya yer- leştirmek çok mu fazla?”

“Ben onu söylemiyorum...” Gillian onu izleyebilmek için döndü.

“Eğer gözlemlediğiniz şey oysa dudakları, sanki henüz bir ısırik alınmış olgun kirazların rengine boyamak çok mu fazla?”

“Mösyö, ben...”

Richard Gillian'ın önünde durdu. "Eğer gerçekten hayal edilen oysa, tenin rengini yaz mevsiminin tonlarıyla boyamak ve böylelikle resmin kendisine dokunulduğunda o sıcaklığı hissettirmek çok mu fazla?"

"Evet," dedi Gillian kararlı bir sesle. "Bu gerçekten çok fazla görünüyor. Genelde ressamların alışılmışın dışına çıkmalarına bir itirazım olmaz. Yaratıcı ifadenin doğasını gayet iyi anlıyorum. Ve minyatür portrelerin çoğu da birer hatıradan fazla bir şey olmazlar. Ancak bu kez tarzınız, şey, biraz fazla kişisel."

"Kişisel derken ne kastediyorsunuz?" Richard gözlerini genç kadına dikmişti.

"Tam emin değilim. Yalnızca ona baktığımda bunu anlıyorum..." Gillian sabırsız bir şekilde başını salladı. "Beni, kendimi açığa vurmak istediğimden çok daha fazla ortaya koyuyor. Biliyorum bu sizin yeteneğinizin bir ölçütü ama çok sinir bozucu." Gillian'ın yüzünde kafası karışmış bir ifade vardı. Adam ondan ancak birkaç santimetre kadar uzaktı ama yine de Gillian yerinden kıpırdamadı. "Tanışmadığımıza emin misiniz?"

"Sadece rüyalarımda, *ma chérie*."

Bu sevgi belirtisi karşısında Gillian'ın gözleri açıldı ve güldü. "Mösyö, ben hiç de sizin canınızın içi..."

"Bu benim ebedi kaybımdır."

"Hiçbir zaman da olmayacağım." Sanki aralarındaki konuşma hafif ve bilindik bir cilveleşmeden öte bir şey değilmiş gibi Gillian'ın bakışları kararlı ama sakin, duruşu da teslim olmuş gibi ama heyecansızdı.

"O kadar emin misiniz?" Richard'ın sesi beklenmedik bir şiddet içeriyordu.

Gillian neden geri çekilmemişti? Hiçbir zaman gözlerinde panik olmadan onun bu kadar yaklaşmasına izin vermezdi. Ya da daha doğrusu kontun bu kadar yaklaşmasına izin vermezdi.

“Evet, mösyö, çok eminim.” Hayır, bu gözlerde uzaktan ya-
kından panikle ilgili hiçbir şey yoktu, sadece güvenli bir kadının
kendinden emin pırıltısı vardı. “İhtiraslarını sadece işlerine sak-
layan erkeklerin hercai yaradılışlarını çok iyi bilirim. Ve böyle bir
erkek için kalbimi tehlikeye atacak kadar aptal değilim.”

“Kalp meselelerini tartıştığımızdan haberim yoktu.” Richard
bu maskaralığı daha ne kadar ileri götürebilecekti acaba?

“Tartışmıyoruz zaten.”

“Fakat ihtirastan bahsediyoruz.” Gillian nereye kadar ona izin
verecekti acaba? “Ve ben Etienne-Louis Toussaint’ım. İşimden
öte ihtiraslarımla ünlü değil miyim?”

“Sadece yeteneğinizle boy ölçüşebilecek bir ün.” Gillian barda-
dağını dudaklarına götürürken bardağın üzerinden Richard’a ba-
kıyordu. “Bunlardan birisini oldukça ilginç bulurken diğeri ise
hiç ilgimi çekmiyor.”

“Beni derinden yaralıyorsunuz,” dedi Richard alçak sesle.

“Ah, yapmayın.” Gillian kalan son yudumunu da bitirdikten
sonra gülümsedi. “Sizin kendinize güveninizi kırmak için tek bir
aşağılamadan fazlası gerekir, sanırım.”

Richard elleriyle kalbinin üzerine vurdu. “Ağzınızdan çıkan
her söz beni yaralıyor.”

“Saçma. Yalnızca kibriniz inciniyor ve bu da çok küçük bir
acı verir.”

Richard burnundan soludu. “Zor bir kadınsınız, madam.”

“Hiç de değil. Sadece gerçekçiyim.” Gillian Richard’la göz göze
gelmeye çalıştı. Karanlıkta bu maskeyle gözlerini tanıyamazdı
kuşkusuz. Bunu düşününce Richard’ın kalbi daha hızlı çarpmaya
başladı ve bir adım geri attı. “Ve biraz da meraklıyım.”

Richard ağırbaşlı bir tavırla başını salladı. “İhtiras hakkında.”

“Kıyafetiniz hakkında.” Gillian banka doğru yürüyerek barda-
ğını koyduktan sonra ona döndü. Meraklı bakışları genç adamın
üzerinde gezindi. “Neden garsonlar gibi giyindiniz?”

“Neden mi?” Neden? “Bir maskeli balo için olağandışı bir giysi değil.” Richard sahte bir üzüntüyle kafasını salladı. “Buraya gelip de Venedik karnavallarından bir kişi değil de bir garson olarak giyinmiş olduğumu fark ettiğimde uğradığım düş kırıklığını tahmin edersiniz. Ne yapabildim ki? Pelerinimi ve maskemi çıkararak ev sahibesini kızdırmak istemedim.”

“Ve o tepsi de kostüme dahil mi?”

“Sadece size yaklaşmak için bir bahaneydi.”

“Anlıyorum.” Gillian duraksadı. “Leydi Forester’la tanıştığınızı bilmiyordum.”

“Tanışmak doğru bir kelime olmayabilir,” diye mırıldandı Richard. Leydi ile gerçekten hiç tanışmamıştı fakat balo için bir davetiye edinmek kolaydı.

“Çok garip. Sizden hiç bahsetmedi. Ve destek verdiklerini gizli tuttuğu pek görülmemiştir.”

“Benim destekçim olduğunu söylemedim ki.” Lanet olsun. Richard, Gillian’ın Leydi Forester tarafından sanat dünyasına sokulan son âşıklarından birisi olduğunu düşünmesini kesinlikle istemiyordu. “Belki de ağzı zannedildiğinden daha sıkıdır.” Yoksa istiyor muydu?

“Belki.” Gillian bir heykele yaslanarak maskesini yüzüne taktı. “Leydi Forester, bu baloda bir arada görülmemesi gereken kişilerin kendilerini belli etmeden gözden kaybolabilmeleri için maskeyi şart koşuyor. Birlikte kaybolmaları için. Ne kadar düşünceli ve bence takdir edilecek bir insan. Ancak kendi ilişkileriyle ilgili olarak hiçbir zaman ağzı sıkı olmamıştır.”

“Oysa benim ağzım son derece sıkıdır.”

“Sahi mi?” Gillian duraksadı ve genç adamı inceledi. “Mas- kesiz olsanız bile mi?”

“Hepimiz öyle ya da böyle bir maske takarız, madam,” dedi Richard tedbirli bir şekilde.

“Bu maskeyi çıkarabilirsiniz tabii ki değil mi?” Gillian omuz silktilti. “Benim meraklı kişiliğim hakkında sizi uyarmıştım ve ben Etienne-Louis Toussaint’ın yüzünü gerçekten görmek istiyorum.”

Richard şu anda bu sinir bozucu maskeyi çekip karanlığa doğru fırlatıp atmaktan başka bir şey istemiyordu fakat bir süre daha ona katlanabiliirdi. Gillian’ın yanında olmak için bu rahatsızlığa değerdi. Richard’la evlenmek isteyen kadından çok farklı bir Gillian. Ayrıca aralarındaki bu şakalaşmadan çok hoşlanıyordu. “Sadece ve sadece sizin için bunu yapardım ama ne yazık ki yapamam.”

“Neden?”

Neden mi? Richard bir yanıt arıyordu. “Neden mi?”

“Evet, neden?” Sanki onun bir yanıtı olmadığını anlamış gibi Gillian’ın dudaklarında muzip bir gülümseme dans ediyordu.

“Ben bir ressamım, madam,” derken Richard içinden Gillian’ın kabul edebileceği bir şey, her hangi bir şey arıyordu. “Benim uğraşım... algı. Yanılsama.”

“Yanılsama mı?”

“Kesinlikle, bir fırça darbesiyle tuvalin üzerinde yaratılan yanılsama.” Bu akla yakın görünüyordu. Kelimeler ağzından daha kolay çıkmıştı. “Bir tabloya uzaktan bakıldığında eksiksiz görünür. Mükemmel. Ancak resmi yakından incelendiğinizde her bir fırça darbesini, her bir renk dokunuşunu, ressamın elinin her bir ince ayrıntısını görürsünüz.” Richard sahte bir üzüntüyle başını salladı. “Yanılsama narin bir kristal kadar kırılgandır. Ve aynı onun gibi de kolay parçalanır.”

“Sizin maskeniz hangi yanılsamayı saklıyor?”

“Etienne-Louis Toussaint’ın yanılsamasını elbette.”

Gillian neşeyle güldü.

Gillian’ın ince Yunan kostümüne ve arkasında uzanan beyaz mermer heykele terastaki ışığın pırıltısı vuruyordu ve bir anlık yanılsama gerçeği gölgelemişti. Sadece bir an için mermer, genç

kadının teniyle bütünleşmişti. Kadının ve taşın çizgileri ve gölgeleri sanki birbirlerine aittmiş gibi birleşmişlerdi. Aynı madenden çıkarılmış gibi. Aynı kalıptan yontulmuş gibi. Bir bütünü parçası gibi. Bu bir ışıktandırma hilesinden başka bir şey değildi; yine de Richard'ın ressam görüşünü büyülüyordu. Veya kalbini.

“Sizin resminizi yapmayı arzuluyorum,” dedi düşünmeden.

Gillian maskesini indirdi. “Ama yaptınız. Yüzümün yanında ruhumu da çizdiniz bence.”

“Minyatür bir portre sadece.” Richard küçümseyerek homurdandı. Yeni bir projenin heyecanıyla damarlarındaki kanın hızla aktığını hissetti. Bu yeni proje, kafasının içinde sövüp sayan mantığının sesini bastırıyordu. “Bir teknik alıştırmasından başka bir şey değil. Ben gerçek bir portre yapmak istiyorum. Bana poz vermenizi istiyorum.” Onu bu elbiseyle bir mermer heykelin önünde çizmek istiyordu. Çok gerçek bir kadının efsanevi gölgesini.

“Bunu düşünmüş olmanız çok hoş ama sizin eserlerinize talep gittikçe artıyor ve sizin ücretinize benim gücüm yetmez.” Gillian içini çekti. “Yazık, daha önce bir ressama hiç poz vermemiştim.”

“Öyleyse ben ilk olmalıyım. Bir müşteri çıkacağından hiç şüphem yok.” Richard'ın sesi aldatıcı bir biçimde kayıtsızdı. “Belki bir âşık.”

“Benim hiç...” Gillian duraksadı. Onu mu düşünüyordu? Richard'ı? Ya da kocasını. Gillian doğrularak hafifçe çenesini kaldırdı. “Belki, bir gün.”

“Mükemmel. Bir an önce ayarlamaları yapacağım.” Richard öne doğru bir adım atarak Gillian'a uzanabilecek kadar yaklaştı.

Gillian başını kaldırarak ona baktı ve şüphe dolu bir sesle, “Ne tür ayarlamalar?”

“Boylar.” Artık Gillian'ın gözlerinde korku yoktu. “Fırçalar.” Genç kadın onun yakınlaşmasından azıcık da olsa gerginleşmemişti. “Tuval.” Onu kolayca kollarına alabilirdi.

Gillian kaşını kaldırdı. “Boylarınız, fırçalarınız, tuvaliniz yok mu?”

“Tabii ki var,” diye mırıldandı Richard. Gözleri genç kadının dudaklarına kaydı. Onu öpse ne yapardı acaba? Tokat mı atardı? Gecenin karanlığına doğru koşup kaçır mıydı? Ya da öpmesine izin mi verirdi? Öpüşüne karşılık mı verirdi? Ona?

“Öyleyse ne gibi ayarlamaların gerektiğini anlamıyorum.”

Yoksa bunu eğlenceli ve anlamsız bularak umursamayacak mıydı? Bir baloda bahçedeki önemsiz bir an. Başka bir şey değil.

“Mösyö?” Gillian’ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Sizinle yakında temasa geçeceğim, madam.” Richard sert bir şekilde onu başıyla selamlayarak döndü ve ağır basan bir kaçma arzusuyla aksi yönde ilerlemeye başladı.

“Mösyö.” Gillian arkasından bağırınca Richard yavaşladı. “Sizin için poz verdiğimde benim için maskenizi çıkaracak mısınız?”

Richard ona doğru hızla döndü. “Ve yanılısamayı yıkacak mısınız?” Richard başından üç kenarlı şapkayı çekip çıkartarak abartılı bir reverans yaptı. “Göreceğiz, madam.” Tekrar döndü ve patikadan aşağıya doğru hızlı adımlarla yürüdü.

“Kesinlikle göreceğiz.” Gillian’ın sesi ve kahkahası Richard’ın arkasından çınladı.

Richard gözden kaybolduğundan emin olduğunda çalı çitin arkasında eğilerek terasın yüksek duvarıyla bitkilerin arasındaki dar boşluğa girdi ve maskeyi hızla çekip çıkardı. Parmaklarıyla saçlarını taradı ve derin soluklar aldı. Lanet olsun, maskelerden nefret ediyordu.

Sizin için poz verdiğimde benim için maskenizi çıkaracak mısınız?

Lanet olsun. Kendisini tekrar tuğlaların üzerine bıraktı. Bunu düşünmemişti. Onun portresini yapmayı teklif ettiğinde başka hiçbir şeyi düşünmemişti. O tek bir an içinde onu gerçekten tuvale yansıtmak için hayatında hissettiği en acil ve amansız bir

arzuyla yanıp tutuşmuştu. Mantıkla, sağduyuyla durdurulamayan bir dürtüydü bu.

Kahretsin. Dürtücü mizacını, yıllar önce yendiğini sanmıştı. Tıpkı kumar oynama, fahişelerle düşüp kalkma, düşüncesiz ve pervasız davranma arzularını yenmiş olduğu gibi. Beş uzun yıl boyunca, daima geleceği amaçlayarak yapmış olduğu her şey saygıdeğer, gerçekçi ve mantıklı olmuştu. Tablolarını bile piyasayı gözeterek üretmişti. Öyleyse bu gece, bir kez değil, hem de iki kez, sonuçlarını bir an bile düşünmeden neden dürtüsüne teslim olmuştu?

Tabii ki bunun sebebi Gillian ve kendi gereksiz gururuydu. Yaptığı resmi Gillian'ın beğendiğini görmek ve bunu onun ağzından işitmek istemişti. Dahası, evlenmelerinin sağlayacağı mirastan bağımsız olarak onun kendisini arzulamasını istemişti. Ve Gillian'la birlikte geçirdiği her dakika bunu daha çok istiyordu. Ancak Richard ne zaman ona hem fiilen hem de sözel olarak fazla yaklaşırsa, o geri çekiliyordu. Richard'a anlamsız gelen tuhaf bir ihanet duygusuyla yapıyordu bunu herhalde: sonuçta kocası ölüp gitmişti. Belki de korkudan öyle davranıyordu. En azından gözlerinde gördüğü şey buydu.

Gillian kesinlikle genç ressamdan korkmuyordu.

Richard duvarı iterek kalktı ve kafasında saçma bir düşünce şekillenirken dalgın bir tavırla pelerinini çıkardı.

Gillian, Toussaint gibi ressamlarla ilgilenmeye çok alışkındı. Onlarla rahat ve kayıtsız olmuş ve görünürde onların yüzeysel sohbetlerinden hoşlanmıştı. Duygularının hiçbir şekilde tehlikeli olmadığını bilen bir kadın tavrıyla onlara cilveli davranırdı. Hatta minyatürü değerlendirmesi ve resmin kişisel özelliği ona ürkütücü değil, şaşırtıcı gelmişti.

Bu olasılığı düşünmek bile saçmaydı fakat Shelbrooke Kontu, Gillian'a olağan bir tavırla kur yaparken, diğer taraftan başka birisi, belki kötü bir ünü olan gizemli bir Fransız ressam daha kışkırtıcı

bir şekilde onun beğenisini kazanmaya çalışsaydı bunlardan birisi başarılı olabilecekti. Gillian Richard'a karşı tetikteyken Toussaint'ı azıcık bile tehlikeli bulmuyordu.

İki cepheden de aşk saldırısına karşı direnebilecek bir kadın var mıydı bu dünyada? Özellikle de birbirinden tamamen farklı olarak gördüğü adamlardan? Richard onun koca listesinin en başında geliyordu. Toussaint ise listede hiç yoktu. Ressam, Richard'ın şu anda çizdiği erkek tipinden çok, geçmişte olduğu erkekti. Kadınların kendileri için yanlış kişi olduğunu bildikleri halde çekici buldukları erkek tipi.

Ve Gillian duygusal yakınlık hissettiği an ona gerçeği açıklayabilirdi. Kont ve ressam aynı kişiler olduğuna göre bunun ne zararı olacaktı ki? Belki de buna ikisi de güleceklerdi. Bir gün torunlarına anlatacak bir hikâyeleri olacaktı.

Gillian ona poz vermeyi kabul etmişti bile. Bu, birlikte çok zaman geçirecekler demektir. Richard gerçek kimliğini gizleyerek onun resmini yapmayı nasıl başarabileceğini hiç bilmiyordu. O sinir bozucu maskeyi tekrar takmayı kesinlikle reddediyordu. Bir çözüm yolu bulacaktı elbette. Her zaman olduğu gibi.

Richard düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. Başarılı olacağı kesin olan nispeten basit bir plandı bu ama yine de onun fazlasıyla basit olup olmadığını merak ediyordu. Göremediği bir hatası olup olmadığını. Sabırsız bir şekilde bu rahatsız edici düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Şu anda aklına gelen tek plan buydu ve bunun sağlayacağı maddi ve manevi ödüller işi şansa bırakamayacak kadar büyüktü.

Richard, pelerini kolunun üzerinde katlayarak eğildi ve şapka'yı yerden aldı. Kostümü iade edip Gillian'ı bulacaktı. Evleneceği kadınla dans etmek için geç bile kalmıştı. Yüzüne ta içinden gelen bir gülümseme yayıldı ve bir öpücükle geleceklerini mühürleyecek ilk kişinin kim olacağını merak etti.

Richard mı yoksa Toussaint mı?

Gillian, Toussaint'ın pelerinli silüetinin terasın orada gözden kaybolmasını seyretti. Neşeyle başını salladı ve soğuk banka oturdu.

Ne kadar etkileyici bir tanışmaydı. Toussaint, şimdiye kadar tanıştığı, abartılı bir özsaygıya sahip her ressam kadar kibirli ve kendini beğenmişti. Ve tıpkı diğerleri gibi, kibrine ters düşen bir övgü ihtiyacı vardı. Ah, hepsi de bunu kendini beğenmiş bir kasılma ve çalım ile gizliyorlardı. Ancak insan onları ne kadar uzun süre gözlemlerse onların sanatçı mizaçlarının belirtilerini o kadar kolay fark ederdi. Toussaint da farklı değildi. Onun yaradılışındaki bir adam için “güzel yapılmış” asla yetmezdi.

Acaba kostümsüz nasıl görünüyordu? Uzun boyluydu ve bunu gizlemek mümkün değildi. Hareket tarzından şişman ya da yaşlı olmadığı belliydi. Fakat ya yüzü? Maskesini çıkarmak istememesi ve yanılısına hakkındaki bütün o saçmalık onun gizlemek istediği bir şey olduğunu gösteriyordu. İğrenç yara izleri mi vardı? Ya da siğilleri? Belki de sadece çok sıradandı. Onun için poz verirse bunu kesinlikle öğrenirdi.

Ve sesinde bir gariplik yok muydu? Şivesi, sanki vurgulamak için çaba harcıyormuş gibi, sert ve biraz fazla belirgindi. Belki de bunun itibarını artırdığını düşünüyordu. Sonuçta, onun hakkındaki söylentiler doğruysa, Fransa'yı en az yirmi beş yıl önce terk etmişti. Toussaint eserlerine olan ilgiyi artırmak için abartılı bir gizem ve aşk geçmişi uyduran ilk ressam olmayacaktı. Gillian ve diğer insanlar, adamın olağanüstü yeteneği dışında, hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Yine de adam büyük olasılıkla Fransız'dı. Gillian kendi kendine kıkırdadı. Bir Fransız'dan başka kim onun portresinin bir âşık tarafından satın alınmasını önerecek kadar pişkin olabilirdi?

Richard.

Birden Gillian'ın gözünün önünde Richard'ın yüzü beliriverdi. Sonunda onun sevgilisi mi olacaktı? Gillian ellerini kucağında birleştirerek kenetlenmiş parmaklarına baktı. Kocasını mı? Her şey iyi giderse, kesinlikle. Bu düşünce birden ürkütücü geldi ve... ne? Harika mı?

"Geciktiğim için affedin." Gillian başını kaldırıp baktı. Richard her iki elinde birer bardak şampanya olduğu halde ona doğru yürüyordu. "Elimde olmadan geciktim."

"Öyle mi?" Gillian gülümseyerek ayağa kalktı. Richard yaklaşıırken içinde koşturan minicik heyecanı umursamadı. "Beni terk ettiğinizi düşünmeye başlamıştım."

"Asla," dedi Richard muzip bir sesle. Bardağın birisini Gillian'a uzatırken gözleri bankın üzerindeki boş kristal bardağa takıldı. "Ancak görüyorum ki tamamen yalnız kalmamışsınız."

"Bir garson şampanya getirdi," dedi Gillian düşünmeden ve Toussaint'la tanıştıklarını söylemekten neden çekindiğini merak etti. Richard büyük bir sanat hayranıydı ve şüphesiz adamla karşılaşmaktan büyük bir zevk alırdı. Yine de, içinden gelen tedbirli bir ses onu durdurdu.

"Bir garson mu?" Richard kaşını kaldırdı.

Gillian büyük bir yudum aldı. "Hı-hım."

"Tuhaf. Hiçbir garsonun bahçelere girdiğini görmedim."

"Bu garson girdi," dedi Gillian canlı bir sesle.

"Şans eseri demek ki." Richard şarabından büyük bir yudum aldı. "Leydi Forester'ın hepsine domino tarzı kostüm giydirmesi ilginç. Onları birbirlerinden ayırt etmek imkânsız."

"Fark etmedim," diye mırıldandı Gillian.

"Kesinlikle. O maskelerin ardında herhangi birisi olabilir." Richard bir an Gillian'ı süzdü. "Bir dilenci. Bir prens."

"Olabilir." Gillian ona kısa bir bakış attı. Bilmesine imkân yoktu. "Ama büyük olasılıkla sadece bir uşak."

“Büyük olasılıkla.” Richard konuyu kısa kesmek ister gibi omuzlarını silkti. “Dans etmek ister misiniz?”

Richard’ın kollarında olma düşüncesi Gillian’ın kalbinin çarpmasına sebep oldu. Sesine umarsız bir ton vermeye çalıştı.

“Lordum, bahçede oturmamızdan sonra bir de dans mı edecegiz? İnsanlar ne diyecek?”

“Sanırım çok fazla şey. Özellikle de bir danstan daha fazlasını planladığım için ve gecenin geri kalan bölümünde de sizin gözünüzün önünden ayrılmamaya kesin kararlı olduğum için.”

Gillian bir süre onu inceledi. “Bu sizin niyetinizi açıkça beyan etmek demek oluyor, farkında mısınız?”

“Farkındayım.” Richard Gillian’a baktı ve ona elini uzattı. Gillian derin bir nefes alarak elini onunkinin üzerine koydu.

Bir dakika sonra birlikte balo salonuna girerek pistin ortasından yürüdüler. Gillian şüpheli bakışların onları izlediğinin şiddetle farkındaydı. Bir vals çalmaya başladı ve Richard Gillian’ı kollarına aldı. Güçlü, sert ve kararlı kollarına.

Richard genç kadını görgü kurallarının gerektirdiğinden daha yakın tutmuyordu ama Gillian onun varlığının ve sıcaklığının içinde kaybolmuştu. Genç adamın bakışları onun gözlerine kilitlenmişti ve diğer her şey yok olmuştu. Pistin enine doğru dönerek ilerlerlerken Gillian’ın adımları Richard’ınkilerle mükemmel bir uyum içindeydi. Sanki daha önce birlikte dans etmişler gibi. Sanki birlikte her zaman dans etmişler gibi. Sanki tek beden olmuşlar gibi.

Gillian müziğin ve hareketlerinin farkındaydı ama sanki rüyadaymış gibi belirsiz bir şekilde. O sadece Richard’ın kendisini saran kollarının gerçekliği ve koyu gözlerinin yoğunluğu içinde var olduğunu hissediyordu. Kanı daha hızlı akıyor, nefesi kesiliyor ve gözlerini genç adamın gözlerinden koparıp alamıyordu. Almak da istemiyordu zaten. Dünyada ikisinden başka hiçbir şey yoktu ve Gillian içini saran duygunun içinde kendisini kaybetmişti. Arzu muydu bu? İhtiyaç mı? Korku mu?

Sakin bir dere, sel sularından kabarmış azgın bir nehre ne kadar yabancıysa, bu ıslah olmuş çapkınla kendisinin arasında geçmekte olan şeyler de kendisine o kadar yabancıydı. Herhangi bir erkek Gillian'a bir şeyler hissettirmeyeli çok uzun bir süre geçmişti. Kaldı ki içini böyle çelişkiler ve dehşetle dolduran hiç kimse olmamıştı. Ve... bir beklentiyle de mi doldurmuştu acaba? Aynı anda hem korkutucu hem de enfes.

Gillian Richard'dan, kendisinden, birlikteliklerinden ve gelecekte neler olabileceğinden korkuyordu. Bunu kendine itiraf etmiş, korkularını ve şüphelerini kabullenmişti. Ve onun kollarındayken gerçeği kabul etmenin yeterli olmadığını fark etmişti.

Artık gerçeikle yüzleşmek zorundaydı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Richard'ın atı, ihtiyatlı adımlarla çakıl yolda ilerliyordu. Aslında yol yolluktan çıkmış, tekerlek izlerinden ibaret hale gelmişti. Çoktan tohuma kaçmış el değmemiş çimenler, sanki yolu bütün bütün yutacakmışçasına, kenarlardan taşarak yayılmıştı. Geçmiş yıllarda davetlileri ağırlayan bahçeler şimdi sadece otlarla ve geçen zamana ve bakımsızlığa yenilmemiş olan, ara sıra açan çiçeklerle oyalanıyorlardı.

Daha iyi günlerde, çok daha varlıklı olan Shelbrooke Kontu'nun emrinde çalışan girişken bir bahçıvan, yukarıya, küçük bir tümseğin tepesine ve Shelbrooke Malikânesi'ne dikkat çekebilmek için bahçe tasarımı yapmıştı. O zamanlar büyük ev, adeta ülkesini gözden geçiren taştan bir kraliçe edasıyla yukarıdan kırsal araziye bakardı. Şimdiyse onu, çevresindekiler kadar bitkin, mücadeleden yorulmuş yaşlı bir bayan misali, kalan gururu ayakta tutmaktaydı.

Richard, evi karşıdan her görüşünde olduğu gibi, kanını kaynatan bir öfkeyle dişlerini sıktı. Okula gitmek için ayrılmadan önceki çocukluk dönemindeki evi hatırladı. Annesinin ölümünden önceki zamanı. Babasının içki ve kumar düşkünlüğünden dolayı neredeyse her şeyi kaybetmesinden önceki zamanı.

Her zaman olduğu gibi, öfkesi sorumsuz babasına karşı ikinci bir minnettarlıkla karıştı. Richard babasının yürüdüğü yolda yürümekte başarılı olmuştu. Babasının vefatından sonra omuzuna yüklenen zorunluluklar ve annesinden kendisine geçen her türlü görev duygusu olmasaydı yaşamını önceki konttan daha iyi sürdürmeyecekti.

Ve her zaman olduğu gibi, öfkesi azmini de kamçılamıştı.

Uzakta bir kakhaha çınlaması ve bir köpek havlaması duyuldu ve Richard sırtıtmaktan kendini alamadı. En azından kız kardeşleri canlılıklarını kaybetmemişlerdi. Tabii ki onlar buradaki yaşamın tamamen farklı olduğu zamanları hatırlayamayacak kadar gençlerdi. Ve sokakta yaşayan ve bir sonraki öğünlerinin nereden geleceğini hiç bilmeyen dilenciler gibi de değillerdi. Hâlâ başlarını sokacak iyi kötü bir evleri vardı ve Richard'ın çabaları sayesinde de soyadları önceki saygınlığını biraz olsun yeniden kazanmıştı. Hatta mali durumları bile ağır ağır iyileşiyordu.

Richard ön girişe doğru güzel bir kıvrımla yükselen geniş taş merdivenlere ulaştığında atından indi. Küçük bir çocukken, dizginleri elinden almak için hemen yakınında birisi olurdu. Bu malikâne muhteşem günlerindeyken, evde, ahırlarda ve arazide yüzden fazla hizmetçiye iş imkânı sağlardı. Richard tartışılan mirası aldığı anda, burada kalan çalışanlar bu sayının çok uzağındaydı. Richard kalanların çoğuna yol verirken sadece evi ayakta tutabilmek için çok çaba harcayan Ned'i ve karısı Molly'yi tutmuştu. Shelbrooke Mâlikanesi, Richard'ın olduğu kadar onların da yuvasıydı.

Aynı zamanda kiracılar da kalmıştı. Bunlar Richard'dan daha iyi durumda olmayan ama kendi ailelerini ve kira vermek yerine Richard'ın ailesini doyuran çiftçilerdi. Bu da pazarda satacak çok az ürün kalmasına neden oluyordu. Üretim geniş bir şekilde artırılabilirdi ama arazinin iyileştirilmesi ve en son tarım yöntemlerinin kullanılması pahalıydı. Köşkte ya da kulübelerde

olsun, malikânede yaşayan herkesin varlıkları nesiller boyu olduğu gibi şimdi de birbirlerine bağlıydı. Ve paylarını iyileştirmek için para gerekiyordu.

Richard dizginleri eyerin üzerinde düğümledi ve merdivenlerden yürüyerek çıktı. At uzağa gitmezdi. O da evindeydi.

Richard yıllar boyu evin içinde yaşayanları yağmurdan, soğuktan ve herhangi bir tehlikeden korumaktan aşınmış olan geniş tahta kapıya vardı. Büyük pirinç kulpu yakalayarak itti. Kapı itiraz eder gibi bir gıcırtyla hızla açıldı.

“Richard!” Bu seslenme aşırı heyecanlı bir köpeğin sürekli havlamasına karıştı. Richard karşılaşmaya hazırlanıp arkasına döndü.

Büyük, üzerinden sular damlayan kahverengi ve beyaz bir kürk topu ona doğru koşarken arkasından en az onun kadar coşkulu ve ıslak olan en küçük kız kardeşi geliyordu. Köpek, basamakların dibinde kayarak durdu ve merdivenden çıkmaya başladı.

“Henry,” dedi Richard sertçe.

Hayvan kısa bir an durdu ve kahverengi gözlerinde yalnızca hayranlık olarak adlandırılabilen bir ifadeyle ona baktı. Köpeğin vücudu, zorla bastırıldığı bir sevinçle ve çılgınca sallanan bir kuyruğun hareketiyle titriyordu.

“Sadece sana hoş geldin demek istiyor. Biliyorsun seni özleyiyor.” Becky köpeğin yanında durdu ve sırtıttı. “Ben de.”

“Benim seni özlediğim gibi küçük kardeşim.” Richard ona gülümsedi. Becky on altı yaşında olmakla beraber genç bir kızdan çok erkek çocuğu gibiydi. Koyu kıızıl saçları vardı ve her geçen gün olağanüstü bir güzelliğe sahip olacağına işaret ediyordu. Bu hayır mı şer mi belli değildi. “Seni kucaklayacaktım ama...”

Becky güldü ve yüzünden ıslak bir saç tutamını arkaya itti. “Henry’i yıkamaya çalışıyordum.”

“Ya da o seni yıkıyordu.” Richard’ın burnuna ıslak köpek kokusu doldu. “Görünüşe bakılırsa, yıkanmaya ihtiyacı var.”

Becky burnunu kırıştırdı. “Henry’nin bulabildiği en iğrenç şeylerin üzerinde yuvarlanma gibi kötü bir huyu var.”

Sanki bu eleştiriye cevap verir gibi, Henry tam o anda silkindi. Etrafa geniş bir daire şeklinde sular ve keskin kokusu yayıldı.

“Hey, Henry.” Becky onun tasmaından yakalayarak Richard’dan uzağa çekti. “Hemen kes şunu.”

“Rebecca!” Bir yerlerden öfkeli bir haykırma duyuldu.

Richard kaşını kaldırdı.

Becky masum bir şekilde gözlerini açtı. “Yardım etmek istemişti.”

Jocelyn evin karşı köşesinden çıkarak onlara doğru yürüdü. “Kahretsin, hani şu lanet olası şeyi tutacaktın...”

Jocelyn birden şaşırarak durdu ve aniden tavır değıştirdi. Bir anda düzgün ve ağırbaşlı bir hal takınarak onlara yaklaştı. Becky gözlerini yukarıya doğru devirdi. Jocelyn Becky’den ancak bir yaş büyüktü. Richard’ın tüm kız kardeşleri boy pos ve yüz hatları bakımından birbirlerine benzerken huy olarak birbirlerinden son derece farklıydılar. Richard bu mesafeden Jocelyn’in onu tanımadığından emindi. Yarım metreden fazla uzağını hiçbir zaman iyi göremezdi fakat gözlük takmakla ilgili küçücük bir öneriyi bile reddederdi. O da Richard’ın düşündüğünden çok daha kısa sürede çok güzel bir kız olacaktı ve Becky’nin aksine kendisi bunun çok farkındaydı.

Jocelyn daha yakma gelerek her zaman yaptığı gibi dudak bükerek somurttu. “Rebecca, bir konuğumuz olduğunu bana söylemedin.”

Becky Richard’a göz atarak sırtıttı. “Konuğumuz yok.”

Jocelyn duraksadı ve gözlerini kısarak baktı. “Richard?”

“Başka bir erkek konuk mu bekliyordunuz yoksa?” dedi Richard kuru bir sesle.

Becky homurdandı. “Hiç de bile.”

“Beklemiyorduk, sadece umutlanıyorduk.” Jocelyn abartılı bir şekilde içini çekti ve en alt basamağa ulaştı. Yerdeki taşın çatlağında ilginç bir şey koklarken onu fark etmeyen Henry’den uzak duruyordu. Sonra merdivenlerden çıktı ve Richard’ın yanağına kardeşçe bir öpücük kondurdu. “Ben –biz– bu taşrada sürgündeyken hiçbir zaman elle tutulur ya da ilginç bir beyefendiyle tanışmayız. Neden Londra’ya gelip seninle yaşayamıyoruz?”

“Ben Londra’da yaşamak istemiyorum,” dedi Becky çabucak. “Ben burada çok mutluyum, teşekkür ederim.”

Jocelyn ona utandıran bir bakış fırlattı. “O halde sen kalabilirsin.”

Richard inlememek için kendisini zor tuttu. Bu her zaman devam eden bir anlaşmazlık konusuydu. Becky yaşamını şehir dışında sürdürmekten hoşnutken, Jocelyn Londra’ya gideceği günü iple çekiyordu. Mali durumlarının bozuk olması bile onun şehirde bir balo dönemine katılmak için yanıp tutuşmasını etkilememiştir.

“Richard.” Jocelyn ağabeyinin koluna girdi ve yalvaran gözlerini açarak onun gözlerine baktı. Kirpiklerini titreterek sesini alçalttı. “Lütfen.”

“Aman Tanrım, bunu nereden öğrendin sen?” dedi Richard şoke olmuş bir sesle.

“Neyi?” Jocelyn’in saçlarından bir ton koyu olan bal rengi gözleri olabildiğince daha da fazla açılmıştı. Richard tüm kız kardeşlerinin iyi birer evlilik yapmasını garantilemek için gereken drahomaları bulması gerektiğini çok iyi biliyordu fakat önceliği en büyük kız kardeşlerinin gereksinimlerini karşılamaktı. İki küçük kardeşine uygun eşler bulmak için biraz daha zamanı olduğunu düşünmüş, belki de ümit etmişti. Belli ki yanılmıştı.

“Haftalardır eve gelmedin,” dedi Becky kinayeli bir şekilde, “ve Jocelyn de Louella Teyze’nin söylediklerini dinlemekle meşguldü.”

“Bunu tahmin etmeliydim,” diye mırıldandı Richard. Leydi Louella Codling, ölmüş kız kardeşinin çocuklarıyla ilgilenmek için

Shelbrooke Malikânesine taşındığı günden beri kızların kafasını Londra'daki balo dönemleri, havalı talipler ve şaşaalı balolarla ilgili söylentilerle doldurmuştu. Neyse ki Louella'nın hikâyeleri yalnızca Jocelyn'e hitap etmişti.

"Louella Teyze sadece hayatta doğru dürüst bir konum edinmemiz için bizleri hazırlamaya çalışıyor," dedi Jocelyn gururlu bir şekilde. "Onun yapabileceği herhangi bir şeyin sana pek yardımı olacağını sanmam."

"Belki de senin kadar yardıma ihtiyacım yoktur," dedi Becky sırtarak.

Jocelyn burnunu kırıştırdı. Becky de ona dil çıkardı.

"Her zaman olduğu gibi, evde olmak güzel," derken içini çekti Richard. "Ancak sadece bir gece kalabileceğim."

"Richard!" diye bir ağızdan hayıflandı iki kız.

"İş iştir canlarım." Kızlar birdenbire ortak bir düşmana karşı birleşmişçesine birbirlerine baktılar. Bu ikisi bir iş mi çeviriyorlardı? Richard bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı. Onların saçmalıklarıyla uğraşacak zamanı yoktu. "Öyleyse, Becky, şu hayvanı hallet ve içerde bize katıl. Sanırım diğerleri de buralardadır, değil mi?"

"Emma, Marianne ve Louella teyze misafir odasındalar. Giysi onarıyorlar." Jocelyn sanki ayıp bir şey söylüyormuş gibi konuşmuştu.

"Mükemmel. Herkesle konuşmam gerekiyor ve bunu bir an önce yapmayı tercih ederim."

Kızlar yine bakiştılar. Bunlar kesinlikle bir dolap çeviriyorlardı. İyiye işaret olmayan bir işbirliği. Ama ne için? Richard bunu düşününce ürperdi.

"Neyle ilgili?" Becky şüpheyle gözlerini kıstı.

"Sabırlı ol, hayatım. Köpeği uzaklaştı." Richard gülümseyerek döndü ve arkasında meraklı homurtular bırakarak eve girdi. En azından birbirlerine bağırıyorlardı. Gerçi Richard onların tartışmalarını sinir bozucu değil de eğlenceli bulurdu.

Richard, girişe bakan bir balkona uzanan yan merdivenlerin arasındaki geniş holü yürüyerek geçti ve bir zamanlar tabloların asılı olduğu duvarlardaki rengi kaçmış dikkörtgenleri görmezden gelmeye çalıştı. Batı koridoruna doğru dönerek küçük salona yöneldi.

En büyük iki kız kardeşi ve teyzesi giysi sepetlerinin arasında oturmuş eski giysilerin biraz daha dayanması için belki de boş bir çabayla dikiş dikmeye yoğunlaşmışlardı.

“İyi günler.”

“Richard.” Emma elindeki kumaşı kenara atarak ayağa kalktı. Richard odanın karşısına geçerek onu sevgiyle kucakladı. Koyu renk saçları ve gözleriyle Richard’a görünüş olarak en çok benzeyen kız kardeşti ve bu günlerde davranışları da benziyordu. Pratik, gerçekçi bir insan olarak Emma hayatlarının gerçeklerini çok iyi anlamıştı ve Richard’ın yokluğunda evin hesapları ona emanet edilmişti. Geri çekilerek ağabeyinin yüzünü inceledi. “Senden haber alamadık. Endişeliydik. İyi misin?”

“Bir aydır burada yoksun,” dedi Louella yeyze dudaklarını sıkarak. “Her hafta gelmen gerekiyordu.”

“Korsanlar tarafından kaçırılmış olabileceğini düşündük.” Marianne sırtarak burnunun üzerine düşen gözlüğünü tekrar yerine itti. Jocelyn’den daha açık renk olan ama onun kadar şirin olan Marianne görünüşe önem vermezdi. Açık sarı saçları her zaman başının üzerinde asi bukleler cümbüşü halindeydi ve giysileri daima biraz dağınıktı. Kitapları, şiirleri ve kendi hayalleri arasında yaşardı.

Richard güldü ve ona doğru bir adım attı. “Korkarım o kadar maceralı bir şey yok.” Eğilerek dudaklarını kardeşinin alnında gezdirdi. “Sadece ayrılamayacak kadar meşguldüm.”

“Bize anlatacağı bir şey olduğunu söylüyor,” diye açıklama yaptı Jocelyn odaya girerken.

“Ciddi bir şey mi?” Emma kaşlarını çattı. “Kötü bir haber değildir, umarım.”

Becky kapıda belirdi. “Babamın başka borçları olduğunu keşfetmedin, değil mi?”

“Kesinlikle hayır. Sanırım bu oldukça hoş bir haber.” Elbette Jocelyn bunu hiç de hoş bulmayacaktı. Aynı şekilde Emma da. Marianne ise nerede yaşadığını umursamayacak kadar kendi dünyasıyla aşırı meşguldü ve Richard’ın Becky’le uğraşmak zorunda kalmasına da daha birkaç yılı vardı.

“Yine paramız mı oldu yoksa?” Jocelyn sevinçle haykırdı.

“O zaman bir at daha alabilir miyiz?” dedi Becky.

“Ve daha iyi bir at arabası,” dedi Louella Teyze burnunu çekerek.

“Şimdiki zorla ayakta duruyor.”

“Önce çatı, teyze,” dedi Emma gülümseyerek.

“Ve farelerin kemirmediği kitaplar,” dedi Marianne özlem dolu bir sesle.

“Ve giysiler, Richard. Modaya uygun bir şeyler. Gerçek bir modacı tarafından yapılmış. Hatta belki Paris’ten.” Jocelyn eteğine yapışarak iki taraftan çekti. “Kendi yaptığımız ve tekrar tekrar onardığımız bu eski paçavralar değil.”

“Şirin bir şeyler ne hoş olur.” Becky düşünceli bir şekilde başını salladı ve Richard Becky’nin de neredeyse büyüdüğünü fark etti.

Marianne’in sesi hevesle yükseldi. “Parlak renkli.”

“Yaşı ne kadar ilerlemiş olursa olsun, daha evlenmemiş bir kız için beyaz uygun olur,” dedi Louella Teyze kuralcı bir biçimde. Emma ile Marianne birbirlerine çilekeş gözlerle baktılar. “Gerçi soluk açık renkler de olabilir.”

“Ve ipeklerle satenler,” dedi Emma. “Kasabada bir desen görmüştüm...”

Bir anda odada heyecanlı bir kadın sohbeti patlak verdi. Richard midesine kramplar girmiş bir durumda öylece bakıyordu. Onların bu heyecanını söndürmek zorunda olması normaldi. Fakat bunu yapma isteğinden dolayı üzüntü duyuyordu çünkü kendi

başına onların istediklerini, hak ettiklerini sağlama olasılığı çok düşük görünüyordu.

“Hayır, hayır, öyle değil.”

Hepsinin yüzlerindeki iyimserlik son bir nefesin bir alevi üfleyerek söndürmesi gibi bir anda kayboldu. Richard'ın içini bir suçluluk duygusu kapladı. Şu anda onların Londra'ya taşınmasını, muhteşem balo dönemleri, yüklü drahomaları ve hayatları boyunca giyecekleri tüm yeni giysileri garantilemek Richard'ın ellerindeydi.

Tüm yapması gereken Gillian'ın koşullarını kabul ederek onunla evlenmekti. Böylece onların tüm gereksinimleri, istedikleri sağlanacaktı. Bu kadarını ve daha fazlasını hak etmemişler miydi?

Kendisi de hak etmemiş miydi?

“Zaten çok fazla şey istiyorduk,” dedi Emma canlı bir şekilde gülümseyerek. Sonra sanki sözleşmişler gibi orada duran Marianne'e başını salladı ve ablasının yanına gitti. “Yine de, paramızla ilgili konu...”

“Ya da parasızlığımızla,” diye mırıldandı Jocelyn ve gidip Emma'nın yanında durdu.

“... açılmışken.” Emma omuzlarını dikleştirdi. Becky de Marianne'in yanına gitti. “Biz de durumu tartışmak istiyorduk. Yanıt beklediğimiz sorular var.”

Richard gözlerini dikip onlara baktı. Kız kardeşleri de yüzlerinde aynı kararlı ifadeyle ona baktılar. Yürekli bir havaları vardı ve Richard bir anda bunun birden gelişen bir karşılama değil de planlanmış ve tasarlanmış bir yüzleşme olduğunu fark etti. Tıpkı fethetmeye azmetmiş ve esir almaya gönülsüz bir ordu gibi onun karşısına dikilmişlerdi. Richard onların karşısında azınlıkta kalmıştı. Teyzesine bir göz attı. Sadece o oturmaya devam ediyordu. Elleri dikişle meşgulken yüzünde meraklı ve beklenti dolu bir gülümseme vardı. Kız kardeşlerinin yüzündeki ifadeden hoşlanmadığı gibi, bu gülümsemeyi de sevmemişti.

“Pekâlâ, öyleyse,” dedi yavaşça. “Sorun sorularınızı.”

Kızlar birbirlerine baktılar. Emma çenesini kaldırdı. “Babamın ölümünden önceki yıllarda buranın nasıl olduğunu hepimiz hatırlıyoruz. Sadece satacak bir tablo daha seçmek için Londra’dan eve döndüğü zamanlar...”

“Ya da bir at,” diye ekledi Becky.

“Veya kumarda kaybettiklerini karşılayacak her hangi bir şey,” dedi Marianne.

“Eline fırsat geçseydi bizlerden birini satacaktı.” Jocelyn sesinde buruk bir ifade vardı ve Richard onu suçlayamazdı. “Olayı örtbas etmeye çalıştı ama hepimiz biliyoruz ki öldüğünde Emma’yı satmak üzereydi.”

“Jocelyn,” diye çıkıştı Emma. Açıkça tartışılmamış olsa da herkes biliyordu ki babaları Emma’nın zengin, yaşlı bir lordla evlenmesi için pazarlık yapmaktaydı. Adam o zaman ancak on yedi yaşında olan bir kızla evlenmek karşılığında kontun borçlarının çoğunu ödemeye hazırды.

“Şu anda bunun önemi yok.”

“Richard bilmeli,” dedi Marianne suçlamadan sakin bir sesle. “O zamanlar hiç burada yoktu.”

Bir kez daha Richard’ın yüreğine bir suçluluk duygusu bıçak gibi saplandı. O sıralarda, Shelbrooke Malikânesi’nde neler olup bittiğini fark etmeyecek kadar kendi yozlaşmış hayatını yaşamakla meşguldü. Annesi öldüğünde Richard okuldaydı ve sonraki yıllarda da buraya gelmek için, ara sıra uğramak dışında, bir neden görmüyordu. Hayır, yaptığı senetlerin aile servetinden karşılandığından emin bir şekilde, sahip olmadığı paraları savurmakla çok fazla meşguldü. Gerçekte, ödemeyi başardığı ilk borçlar kendisinin ürünüydü.

“Biliyorum,” dedi Richard alçak sesle.

Aslında ailesinin durumunun ne kadar kötüleştiğini fark etmesini sağlayan şey işte o anlaşıyordu. Babasının Emma’yı ver-

meye söz verdiği yaratık cenaze günü Richard'a gelerek ondan anlaşılmaya uymasını istemişti.

Lord, Emma'dan üç kat daha yaşlıydı ve yeteri kadar zengindi. Ancak Richard onun kadınlarla ilgili tercihleri hakkında rahatsız edici dedikodular duymuştu. Aslında daha önceki iki karısının ölüm şekilleriyle ilgili soru işaretleri vardı.

Diyelim ki o zamanlar Richard kız kardeşlerinin yaşamlarıyla ilgili çok az şey biliyordu. Aslında kardeşlerini hiç tanımıyordu fakat ailesinden birisinin bu rezil adamın sapık hevesleriyle olan bağlantısını işitmek içinde bir şeyleri çatırdatmıştı. Bir anda çok açık bir şekilde fark etti ki Emma'nın geleceği, ailesinin ve kendisinin gelecekleri sadece ve sadece kendi ellerindeydi. "Daha önce bilmediğim için üzgünüm..."

"Bunun şu an konumuzla ilgisi yok," dedi Emma çabucak. Yıllar önce ikisi de bu konuyu açmamaya karar vermişlerdi ancak Richard şu anda bu sözde nişandan haberi olduğunu en azından ailenin diğer fertlerine söylemeleri gerekir miydi diye düşündü. Ve bunu sonlandırmak için bir harekette bulunduğunu. "Artık bunun önemi yok."

"Yok mu?" Jocelyn karşı gelir gibi kollarını kavuşturdu. "Bu ona sormak istediğimiz şeyin can alıcı noktası değil miydi?"

"Bizlerden birisini, ücreti en fazla artıran birisine satmayacağını nereden bileceğiz?" Becky'nin gözleri parladı. "Ya da tamamen kötü bir şey daha yapmayacağını?"

"Becky," diye çıkıştı Emma.

Richard tamamen şok olmuştu. "Nasıl böyle bir şey düşünebilirsiniz? Son beş yılı elimden gelen her şeyi yapmaya çalışarak geçirdim..."

"Onları, yani bizleri, merak ettiğimiz için suçlayamazsın, Richard. Endişelendiğimiz için..."

"Eğer bir oğul babasına çektiyse..." Louella teyze mırıldandı.

“Talihimizi düzeltmek için elimden geleni yapmadım mı? Sizin talihinizi?” Richard parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Teyzesinin yorumu kadar onların haklı olabileceği gerçeği ve korkusu da öfkelenmişti onu. “Lanet olsun, bu muydu yani? Endişelendiğiniz şey bu muydu?”

“Hayır.” Emma kardeşlerine yandan yatıştırıcı bir bakış attı. “Senin böyle bir şey yapmayacağını biliyoruz. Ancak...”

“Biz para durumunu bilmek istiyoruz, Richard.” Marianne’in kararlı bakışları Richard’ın gözlerini deldi.

Emma derin bir nefes aldı. “Biz parayı nereden bulduğunu bilmek istiyoruz.”

“Pek önemli bir miktar olmamasına rağmen,” diye mırıldandı Jocelyn.

Becky başıyla onayladı. “Ve düzenli bir gelir gibi görünmüyor...”

“Babamın borçlarını ödüyorsun,” dedi Emma.

“Buna ek olarak bizi geçindiriyorsun.” Marianne omuzlarını silkti. “Çok iyi değil ama...”

“Şu an için yeterli,” diye ekledi Emma.

“Yine de...”

“Korkuyoruz...” dedi Becky.

“Yani endişeleniyoruz...” diye onun sözünü kesti Emma.

“Senin şey yaptığından...” Marianne önce duraksadı, sonra atıldı, “kanunsuz bir şey.”

“Ahlak dışı bir şey,” dedi Emma.

“Yasadışı,” diye söze karıştı Becky. “Ve bizim en son istediğimiz şey seni hapiste görmek.”

“Ya da asıldığı,” dedi Jocelyn gizemli bir sesle. “O zaman biz ne yaparız?”

Bir an Richard buz gibi bir sessizlik içinde sadece bakakaldı. Her kuruşunu hesap etmek uğruna o kötü ama yine de eğlenceli yaşam tarzından vazgeçmişti. Hiçbir düzgün beyefendinin aklından bile geçirmeyeceği odalarda yaşamıştı. Yaratıcılık zevkiyle

değil ama satışlara yetiştirmek amacıyla gece yarılarında kadar terebentin buharından gözleri yanana dek çalışmış ve sosyeteye de sadece bir gözlemci olarak takılmıştı. Kumarı, aşırı içkiyi ve kadınları hayatından çıkarmıştı.

Diğer insanlar, onu tamamen ıslah olmuş ve şerefli bir insan olarak görüyorlardı. Belirli bir miktar saygı ve hatta güven kazanmıştı. Kız kardeşleri dışında herkesin güvenini. Lanet olsun, hatta Gillian'ın kahrolası koca listesinin bile tepesine çıkmıştı!

Richard sesine sakın bir ton vermeye çalıştı. "O halde, sevgili kardeşlerim, ben gerçekten yasadışı ve uygunsuz bir şeylere karışmış olsaydım ne diyecektiniz?"

Kızlar birbirlerine baktılar ve sonra her birisinin gözleri Richard'ın üzerine çevrildi. O zıtlaşan tavırları kaybolmuş, yerini kararlılığa ve bir şeye daha bırakmıştı. Cesaret miydi bu?

"Doğal olarak senin bundan vazgeçmeni isterdik," dedi Emma alçak sesle.

"Sahi mi?" Richard kaşını kaldırdı. "O zaman siz ne yapardınız?"

Jocelyn kendi sözleri yüzüne vurulduğunda utanmayı bilirdi.

"Çalışırım." Emma'nın sesinde sakın bir teslimiyet vardı. "Bir mürebbiyelik işine girerim."

"Ben de," dedi Marianne kararlı bir sesle.

Jocelyn ablalarına yalvaran bir bakış attı. Onlar da yanıt olarak başlarını salladılar. Sesi ciddiye. "Drahoma gibi şeyleri önemsemeyen bir koca bulabilirim belki." Derin bir şekilde içini çekti. "Kasabın oğlu bir eş arıyor ve bana da biraz abayı yakmış gibi görünüyor."

"Biraz mı?" diye homurdandı Becky. "Ama ben bile bunu desteklemezdim." Sonra Richard'a doğru eğildi. "Sigilleri var."

"O çok hoş bir genç adam," dedi Emma sertçe.

"Sigilleri seviyorsan," dedi Jocelyn fısıldar gibi.

Richard bir süre onları inceledi. “Peki, sen, Becky? Beni cella-dın ilmiğinden korumak için sen ne yapmaya hazırsın bakalım?”

“Ben evlenebilirdim sanırım. Gerçi bunun için çok genç olduğumu düşünüyorum. Ama,” Becky Richard’ın gözlerine baktı, “atı satabilirdik. Oldukça yaşlı ve biraz da huysuz oldu fakat karşılığında bir şeyler alırız...” Sesinde hüzün vardı.

Richard’ın öfkesi dağıldı. Louella teyzenin dışında, ki o pek sayılmaz, onların tüm ailesi Richard’dı. Görünüşe göre hepsi de onun beladan uzak olması için ne gerekiyorsa feda etmeye hazırlardı. Bunu bilmek Richard’ın yüreğine dokunmuştu.

“Çok etkilendim, sevgili hanımlar ve tekliflerinizi takdir ediyorum fakat bunlara hiç gerek yok.” Richard yavaşça sırtıttı. “Ben yasadışı, uygunsuz hatta ahlak dışı hiçbir şey yapmıyorum. Fazlasıyla saygın bir kişi oldum ve itibarımı öyle bir noktaya getirdim ki şu anda bir şey olduysam, bu oldukça sıkıcı bir şey.”

Kızların yüz ifadesi değişmedi.

“Kahretsin, şimdi ne var?” Öfkeyle kaşlarını çatı. “Belli ki dahası var.” Bir kez daha kızlar birbirlerine baktılar. “Söyleyin o halde.”

“Şunu bilmek istiyoruz...” Emma sanki sormaktan nefret ettiği bir soru için güç topluyormuş gibi duraksadı. Ve de yanıtından korktuğu bir soru. “Paranı kumar oynayarak mı kazanıyorsun?”

“Görünüşe göre ara sıra kazanıyorsun,” dedi Jocelyn gönülsüzce.

“Ama yine de kumar işte.” Marianne’in bakışları endişe doluydu.

Birdenbire Richard’ın kalan tüm öfkesi kayboldu. Yaptığı işler hakkında sessiz kalmasının, sonunda şüphe çekeceğini bilmeliydi. Şüphesiz baştaki birkaç yıl onun Londra’daki alacaklılarla yaptığı mücadelelere hiç dikkat etmemişlerdi ve Richard çiftlikte onların yanında, şehirde olduğundan daha çok zaman geçiriyordu. Resim yapmaya başladıktan sonra malikânedен gittikçe uzak kalmaya başlamıştı.

Onları korkularından dolayı suçlayamazdı. Eve seyrek olarak gelişleri sadece bir başka aile yadigârını ya da değerli eşyasını alıp satarak kumar oynamak için olan bir babayla büyümüşlerdi. Babalarının çok nadir olarak gereksinimler için sembolik miktarlar getirdiği olmuştı ancak genellikle adamın Shelbrooke Malikânesi'ne dönüşleri faturaların ödenmesinden çok evin değerli eşyalarının kaybına işaret ederdi.

“Oğullar babalarının kanını taşırlar,” diye mırıldandı Louella teyze.

Richard sert bir cevap vermemek için zor tuttu kendisini. Louella cadalozun tekiydi ama Richard onu şüphelerinden dolayı suçlayamazdı.

“Sizi temin edebilirim ki...” Richard teyzesine kinayeli bir bakış attı, “artık kumar masalarını aşındırmıyorum ve bir batakhaneye adım atmayalı ne kadar olduğunu hatırlamıyorum bile.” Alaycı bir şekilde sırtarak omuzlarını silkti. “Bunu yapmak için para yoktu.”

Odadakiler bir anda rahat bir nefes almış gibiydi.

“Neler yapıyor olduğuma gelince,” Richard Emma’ya sert bir bakış yöneltti, “yaptığımın hiçbir kötü yanı yok.” Genç adamın bakışları Marianne’e kaydı. “Yalnızca ödemeler biraz düzensiz.” Sonra doğrudan Jocelyn’in gözlerine baktı. “Oldukça saygın bir iş. Ancak,” dikkatini Becky’e çevirerek, “koşullar ve kazanç durumları bunu gizli tutmamı gerektiriyor. Beni anlıyor musunuz?”

Louella burnunu çekti.

Emma başıyla onayladı. “Elbette.”

“Kesinlikle,” dedi Marianne kafası karışmış bir gülümsemeyle.

“Yani ben anlamıyorum.” Jocelyn ellerini kalçasına koydu.

“Ben de.” Becky Jocelyn’in hareketlerini taklit etti.

Richard güldü. “Ne yazık ki kafanız karışmış olarak yaşamaya devam etmek zorundasınız.” Richard gözlerini kıstı. Sesindeki

kayıtsız ifade, söylediği sözlerin ciddiyetiyle çelişmekteydi. “Ve bana güvenmek zorundasınız.”

Emma ona doğru bir adım attı. “Güveniyoruz, Richard. Bu sadece...”

“Ben güveniyorum.” Marianne koltuğuna dönerek kendisini cup diye koltuğa bırakınca gözlüğü burnunun ucuna kayd. Başını kaldırarak Richard’a sırttı. “Şimdi şahsen bize anlatacağın şeyi öğrenmek istiyorum.”

“Ben de.” Becky Marianne’in koltuğunun koluna yerleşti.

“Sanırım, ben de.” Jocelyn odanın öbür ucuna fırlayarak oradaki koltuğa, teyzesinin yanına çöktü. “Gerçi Richard bizim servetimizi yapmayı daha başaramamışsa o kadar büyüleyici ne olabilir anlamıyorum.”

Richard sırtıtmamak için kendisini zor tuttu. Jocelyn birazcık kendi çıkarlarına odaklansa da iyi kalpliydi. Tüm suç, geçmişle ve Shelton ailesinin servetinin sorgulanmadığı günlerle ilgili konuşmalar yaptığı için Louella teyzedeiydi.

“Evet, Richard, haydi anlat,” dedi Emma. “Nedir?”

“Benim bir... tanıdığım, daha doğrusu bir arkadaşım, Londra’daki balo döneminin kalan günlerinde sizlerden birisini kanatları altına almayı kabul etti...”

“Bir arkadaş mı?” dedi Louella Teyze tek kaşını kaldırarak.

“Hangi birimizi?” dedi Jocelyn gözlerini açarak.

“Bir kadın arkadaş mı?” Louella gözlerini kıstı.

“Londra’ya kim gidiyor?” Jocelyn ayağa fırladı.

“Ne tür bir kadın arkadaş bu?” Louella dudaklarını sıktı.

Richard ona anlamlı bir şekilde baktı. “İyi bir aileden geliyor, bir dükün kızı, bir dul. Son derece saygın ve lekesiz bir ünü var.”

“Onun gibi birisi böyle bir şeyi neden kabul etsin ki?” diye mırıldandı Emma.

“Belki çok iyi bir arkadaşır.” Marianne’in gözleri parıldıyordu. “Belki de sadece bir arkadaştan öte birisidir.”

“Ona hiç şüphe yok.” diye homurdandı Louella.

“Öyle mi, Richard?” Becky ayağa fırladı. “Arkadaşlıktan öte bir şey mi var?”

Emma kaşlarını çatmış düşünceli bir şekilde Richard’ı ince-liyordu. “Birimiz için bir balo dönemi desteklemeye hazırsa öyle bir şey olmalı diye düşünüyor insan.”

“Kimi destekleyecek peki?” Jocelyn’in sesi yükseldi.

“Hayır, hayır.” Richard başını salladı. “Tam olarak destek-lemek değil...”

“Bir Londra balo dönemi oldukça heyecanlı olur,” dedi Ma-rianne özlem dolu bir sesle.

Emma gülümsedi. “Öyle olur, değil mi?”

Richard tekrar denedi. “Bütün balo dönemi değil...”

“Balolar ve kalabalık,” Marianne’in sesi hasret doluydu.

“Ve maskeli balolar ve parkta at gezintileri.” Becky burnunu kırıştırdı. “Öyle yerlere giyecek hiçbir şeyimiz yok ki.”

“Annemin eski giysileri hâlâ tavan arasında duruyor,” dedi Marianne.

Emma kafasını salladı. “Ne yazık ki onların modası geçmiş.”

“Ama iyi kalite,” dedi Marianne. “Kumaşları öyle olmalı...”

“Lanet olası kumaştan bana ne!” Jocelyn ayağını yere vurdu. “Londra’ya kimi götürüyorsun?”

Bir anda beş çift göz Richard’a dikildi. Şimdi söylediklerine bakılmaksızın bir düş kırıklığı yaşanacaktı. Richard rahatlamak için bir nefes aldı. “Emma’yı.”

“Beni mi?”

Emma’nın gözleri büyüdü.

Richard başıyla onayladı. “Sen en büyüklerisin.”

“Fakat Londra’daki bir balo döneminin tek gerçek amacı uygun bir eş bulmaktır ve ben bir koca bulmak istediğimden hiç emin değilim.” Emma’nın omuzları bir teslimiyet duygusuyla aşağıya

indi. “Ben ilk balo dönemini yaşamak için normal şartlara göre daha yaşıyım.”

“O basbayağı evde kalmış,” diye feryat etti Jocelyn. “Bir balo dönemi Emma için boşa harcanmış olur.”

“Saçma,” dedi Richard sertçe. “Emma bu fırsatı fazlasıyla hak ediyor.”

Emma başını salladı. “Sanırım ben...”

“Hayır, hayatım, sen bunu hak ediyorsun.” Richard Emma’ya doğru yürüyerek ellerini onun omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı. “Tüm yaşamın boyunca burada bir anne rolü üstlendin. Benim yokluğumda evi çekip çevirdin ve bunu benim yapabileceğimden çok daha iyi yaptın. Şimdi, hayatımız bu şekilde dönüşmemiş olsaydı senin gerçekten yaşamam gereken şeyi biraz olsun tatmanı sağlayacak bir fırsatımız var.”

“Fakat köşkü bırakamam.” Emma’nın sesinde kararsızlık vardı ve o anda Richard onun gitmek istediğini anladı. “Kim bakacak...”

“Ben.” Marianne’in sesinde kendine güven vardı. “Ben senin yerini rahatlıkla alabilirim. Sonuçta sen sonsuza kadar gitmiyorsun ki.”

“Bir koca bulmazsa.” Becky ve Marianne karşılıklı gülümse-diler. “Tercihen büyük bir serveti olan bir koca.”

“Amaç birimizin iyi bir eş bulmasıysa,” dedi Jocelyn ellerini kenetleyerek ve masum bir şekilde gülümseyerek, “belki başka birisini göndererek şansımızı artırabiliriz.”

Gülerken Emma’nın gözleri parlıyordu ve Richard sesini çıkar-madı. Jocelyn’in kendisi hakkındaki düşüncesi sürpriz olmamıştı ama Richard’ın anlamadığı şey, kendilerinin de o kadar güzel olduklarını diğer kardeşlerinin neden fark etmediğiydi. Richard Emma’dan bir adım uzaklaştı ve düşünceli bir tavırla Jocelyn’i inceledi.

“Bir şey söylemek istiyor gibisin.” Richard kollarını göğsünde kavuşturarak kaşlarını çattı. “Ne öneriyorsun?”

“Şey, biraz düşüneyim.” Jocelyn’in sesinde, sanki baraj duvarlarını yıkmak isteyen hızlı bir nehir gibi, bastırılmış bir heyecan okunuyordu. Richard sırtıtmamak için kendisini zorladı. “Emma görünüş olarak hoş olmadığından değil ama bunu kendisi de söyledi.” Sanki üzücü bir sır açıklıyormuş gibi sesi alçaldı. “Gerçekten oldukça yaşlı. Yirmi bir yaşında.”

“O kadar yaşlı demek,” dedi Richard ciddi bir tavırla. “Öyleyse belki Marianne gitmeli, ha?”

“Londra’ya gitmek çok isterim,” dedi Marianne.

“Marianne Emma’dan sadece bir yaş küçük,” dedi Jocelyn çabucak. “Ve o entelektüel bir tip, burada ya da Londra’da olduğunu fark etmez bile.”

“Fark ederim,” dedi Marianne buruk bir sesle.

“Bu bir problem olabilir.” Richard başını sallarken abartılı bir şekilde içini çekti. “Ne kadar yazık. Şimdi birinizi Londra’ya götürme fırsatım var ama önerdiğim herkesin bir bahanesi var. Bu güç duruma bir çözüm yolu bulacağını sanmıyorum.”

“Benim mi?” Jocelyn’in yüzündeki ifade sesindeki sahte şaşkınlığı yansıtıyordu. Becky kıs kıs gülünce Jocelyn ona sert bir bakış attı. “Gerçekten bulamıyorum... Yani sanmıyorum... şey, belki beni ikna edebilirsiniz.”

“Seni mi?” Richard sanki bu tamamen beklenmedik bir fikirmiş gibi bakakaldı.

“Bunu yapmaya hazırım.” Jocelyn odada şöyle bir etrafına baktı ve çabucak ekledi, “ailenin iyiliği için tabii ki.”

“Tabii ki,” diye mırıldandı Richard. “Ne kadar düşüncelisin.”

“O halde ben gidebilir miyim?” dedi Jocelyn hevesle. Duruma bakılırsa oradakilerin içinde Jocelyn’in Londra’ya gitmek için yaptığı dalaverenin boşuna olduğunu bilmeyen bir tek kendisiydi.

Richard tatlı tatlı gülümsedi. “Hayır.”

Jocelyn’in yüzü düştü. “Hayır mı? Bu kadar basit mi? Sadece hayır mı?”

“Pekâlâ,” derken sıırıttı Richard. “Kesinlikle hayır.”

Jocelyn’in yüzü düş kırıklığıyla kızarmıştı. “Neden ha...”

“Çünkü tatlım.” Louella ayağa kalktı. “Emma en büyüğünüz ve uzun zaman önce balo dönemi görmeliydi. Richard’ın, bana asılsız gibi görünen bu planı hiç yoktan iyidir.”

Jocelyn gücenmişti. “Ama bu hiç adil değil. Emma gitmek istemiyor bile.”

“Aslına bakarsan, bu fikir çok hoşuma gitti.” Emma’nın gözleri parlıyordu. Richard şunu fark etmişti ki kendisi de en büyük kız kardeşinin Londra’ya gitmek için pek isteği yok sanıyordu. Bir kez daha yanılmıştı. Belli ki kadınları, özellikle de kız kardeşlerini, sandığı kadar iyi tanımamıştı.

“Yine de.” Louella Jocelyn’e dosdoğru gözlerini dikti. “Bu konu hakkında daha fazla tartışma olmayacak. Ağabeyinin kararına ben de katılıyorum.”

“Her şeyin bir ilki vardır,” dedi Richard fısıldarcasına.

Louella ona sert bir bakış attıktan sonra Emma’ya döndü. “Şu halde, tatlım, valizlerine bakalım. Diğerleri de bizle gelip yardım edebilirler.” Teyze ve kızlar kapıya doğru yürüdüler.

“Bir valizden fazla olmaz,” dedi Richard. “Arabayı almayı düşünmüyorum, bu yüzden ikimiz benim atla gideceğiz.”

Emma durdu ve çenesini inatçı bir tavırla eğdi. “Boyalarımı da götüreceğim, Richard.”

Richard homurdandı. Bu, aralarında hep süregelen bir tartışmaydı. Emma’nın suluboya resimlere karşı bir yeteneği vardı ama o yağlı boya üzerine çalışmayı çok istiyordu ve Richard da buna izin vermiyordu. Yağlı boya profesyonel resamlara, yani eserlerini satmak isteyen erkeklere göre bir şeydi. Suluboya düzgün bir hanımefendi için oldukça saygın bir uğraştı. Yine de, kardeşinin bu işi tamamen bırakmasını tercih ederdi. Kıt kanaat geçinmek için kendisi ne yaparsa yapsın, o garip dünyada kız kardeşine yer yoktu.

“Onları burada bırakmayacağım.”

“Pekâlâ,” diye çıkıştı Richard. “Getir o lanet şeyleri.”

Emma gülümseyerek Louella’nın arkasından çıktı. Marianne ile Becky de onları izlerlerken arkalarından da somurtarak Jocelyn yürüyordu.

“Jocelyn.” Richard elini yakalayarak Jocelyn’i kendisine çevirdi. “Benim nedenlerimi anlamaya çalış.”

“Anlıyorum,” diye içini çekti kız.

“Sadece... bir şeyi feci şekilde isteyip acı çektiğin oldu mu hiç?” Jocelyn başını kaldırarak gözlerinde gençliğin tüm yoğun duygularıyla ağabeyine baktı.

“Belki.” Richard onun duygularını anlıyordu. “Şimdi burada sana bir söz veriyorum. Her şey benim umduğum gibi giderse gelecek yıl sen de Londra’ya gelip balo dönemini yapacaksın.”

Jocelyn bir süre Richard’ı süzdü. “Ciddi misin?”

Richard ağırbaşlı bir tavırla başını salladı. “Evet.”

“Peki ya her şey senin umduğun gibi gitmezse?” Kız ağabeyini dikkatle inceledi.

“Gitmezse...” Richard teslim olmuş gibi omuz silkti. “Yine de sana bir balo dönemi sağlayabilmek için gücümün yettiği her şeyi yapacağım.”

Jocelyn ona şüpheyile baktı. “Söz veriyor musun?”

“Veriyorum.” Richard ciddi bir şekilde başını salladı.

“Peki, öyleyse. Ben de sözünü tutmanı bekleyeceğim.” Jocelyn memnun bir tavırla gülümsedi, döndü ve süzülerek odadan dışarıya çıktı.

Richard kardeşinin arkasından öylece bakarken yüzündeki gülümseme kayboldu. Lanet olsun, en son isteyeceği şey Gillian’la evlenmek için bir gerçek neden daha çıkmasıydı. Riske giren ne olursa olsun, Jocelyn için hiçbir şey Londra’da bir balo dönemi kadar önemli değildi. Şimdi de gitmiş ona ciddi ciddi söz vermişti.

Ve Jocelyn Richard’ın bu sözünü unutmasına hiç mi hiç izin vermeyecekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“O halde sizi yarın akşam göreceğim, öyle mi?” Richard Gillian’ın elini tutarak gözlerinin içine baktı.

“Evet.” Gillian’ın tüm çabalarına rağmen sesinde rahatsızlık veren cansız bir ton vardı. “Söylediğim gibi, küçük bir akşam yemeği partisi düzenledim. Emma’yı sosyetenin eğlence girdabına son hızla atmadan önce basit bir şeyle başlamanın en iyisi olacağını düşündüm. Bir sonraki gece bir balo var ve sonra bir başka...”

“Ya bu gece?” Richard’ın sesi anlam doluydu.

“Benim... bu akşam bir sözüm var.” Gillian, Toussaint’a ilk defa bu gece poz verecekti. Wilkins’in söylediğine göre detayları içeren notu biraz pis görünüşlü bir çocuk getirmişti. Artık Gillian’ın ressama ulaşabileceği bir yol yoktu ve genç kadın bu randevuyu kabul ettiği için oldukça pişmandı.

“Sözünüz mü var?”

“Evet.” Richard’ın ellerinin sıcaklığı Gillian’ın kollarından yukarı doğru tırmanıp tüm bedenini sarıyordu. Bir erkeğin nasıl böyle sıcacık elleri olabilirdi? Acaba bedeninin geri kalanı da böyle sıcak mıydı?

“Kıskanmalı mıyım?” Richard’ın gözlerinde alaycı bir ışıık parladı.

“Bilmem. Sizce?” Gillian, Richard’ın sesindeki gibi kayıtsız tonla konuşmaya çalışsa da her nedense sözleri daha derin bir anlam taşıyordu.

“Daima.” Richard Gillian’ın elini dudaklarına götürerek avucuna bir öpücük kondurdu. Gillian’ın soluğu kesilmişti. Richard gözlerini onun gözlerinden hiç ayırmadı. “O halde yarın.”

“Yarın,” dedi Gillian yumuşak bir sesle.

Richard onun elini bıraktı ve açık kapıdan çıkıp gitti. Gillian kapıyı yavaşça kapadıktan sonra dönüp bedenini taşıyamayacak kadar güçsüz düşen bacaklarını ayakta tutabilmek için kapıya yaslandı.

Richard dün sabah kız kardeşini getirmek için şehir dışına gitmiş ve bu akşamüzeri geç dönmüştü. Gillian onu Leydi Forester’in maskeli balosunda gördüğünden beri sadece iki gün geçmişti. Balonun büyük bir bölümünü birlikte geçirdiklerinden beri yalnızca iki gün. Bir erkeğin basit bir arkadaşlığından bu kadar keyif alacağını hiç düşünmemişken, tahmin edebileceğinden çok daha fazla kahkahalar attığından beri sadece iki gün. Richard’ın aynı anda hem terbiyeli hem de samimi bir tavırla onu kollarının arasında tuttuğundan ve Gillian’ın bir kez daha tanışacağını hiç hayal etmediği duygularla dolu bir dans ettiklerinden beri ancak iki gün geçmişti.

Ve Gillian bu geçen iki gün içinde her dakika, her saat Richard’dan başka hiçbir şey düşünmemişti.

Gillian’a ne oluyordu böyle? Onu hedefine götürecek bir araçtan başka bir şey olmayan basit bir mantık evliliği yapma isteği, daha yoğun bir arzuya mı dönüşüyordu yoksa? Midesinin altüst olması, dizlerindeki güçsüzlük, Richard odaya girer girmez kalbinin daha hızlı çarpması, kendi korkularının belirtileri miydi? Ya da hiçbir zaman aklına getirmemiş olduğu bir şeyden mi korkuyordu?

Âşık mı oluyordu yoksa?

Gillian bu düşünceyi bir daha aklına getirmemek üzere kafasından uzaklaştırdı ve dikleştirdi. Şu anda buna ayıracak hiç zamanı yoktu, o kadar. Kafasını salladı ve küçük salondan içeri girdi. Emma salonun uzak köşesinde durmuş duvarları süsleyen birçok tablodan birini inceliyordu.

Gillian, kısa bir süre düşünceli bir şekilde onu inceledi. Emma, Gillian'ın boylarında ve ağabeyini andıran bir kızdı. Richard onu nasıl tarif etmişti? Ah, evet, çekici bir kız. Kesinlikle öyleydi. Yaşı ne olursa olsun, düzgün giysilerle, Gillian, bu kız kardeşin sosyetenin bekâr erkekleri tarafından fark edileceğinden emindi.

“Resim sever misin?” Gillian odanın karşı tarafına yürüdü.

“Çok severim. Köşkte birçok tablomuz vardı ama,” Emma gerçekçi bir tavırla omuz silkti, “babam onları sattı.”

Gillian Emma'nın yanına yürüdü. “Çok yazık. Bana yaşamla ilgili olarak kendimi daha iyi hissettiren tek şeyin, güzel bir eseri seyredirken onun içinde kaybolmak olduğunu düşünürüm.”

“Adeta çerçevenin içinden geçiverip tümüyle yeni bir dünyaya açılabilmişsiniz gibi,” diye mırıldandı Emma.

“Aynen öyle.” Anlaşılan, Richard'ın tarif ettiği fazlasıyla gerçekçi Emma, ağabeyinin düşündüğü kadar da duygusuz değildi. Acaba Richard'ın, kız kardeşi hakkında bilmediği daha neler vardı?

“Bunlar harika.” Emma eğilerek dikkatini çeken manzaraya daha çok yaklaştı. “Richard sizin çok sayıda ressam tanıdığınızı söyledi.”

“Ve de şairler, yazarlar ve müzisyenler. Aynı zamanda gereğinden fazla politikacı.”

“Bu çok ilginç olmalı.”

“Genellikle öyle. Politikacılar biraz can sıkıcı olabiliyor.”

Emma dalgın bir şekilde başını salladı ve diğer tabloya doğru yürüdü. Toussaint'ın yaptığı tabloya. “Biliyorsunuz, Richard bir zamanlar resim yapardı.”

“Hayır bilmiyordum.” Gillian şaşırmıştı. “Hiç sözünü etmedi.”

“Hayır, muhtemelen etmezdi zaten. Bu çok uzun bir süre önceydi. Sanırım yıllardır eline tek bir fırça almamıştır.” Emma Gillian’a bir göz attı. “Anladığım kadarıyla, babam, resmin hiçbir şekilde müstakbel bir kont için bir uğraş olamayacağı hükmüne varmıştı. Bunu biliyorum çünkü babamın ölümünden sonra Richard’ın bazı resimlerini buldum. Molly’nin söylediğine göre...”

“Molly mi?”

“Hizmetçimiz.” Emma özür dilercesine gülümsedi. “Tek hizmetçimiz. Kendimi bildim bileli bizimledir. Neyse, Molly’nin dediğine göre, Richard’ı resim yapmaya annem teşvik etmiş. Fakat o öldükten sonra babam bunu yasaklamış. Bu konuda çok tartışmışlar. Anlaşılan babam Richard’a bazı kötü sözler sarf etmiş ama Molly tam olarak neler olduğunu bana hiç söylemedi. Sanırım annemin ölümünden sonra Richard’ı seyrek görmemizin nedenlerinden birisi de buydu. Ve tabii ardından, babam da annemden sonra değişmişti...”

Emma manzara resmine bakarak başını salladı. “Bu eser bana birazcık Richard’ınkilere hatırlatıyor. Tabii Richard bu kadar iyi değildi.”

Demek ki Richard’ın kendisi de bir zamanlar ressammış. Gözlemlerindeki algının bu kadar güçlü olması boşuna değildi.

Emma sanki resmin tekniğini inceliyormuş gibi tabloya dikkatle baktı. Gillian benzer ifadeleri diğer sanatçıların eserlerini inceleyen ressamların yüzlerinde de görmüştü. Acaba yaratıcı dürtü Richard’ın tüm ailesinin içinde mi vardı? “Sen resim yapıyor musun?”

“Suluboya,” dedi Emma dalgın bir şekilde. “Yağlıboya yapmak istiyorum ama Richard bunun bir kadın için uygun olmadığını düşünüyor.”

“Ya?”

“Öyle. Kadınların yağlıboya resim ya da büyük sanat eseri yapacak bir yaradılışa sahip olmadıklarını söylüyor. Ona göre kadınlar, suluboya resmin daha hafif olan doğasına daha çok uygunlarmış.”

“Böyle söylüyor, öyle mi? Ne kadar ilginç.” Gerçekten ilginç ve oldukça sinir bozucuydu. “Richard yanılıyor.”

Emma güldü. “Ben de hep öyle düşünmüşümdür zaten, özellikle bu konuda.”

“Evet ama bunu kanıtlayabilirim.” Gillian bir an duraksadı. Herhalde sırrını Emma’yla paylaşmasının bir sakıncası yoktu. Bu genç hanımı şimdiden çok sevmişti ve onun anlayacağından emindi, en azından bu konuda. “Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Gillian Emma’yı merdivenlerden çıkararak odasına götürdü ve kapıyı açıverdi. Girişin karşısındaki duvarda, değişik boyutlarda asılı olan dört adet tablo, odadaki yegâne sanat eseri idi.

Emma nefesini tuttu.

Kapının girişinden bakıldığında, tablolar sadece boyayla değil, ışıkla yapılmış gibi görünüyordular. Adeta akşam güneşi yan duvardaki pencerelerden içeriye değil de, tablolardan dışarıya yansıyormuş gibiydi.

“Bunlar muhteşem.” Emma’nın sesinde şaşkınlık vardı. Resimlere doğru gitti.

Gillian tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. “Gerçekten öyleler.”

Resimler kapıdan girildiğinde, ilk bakışta basit manzaralar gibi görünüyordu: ikisi İngiltere’nin zengin kırlarını, diğerlerinden bir tanesi denizi, öbürü de kayalık deniz kıyısını görüntülemekteydi. Hepsinde de onların aynı elden çıktığını belli eden ve onları sıradan olanlardan ayıran o harika ışık yanılması vardı. Ancak Gillian biliyordu ki yakma gelindiğinde resimler farklılaşıyorlardı. Gerçekten de manzara resimleriydi fakat yeryüzündeki hiçbir manzaranın değil. En idealleştirilmiş şekliyle, yaşamı olması

gerektiği gibi tasvir etmişlerdi. Onlara gözü ilk takıldığı andan itibaren Gillian'ın ruhuna dokunmuş olan ruhani niteliklerle ve katıksız bir mutlulukla dolu resimlerdi bunlar.

Emma duvardan yarım metre ötede durup resimlere baktı. Sesinde tüm kutsal şeylerin önünde duyulan bir saygı vardı. “Muhteşemler. Onların üzerine ışık vurup vurmadığını anlamak için ellerimi öne doğru uzatmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

Gillian hafifçe güldü. “Vurmuyor. Ben denedim.”

Emma sessiz bir şekilde resimleri seyrederken, onların etkilediği duyguların da etkisiyle kendisini kaybetmişti. Gillian, kocasının ölümüyle birlikte kendi hayatının da sona ermiş olduğunu düşündüğü bir zamanda o tabloları ilk gördüğü anı gayet iyi hatırlıyordu. Hayatını ruhen olduğu kadar fiziksel olarak da bitirme cesaretini göstermek istediği bir zamandı o.

“Bunlar bir kadın tarafından yapılmış, değil mi?”

Gillan başıyla onayladı. “Evet.”

Emma gözlerini resimlerden hiç ayırmıyordu. “Kimdi bu kadın?”

“Onun hakkında çok şey bilmiyorum. Bildiğim tek şey asil bir aileden geldiği ve herhalde sanatını sürdürmek için tüm bağlarından vazgeçtiği. Ben tabloları bulmadan yıllar önce, yalnız ve beş parasız bir şekilde ölmüş. Bunları bir akrabasından satın aldığını iddia eden bir galericiden aldım ama anlattığı hikâyenin gerçek olduğundan da şüpheliyim. Muhteşem olmalarına rağmen onları yok pahasına aldım.” Gillian keyifsizce gülümsedi. “Bu resimler bilinmeyen bir kadın tarafından yapılmış olduğu için galerici onların değersiz olduklarını düşünüyordu. Onları elinden çıkarmak onu mutlu etmeye yetmişti.

“Kadının adını bile bilmiyordu. Ben de bilmiyorum. Köşelerinde isminin baş harfleri var ama onları hiçbir zaman çözemedim.”

Emma merakla Gillian'a baktı. “Bunlar sizin için çok değerli, değil mi?”

“Evet, öyleler.” Gillian duraksadı. Robin ve Kit, tabloları görmüşlerdi ama Gillian onlara hiçbir zaman bu resimlerin kendisi için o kadar önemli olduklarını söylememişti. Tabii ki onlar da bunu hiç sormamışlardı. Hiçbir zaman resimlerin Gillian’ın gözündeki değerlerinin, estetikten de öte olduğundan şüphelenmemişlerdi. Gillian gerçek duygularından hiç kimseye bahsetmemişti ve Emma’ya neden güvendiğinden de tam emin değildi ama güvenmişti işte. Belki de kadın olduğu içindi. Veya bir ressam. Ya da büyük olasılıkla ikisi de.

Gillian derin bir nefes aldı. “Charles, yani kocam, öldüğünde ben de öldüm diye düşünmüştüm. Gerçekten ölmek istedim. İlk başta tek yapabildiğim şey ağlamaktı. Sonra da uyumaktan başka hiçbir şey yapamadım ve sonunda... hiçbir şey yapamıyor gibiydim. O zamanlar aklım başımda değildi, sanırım.”

Gillian kollarıyla kendini sardı. “Ailem ve iki sevgili arkadaşım ki onlarla bu gün tanışacaksınız, bu süreç boyunca harikaydılar. En sonunda, hiç yaşama arzum kalmadığı halde yaşamımı sürdürmem gerektiğini anlamamı sağladılar.”

“Fakat ben aslında öyle yapıyormuşum gibi davranarak çok iyi rol yaptım. Balolara ve toplantılara gittim ve tüm doğru sözleri sarf ettim ama kendimi aynı anda hem orada olan, hem de olmayan bir görüntü, bir hayalet gibi hissettim hep. Vardım ama gerçekte orada bulunmuyordum.” Gillian kaşlarını çattı. “Bu sana azıcık da olsa bir şey ifade ediyor mu?”

“Sanırım.” Emma düşünceli bir şekilde başını salladı. “Lütfen devam edin.”

Gillian’m düşünceleri yıllar öncesine doğru yolculuğa çıkmıştı. “Gittikçe daha fazla konsere ve galeriye sürüklenirken buldum kendimi. Müzikle ve daha çok da resimle, birkaç saatliğine yaşamımdan kaçabildiğimi keşfettim.

“Bu tablolar karşıma çıktığında ama dikkatini çekerim, tamamen tesadüf eseri, beni tuhaf bir şekilde etkilediler.” Gillian

önünde duran deniz manzarasına gözlerini dikti. “Onlar bir şekilde yaşıyor gibi göründüler, yani canlı gibi. Benim o zaman olduğumdan daha canlı.

“Bunun nasıl olduğunu yine de sana tam olarak anlatamam.” Gillian kafasını toplamak için duraksadı. “Bu resimlere baktığımda denizin kokusunu duyabildim ve okyanustan püsküren suları veya kırlardaki baharın tazeliğini hissedebildim. Bir an bir rüyada yaşıyorken, bir dakika sonra uyanmış gibi oluyordum. Etrafımdaki dünya yeniden katı ve gerçek oluyor ve Charles’ın ölümünden beri yaşamıyor olduğum için tekrar canlanıyor gibi oluyordum.”

Emma sessizce onu inceliyordu.

Gillian, zoraki bir şekilde hafifçe gülümsedi. “Hâlâ çok çılgınca görünüyor, değil mi?”

“Hiç değil.” Emma’nın dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Her birimizin kendimize has acıyla baş etme yolları vardır.”

Gillian sevinerek kaşını kaldırdı. “Senin kadar genç birisi için oldukça bilgece konuşuyorsun.”

“Kardeşlerimden en az bir tanesine göre ben yaşlılık dönemimdeyim. Ayrıca,” Emma omuz silkti, “acının neler yapabileceğini gördüm.”

Tabii ki Emma, anne ve babasını kaybettiği için acıyı çok iyi tanıyor olmalıydı. Babası ne kadar hovarda birisi olursa olsun, onun kaybı çocuklarını yine de etkilemiş olmalıydı. Gillian kendi anne babasının hayatta ve sağlıklı olduklarını düşününce içinden şükretti.

“Ve böylece ressamlara yardım etmek için kültür toplantılarına mı başladınız?”

“Kısmen. Ödemem gereken bir borcum varmış gibi hissettim. Desteğimi kadın ressamlara vermeyi çok isterdim ancak eserlerini açıkça sergilemeye kalkışanlar çok az. Yalnızca birkaçını tanıyorum ama onlar bile Paris’te çalışmak için İngiltere’yi terk

ettiler.” Gillian başıyla tabloları işaret etti. “Büyük olasılıkla, bu ressam yoksulluk ve ihmalden ölmüştür.”

“Ne yazık ki böyle yetenekleri olan kadınlar kendi yollarını çizemiyorlar.” Emma başını salladı. “İnsanın bir sonraki öğününü nereden bulacağını ya da başını sokacak bir evi olup olmayacağını bilmeden bu nitelikte eserler yaratması imkânsız olmalı.”

“Nasıl hayatta kalmayı başardığını bilmiyorum,” dedi Gillian yumuşak bir sesle.

Emma dönerek kollarını göğsünde kavuşturdu. “O halde neden bir şey yapmıyorsunuz? Böyle kadınlar için?”

Gillian düş kırıklığıyla içini çekti. “Her şeyden önce, ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. İkincisi, gerçekten yararlı olabilecek her şey para ister.”

Emma’nın gözleri büyüdü. “Ama ben sanıyordum ki... yani, sizin oldukça varlıklı olduğunuzu düşünmüştüm.”

Gillian kelimelerini dikkatle seçti. “Hatırı sayılır bir servete sahip olma ihtimalim var. Fakat şu anda, burada gördüğünden fazla bir şeyim yok.”

“Aman Tanrım.” Emma sanki Richard’ın sözünü etmeyi unuttuğu bu detayı düşünüyormuş gibi alnını kırıştırdı.

Gillian odanın karşı tarafına doğru yürüdükten sonra yatağın kenarına oturdu ve bekledi.

Emma onun gözlerine baktı. “Ağabeyimle ilişkiniz nedir?”

Bu, Gillian’ın beklediği soru değildi ve buna nasıl cevap vereceğinden tam emin değildi. Yine de gerçeği söylemek genellikle en iyisiydi. “Onunla evlenmeyi planlıyorum.”

“Öyle mi?” Emma’nın sesi şaşkınlıkla çınladı. “Niçin?”

“Niçin mi?” Gillian güldü. “Birçok nedeni var. Akıllı ve şerefli bir insan ve hiç de çirkin değil. Ayrıca, birazcık lekelenmiş olsa da, köklü ve asil bir unvanı var. Richard bu adı yeniden saygın bir hale getirmeyi başarmış.”

“Güzel düşünmüşsünüz, Leydim fakat,” Emma başını sallayıp, “nedenleriniz sanki koca seçmek konusunda iyi bir avukat kiralayacak olan birisinin nedenleri gibi görünüyor.

“Şey, ben...”

“Richard sizi seviyor mu?” Emma Gillian’a doğru yürüdü. “Siz onu seviyor musunuz?”

Seviyor muyum? Gillian güçlü bir tavırla çenesini kaldırdı. “Bilmiyorum.”

“Anlıyorum. Hiç böyle bir şey beklemiyordum. Ne kadar ilginç,” diye mırıldandı Emma. “Diğerleri ne diyecek, merak ediyorum.”

“Bu şimdilik aramızda kalsın, olur mu?” dedi Gillian çabucak. “Daha hiçbir şey kesinleşmedi.”

“Nasıl isterseniz.” Emma’nın gözlerinde düşünceli bir ışıık parlar gibi oldu ve Gillian kızın tam olarak ne düşündüğünü merak etti.

“Şimdi,” Gillian ayağa kalktı, “sana odanı göstereyim.” Gillian arkasını döndü ama Emma uzanarak onu durdurdu.

“Belki bir gün akraba olursak, benim ricamı reddetmek isteyebilirsiniz.” Emma tedbirli bir şekilde konuşuyordu.

“Ne ricası?”

“Burada, sizin evinizde olduğum süre içinde, sizce... mümkün olur muydu...” Emma derin bir nefes aldıktan sonra kelimeleri çabucak söyleyiverdi. “Resim yapmama izin verir miydiniz?”

“Suluboya mı?” Gillian kaşını kaldırdı. “Ya da belki daha fazla bir şey, ah, şöyle mi desek, kadınların yaradılışına uygun olmayan bir şey mi?”

Emma gülererek başını salladı.

“Çok iyi ışık alan bir çatı odam var. Orası stüdyo olarak kullanılabilir.” Gillian sırtıttı. Richard’ın onaylamadığı bir şey yapması için onun kız kardeşine yardım etme fikrini çok sevmişti. Çünkü her şeyden önce Richard’ın bunu onaylamaması çok saçmaydı. Gillian, onun bu kadar dar görüşlü olacağını hiç tahmin etmemişti.

Bu, onunla ilgili öğrendiği hoşuna gitmeyen ilk şeydi. “Eminim birkaç tuval ve boya alabilirim...”

“Ah, benim boyalarım var. Richard onların sadece suluboya olduğunu ve benim vazgeçtiğimi sanıyor ama...” Emma, ağabeyini kandırmaktan utanarak kıpkırmızı oldu.

“O halde sadece tuvale gereksinimiz var.” Gillian Emma’nın koluna girerek kapıya yöneldi. “Bu müthiş eğlenceli olacak. Daha önce hiçbir zaman evimde bir ressam kalmamıştı. Bir ressamın çalışmasını hiç izleyememiştim.” Emma Gillian’ın tablolarına tekrar göz attı. “Ne yazık ki ona başını sokacak bir yer verecek birisi yokmuş.”

“Kesinlikle...” Gillian yarı yolda aniden durdu ve Emma’ya baktı. “Ne dedin sen?”

Emma’nın kafası karışmış halde yüzü kızardı. “Aslında hiçbir şey, sadece ne yazık ki ona...”

“Başını sokacak bir yer verecek birisi,” dedi Gillian yavaşça. Kafasının içinde bir bulmacanın parçaları gibi birçok fikir dönüp duruyordu. “Ya da onun gibi olan diğerlerine.”

“Diğerlerine mi?”

“Kadınlara. Ressamlara.” Bir anda parçalar yerine oturdu. Bulmaca çözülmüştü. “İşte bu, Emma. Eğer bu mirası alırsam yapabileceğim şey tam da bu olurdu.”

“Ne mirası?”

“Şu anda detaylar önemli değil.”

Gillian soruyu geçiştirdi. “Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki bu benim borcumu ödememi sağlayacak bir miras.” Heyecandan sesi yükselmmişti.

“Bu parayla ressamalara, kadın ressamalara, oda ve yiyecek içecek gibi dünyevi şeyler için endişelenmek zorunda kalmadan çalışmaları için bir yer sağlayabilirim. Bir ev, ya da daha iyisi, bir konak satın alabilirim. Burada ya da şehir dışında. Belki bir malikâne ya da çiftlik köşkü...”

“Ya da bir kale?” Emma’nın gözleri parladı.

“Belki.” Gillian güldü. “Bu mükemmel. Tam anlamıyla mükemmel. Ve sen de benim ilk yardım ettiğim kişi olursun.”

“Teşekkür ederim, Leydim.” Emma sırtarak bir reverans yaptı. Gillian’ın heyecanına kapıldığı belliydi. “Benim için bir şeref olur.”

Gillian da reverans yaparak ona karşılık verdi ve güldü. “O şeref tümüyle bana ait.”

Emma da onunla birlikte gülmeye başladı. Gillian, evde bir ressamın bulunması böyle bir şey mi acaba diye merak etti. Ya da bir kız kardeşin.

“Bu harika bir fikir. Ancak sizin planınız karşısında tek bir engel olabilir.”

Gillian kollarını kocaman açarken sesi de ruh hali kadar canlı ve neşeliydi. “Bizim üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir engel ya da problem yoktur. Nedir bu önemsiz engel?”

Emma alaycı bir şekilde gülümsedi. “Richard.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

“*Entrez.*”

Gillian ‘girin’ anlamına gelen Fransızca sözü duyunca merdivenin tepesindeki kapıyı kaygı dolu bir dokunuşla iterek açtı. Gece vakti Toussaint’ın stüdyosuna gelmek pek akıllıca bir hareket değildi galiba. Ancak buraya yalnız gelecek kadar da aptallık etmemişti. Merdivenin dibinde bekleyen Wilkins, hâlâ karanlıkta bu tür mahallelere gelen kadınların başına gelenlerle ilgili korkunç kehanetler mırıldanmaktaydı.

Aslında burası şehrin o kadar da adı kötüye çıkmış bir bölgesi sayılmazdı. Sadece yerleşim yeri olmaktan çok, bir iş merkeziydi. Ayrıca Gillian’ın başına bir şey gelmesine izin vermek Toussaint’ın yararına olmazdı.

Yine de, yardım istendiğinde Wilkins’in her ne kadar yardımcı olacağı tartışılır olsa da, gerektiğinde onun orada olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Gillian pelerinine daha sıkı sarınarak stüdyodan içeriye girdi. Odaya keskin terebentin kokusu sinmişti. Burası, merdivenlerden daha da karanlık gibi görünüyordu. Büyük odanın sağ tarafındaki uzun kenarında birkaç mumun ışığı bir sezlongu aydınlatıyordu.

Diğer kenardaki duvarları boydan boya kaplayan yüksek pencerelerden görünen karanlık gökyüzünde ise yıldızlar parlıyordu. Odanın geri kalan kısmı karanlıkta kalıyordu ama Gillian buranın geniş, boş bir alan olduğu izlenimine kapıldı. Gillian'ın tahminine göre, ressamın stüdyosu ticari bir binanın tüm üst katını kaplıyordu.

“Toussaint mı?” diye sordu Gillian tereddütlü bir şekilde. Bir taraftan da dikkatli olmak için biraz geç kaldığını kabul ediyordu.

“Kesinlikle, madam. Beni düş kırıklığına uğratmadığınıza memnun oldum. Gelmeyeceğinizden korkuyordum.” Toussaint'ın sesi odanın karşı tarafından yankılandı. Gillian adamın karanlık silüetini seçebiliyordu fakat yüz hatları belirsizdi.

“Kabul etmelisiniz ki bu biraz tuhaf. Bu şekilde gece vakti poz vermek.” Gillian kapıyı örterken sımsıkı kapatmamaya çalıştı ve odanın içinde ilerledi. “Hiç böyle bir şey duymamıştım.”

“Fakat gün ışığını sipariş aldığım eserler için kullanırım. Bu portre ise –nasıl denir– kurgusal ve daha gerçekçi doğası olan bir şeyden çok, modelin güzelliği ve onu yaratma zevki için yapılan bir şey.” Ya bu gizemli ortamdan ya da Gillian'ın kendi asabiyetinden kaynaklanmış olabilirdi ama adamın koyu şivesi, bu gece Gillian'ın hatırladığından daha da ağır gelmişti ona.

“Belki daha rahat olmak isterseniz... *Estce que vous préférez parler français?*”² diye sordu Gillian.

“Hı?”

“Hı?”

“Je m'excuse,” dedi Toussaint çabucak. “Fakat sizin sorunuzu pek anlamadım. Binlerce kez özür dilerim, madam ama sizin aksanınız...” Toussaint'ın sesi lütfeder gibiydi.

“Benim aksanım kusursuzdur,” dedi Gillian soğukkanlı bir şekilde.

---

2 (Fr.) Fransızca konuşmamızı mı tercih edersiniz? (ed.n.)

“Belki İngilizler için öyledir ama gerçek bir Fransız için...”
Gillian adamın sesindeki o kibirli umursamazlığı duyabiliyordu.

“O halde, bundan Fransızca konuşmak istemediğinizi anlıyorum, öyle mi?”

“Bir kez daha affedin beni ama benim konuştuğum dil sizin dudaklarınızdan çıkanla aynı değil ve dudaklarınız kadar güzel değil.”

“Pekâlâ.” Gillian’ın sesi istediğinden biraz daha keskin çıkmıştı. Gillian dil yeteneğiyle çok övünürdü ve bu adamın bunun aksini söylemesi oldukça sinir bozucuydu. “Sizi gücendirmek istemem.”

Toussaint kıkırdadı. “Korkarım asıl ben sizi gücendirdim. Böyle bir niyetim yoktu. Sizin ezici kibarlığınız bana dokundu ve beni nankör bir budalaya çevirdi.”

“Saçma,” dedi Gillian yumuşayarak. “Sonuçta bu sizin diliniz ve şüphesiz dile benden daha fazla hâkimsiniz.” Gillian, buna rağmen kendisinin Fransızca’yı akıcı kullandığına dair bahse girebilirdi. Yine de adam bir uzman, kendisi de sadece yetenekli bir öğrenciydi. “O halde, şimdi ne yapıyoruz?”

“Sizden rica ettiğim kostümü giydiniz mi?”

Gillian başını sallayarak pelerinini üzerinden sıyırdı ve eski bir sandalyenin üzerine astı. Yunan tarzı bu kıyafet bir başkasına garip gelebilirdi fakat Gillian bu fikri çok beğenmişti.

“Mükemmel. O zaman lütfen yerinizi alabilir misiniz?”

“Şezlongda, sanırım.”

Gillian şezlonga doğru yürürken etrafta başka mobilya olmadığını fark etti. Azıcık gördüğü kadarıyla, üzerinde kavanozların, şişelerin ve diğer ressam malzemelerinin her an yıkılacak kadar üst üste yığılmış olduğu birkaç masa vardı. Duvarlara dayalı bir şekilde, büyük olasılıkla tuval olduğu anlaşılan ama eskiden kalma mı yoksa hâlâ üzerinde çalışılanlar mı anlaşılmayan, yarım düzine kalınlığında yığınlar vardı. Odanın bir köşesinde loş ışıktaki belli belirsiz görünen sarkık bir yatak silueti vardı.

Burada en uygun görünen eşya şezlongdu ama o da pek yeni sayılmazdı.

Gillian, gergin bir şekilde şezlongun kenarına ilişerek ellerini kucacağında kenetledi ve birden Toussaint'ın ondan ne beklediğini bilemez bir halde şaşkınlıştı. Gözlerini kısarak odanın karanlıkta kalan iç kısımlarına baktı ve Toussaint'ın bir ressam sehпасıyla bir paravana arasında hareket ettiğini seçebildi. Önündeki çürük masanın üzerinde, masanın kenarından az ötede beş kollu bir şamdan vardı. Anlaşılan oraya, Gillian'ın yüzüne ışık tutmak için ve belki de kendisini daha fazla belirsizleştirmek için koymuştu.

“Rahat olun, madam, hiç acıtmayacak.”

“Benim acıyla ilgili bir korkum yok,” dedi Gillian gülerek. “Yalnızca şimdi ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyorum. Başımı nasıl tutacağım, ellerimi nereye koyacağım, gülümsemeli miyim yoksa ciddi mi görünmeliyim, ya da...”

“Gözünüzdeki bakış istediğiniz gibi olabilir. Vücudunuzun geri kalanına gelince...”

Toussaint onun nasıl poz vermesini istediğini açıkladı. Birkaç dakika içinde, Gillian ressamın yönlendirdiği pozisyonda, hafifçe uzanmış, bedeninin çizgileri şezlongun çizgilerini yansıtmış bir şekilde duruyordu. Kıvırdığı kolunun dirseğine yaslanmıştı ve beyaz giysisinin altından çıplak ayaklarının uçları görünüyordu. Toussaint'ın tavırlarının çevik ve gerçekçi olması Gillian'ın huzursuzluğunu gidermişti.

Bu noktaya kadar hiçbir şeyin kişisellikle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Adam onu bir meyve tabağına bakar gibi görüyordu. Ondandır ayakkabılarını çıkarmasını istediğinde bile estetik nedenlerle bunu yapmıştı. Gillian başka koşullar altında böyle bir şeyi aklına bile getiremezdi ancak Toussaint bir ressamdı ve davranışlarında bir miktar cüret olması beklenebilirdi. Aslında adam ricadan çok emirler yağdırıyordu.

“Giysilerimi de çıkarmamı istese hiç şaşırmazdım,” diye kendi kendine mırıldandı Gillian.

“Bir şey mi söylediniz, madam?”

Gillian birden sıçrayarak yüksek sesle konuştuğunu fark etti. “Hayır, hiçbir şey.” Sonra adamın karanlık silüetine baktı. “Oradan resmimi yapacak kadar nasıl görebiliyorsunuz beni?”

“Sizi çok iyi görüyorum. Mumlar yüzünüzü ve hatlarınızı aydınlatıyor. Ve burada da benim çalışmam için bir tane mum var.”

“Yani, ışık doğrudan gözlerime vuruyor. Kolumun ötesindeki hiçbir şeyi tam göremiyorum.” Richard kıkırdayınca Gillian onun asıl niyetini hemen anladı. “Sizin notunuzu aldığım anda tahmin etmeliydim. Bu saçma maskeli balonuzu devam ettireceksiniz anlaşılan. Bu gece de yüzünüzü görmeme izin vermeyeceksiniz, değil mi?”

“Sanmıyorum, madam.” Adamın sesinden, eğlendiği belli oluyordu.

“Tanrı aşkına neden peki?” dedi Gillian şaşırarak. “Düşünmüştüm ki ben buraya geldiğimde...”

“Ah ama unutuyorsunuz, ben yanılsama ustasıyım. Hem sanatımda, hem de kişiliğimde. Sanırım bundan çok hoşlanıyorum.” Richard sehpanın arkasındaki tabureye yerleşti. “Siz kendiniz söylememiş miydiniz: Yüzü gizlenmiş bir adamdan daha gizemli ve heyecanlı ne olabilir diye? Ya da sırları olan bir adamdan.”

“Evet, sanırım söylemiştim.” Gillian hayal meyal Leydi Forester’ın bahçesinde böyle bir şey söylediğini hatırlıyordu fakat bunu Richard’a söylediğini sanıyordu. Demek ki öyle değildi.

“Ve sizin gibi bir kadına hangi erkek heyecan verici görünmek istemez?”

“Gerçekten hiç düşünmemiştim...”

“Öyleyse benim sırlarıma bağlı kalmama izin vermelisiniz”

Gillian’ın bu konuda başka bir seçeneği yok gibi görünüyordu. Toussaint buna kesin çizgiyi koymuştu. Şövalenin üzerindeki tuvalle

paravananın konumu arasında Toussaint Gillian'ı net bir şekilde görebilirken, kendisi de karanlıkta kalmayı başarabiliyordu. Sadece yer değiştirdiğinde Gillian ancak onun siyah silüetini görebiliyordu. Odanın karşı tarafına koşarak gidip doğrudan karşısına çıkmanın dışında ki bunu da tamamen göz ardı etmek istemiyordu, başka yapabileceği bir şey yoktu.

“Buna mecbursam...” Gillian adamın bu oyununu eğlenceli mi, şaşırtıcı mı yoksa sinir bozucu mu bulduğundan bir türlü emin olamıyordu. Belki de üçünün birleşimi bir duyguydu bu. Yine de bu oyunu oynamanın ne sakıncası olabilirdi ki en azından şimdilik? Başka bir sebebi yoksa adam haklıydı: yüzü gizlenmiş bir adamda heyecan verici şeyler vardı.

“Yüzünüzden başka sırlarınız var mı peki?”

“Sayısız,” diye mırıldandı Toussaint. Gillian karakalemin tuval üzerindeki hafif hışırtısını duyabiliyordu. Belli ki ressam çalışmaya başlamıştı.

Gillian bekledi. Ve görünüşe bakılırsa adam sessizlikte çalışıyordu. Ne yazık ki kendisi sessiz kalamıyordu. “Ne tür sırlar?”

“Sıradan şeyler,” dedi Toussaint dalgın bir sesle.

Gillian yine bekledi. Bu oyunu oynamasına izin verilen kişi yalnızca Toussaint olursa oyunun hiç zevki kalmayacaktı.

“Sıradan olan şeyler nedir?”

“Her insanın, tüm âlemin bilmesini istemediği bir şeyi vardır. Çoğunlukla da geçmişleriyle ilgili. Kalıtlarıyla. Ya da aileleriyle ilgili.”

“Aileleri mi? Gerçekten mi?”

“*Oui*. Tavan arasında delirmiş teyzeler. Gayrimeşru vârisler. Adı çıkmış ebeveynler. Rezalet çıkaran ilişkiler.” Toussaint sanki kelimelerine hiç dikkat etmiyormuş gibi listeyi bir çırpıda söyleyivermişti. Belli ki tüm dikkatini önündeki tuvale vermişti.

Gillian içinden ona kadar saydıktan sonra yeniden denedi.

“Bunlar sizin sırlarınız mı?”

“Evet, madam, kesinlikle benim sırlarım. Hepsi.” Toussaint sabırsız bir şekilde burnundan soludu. Bir değil, tam üç tane deli teyzem ve aslında bir korsan olan babamın biriktirmiş olduğu yüklü mirasından birer pay almak için kavga eden bir o kadar sayıda da gayrimeşru erkek kardeşim var. Bana kalan mirasın içinde İsviçre dağlarında bir kale ve Rusya’nın çarlık mücevherleri var. Artık bilinmesi gereken her şeyi öğrendiğinize göre, dilinizi tutun, *s’il vous plaît!*”

“Pekâlâ. Bundan bu kadar etkilenmenize gerek yok.” Gillian duraksadı ve gülümsememek için kendisini tuttu. Bu, Toussaint’ın oyunu olabilirdi fakat Gillian’ın bu oyunu kendi kurallarına göre oynamasında bir sakınca yoktu. “Rezalet çıkaran ilişkilerden bahsetmediniz.” Şövalenin arkasında bir sessizlik oldu. Gillian’ın canı bir okullu kız gibi kıkırdamak istedi.

“Cinayetten de bahsetmedim,” dedi Toussaint düz bir sesle, “ama önümüzde daha uzun bir gece var.”

Gillian gülmemeye çalıştı fakat tuhaf, boğulur gibi bir ses çıkararak kelimeleri zorlukla söyleyebildi. “Özür dilerim. Çabalayacağım ama önümdeki ışıktan ötesini göremeden ve bir iki saat daha hiçbir kelime etmeden burada öylece oturamayacağım.”

“Pekâlâ, madam,” dedi Toussaint, teslim olmuş bir sesle. “Bir anlaşma yapalım. Birkaç dakika daha gevezelik etmeyip benim işe yoğunlaşmama izin verirseniz, sizin konuşmanıza izin verir, hatta istediğiniz her konuda sizinle tartışmaya bile katılırım.”

“Her konuda mı?”

“Tabii ki hayır.” Richard teslim olmuş gibi konuştu.

“Hemen hemen her konuda. O halde anlaştık mı?”

“Nasıl isterseniz.”

Uzun ve sessiz dakikalar geçti ve Gillian kıpırdamamaya çalıştı. Zorunlu başıboşluğa ve düşünmekten başka hiçbir şey yapmadan hareketsiz oturmaya hiç alışkın değildi. Kafasında tek bir şey vardı, daima aklında olan bir şey.

Richard.

Gillian, Richard'la geçirdiği her dakika, onun arzuladığı eş olabileceğinden daha da emin oluyordu. Onun yatağını paylaşabilir, çocuklarını doğurabilirdi. Şüphesiz, Gillian'ın sadece bunu arzuladığı anlar olmuştu. Richard'ı arzuladığı anlar.

Öyleyse, Richard kendisine fazla yaklaştığında neden korkmuş bir geyik yavrusu gibi irkiliyordu? Neden korkudan midesi kasılıp boğazı tıkanıyordu? Tabii ki Gillian ona ilgi göstermekten, hatta sevmekten korkmuyordu, değil mi? Aşk daha önce tanımişti ve harika bir şey olduğunu biliyordu. Bunu Richard'la da yaşamak o kadar harika olmaz mıydı?

Richard'a âşık mı oluyordu yoksa?

Daha önce kafasından attığı düşüncüyü artık değerlendirmesi gerekiyordu. Eğer onu seviyorsa kelimenin tam anlamıyla onun karısı olmak çok daha kolay olacaktı. Fakat yalnızca tek taraflı aşk yeterli olur muydu?

Aşk konusu, anlaşmalarının bir parçası değildi ve Gillian acaba bir gün bu olur mu diye merak etti. Evlilikleri konusundaki bu koşul Richard'ın gururundan kaynaklanıyordu. Sadece o kadar. Yine de, Gillian Richard'ın kendisini istediğini biliyordu. Genç adamın gözlerindeki ifadeden ve onu kollarında tutuşundan, onun arzusunun artık mirasla ilgisi olmadığını ve yalnızca onu baştan çıkarma isteğinin bir parçası olmadığını anlıyordu. Yine de bu aşk değildi ve Richard'la bunun gerçekleşme olasılığını düşük görüyordu.

Kendisini sevmeyen bir adamı sevebilir miydi? Bir mantık evliliğinden öte bir şey olmayan bir beraberliğe söz vermek başka, kalbini gönül işleriyle pek ilgilenmeyen birisine sunmak başka bir şeydi. Gillian'ın korktuğu şey bu muydu?

Ne olursa olsun, Richard'la evlenmeyi kafasına koymuştu ve aşkla ilgili bu düşünceler bir avuntudan başka bir şey değildi. Kendi yönünden zaten bir arzu ya da en azından bir arzu kıpırtıları

yok muydu? Bu yeterli değil miydi? Ve de lanet olası adam onu daha öpmemişti bile. Öptüğünde ne olacaktı acaba?

Şimdiye kadar yalnızca ellerinin üzerinde gezinen o dudaklar, dudaklarının üzerinde gezinirken de aynı derecede yumuşak olacaklar mıydı? Gillian'ın direnci çözülene ve onun kollarında eriyene kadar dudaklarıyla dudaklarını okşayacak mıydı? Yoksa dudakları ısrarcı ve inatçı bir şekilde duygularına ve ruhuna saldırdı mı bulunacaktı? Kollarıyla onu sımsıkı kendine çekerek bedeninin ateşiyle tenini dağılayacak mıydı? En sonunda zincirlerini koparmış çılgın bir şehvet duygusuyla elbiselerini yırtıp zaman ve mekân düşünmeksizin ona sahip olacak mıydı?

Ve kendisi de onun arzularına karşılık verecek miydi? Onun ihtiyacını karşılayacak mıydı? Hiç tanımadığı bir aceleyle ellerini onun güçlü bedeninin üzerinde gezdirecek miydi? Kendini ona dokunmanın ve onun dokunuşlarının hazzına terk edecek miydi? Gelecek veya geçmişi hiç düşünmeksizin ona sahip çıkacak mıydı? Ya da...

“Bana yalan söylediniz, madam.”

Gillian birden kendisine gelerek sıçradı. Aman Tanrım, neler düşünüyordu öyle? Yüzüne bir ateş bastı.

“Yalan mı?” Titreyen eliyle elbisesinin kumaşını düzeltti ve sakinleşmeye çalıştı. “Yalan söylediğimi nereden çıkardınız?”

“Bir sevgiliniz olmadığını söylemişsiniz.”

“Yok,” dedi Gillian çabucak.

“Yok mu?” Toussaint'ın sesi kuşkuyla cınladı. “Bir kadın ancak bir erkeği düşünüyorsa sizin gibi bakabilir.”

“Saçmalamayın.” Gillian aniden hissettiği yüzünü yelpazeleme ihtiyacını görmezden geldi. “Öyle bir şey düşünmüyordum.”

“Öyleyse bir köpeğiniz olmalı.”

“Bir köpek mi?” Gillian kafası karışmış bir şekilde başını salladı. “Bunu da nereden çıkardınız?”

“İngiliz kadınlarından edindiğim deneyimlere göre onlar köpeklerine, erkeklerine bağlı oldukları gibi bağlıdır.” Toussaint kıkırdadı. “Bazen daha da fazla.”

“Ve bazen bir köpek, bağlılığı daha çok hak eder,” dedi Gillian kinayeli bir sesle. “Ancak benim ne bir köpeğim, ne de bir sevgilim var. Ve siz, mösyö, çok densizsiniz.”

“Ama elbette. Bu benim yapım. Kadınlar bu yüzden beni çekici ve dayanılmaz bulurlar.”

Gillian istemeden güldü. “Şimdi de öyle mi buluyorlar?”

“Hikâyeleri duymadınız mı yoksa? Usta ressam ve olağanüstü âşık, Etienne-Louis Toussaint hakkında anlatılanları?” Toussaint yalandan üzölmüş gibi bir tepki verdi. “Çok sarsıldım.”

“O halde daha çok çalışmanız gerekecek. Böyle bir ünü korumak hiç de kolay değildir.”

“Bana hem pişmanlık hem sonsuz zevk veren bir durum. Şimdi, madam,” Toussaint’ın sesi alçaldı, “bana şu sevgiliniz olmayan adamı anlatın.”

“Kesinlikle olmaz. Çok az tanıdığım insanlarla kişisel konuları tartışmak gibi bir huyum yoktur. Ayrıca, sizin sessizlik istediğinizi sanıyordum.”

“Yalnızca işin ilk başlarında. Artık endişelenmeden dikkatimi bölebilirim. Her türlü konuda konuşmayı kabul etmişsiniz.”

“Sizin her türlü konuda konuşmanızı kabul etmiştim,” dedi Gillian çabucak.

“Ve ben de sizin kafanızı meşgul eden beyefendi konusunda konuşmak istiyorum.” Toussaint bir an duraksadı. “Benimle paylaşacağınız sırlarınızı açıklamamdan endişe duymayın. Portre için poz verenler çoğu kez normalde sözünü bile etmeyecekleri şeyleri anlatırlar. Dilimi tutmazsam kısa sürede müşteri bulamaz hale gelirim. Ressamla model arasında konuşulanlar, rahip ile günah çıkaranlar arasındakiler kadar kutsaldır.”

“Saçma. Buna bir an bile inanmam.” Gillian güldü. “Ve itiraflarınıza bakılırsa siz de rahip sayılmazsınız.”

“Hayır. Fakat size söz veriyorum, aramızda geçenler aramızda kalır. Ve benim sözüm de kutsaldır.”

“Yine de ben pek...”

“Eğer bir dahaki karşılaşmamızda utanç duyacağınızdan endişeleniyorsanız korkmayın. Benim yüzümü tanıımıyorsunuz. Sokakta birbirimizin yanından geçerse sizin bundan haberiniz bile olmayacak. Gizli kimliğin yararları söylemekle bitmez.” Tousseint Gillian’ın kararsızlığını sezinlercesine duraksadı.

Gillian ona güvenebilir miydi? Genç kadın, duygularını birisiyle paylaşma arzusunun farkında olmasına rağmen bu adama sırlarını açmak ona saçma geliyordu. Şüphesiz şu anda onun aklını çelen şey, bulunduğu ortamdan başka bir şey değildi. Karanlık odanın durgunluğu. Meçhul yüzü bir yabancıнын çekiciliği. Şezlongdaki rahatlamış pozisyonu ve hatta çıplak ayakları bile hep birlikte bir tapınak duygusu yaratıyordu. Güvenli, tehlikesiz ve özel. Sonuçta bir günah çıkarma kabinine yakın bir ortamdı belki de.

“Hem de, madam, sanırım sırrınızı açacak kimseniz yok.”

Gillian bunu hiç düşünmemişti ama adam haklıydı. Şimdiye kadar her şeyini hep Robin ve Kit’le paylaşmıştı ama Richard konusunu onlarla tartışmak imkânsızdı. Gillian onların süregelen hoşnutsuzluklarına göğüs germeyi reddediyordu ve onlardan başka yakın arkadaşı yoktu. Son yıllarda gittikçe ailesinden bağımsızlaşmıştı. Onları derinden sevmesine rağmen hiçbirinin mirastan haberi yoktu ve Gillian şimdilik bu bilgiyi kendisine saklamayı tercih ediyordu.

Kuzeni Pandora onu anlardı fakat işittiği dedikodulara göre Pandora’nın aklı şu anda yaşadığı karmaşık ikilemdeydi. Ve Gillian Emma’yla çok iyi arkadaş olabileceklerini düşünmesine rağmen daha birbirlerini bu tür sırları paylaşacak kadar iyi tanııyor-

lardı. Ayrıca Emma Richard'ın kız kardeşi olduğu için sadakati Richard'dan yana olurdu.

“Algılarınız çok güçlü, mösyö, bunu kabul ediyorum,” dedi Gillian alçak sesle.

“Ağzım da sıkıdır.”

“Umarım.”

Onunla konuşmanın ne sakıncası olabilirdi ki? Olabilecek en kötü şey onun durumunu tüm dünyaya açıklamasıydı ki bunu yapması çok zordu. Gillian onun kariyeri için çok yarar sağlayabilirdi ve adamın ona ihanet etmesi için aptal olması gerekirdi. Toussaint'ın da aptal olmadığı çok açıktı. Bir de söz vermişti ve Gillian onun sözünü tutmaması için bir neden göremiyordu.

Gillian derin bir soluk aldı. “Bir adam var.”

“Ah, bakın gördünüz mü? Her zaman bir adam vardır.” Toussaint hafifçe güldü.

“Onunla evlenmeyi planlıyorum.”

“Öyle mi? Yine de onun sevgiliniz olmadığını söylüyorsunuz ve görücü usulüyle böyle işlere kalkışacak yaşta olmadığınıza göre... Anlamıyorum.”

“Bu oldukça... şey... olağandışı bir durum.” Gillian bir an düşündü. “Bunu ben de tam anlayamıyorum. Durum umduğumdan çok daha karmaşık bir hale geldi.”

“Karmaşık mı? Bir kadın ve erkek arasındaki ilişkiden daha basit bir şey olmadığı gibi ondan daha karmaşık bir şey de yoktur.”

“Her şey yeterince basit bir şekilde başladı.” Gillian mirasla ilgili detayları, hazırlanan koca listesini, Richard'ı seçmesini, sağduyulu bir şekilde onun ismini çıkarmasını ve onun evlilik için öne sürdüğü koşulları kısaca özetledi.

“İşte her şeyi öğrendiniz.”

“Bu gerçekten olağandışı bir hikâye.” Toussaint sessizleşmişti. Belli ki Gillian'ın sözlerini düşünüyordu. Kendisi de ölçülü ko-

nuşmaya çalıştı. “Peki, siz onun istediği gibi bir eş olmaya karar verdiniz mi?”

“Evet.” Gillian başını salladı. “Hayır.” Gillian’ın içini bir düş kırıklığı kapladı. “Bilmiyorum. Bir an olacağım, bunu istiyorum desem de bir dakika sonra bunu yapamam diyorum. Bu son derece kafa karıştırıcı.”

“Kafa karıştırıcı mı?”

Gillian doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Söylediğim gibi, bu ilk başta basit bir meseleydi. Tam anlamıyla benim miras almam amacıyla yapılacak bir evlilik. Sadece formalite evliliği. Daha sonra, tabii ki o bunu kabul etmedi. Doğrusu bunun nedenini anlıyor ve onu suçlamıyorum. Ancak onun beni baştan çıkarma sürecinde...”

“Flört değil miydi?”

“Evet, tabii ki.” Gillian bu düzeltmeyi geçiştirdi.

“Ben de bunu söylemek istemiştım. Neden baştan çıkarma dediğimi bilmiyorum.” Gillian’ın beyinde Richard’ın koyu, yoğun bakışları şimşek gibi çaktı ve o anda neden baştan çıkarma dediğini çok iyi anladı. “Her neyse, ne zaman onun yakınında bir yerlerde olsam tüm bu tuhaf duyguları yaşıyorum.”

“Anlıyorum. Sonuçta kararınızı verdiniz herhalde, değil mi?”

“Hayır, hayır, o tür duygular değil. En azından tam olarak değil.” Gillian oturduğu yerde dikleşerek ressamın olduğu yöne baktı. “Onunla birlikteyken bana her şeyi unutturan şey... yani... korku.”

“Eğer aynı konumda kalmazsanız çalışamam,” diye mırıldandı Toussaint.

“Özür dilerim.” Gillian tekrar önceki pozisyonuna geçti. “Lütfen beni yanlış anlamayın. Özellikle ondan korkmuyorum, en azından korktuğumu sanmıyorum. Söylemek istediğim şey, o, çocukları döven veya hayvanları tekmeleyen türde bir insan değil...”

“Hah! Sonunda konunun köpeklere geleceğini biliyordum.”

Gillian onu duymazlıktan geldi. “O şerefli bir erkek. İyi bir adam.”

“İyi bir adam mı?” diye alay etti Toussaint. “Ne kadar sıkıcı. Ve ne kadar usandırıcı.”

“Hiç de değil,” dedi Gillian sadık bir tavırla.

“Eğer o kadar iyiyse...” Toussaint sanki ayıp bir şey söylüyormuş gibi konuştu; “neden korkuyorsunuz?”

“Keşke bilseydim.”

Toussaint yanıt vermeyince acaba söyleyeceklerini mi düşünüyor yoksa çalışmaya mı daldı diye merak etti Gillian.

“Toussaint?”

“Siz dulsunuz, değil mi?”

“Evet,” dedi Gillian çekinerek.

“O zaman sizi korkutan sevişmek değil.”

“Elbette değil.” Gillian’ın sesi kızgın çıkmıştı. “Ben bir yetişkinim. Bir evlilik geçirdim ve bir erkekle bir kadının arasında ne olup bittiğini çok iyi bilirim.”

“Fakat eğer söylentiler doğruysa, kocanızın ölümünden sonra kendi zevkleriniz konusunda özgür davranmamışsınız.”

Gillian bu sosyete dedikodusunun doğruluğuna ve Toussaint’ın bunu dile getirme cüretine öfkelenerek sert bir cevap vermemek için kendisini tuttu. Sakin ve hafif neşeli bir sesle konuşmaya çalıştı. “Densizliğiniz hiç de sizin sandığınız kadar çekici değil.”

“Ah ama yine yalan söylüyorsunuz, madam.” Toussaint kırdadı. “Eğer benim cüretkâr mizacımdan hoşlanmasaydınız çoktan çıkıp gitmiştiniz.”

“Pekâlâ, şimdi de gidebilirim.” Ve belki de tam öyle yapmalıydı.

“Gidebilirsiniz.” Adamın sesinde aldırmazlık vardı. “Ama gitmeyeceksiniz.”

“Nedenmiş o?” Tabii ki gidebilirdi.

“Kendiniz de bunu doğruladınız. Ben sırlarınızı açmak zorunda olduğunuz tek kişiyim. Ayrıca, ne probleminizi çözdük ne de portreyi tamamladık. Aslında ikisine de daha yeni başladık.”

“Benim ikilemimi çözebileceğinizden şüpheliyim. Özellikle de daha kendim bile sorunun ne olduğundan emin değilken.”

“O halde belki de korkunuz gerçekten sevişmekle ilgilidir.” Toussaint duraksadı. “Ya da aşkın kendisiyle.”

Gillian’ın içini bir huzursuzluk kapladı. “Saçma. Her ikisi de.” Sonra doğrularak şezlongun yanından ayakkabılarını buldu ve ayağına geçirdi. “Ama sanırım, bir gece için bu kadar yeter ve artık gerçekten gideceğim.”

“Çünkü gerçekten yüzleşmiyorsunuz.”

Gillian ayağa kalktı. “Neymiş bu gerçek?”

“Sizi hiç kollarına almamış bir adamla evlenmeyi planlıyorsunuz. Onun dokunuşlarının ve okşamalarının etkisiyle hiçbir zaman mantığınızı bir kenara atmamışsınız. Sizin gibi bir kadının öpülmesi gerektiği gibi hiç öpmemiş sizi.”

“Beni öpmediğini hiç söylemedim ki,” diye çıkıştı Gillian.

“Öptü mü?”

“Bu sizi hiç ilgilendirmez. Bu konuşma artık tamamen çığı-rından çıktı.” Gillian kapıya yöneldi.

“Belki de sizi öptüğünde bir şey hissetmeyeceğinizden korkuyorsunuzdur.”

Gillian zorlukla nefes aldı. Haklı mıydı? O kadar korktuğu şey bu muydu? Hayır. Bu fikir çok saçmaydı. Şu noktada bildiği tek şey, Richard sonunda onu öptüğünde çok fazla şey hissedeceğiydi. “Bu kadar yeter. Bu sohbet burada bitmiştir.”

Gillian uzun adımlarla odanın ortasına yürüyerek sandalyeden pelerinini aldı ve kapıya gidip hızla açtı. Bir anda arkasında adamın ayak sesleri duyuldu. Toussaint, Gillian’ın arkasından elini uzatarak kapıyı hızla vurarak kapadı. Gillian soluksuz kaldı ve adam onun omuzlarından sıkıca kavrayarak onu hareketsiz bıraktı.

Toussaint Gillian'ın kulağına eğilerek konuştu. "Arkanı dönme, *ma chérie...*"

"Ben sizin..."

"Beni dinle." Toussaint'ın sesi alçak ve boğuktu.

Gillian ondan kurtulmaya çalıştı ama adam onu sımsıkı tutuyordu.

"Bırakın gideyim."

"Çok uzun süredir erkeksiz olan güzel bir kadınsın."

"Beni bir an önce bırakmazsanız bağırırım."

"Senin çılgılığını duymaya can atıyorum." Toussaint genç kadını kendisine yaslamış sımsıkı tutuyordu. "Sana zevkten çılgılık attıracak bir erkeğe ihtiyacın var. Sadece bedenine değil, ruhuna da sahip olacak bir erkeğe."

"Hayır!"

"İşte, sevgili madam, korktuğun şey bu."

"Hayır değil!" Bu muydu yoksa?

"Hayır mı? O halde neden benden korkmuyorsun? Geceleyin birlikte, baş başayız."

"Bilmiyorum." Fakat şimdi bile adam ona sımsıkı sarılmışken, belki de korkması gerekirken korkmuyordu.

"Korkmuyor musun? Şu anda sana sahip olabilirdim. Şuracıktı. Ve sen buna karşı koymazdın." Toussaint dudaklarını hafif hafif Gillian'ın kulağının üzerinde gezdiriyordu.

"Koyardım!" Koyar mıydı?

"Benim dokunuşumdan korkmuyorsun. Bunu biliyorum. Bana değen vücudunun aldığı şekilden bunu hissediyorum." Toussaint arkasında hareket edince Gillian onun sert, kash ve güçlü bedenini hissetti. "Bunu sen de biliyorsun."

"Ben öyle bir şey bilmiyorum." Ama Toussaint haklıydı: hiç korkmuyordu.

"Niçin korkmuyorsun?"

"Bilmiyorum!"

“Neden?”

“Bilmiyor...” Gillian kalp atışlarını kulağında hissediyordu. “Çünkü sen gönlüm için tehdit oluşturmuyorsun!” diye ağzından kaçırdı Gillian. Kendi itirafına kendisi de şaşırmıştı.

“O kadar emin misin?” Toussaint dudaklarını onun boynunda gezdirirken Gillian gerginleşmişti ama kendisini geri çekemedi.

“Evet.” Adamın sıcak bedeni sırtına dayanıyordu ve bu tuhaf bir şekilde Gillian’a samimi ve hatta biraz da tanıdık geldi.

“Neden? Ben iyi bir adam olmadığımı için mi? Ben senin o aptal listende olmadığımın mı? Bana ilgi gösterme riskin yok diye mi?” Toussaint’ın sesi yumuşamış, Gillian’ın boynunun üzerinde fısıldıyordu. Gillian içinde bir ürperme hissetti. “Seni baştan çıkarmak için zaman harcamayacak bir adam olduğum için mi?”

“Öyle değil misin?” diye fısıldadı Gillian. Ne oluyordu ona böyle?

“Böyle bir saçmalık için seninle tek bir değerli anımı harcamazdım.” Toussaint genç kadının boynunun omuzuyla birleştiği kıvrıma burnunu sürterken Gillian bağırmamak için dudağını ısırırdı.

“Gitmeliyim,” diye mırıldandı Gillian. Bedeninde dolaşan duygunun şehvet olduğu kesindi. Sadece o kadar. Basit ve sadece fiziksel bir ihtiyaçtı. Tanrım, Toussaint haklıydı: bir erkekle birlikte olmayalı çok uzun zaman geçmişti. “Durmalsın. Şimdi.”

“Neden? Daha evli değilsin. Nişanlı bile değilsin.” Toussaint Gillian’ın elbisesinin ince kumaşını kolundan aşağıya sıyrarak omuzunu açtı ve Gillian hâlâ nasıl ayakta durabildiğine şaşırana kadar çıplak omuzunu öpmeye devam etti.

Gillian’ın beyninin bir tarafı karşı çıkarak haykırıırken, onu görmezden gelen hain bedeni daha fazlası için bağırıyordu. Çok daha fazlası için. Bir dakika daha geçerse herhangi bir inkâr ya da itiraz boşuna olacaktı.

Toussaint kollarını gevşetti ve ellerini genç kadının kollarında gezdirdi. Gillian kocasının ölümünden beri ilk kez bir

erkeği yatağında istediğini fark ederek ürperdi. Ve şu anda bu adamı istiyordu. Şimdiye kadar, istediğinin ve özlediğinin farkında olmadığı duyguları tetikleyen, yüzü ve kimliği bilinmeyen bu yabancıyı istiyordu.

“Hayır!” Gillian, arzudan uyuşmuş beynindeki son kalan direnç kırıntısıyla silkinerek adamın kollarından kurtuldu, kapıyı hızla çekip açtı ve uçarak merdivenlerden aşağıya indi.

Arkasından Toussaint’ın kendinden emin sesini duydu. “Döneceksiniz, madam.”

“Hayır,” diye bağırды Gillian omuzunun üzerinden.

Neden olmasındı?

Gillian duraksadı ve dönerek hâlâ açık olan kapıya baktı. Kendi şehvetli arzusundan başka korkacağı bir şey yoktu ve buna da kesinlikle gem vurabilirdi. Omuzlarını dikleştirdi. Gerçekten neden dönmeyecekti ki? “Belki. Ama sadece portre için. O kadar.”

Gillian hızla döndü ve pelerinini omuzlarının üzerine doğru çekerek merdivenleri inmeye devam etti. Wilkins aklını kaçırmış birisine bakarcasına Gillian’a bakakaldı. Belki de gerçekten aklını kaçırmıştı.

Merdiven boşluğunda Toussaint’ın kahkahası yankılandı. “Göreceğiz, madam, göreceğiz.”

Richard kapıyı kapatırken sırtıttı. İşler kesinlikle yolunda gitmişti. Gillian’ın portresine yöneldi. Gerçekten çok iyi gitmişti. Sonra adımları yavaşladı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. Gereğinden fazla mı iyi gitmişti acaba?

Tuvalin önündeki tabureye çöktü ve karakalem taslağa baktı. Bu gece olanlar neydi öyle? Sabırsız bir hareketle parmaklarıyla saçlarını taradı ve akşam olanları yeniden gözünün önüne getirdi.

Başlangıçta her şey iyiydi, ancak Gillian onunla Fransızca konuştuğunda her şeyin sona erdiğini düşünmüştü. Lanet olsun, ne diye seneler önce derslerine daha çok çalışmamış ve şu kahrolası

dili öğrenmemiştir? Yine de, bundan güzelce sıyrılmayı başarmıştır. Şivesini kötülediğinde Gillian'ın gücenmesini düşününce sırttı.

Gillian sessiz oturmayı kabul ettiğinde iyi modellik etmiştir. Böylece Richard onu şezlongda uzanırken çizmek için bol bol zaman bulmuştur. Gerçekten de çizdiği her çizgiyle, devam etmekte olan bir eserin, yaptıklarının en iyisi olacağını bildiği bir eserin gittikçe artan heyecanını içinde hissetmiştir. Richard yaptığı işe kendisini verdiği ve Gillian'ı yalnızca bir model olarak gördüğü sürece portre son derece güzel gitmiştir.

Ancak genç kadının yüzünü çizmeye başladığı an Richard kendisini kaybetmiştir. Gillian, karakalemin tuval üzerinde çıkardığı hafif sesin kesildiğini fark etmeden, Richard bir süre onu incelemiş ve gözlerini ona dikmiştir. Tabii ki odayı düzenlerken kendisinin tamamen karanlıkta kalmasını ve Gillian'ın onu yalnızca bir silüet olarak görmesini garantiye almıştır. Yine de, Gillian'ın ifadesinden öyle anlaşıyordu ki etrafındakilerin artık farkında değildi. Nerede ya da kiminle birlikte olduğunun.

O sırada Richard'ın merak ettiği, ya da belki de ümit ettiği şey, Gillian'ın aklındakinin kendisi olup olmadığıydı. Onun gözlerindeki rüyadaymış gibi görünen ifadeye ve yanaklarının kızarmasına neden olan kişinin kendisi olup olmadı. Dudaklarını aralayıp yavaşça yalarken onu düşünüp düşünmediğiydi. Richard'ın, o anda odanın karşısına koşup onu kollarına almasını engellemek için yapabileceği tek şey buydu.

Richard güçlükle yutkundu ve tuvaldeki yüze gözlerini dikti. Sonrasında ne geleceğinin ipuçlarını veren kıvrak ve tamamlanmamış kara çizgilere baktı.

Kendisine hâkim olmayı becermiş ve hatta o aptal şiveyi korumayı başarmıştır. Bahçede kısa bir karşılaşma sırasında kullandığı bir şiveyle bir stüdyoda bir saat boyunca konuşmanın bu kadar zor olacağını kim düşünebilirdi ki? Kapıdaki o son dakikalarda bu şiveyle konuşmayı neredeyse tamamen unutmuştur.

Richard eline karakalemi aldı ve belli belirsiz şekillenmiş portreyi rötuşlamak için çalışmaya başladı. Resme devam etmek için bu noktada Gillian'a gereksinimi yoktu: genç kadının yüzü sanki karşısındaymış gibi gözünün önündeydi zaten.

Kapıdaki o son dakikalar.

Hangi gücün etkisiyle Gillian'ın arkasından koşmuştu? Onu kendisine yaslayarak o kadar sıkı tutmuştu ki o açık saçık elbisenin incecik kumaşının üzerinden onun bedeninin her kıvrımını hissedebilmişti. Teninin sıcaklığını da hissetmişti. Aldığı her nefesi. Kalbinin atışını.

Gillian kaçıp kurtulmasaydı o zaman ne olacaktı? Şu anda bile kendisini şok eden bir şiddetle onu arzulamıştı ve onun da kendisini arzuladığını biliyordu. Bu da çok şaşırtıcıydı. Gillian onu mu arzulamıştı? Yoksa istediği Toussaint mıydı?

Gillian kesinlikle Toussaint'ın kollarından çekilmemişti. Hayır, Toussaint ona sarıldığında genç kadının tavırlarında korku yoktu. Aslında, tamamen istekli olmamakla birlikte, direnmesi de en alt düzeydeydi. Richard öfkeden kalemi daha sıkı kavradı ve tuvalin üzerindeki darbeleri sertleşip hızlandı.

Gillian'ın yüreğiyle ve aşkla ilgili o saçmalık mıydı bu farkı yaratan? Herhalde Richard'dan aşk beklemiyordu, değil mi? Kendisinden? Kahretsin, Gillian haklıydı, bu amma da kafa karıştırıcıydı. Gillian'ın davranışları. Kendi davranışları. Ve kim kime karşılık veriyordu?

Toussaint'la aşk söz konusu değildi. Bu yüzden mi Toussaint'ın karşısında Gillian'ın korkacağı bir şey yoktu? Bunun için mi çekilmesi veya uzaklaşması için hiçbir neden yoktu?

Yine de, birazcık korku yersiz olmazdı. Bir parça direnç en azından uygun düşerdi. Kahrolsun, kadın kollarında düpedüz oyuncak olmuştu. Veya Toussaint'ın kollarında.

Richard derin derin iç çekti. Sonuçta, bu kendi planıydı, değil mi? Sözde iki yönlü saldırısı? Hangi kadın hem bir İngiliz kontu-

nun hem de bir Fransız ressamın kurlarına karşı koyabilirdi? Bu, Wellington veya Napolyon'un hayatlarında tasarladıkları herhangi bir askeri taktik kadar akıllıca bir plandı.

Hayır, planı hâlâ akla yatkındı. Eğer Gillian Toussaint'a teslim olursa bu sadece ondan, yani Richard'dan korkması için bir neden olmadığını kanıtlamasına yarayacaktı. Gönlünü kaptırmadan yatağını onunla paylaşabileceğini kanıtlamasına yarayacaktı.

Richard huzursuzluk içinde kaşlarını çattı. İsteddiği bu muydu? Elbette. Aşkla hiç işi olmazdı. Ah, Gillian'a ilgi duymaya başlamış ve kesinlikle ondan başka hiçbir şey düşünemez olmuştu. Ve onun mirası daha önce olduğu kadar önemli gelmiyordu artık. Ama ya aşk? Hiç sanmıyordu.

Bir kez daha İngilizler Fransızlarla savaşıyordu ve tabii ki bir kez daha İngilizler kazanacaktı. Richard kendisini rahatsız eden şu düşünceyi göz ardı etti: bir kez daha, bu uzun ve kanlı bir savaş olabilirdi.

ONUNCU BÖLÜM

Gillian, sonunda Richard'la yalnız kalabilsin diye, konuklarını evlerine, Emma'yı da odasına göndermenin ne kadar uygunsuz düşeceğini düşündü.

Salonunda bir araya gelmiş olan küçük topluluğu inceledi. Richard ile Robin Parlamento'nun son icraatındaki iyi yanları tartışıyorlardı. Emma da yakındaki bir koltukta oturmuş hem politika tartışmalarıyla hem de yanında oturan Kit'le ilgileniyordu. Şu ana kadar akşam, her bakımdan şaşırtıcı bir şekilde iyi gitmişti.

Ah, tabii ki Robin hiç de yardımcı olmuyordu. Richard hükümet işlerinin şimdiki durumundan da bahsetse, güzel bahar havasından da konuşsa, onun her söylediği şeye karşı çıkıyordu. Neyse ki Kit gözlerini açmış Emma'ya bakmakla o kadar meşguldü ki Robin'in eğlencesine katılamıyordu.

Kit kapıdan içeriye girdiği andan itibaren gözlerini kızıdan ayıramamıştı. Tabii ki Emma, düzgün yapılmış saçlarıyla ve Gillian'ın ona ödünç verdiği elbiseyle oldukça alımlı görünüyordu. Emma'nın kendi giysileri annesinden kalmaydı ve maalesef modaya uygun değillerdi. Gillian, Richard'ın kardeşini uygun bir şekilde giydirmek için en azından birkaç sterlin bulması gerektiğini dü-

şünmüştü fakat bedenleri ve boyları aynı olduğu için buna gerek olmayabilirdi.

Aslında, ne kadar gösterişsiz olursa olsun, balo dönemlerinin amacı bir koca bulmaksa, Kit'in davranışlarından ve gözlerindeki sersemlemiş ifadeden anlaşıldığına göre, Emma bu amaca çoktan ulaşmış sayılırdı. Gillian, bu gelişmeye ilk başta sevinmekle birlikte garip bir şekilde birazcık da öfkelenmişti.

Emma, Kit'in ilgisini soğukkanlı bir hoşnutlukla kabulleniyordu. Gillian etkilenmekten kendini alamadı. Richard'ın kız kardeşi taşradan gelmiş olabilirdi fakat kendi şerefine birkaç balo dönemi düzenlenmiş olan bir genç kadının tüm tavırlarına sahipti. Konu gönül işlerine ya da flört sanatına gelince, Emma'nın becerileri neredeyse resim yeteneği kadar üstündü.

Günün erken saatlerinde Emma'yla Gillian bir çeşit stüdyo oluşturmuşlar ve Emma çoktan işe girişmişti bile. Gillian, Toussaint'a bir sonraki poz vermeye gidişinde adamın çalışmasını izlesin diye yanında Emma'yı götürüp götürmemeyi düşündü. Ayrıca, Emma'nın orada bulunması birden fazla amaca hizmet ederdi.

Richard kız kardeşiyle Kit'in arasındaki beklenmeyen çekimi fark etmiş gibi görünmüyordu. Hayır, Gillian Richard'ı tanıdığından beri onun ilk kez şöhretini doğrulayacak şekilde davrandığını gördü. Richard bu gece sohbet etmeye gönülsüz ve oldukça tersti. Adeta Gillian'ın içini görmek istercesine, ona sürekli son derece kızgın bakışlar atıyordu. Adam kesinlikle derin düşüncelere dalmıştı. Dün akşam Gillian'ın Toussaint'la geçirdiği oturum ve bu akşam da Richard'a karşı beslediği niyetler düşünüldüğünde, bu çok sinir bozucuydu.

Gillian, bütün gün ressamla karşılaşmalarını düşünmüş ve gecenin sonunda yaşadığı duygularını, yalnızca baştan çıkarmada usta olan bir erkeğin sarılmasına gösterdiği fiziksel bir tepki olarak kabul edip göz ardı etmişti. Yine de onları tamamen görmezden gelmek zordu. Gillian kendisini hiçbir zaman şehvete yatkın

görmemişti ve yüzünü hiç görmediği bir adama böyle tepkiler göstermesi de rahatsız ediciydi.

Ancak Gillian'ı canından bezdiren şey itiraflarıydı. Gerçekten Richard'a kalbini kaptırmaktan mı korkuyordu? Onun kollarında neler hissedebileceğinden mi korkuyordu? Birkaç kez gerçekleşen kısa karşılaşmalarında bile çok şey hissetmişti.

Fakat ya bu, Toussaint'la yaşadığı fiziksel isteğin benzerinden başka bir şey değilse? Ya kalbini kaptırmaktan değil de kaptırmamaktan korkuyorsa? Arzudan öte hiçbir şey hissedememekten korkuyorsa? Bu adamla evlenecekse bunu öğrenmek için geç bile kalmıştı. Bu evlilikten kazanacağı şey ne olursa olsun, yaşamının geri kalan günlerini sevmediği bir adamla geçirebilecek miydi?

"Robin," dedi Gillian birdenbire, "bu güzel geceyi sonlandırmaktan nefret ediyorum ama artık çok geç oldu."

Richard'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Aslında ne geç olmuştu ne de gece o kadar güzel geçmişti.

Robin, Gillian'a soran gözlerle baktı. "Pekâlâ. Kit?"

"Bence geç değil," diye mırıldanırken Kit gözlerini Emma'dan hiç ayırmadı.

Emma ayağa kalkınca hemen Kit de kalktı. "Leydi Gillian haklı. Son derece uzun bir gün oldu." Emma elini uzattı.

Kit onun elini alarak uzun bir öpücükle şerefletirdi. Gillian sırtıtmamaya çalıştı. "Sizi tekrar görme zevkine erişmeyi umuyorum."

Emma kızardı.

Robin gözlerini devirerek kapıya yöneldi. "Haydi, gel öyleyse, Kit." Kit gönülsüzce onu izledi. Robin durdu ve Richard'a iğneleyici bir bakış attı. "Geliyor musunuz, Shelbrooke?"

"Biraz sonra," dedi Gillian çabucak. "Konuşmamız gereken bazı konular var."

Richard kaşını kaldırdı. "Anlaşılan gelmiyorum, Weston."

Robin gözlerini kısıtı. Düşünceli bir şekilde Gillian'ı süzdü ve kafasını salladı. "Anlıyorum. O halde size iyi akşamlar dileyeyim." Sonra döndü ve odadan çıktı.

"İyi akşamlar." Kit, Emma'ya özlem dolu son bir bakış attıktan sonra Robin'i izledi. Koridorda Wilkins'in sesinin ardından, açılıp kapanan kapının sesi duyuldu.

Emma'yla Gillian göz göze geldiler. Emma'nın yanakları çecici bir şekilde al al olmuş, gözleri parlıyordu. "Gerçekten hoş bir beyefendi, değil mi?"

"Hoş mu?" diye homurdandı Richard. "O çapkın bir serseri ve ondan uzak dursan iyi olur."

"Richard!" dedi Emma, gözlerini açarak.

"Saçma," diye çıkıştı Gillian. "Kit biraz ateşlidir ama çok onurlu ve iyidir. Ve benim en yakın arkadaşlarımdan birisidir. Ayrıca, saygın bir serveti ve unvanı vardır. Emma için mükemmel bir eş olur."

"Mükemmel bir eş mi?" Richard kaşlarını çatı.

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" dedi Emma rüyadaymış gibi.

"Kesinlikle." Gillian başını sallayarak gülümsedi. "Ve daha önce bir kadına bu şekilde baktığımı hiç görmemiştim. Bence bu harika bir başlangıç."

"Bu bir başlangıç değil." Richard'ın sesi yükseldi. "Başlangıç değil, bir son. Kardeşimin bu adamla daha ileri gitmesine izin vermeye niyetim yok."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Emma.

"Senin niyetinin hiç önemi yok." Gillian ellerini kalçasına koydu. "Emma yirmi bir yaşında ve bu konuda senin söyleyeceğin fazla bir şey yok."

Richard da ona baktı. "Kesinlikle var. Benim korumamdan memnun olduğu sürece..."

“Belki ama şu anda o, benim evimin çatısı altında ve senin korumandan kesinlikle memnun olmadığı anlaşılıyor.” Gillian sırttı.

“Oldukça geç oldu zaten,” dedi Emma ağır ağır kapıya yürürken.

“Ve o, benim evimde yaşadığı için onu ilgilendirmesi gereken tek şey benim onayımdır. şu anda, istediğı kişiyle görüşmesinde ve istediğini yapmasında benim için bir sakınca yok.”

“Senin onayın mı?” dedi Richard tükürükler saçarak. “Wes-ton gibi hovardalar konusunda senin insan sarrafı olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Ben mükemmel bir insan sarrafıyım.” Gillian’ın içini bir öfke kaplamıştı.

“Hah!”

“Galiba benim gitmem gerekiyor,” dedi Emma huzursuz bir şekilde.

Gillian kollarını göğsünde kavuşturarak Richard’a doğru yürüdü. “Hah mı? Hah ile ne demek istiyorsun?”

“Sadece senin sözde insan sarraflığını göreceğiz demek istiyorum,” dedi Richard kibirli bir tavrıla.

“Kim görecekmış?” Gillian’ın sesi öfkeyle yükseldi.

“Ben göreceğim.” Richard’ın sesi, bu tartışmanın sonudur dercesine kararlı çıkmıştı. Gillian düş kırıklığı içinde çığlık atmamak için kendisini zor tuttu. Ya da onu tokatlamamak için.

“Seni ben seçtim, değil mi? Bu hata mıydı?” Gillian sesi meydan okur gibi çınliyordu.

“Bunu da göreceğiz,” dedi Richard kendini beğenmiş bir tavrıla.

“Kesinlikle.” Gillian gözlerini adamınkilere dikmişti.

“Bu arada, beni listenin başına yerleştirmeni senin harika adam sarraflığı yeteneğinin bir örneğı olarak göstermezdim, tabii ki.” Richard ona ters ters baktı.

“Ne listesi?” dedi Emma merakla.

“Şimdiye kadar, senin davranışların son derece düzgündü.” Gillian ona baktı. “Demek ki görünürde haklıydım.”

“Senin istediğin de bu değil miydi? Seçtiğin? Düzgün, onurlu ve saygın davranışları olan bir erkek.” Richard gözlerini kıstı. “Senin kahrolası mirasından daha fazlasını istemeyecek bir adam değil miydi?”

“Evet ama sonunda elde ettiğim şey bu olmadı, değil mi?” Gillian gittikçe kontrolünü kaybediyordu ve şu anda, buna pek aldırmadı. Adam onu çileden çıkarıyordu. “Elde ettiğim şey paramdan daha fazlasını isteyen bir canavar. İsteddiği şey benimle yatmak. İsteddiği...”

“Ne?” diye kükredi Richard. “Senden ne istediğimi sanıyorsun?”

“Benim mutlaka çekilmem gerekiyor.” Emma hızla odadan çıkıp arkasından kapıları çarparak kapadı.

Gillian gözlerini Richard’dan ayırmadı. “Yaptığını beğendin mi şimdi, onu korkuttun.”

“Seni korkuttuğum gibi mi?”

“Beni korkutmuyorsun,” diye çıkıştı Gillian. Bu gerçektir.

Korkmayacak kadar kızgındı.

“Bir şeyden korkuyorsun.”

Gillian’ın öfkesi dikkatini tamamen silip süpürmüştü. Düşünmeden konuşuyordu. “Neden beni öpmedin?”

“Ne?” Şaşkınlıktan Richard’ın yüzü kızarmıştı. “Şimdi bunun ne ilgisi var?”

“Soruma cevap vermedin.” Gillian gözünü Richard’a dikmişti. “Beni öpmeye çalışmadın bile. Baştan çıkarmaya çalıştığını iddia eden bir adam için...”

“Kur yapmak,” diye mırıldandı Richard.

“Baştan çıkarmak! Gerçi ara sıra elimin üzerine burnunu sürmenin baştan çıkarmak sayıldığını pek söyleyemem ama. Senin bu baştan çıkarma fikrinle ilgili hiçbir çaba sarf etmedin ki.”

“Tabii ki ettim.” Richard’ın sesinde, sanki Gillian onun erkekliliğine çamur atmış gibi, incinmiş bir ifade vardı.

Gillian burnundan soluyordu.

“Özellikle öpmemi veya daha başka bir şey istediğini düşünmemiştim,” diye cevap verdi Richard. “Elini her tutuşumda...” Richard kafasını salladı. Gillian daha önce kafası bu kadar karışmış bir adam gördüğünü hatırlamıyordu. “Düşündüm ki... şey, senin tavrın...”

“Öp beni, Richard.” Gillian azıcık bile korkmuyordu, aksine Richard onu öptüğünde ne hissedeceğini bilmek zorundaydı. Korku mu? İhtiras mı? Aşk mı? Ya da hiçbir şey mi? Şu an bunu öğrenmek için en doğru zamandı kuşkusuz. “Şimdi.”

Richard’ın gözlerinde şimşek çaktı. Onu öpmeyecek kadar kızgın mıydı?

“Bunu istediğinden emin misin?”

“Evet, evet.” Gillian sabırsızlıkla elini salladı. “Haydi.”

Richard’ın dudakları seğiriyordu. Yoksa eğleniyor muydu? “Madem ısrar ediyorsun.”

Richard başını eğdi ve Gillian gözlerini kapadı. Dudaklarının üzerinde Richard’ın sıcak ve nazik dudaklarını hissettiğinde tüm bedenini bir ateş sardı. Bu harika bir başlangıçtı. Gillian gerilerek yukarıya uzandı fakat birden yok olmuştu.

Gillian çabucak gözlerini açtı. Richard kaşını kaldırdı.

“Ee?”

“Ee, ne?” Gillian’ın sesinde kuşku seziliyordu fakat elinde değildi. Adamın yapabileceğinin en iyisi bu değildi mutlaka, değil mi? Gillian’ın yüreği burkuldu.

“Ee, nasıldı?”

“Şeydi...” Kısa, öz ve ufacıktı. Gillian bunu ona söyleyemezdi tabii. Zorla gülümsedi. “Hoştu.”

“Kayda değer.” Richard ciddi bir tavırla başını salladı.

“Evet, sanırım.” Aslında üzerinde konuşmaya bile değmezdi. Ya bu Richard’ın yapabileceğinin en iyisi idiye?

“O halde, düş kırıklığına mı uğradın?”

“Hiç de değil,” dedi Gillian çabucak. “Ne olursa olsun böyle şeylerin değerlendirmesini yapacak durumda değilim. Uzun süredir bir erkeğin beni öpmesini istediğimi hatırlamıyorum.” Yine de Gillian’ın çok güzel bir hafızası ve ne beklemesi gerektiğine dair az çok bir fikri vardı. Şu durumda düş kırıklığı en uygun kelimeydi. Yüce Tanrım, adamın üstünkörü gagalamasına öpüşme denemezdi. “Benim umduğum... öyle bir şeydi ki... şey...”

“Bu kadar ölçülü değil miydi?”

“Belki de. Sonuçta senin bir şöhretin var.”

“Bir şöhretim vardı, hatırlarsan,” dedi Richard kinayeli bir şekilde. “İslah oldum. Bu yüzden listenin en başındayım ya.”

“Yazık,” dedi Gillian fısıldarcasına. Ya çok fazla ıslah olduysa? Şimdi ne yapacaktı? Adamın sözde öpücüğü hiçbir şey kanıtlamamıştı. Fazlasıyla tutuk, aşırı düzgün ve bütünüyle kısacaktı.

“O halde, başka bir şey yoksa ben gideyim.” Richard başıyla selam verdi, döndü ve kapıya yürüdü. Çok resmi, oldukça düzgün ve yine de...

Kahretsin, Gillian Richard’ın gözlerinden anlayıverdi: adam eğlenmişti!

“Richard!” Richard yarı yolda durdu. Omuzları titriyordu. “Gülüyor musun yoksa?”

“Yok öyle bir şey.” Richard’ın sesi tuhaf çıkmıştı. Sanki boğulmak üzere olan veya kendini kontrol altında tutan birisinin sesi gibiydi.

“Gülecek bir şey yok.”

Richard ona bakmak için arkasına döndüğünde alt dudağını öyle bir ısıırıyordu ki Gillian kanlar akmadığına şaşırdı.

“Yok mu?”

“Hiç yok.”

“Belki haklısın.” Richard başını sallayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sanırım, bizim durumumuzda uzaktan yakından komik bir şey yok, öyle mi?”

“Gülümsenecek bir şey bile göremiyorum.”

“Yani senin gibi saygıdeğer bir hanımefendinin dikkate değmeyen biri olarak düşündüğün bana, sadece mirasını almak amacıyla evlenme teklif etmesinin azıcık da olsa eğlenceli bir yanı yok mu sence?”

“Hayır,” diye burnundan soludu Gillian. “Bu bir gereksinimdi ve seni dikkate değmeyen birisi olarak düşündüğümü söylemene de içerledim.”

“Öyle düşünmedin mi?”

“Belki, bir kez ama o yıllar önceydi.”

“Öyleyse beni affet. Zaman ve koşullar her ikimizi de değiştirdi.” Richard ona yaklaşırken alaycı tavrı da yok olmuştu. “Yine de, devam edersek, senin istediğin tür evliliği benim reddetmemi ve daha sonra da senin yaş gününe kadar birlikte zaman geçirip benim yatağımı paylaşacak kadar birbirimizi tanımayı önermeni birazcık da olsa komik bulmuyor musun?”

“Hayır, bulmuyorum.”

“Senin oyununu son derece düzgün bir şekilde oynamam gülünç gelmiyor, öyle mi? Seni rahatlatmak için gücümün yettiği her şeyi yapmış olmam?” Richard’ın sesi sertleşmişti. “Yanına her geldiğimde neden ödle bir tavşana döndüğünü anlayabilmek için kafa patlatmam?”

“Hayır,” dedi Gillian yavaşça. Richard artık iyice yaklaşmıştı ve ona uzanıp dokunacak kadar yakınındaydı. Onu çekip kollarına alacak kadar yakındı. Gillian, midesinde son derece huzursuz edici dalgalanmalar hissetmesine karşın korkmuyordu.

“Niçin seni öpmemi istiyorsun?” dedi Richard birdenbire. Sesinde sorulmamış soruların ağırlığı vardı.

Gillian, kafasının içinde yüzlerce yanıt uçuşup dururken başını kaldırıp ona baktı. Bu yanıtlardan hiçbirisi dudaklarından dökülmedi.

“Seni öptüğümde, Gillian, gerçekten öptüğümde, eğer öpersem, bu ben istediğim zaman olacak.” Richard gözlerini onunkilere dikmişti. Gözleri öfkeyle parlıyordu. “Kendi amaçlarım için olacak, senin bir şey kanıtlamaya ihtiyacın olduğu için değil. Bana ya da kendine.”

Gillian’ın nefesi boğazında düğümlendi. “Benim buna ihtiyacım yok...”

“Var,” dedi Richard sertçe. “Bunu gözlerinde görebiliyorum. Kocanla paylaştığın sevgiyi benimle paylaşmadan benim karım olup olamayacağını kanıtlamaya ihtiyacın var...”

“Olabilirim,” diye çıkıştı Gillian. “Senin istediğin gibi bir eş olabilirim, her bakımdan istediğin gibi ve olmaya da karar verdim. Bir an önce evleneceğiz.”

“Öyle mi?” Richard’ın sözlerinden gizli bir alay damlıyordu. “Ve böylece altı yüz bin sterlin, sekiz gemi ve Amerika’da büyük bir topraktan oluşan mirasını garanti altına almış olacağız. Para için kendisini bir erkeğe veren bir kadına ne denir, farkında mısın, Leydim? Bunun kadar büyük bir servet için bile olsa?”

Gillian şok olmuştu. Sanki bir tokat yemişçesine başını geriye attı. Birdenbire elini havaya doğru kaldırarak hızla indirdi.

Richard yüzüne birkaç santimetre kala Gillian’m elini sıkıca yakaladı ve genç kadının arkasında bükerek onu sertçe kendisine doğru çekti.

“Beni derhal bırak!” Gillian’ın göğsü inip kalkıyordu ve nefesi kesilmişti.

“Hayır!” Richard onu daha sıkı kendisine çekerek yüzünde pişmanlık olduğu halde onun gözlerine baktı. “Özür dilerim, Gillian. Onu kastetmemiştim...”

“Yapma!”

Kelimeler Richard'ın ağzından ağlar gibi çıkıyordu ve Gillian bu sesteki zayıflıktan nefret etti. Richard'ın kollarından sıyrılarak kurtulmak istedi ama adam onu çok sıkı tutmuştu. Gillian derin bir nefes aldı ve soğuk bir sesle konuşmak için kendisini zorladı. "Özrünü boşa harcama. Özür filan istemiyorum ve kabul etmeyeceğim. Bana neredeyse fahi..."

"Söyleme! Kızmıştım ve..."

"Ve şimdi de ben kızgıyım." Gillian çenesini hızla kaldırdı ve ona baktı.

"Düş kırıklığına uğramıştım ve bilmiyorum, belki de benden ne istediğini bilmemekten yorulmuştum." Richard'ın bakışları genç kadının yüzünde dolaşıyordu. "Ve hatta sanırım, incinmiştim." Richard onun elini serbest bıraktı ama kollarıyla onu sarmaya devam etti. "Beni affet, Gillian."

Richard'ın ses tonu Gillian'ın içine işledi ve genç kadın sakinleşti.

"Lütfen." Richard Gillian'ı kendisine daha çok çekti ve dudaklarını hafif hafif onun alnında gezdirerek onu uzun bir süre sessizce kollarında tuttu.

Gillian geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Richard bunu hak etmişti. Fakat hareket edemiyor ve onun kollarından kurtulamıyor gibiydi. "İncinmek mi? Ne demek istiyorsun?"

"Bir kadının seni yalnızca adın için istediğini bilmek kolay değil. Sanırım bu benim kahrolası gururumdan başka bir şey değil ve ilk başta bunun önemi yokmuş gibi geldi fakat sadece seni bir servete ulaştıracak bir araç olmak istemiyorum." Richard dudaklarını Gillian'ın yanaklarına ve çenesinin kenarlarına sürerek fısıldıyordu.

"Öyle mi?" Richard'ın dokunuşları yatıştırıcı ve duygusaldı. Gillian'ın öfkesi gittikçe hafifleyerek bambaşka bir şeye dönüştü.

"Ben senden daha fazlasını istiyorum." Richard'ın dudakları daha aşağıya, Gillian'ın boynuna kaydı.

Mantık yok olmuştu ve Gillian daha fazlasını arzuladı. Teninin üzerinde Richard'ın dudaklarının sarhoş edici dokunuşuyla başını arkaya doğru eğdi. Adamın okşayışları emin ama hafif ve iç gıcıklayıcıydı. Gillian içini kaplayan zevkle titredi. Gözleri kapanmıştı. Adamın dokunuşlarından başka bir şeye dikkatini veremiyordu.

“Sahi mi?” Gillian'ın elleri Richard'ın kollarından yukarıya tırmanarak ceketinin kumaşını kavradı.

“Öyle.” Richard dilini Gillian'ın boynunun bitimindeki çukura, oradan da göğüslerinin arasındaki çizgiye daldırdı. Bir eli, güçlü ve sahiplenici bir şekilde genç kadının sırtında gittikçe genişleyen daireler çizerek hareket ediyordu. Diğer eli ise, Gillian'ın sırtının daha aşağısından vücudunun yan tarafında yukarıya doğru dolaşıyordu. Yavaş yavaş, kaçınılmaz bir şekilde, ta ki parmak uçlarıyla genç kadının elbisesinin kumaşının arasından göğüslerine dokunana kadar.

“Benden ne istiyorsun, Richard?” diye mırıldandı Gillian.

Richard başparmağını onun göğüs ucuna sürtünce Gillian'ın soluğu kesildi. Genç kadın, elbisesinin üst kısmının aşağıya doğru kayışını ve çıplak göğüslerinin üzerindeki serinliği hissetti. Richard'ın eli onun bir göğsünü kavrarken, dudakları da onu öpmek için harekete geçmişti. Göğüs uçlarını dişleri ve diliyle hafifçe ısırpı oynuyordu. Gillian'ın her tarafına tatlı ve müthiş bir ağrı girdi ve genç kadın kendisini taşıyamaz duruma gelen bacaklarının üzerinde durabilmek için tırnaklarını Richard'ın kollarına geçirdi.

“Beni arzu etmeni istiyorum.”

Richard, Gillian'ın elbisesini aşağıya doğru çekince elbiseyle birlikte iç eteği de yere düşerek ayağının dibine yığıldı. Genç adam Gillian'ın önünde diz çöktü. Richard'ın dudakları Gillian'ın teninden hiç ayrılmamıştı. O dudaklar genç kadının bedeninde nereye dokunsa alev alev yakıyor ve kanını kaynatıyordu. Ve Gillian daha fazlası için yanıp tutuşuyordu. Richard'ın elleri Gillian'ın bacak-

larında, çoraplarının üzerinden aşağıya doğru geziniyordu. Genç kadın zihninin hâlâ berrak kalmış bir köşesinde, üzerinde hiçbir şey olmadan terlikleri ve çoraplarıyla ne kadar garip görüldüğünün farkına vardı. Richard'ın elleri, Gillian'ın bacaklarının daha yukarisından iç bacaklarına kadar uzun ve yavaş okşama hareket ediyordu. Gillian soluğunu tutarak onun, bacaklarının arasındaki zonklamaya ulaşmasını bekledi ve o bunu yapamadan arzudan ölüp müyüm diye düşündü. Yaptığındaysa zevkten.

Richard yer değiştirerek bir koluyla Gillian'ı sardı ve parmaklarını kadının kalçalarının üzerinde yukarı aşağı gezdirmeye başladı. Dili Gillian'ın karnının üzerindeki duyarlı teninde keşiflerini sürdürüyordu. Diğer eli yukarıya kaydı. Gillian hareket etmeye korkuyordu. Adamın duracağından korkuyordu. Yapmayacağından korkuyordu.

Richard Gillian'ın bacaklarının arasındaki kıvrıkcık tüylere ulaştı ve parmaklarını kadının kaygan ve sıcak bölgesine geçdirmeden geçirdi. Gillian zevkten inliyordu. Genç kadın zevkten bayılacak hale gelene kadar, Richard elini nazık ve hafif bir şekilde bastırarak öne arkaya, ileri geri sürtmeye devam etti. Parmakları kadının içine girdiğinde Gillian bu istilanın ve aşırı heyecanın etkisiyle gerildi.

Gillian aşağıya, Richard'ın koyu renk başına baktı ve parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirdi.

“Seni arzu ediyorum.” Gillian kelimeleri güçlkle fısıldarken sesi o kadar alçaktı ki adamın kendisini ışıtıp ışıtmadığını anlamadı. ışıtmesini istediğinden de emin değildi. Ve buna aldırımıyordu da.

Richard geri çekildi, başını kaldırıp ona baktı. “Emin misin?”

“Evet.” Gillian başını salladıktan sonra Richard'ın önünde dizlerinin üzerine kaydı. Gözleri birbirlerine kilitlenmişti. Gillian Richard'ın ceketini omuzlarının üzerinden itti ve genç adam omuzlarını silkerek ceketini çıkardı. “Eminim.” Gillian sabırsız bir şekilde hızla onun kravatını çekti. Richard Gillian'ın kalçasını

avuçlayarak onu kendine çekti. Gillian genç adamın gömleğini çıkarmak için çabaladı ve adam onu bırakınca da gömleği başının üzerinden hızla çekti. “Çok eminim.” Richard’ın kasları belirgin olan geniş göğsünü, aşağıya, pantolonunun içine kadar uzanan belli belirsiz, siyah tüyler vurguluyordu.

Gillian ellerini Richard’ın göğsünde daireler çizerek dolaştırırken adamın görünüşü ve parmaklarının altındaki çıplak teni onu mest etmişti. Genç adam şaşkınlık dolu bir soluk aldı ve Gillian’ın elini yakalayarak dudaklarına götürdü. Göz göze geldiler. Gillian’ın bakışları onun gözlerine kilitlenmişti.

Belki bu, tam olarak her şeyin netleştiği bir andı. Belki de tamamen çılgınlıktı. Veya Richard’ın sade ama dokunaklı davranışlarından olabilir ama Gillian’ın içinde uzun süre baskı altında tutulmuş ya da sadece görmezden gelinmiş bir şey paramparça oldu. Bir anda kollarını Richard’ın boynuna dolayarak adamın boynuna, göğsüne ve omuzlarını ardarda öpücükler yağdırmaya başladı. Richard ateşin, heyecanın ve sızlayan bir arzunun tadına varmıştı. Genç kadını kendisine daha sıkı çekti ve ikisi birlikte halının üzerine yuvarlandılar. Gillian parmaklarını Richard’ın pürüzsüz, düzgün sırtında dolaştırarak ellerini pantolonunun kumaşının altına doğru kaydırды. Adamın her yerine dokunmak, onun her bir parçasının tadına bakmak istiyordu. Ve karşılığında da onun dokunuşlarını istiyordu.

Richard, pantolonunu çıkarmak için yuvarlanarak uzaklaşınca Gillian yersiz bir kaybetme duygusuna kapılarak dik oturmaya yeltendi. Sonra Richard geri geldi ve onu kollarına aldı ve o anda Gillian sadece bedenini Richard’ın kendi bedeniyle yoğurmasını, ateşini kendi ateşiyle kaynaştırmasını ve onun içine girmesini içtenlikle karşılamak istiyordu. Genç adamın sertleşmiş organı güçlü bir şekilde Gillian’ın karnına dayanmıştı. Gillian bacaklarını adamın kilere doladı ve sonra genç kadın Richard’ın üzerinde kalana kadar birlikte yuvarlandılar. Richard Gillian’ı kendi vücudunun

üzerinde aşağıya doğru kaydırды ve genç kadın bacaklarını Richard'ınkilerin üzerinden iki yana açtı ve bacaklarının arasında onun sert, büyük erkekliğini hissetti.

Richard'ın bu teması Gillian'ın şehvet bulutunu dağıttı ve genç kadın duraksadı.

“Gillian?”

Gillian vücudunu yukarı iterek doğruldu ve Richard'ın tutkuyla parlayan, biraz da endişelenmiş gözlerinin içine baktı. “Richard, ben... şey, bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim ama ben... yani ben hiç...”

“Kocandan beri,” dedi Richard alçak sesle.

Gillian başını salladı.

“Durmak mı istiyorsun?”

Bedeniyle değil de, tamamen yüreğiyle ilgisi olan sıcak bir coşku seli kapladı Gillian'ın içini. Genç kadın yavaşça gülümsedi. “Şu anda son isteyeceğim şey durmak. Sadece bilmeni istedim. Oldukça uzun süre oldu ve ben çok deneyimli değilim ve...”

Richard güldü. “Uyarını takdirle karşılıyorum.”

“Sadece hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum.”

Richard onu kendisine çekti ve yuvarlanarak pozisyon değiştirdiler. Genç adam, şehvetle yanan gözleriyle sanki anlaşılmaz bir şey ararcasına Gillian'ın gözlerine baktı. Konuşulmamış bir soru. Bilinmeyen bir cevap. “Seninle asla hayal kırıklığına uğramam.”

Richard, Gillian'ın kalbini çalan bir özenle genç kadının içine girdi. Gillian sıkı ama ıslak ve arzu doluydu. Richard gözlerini Gillian'ın gözlerinden hiç ayırmadan yavaş ve kararlı bir şekilde onun içine kaydı. Bedenleri sanki birbirleri için yapılmışçasına buluşmuştu. Sanki bir bütünün iki yarısıymış gibi birleşmişti. Sanki Gillian boşmuş da sadece Richard'ı bekliyormuşçasına Richard onu doldurmuştu.

Ve genç adamın gözleri hâlâ Gillian'ın gözlerine kilitlenmişti.

Richard nazik ve ısrarcı olmayan bir tempoyla hareket etmeye başladı. Gillian onu daha sıkı sararak hareketlerini onunkilere uydurdu ve bacaklarını adamın beline sardı. Richard daha da derine daldığında Gillian onun itişlerine karşılık verdi ve sanki tek vücut gibi hareket ettiler. Genç kadının içinde sıcak bir gerginlik düğümlenmiş, devam etmesi için onu zorluyordu. Elinin altında adamın sırt kasları gerginleşmişti ve Gillian sanki kendi hayatı için Richard'a tutunmak istercesine ona yapışmıştı. Kendi ruhu için.

Daha hızlı ve daha sert hareket ediyorlardı. Gillian, içinde Richard'ı hissetmekten ve benliğini kuşatan sarmal ağrıdan başka, etraflarında olan biten hiçbir şeyi fark etmiyordu. Böyle bir zevki tanıdığına, dayandığına ve daha da istediğine şaşırdı. Daha da ihtiyacı olduğuna. Ve tam katıksız heyecandan öleceğini sandığında içinde sınırsız gerilmiş bir heyecan alevi patlayıverdi. Gillian çığlık attı ve bedeni Richard'ın bedeninin altında sıçrayarak dalga dalga gelen enfes bir gevşemeyle sarsıldı. Richard, başını Gillian'ın boyun kıvrımına gömerek inlerken, onun vücudu da Gillian'inkiyle aynı anda titriyordu.

Dakikalar ya da belki saatler geçmişti ve onlar birbirlerine sarılmış bir şekilde hareketsiz yataarken aralarında geçenlerin tadını çıkarıyorlardı. Gillian hareket ederek Richard'ın kollarında bulduğu korunağı kaybetmek istemiyordu. Yan yana yataarken Richard'ın ve kendi kalp atışlarının bir uyum içinde çarptığını duyabiliyordu.

Sonunda Richard başını kaldırıp ona bakarak gülümsedi. "Hayal kırıklığına uğramadım."

"Ben de." Gillian sırtıttı. "Yine de halının biraz yıprandığını, hiç rahat olmadığını ve bir an önce değiştirilmesi gerektiğini fark ettim."

Richard güldü. Sonra, ağır ağır, aynı Gillian gibi, gönülsüzce geri çekilip ayağa kalktı. Gillian dik oturmuş Richard'ı inceliyordu. Üzerinde çoraplarından başka hiçbir şey olmadan yerde oturu-

yor olmaktan hiç utanmıyor, terliklerinin tam olarak ne zaman ayağından çıktığını merak ediyordu. Kendi salonunda çıplak bir adama bakıyor olmaktan azıcık bile yüzü kızarmıyordu. Tabii ki sanatsal değerleri açısından mermerden ince yontulmuş çıplak vücutları beğenmeye çok alışkındı. Richard da, üzerinde giysileri olmadan çok harika ve son derece sanatsal görünüyordu. Richard elini uzattı. Gillian onun elini tuttu ve genç adam onu çekerek kaldırıp kollarına aldı. Mermerden çok çok daha sıcaktı.

Richard vücudunu Gillian'inkine bastırdı. Gillian başını onun göğsüne koyarak listesinin en başında olan bu adam için Tanrı'ya sessizce şükretti.

Salonun kapısının vurulduğunu işittiler.

"Leydim, artık bana ihtiyacınız yoksa akşam için odama çekilmek istiyorum," diye kapıdan Wilkins'in öfkeli sesi duyuldu.

Gillian'ın başından aşağıya kaynar sular döküldü. "Aman Tanrım, ne düşünmüştür acaba?"

Richard kaşını kaldırdı. "Sanırım her türlü rezaleti." Sonra Gillian'ın alnına hafif bir öpücük kondurdu. "Düşündüğü her bir şeyin hepsi de doğru."

"Madam?" dedi Wilkins sabırsız bir sesle.

"Çekilebilirsin, Wilkins," diye seslendi Richard. "Leydi Gillian'ın bu gece senden istediği başka bir şey yok."

Wilkins, Gillian'ın pek anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Gillian böylesi daha iyi diye düşündü.

"Artık ben de gitmeliyim." Richard Gillian'dan uzaklaştı, etrafına bakınarak giysilerini buldu ve giyinmeye başladı.

Gillian da kendi elbisesini yerden alarak başından geçirirken gecenin sonunun nasıl sıradışı ve fevkalade olduğunu düşündü. Pişman değildi. Hem de hiç.

Richard arkasından gelerek kollarıyla onu sardı. Gillian genç adamın vücuduna yaslandı. Richard onun kulağına doğru eğilerek yumuşacık bir sesle, "Gitmeliyim," dedi.

“Öyle mi?”

Richard Gillian’ın boynuyla omuzunun birleştiği noktayı hafifçe dişledi. “Şimdi gitmezsem bir daha asla gitmem.”

Genç adamın dokunuşuyla Gillian’ın tüm vücudu ürperdi. “O halde asla gitme.”

“Bir gün.” Richard duraksadı. “Belki.”

Gillian memnun bir şekilde iç çekti. “Bir gün.”

Richard onu bıraktı ve Gillian hoşça kal demek için arkasını döndüğünde adam çotkan kapıdaydı.

“Gillian.” Richard başıyla selam verdi, garip ve mesafeli bir şekilde gülümsedikten sonra kapıları açtı ve kayboldu. Dış kapı açılıp kapandı ve Gillian tek başına kaldı.

Gillian Richard’ın demin durduğu yere baktı ve yüzündeki gülümseme soldu.

“Bir gün. Belki.”

Richard böyle söylerken ne demek istemişti acaba? Evlendiklerinde gitmek zorunda kalmayacaktı ve artık evleneceklerdi. Büsbütün ve tam anlamıyla onun karısı olabileceğini çok iyi bir şekilde kanıtladığını sanıyordu. Hiç çekinmeden onun yatağını veya halısını paylaşabileceğini. Evliliklerinin önünde başka engeller yoktu.

Yoksa var mıydı? Richard anlaşmalarından bahsetmemişti. Şimdi düşününce, onu gerçekten öpmemişti de. En azından dudaklarından. Belki de adamın kendi istediği zaman bu değildi. Gillian kendi kendine güldü. Gördüğü kadarıyla pek öyle değildi. Yine de onu gerçekten öpmüş olsa da olmasa da, evlilik konusunu açmadığı kesindi. Neden acaba?

Peki, kendisi neden açmamıştı?

Gillian kanepeye çöktü. Kafasında yüzlerce düşünce dönüp duruyordu. Richard’la şimdi evlenebilir ve mirasa, onunla birlikte de parasal özgürlüğe kavuşabilirdi. Emma gibi ve onun ruhunu kurtaran meçhul kadın gibi ressamı desteklemek için istemediği

kadar parası olacaktı. Richard'ın da gayrimenkulleri ve kardeşlerinin drahoması için parası olacaktı. Her şey herkesin yararına olacak şekilde gelişmişti. Öyle değil mi?

Richard'a âşık mı oluyorum diye düşündü. Korkusunun nedeni bu muydu acaba? Fakat bu gece Richard'm kollarında korku yoktu—sadece tutku vardı. Ancak Toussaint'la da aynı tutkuyu hissetmemiş miydi? Ressam ona çok fazla şey hissetmekten değil, hiçbir şey hissetmemekten korktuğunu söylerken haklı mıydı?

Evliliği doğrulamak için tutku yeterli miydi? Richard'la evlenme fikriyle ortaya çıktığında bunu istemiyor ve kesinlikle beklemiyordu. Hatta birlikte yaşadıkları şey fazladan gelen sevindirici bir ödül olarak da düşünülebilirdi.

Richard'ı seviyor muydu? Yoksa yalnızca arzuluyor muydu? Ve sevmediği bir adamla gerçekten evlenebilir miydi? Bu olay ilk başladığında bunu pekâlâ yapabiliirdi çünkü o zaman bu, zor bir problemin saçma bir çözümünden başka bir şey değildi. Fakat şimdi...

Bunların hepsi kafa karıştırıcı ve ironikti. Gillian her zaman evlenmek için aşktan başka bir sebep olmadığını düşünmüştü. Alacağı miras bunun aksini düşünmesine neden olmuştu. Şimdi başladığı yere geri dönmüştü.

Gillian ayağa kalktı ve ağır ağır odanın karşı tarafına yürüdü ve yerden iç eteğini ve tek ayakkabısını almak için durdu. Kafasının içi yanıtlanmamış sorularla dolmuştu. Korktuğu şey aşk mıydı? Yoksa Richard'a âşık olmak mı?

Peki ya Richard? Onun da kendisi gibi kafası karışmış mıydı? Yoksa bu gece öyle garip ve ani bir şekilde gitmesinin başka bir sebebi mi vardı?

Ve tüm bunların arasında Toussaint'ın rolü neydi? Onun dokunuşları neden Richard'ın kolları kadar sarhoş ediciydi? Charles öldüğünden beri yaşadığı hayatta hiçbir erkek Richard'la Toussaint gibi etkilememişti onu. Richard'a karşı hissettiklerinin aşk baş-

langıcı olduğuna yemin edebilirdi. Fakat eğer Toussaint'la olanlar şehvetten başka bir şey değilse, o zaman Richard'la da mı böyleydi?

Ve bunu anlaması için ne yapması gerekiyordu?

Bu arada, Emma'yla konuşmak zorundaydı. Bir ara onun yaptığı resmi Richard'a açıklayacaklardı ama daha değil. Ve eğer Emma'nın sırrını saklayacaklarsa kızın daha dikkatli olması gerekiyordu.

Gillian akşamın erken saatlerinde bunu fark etmemiști ve o kadar belirsizdi ki tamamen dikkatten kaçmış olabilirdi. Ancak, bir ara, Richard'la yalnız kaldıklarında, çevresinin farkında olabildiği ve algılarının daha açık olduğu o kısacık süre içinde bunu fark etmişti.

Zayıf ama kesin olan terebentin kokusu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kavanoz karşı duvara çarparak parçalandı.

“Kahretsin.”

Richard yüzüne düşen saçlarını sabırsızca arkaya itti ve duvarın üzerinden parmak parmak yere akan çini mavisi boyaya dik dik baktı. Duvardaki leke, sabahın ilk ışıkları altında, dev bir el tarafından duvara fırlatılıp paramparça olmuş canlı renkli bir örümceği andırıyordu. Çok pahalı olmasa da, Richard'ın, ön karışıklı toz boyayı bu şekilde boşa harcayacak parası yoktu. Özellikle de bunu yapmakla hiç tatmin olmamışsa.

İlk kez, üzerinde çalıştığı tabloya kendisini verememişti. Zihnini, ruhunu. Şüphesiz bunun sebebi resme konu olan kişinin zaten tüm zihnini kaplayan tek şey olmasıydı. Hatta belki ruhunu da.

Gillian.

Richard tabureyi tekmeleyerek kenara itti ve portreye fazla bakmamaya çalışarak odayı arşınlamaya başladı. Onu takip eden gözlere: bir an sitemkâr, bir an davetkâr. Beyninin bir köşesinde, böyle bir yanılsamayı yaratmasına sebep olan becerisini kabul ediyordu fakat şu anda yeteneksiz bir amatör olmayı tercih ederdi. Bu daha kolay olurdu.

Nasıl böyle bir ödlek olabilmişti? Söyledikleri için özür dilemişti elbette, ancak gerçeği kabullenme cesaretini gösterememişti. En azından yüksek sesle. İlişkilerinde bir fahişe varsa, bu Gillian değildi. O başından beri hiç saçma sapan kurallara girmeden, elde etmesi gereken şeyi almaya çalışıyordu. Hayır, yarar sağlamak için kendisini satmaya hazır olan kendisiydi. Kadının servetinin ve düşündüğünden daha fazlasının karşılığında onunla evlenmeye hazır olarak.

Ve karşılığında Gillian'a ne sunuyordu? İsmi mi? Richard tiksintiyle homurdanarak masalardan birisine yürüdü ve her günkü döküntülerini eşeledi. Buralarda bir yerde bir şişe konyak olması gerekmiyor muydu? İsmnin, bir kâğıt parçasına karalamak için gereken çabadan başka hiçbir değeri yoktu. Ah, tabii ki tarihi ve soylu Shelton isminin şerefini kurtarabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Bu ismi, babasının çamura bulaştırmadan önceki Shelbrooke Kontlarının sahip olduğu saygın durumuna getirmek için.

Yine de, gerçekte babasının saçıp savurduğu serveti aileye ilk getiren annesi değil miydi? O zaman çoktan düşüşe geçmiş olan Shelton servetini destekleyip ayağa kaldıran annesinin drahoması ve babadan kalan mirası değil miydi? Babası annesiyle bir tek şey için evlenmemiş miydi?

Richard şişeyi buldu, kapağını çıkardı ve hırsla içti. Kötü cins içkinin yakıcılığı bile ağzındaki kötü tadı gidermeye yetmemişti.

Babasının kanı...

Richard boş olan elinin tersiyle ağzını sildi ve görmeyen gözlerle duvardaki lekeye baktı. Babası da sadece hayatını iyileştirmek için evlenmişti.

...oğlunun damarlarında.

Şişeyi parmak boğumları beyazlaşana kadar sıktı. Babasıyla kendi davranışları arasında bir fark var mıydı?

Mavi örümcek onu suçlarcasına hareket ediyordu.

Elindeki şîşeyi kaldırıp geri çekti. Babasının izinden gitmemiş miydi? Ta ki...

Ta ki başka şansı kalmayana kadar.

Ta ki babasının ölümüyle yaşamı sonsuza kadar değişene kadar. Richard ağır ağır şîşeyi indirdi.

Ta ki olmaya yüz tuttuğu adam hayat şartları tarafından tamamen farklı birisi olmaya zorlanana kadar. Babasının hiç ummadığı birisi. Kendisinin de hiç ummadığı birisi.

Listenin en başındaki adam.

Richard'a garip bir durgunluk hissi çökmüştü. Şîşeyi, adeta en ince kristalden yapılmış gibi, yavaşça masaya koydu. İçini kaplayan farkındalık kadar narinmiş gibi.

Yanıliyordu.

Babası öldüğünde önünde birçok seçenek vardı. Emma'yı evlenmeye zorlayabilirdi. Kız kardeşlerini bütünüyle terk edebilirdi. Shelbrooke Malikânesi ve yaşamını oraya bağlamış insanlar da dahil olmak üzere onların hepsinden elini eteğini çekebilirdi. Uygunsuz yaşamına devam edebilir, kredi çekerek, kumar oynayarak ya da önüne ne çıkarsa onunla ayakta durmaya çalışabilirdi.

Babasının kanı damarlarında dolaşıyordu ve belki de onun bazı özelliklerini taşıyordu ama o, babası değildi. Babası, zaaflarına teslim olmuş, bu zaafların hayatını mahvetmesine ve çocuklarını perişan etmesine izin vermişti.

Richard başka bir yol seçmişti. Baba ile oğul arasındaki fark işte buydu.

Ellerini ensesinde kavuşturarak pencereden dışarıya, sabahla aydınlanan gökyüzüne baktı.

Görünüşe göre, tahmin ettiğinden daha iyi bir adam olmuştu. Aksi halde dün gece, daha pantolonunu çekerken Gillian'ın onunla evlenmesini isterdi. Evlendiklerinde onunla yatağını paylaşmak için ısrar etmesi gurursa, şu anda ödülünü zorla almak için duraksamasına neden olan şey neydi? Belli ki Gillian her ne korkusu

varsa onun üstesinden gelmişti ve onun kendisini arzuladığından da emindi. Hem de beklenmedik bir şekilde, onun Gillian'ı arzuladığı kadar yoğun bir arzuyla. Doğruyu söylemek gerekirse şu anda bile arzuluyordu Gillian'ı. Onu... her an mı arzuluyordu ne?

Ve hiç gecikmeden Gillian'ı ve onun mirasını bir evlilik cüzdanı çıkartırmak ve birkaç anlamsız yemin etmek gibi az bir çabayla elde etmesi mümkündü.

Ta başından beri niyet ettiği şey tam da bu değil miydi?

Kahretsin, Gillian söz konusu olduğunda, hiçbir şey bilmiyordu. Toussaint'a verdiği cevap dışında. Richard bu konuda kendi duygularının çok farkındaydı. Toussaint'ın ilgisi karşısında Gillian'ın çok az direndiğini her düşündüğünde öfkesi kabarıyordu. Kadın kayda değer bir çaba göstermeksizin onun kurlarına neredeyse teslim olacaktı. Elbette Richard'ın baştaki planı buydu, ancak bu hiç de kafasında canlandırdığı kadar tatminkâr olmamıştı.

Poz verme oturumlarına son verme zamanı gelmiş olabilirdi. Richard başarılı olduğuna göre, Toussaint'ın onu baştan çıkarma çabalarına gerek yoktu. Yine de, Gillian Toussaint'ı bir tür sırdaş olarak görmüştü ve küçük cadının kafasından neler geçtiğini bilmenin de bir zararı yoktu.

Richard, kendi kafasından neler geçtiğini de hiç kestiremiyordu. Artık gerçekten ne istediği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ve de bunu nasıl elde etmek istediği hakkında da.

Richard'ın, kafasını karıştıran düşünceleri, garip duygularını ve diğer her şeyi ayıklamaya ihtiyacı vardı. Büyüleyici mavi gözlerin onun her hareketini izlemediği bir yere ihtiyacı vardı. Resim yapmak, her zaman onun kafasını boşaltarak diğer meselelerle uğraşmasını sağlardı fakat görüldüğü kadarıyla yaptığı resmin kendisi, kafasındaki çıkmazın nedeni olduğu zaman değil.

Aynı amaca hizmet edecek başka çalışma yolları da vardı ve bunların çoğu da Shelbrooke Malikânesinde onu bekliyordu. Son haftalarda Toussaint'ın kariyerini ilerletmeye kendini o kadar

kaptırmıştı ki köşkü çok ihmal ettiği için utanç duyuyordu. Ve sonra da bu Gillian'ın meselesi çıkmıştı.

Sosyete, unvanı olan bir beyefendinin geçinmek için resim yapmasını hoş karşılamayacağı gibi, amelelik yapmasını da hoş görmezdi. Aynı şekilde, onun durumunda bir adamın bu işlerin her ikisini de bir daha yapmayacağını garantileyen bir servete sahip bir kadınla evlenmekte neden tereddüt ettiğini anlamazdı.

Richard düş kırıklığıyla içini çekti. Lanet olsun. Keşke kendisi de bunu anlayabilseydi.

“Richard gitmiş.” Emma elindeki nottan başını kaldırarak baktı.

“Richard gitmiş derken ne kastediyorsun?” Gillian inanmaz bir tavırla kaşlarını çatı.

“O pis görünümlü çocuk bir not daha getirdi, Leydim,” dedi Wilkins aşağılayan bir tavırla.

Gillian ona sabırsız bir bakış fırlattı. Wilkins, Londra’da iletişim bu kadar seviyesizleştiyse beni ilgilendirmez dercesine omuz silkerek odadan çıktı. “Ne diyor, Emma? Nereye gitmiş?”

“Eve.”

“Niçin?” Emma mutlaka yanılıyordu. Gillian'ın midesine sert bir kramp girdi.

Emma elindeki kâğıda göz gezdirdi. “Tam olarak söylemiyor. Sadece ilgilenmesi gereken meseleler olduğundan ve hafta sonuna kadar döneceğinden bahsediyor.”

“Hafta sonu.” Bugünden itibaren üç koca gün. Gillian'ın içi düş kırıklığıyla burkuldu ve galiba biraz da acı duydu. Ona söylemeden nasıl gidebilirdi? Onu şu anda nasıl bırakıp gidebilirdi? Onu nasıl terk edebilirdi? Sakin bir sesle konuşmak için çabaladı. “Dün gece hiçbir şey söylemedi.”

“Belki beklenmedik bir şey olmuştur,” dedi Emma umutla.

“Belki de.” Tabii ki beklenmedik bir şey olmuştu ama tam burada, bu odada. Her ikisi için de heyecan verici ve önemli bir

şeydi bu. En azında Gillian öyle düşünüyordu. Gillian hâlâ kendisinin veya Richard'ın gerçek duygularından emin değildi fakat o uzaktayken Gillian'ın nasıl emin olması beklenirdi ki? Kesinlikle emin olduğu tek şey onunla olma arzusuyla.

Aralarında geçenler bir yana, Gillian'ın büyükannesinin partisi hafta sonunda olacaktı ve kendisine eşlik etmesi için Richard'ı davet etmeyi planlamıştı.

Dün gece söyledikleri ya da söylemedikleri ne olursa olsun, Leydi Forester'ın balosunda birlikte görülmüşlerdi. Orada en küçük olağandışı bir şey gözden kaçmazdı. Çekingen Shelbrooke Kontu'nun ulaşılmaz Leydi Gillian'a olan ilgisi dedikodu konusu olmuştu mutlaka.

Şimdiye kadar, Gillian'ın anne babası, yengeleri, amcaları, çeşitli kuzenleri ve Effington ailesinden olan diğer herkes dedikoduları çoktan duymuş, onun Richard'la olan ilişkisini merak ediyor olmalıydılar.

Yılda bir olan toplantıda Gillian görünmezse büyük olasılıkla birisi, hatta tüm heyet, neler olup bittiğini öğrenmek için görevlendirilecekti. Ve bu da, büyük amcasında kalan mirasın ve onunla ilgili koşulların ortaya çıkmasına yol açacaktı.

Uzun vadede bunun pek önemi yoktu. Ah, elbette anne ve babası sadece bu mirası almak uğruna evlenme fikrinden vazgeçmesinde ısrar edeceklerdi. Sonuçta onlar bu tür konularda kesin fikirleri olan sıradışı bir aileydi.

Hayır, düğün ve düğün bütçesini azıcık bile onaylamayacaklar ve Gillian'ın kendilerinden şu anda aldığından daha fazla mali destek alması için ona baskı yapacaklardı. Gillian kararlı bir şekilde dışlarını sıktı. Ebeveynleri ısrarcı tiplerdi ama Gillian da en az o kadar inatçıydı ve ailesinin onu vazgeçirmesine izin vermeyecekti.

Ancak, şimdilik olabildiğince az şey bilirlerse Gillian'ın hayatı çok daha kolay olacaktı. Ayrıca, Gillian artık mirasın Richard'la

evlenme planlarıyla nasıl bir ilgisi olduğundan da emin değildi. Bir ilgisi kaldıysa tabii.

Ve Richard ortadan kaybolursa Gillian bunu kesinlikle anlayamazdı.

“Ağabeyin ödeğin teki, değil mi?” dedi Gillian düşünceli bir sesle.

“Richard mı? Tabii ki hayır.” Emma sinirlendi. “Aslında çok cesurdur.”

“Sahi mi?”

“Sanırım. Bence insanın hayatını, onun yaptığı gibi değiştirmesi bayağı bir cesaret ister.” Emma’nın gözleri parladı. “Bunu yapmak zorunda değildi, biliyorsunuz. Hepimizi kendi başımızın çaresine bakmamız için çiftlikte terk edebilirdi.

“Babam beni berbat bir adamla evlendirmek için planlar yapmıştı ve Richard buna bir son verdi. Hiçbirimizin mürebbiyelik yapmasına izin vermedi. Oysa bu para kesinlikle işimize yarardı. Dahası, ne olduğunu bilmiyorum ama Richard bir iş yapıyor ama bunun kesinlikle yasadışı bir şey olmadığını söylüyor ve belli ki bu işte çok da başarılı oluyor. Bunun bir çeşit iş yatırımı olduğunu tahmin ediyorum ama Richard söylemiyor çünkü büyük bir olasılıkla sosyete bir kontun gerçekten geçinmek için para kazanmasını asla kabul etmezdi. Fakat tüm kendi borçlarını ve babasınıninkilerin çoğunu ödemeyi başardı...”

“Ne yapıyor olabilir ki?” dedi Gillian daha çok kendi kendine konuşur gibi. Bunu daha önce hiç düşünmemiştii ama Emma haklıydı. Richard babasından kalan, Gillian’ın anladığı kadarıyla oldukça yüklü olan borçları gerçekten azaltıyorsa bir şekilde para kazanıyor demekti.

“Parayı kesinlikle kendisi için harcamıyor. Hatta burada, Londra’da kaldığı yeri bile bana göstermez. Odalarının düzgün bir hanımefendi için uygun olmadığını söylüyor.”

“Kesinlikle.” Richard’ın nerede yaşadığını kendisinin de bilmemesini fark etmek ne kadar garipti. Ya da aynı şekilde günlerini nasıl geçirdiğini. Aslında, Gillian, adam hakkında epeyce şey bildiğini düşünürken belli ki bilmediği çok şey vardı.

“At arabası yok, sadece tek bir atı var. Ve giysileri...”

“Giysileri her zaman eski püskü,” diye mırıldandı Gillian. Onun yıpranmış kol ağızlarını neden oldukça çekici bulduğunu da merak etti.

“Aynen,” derken başını salladı Emma. “Bunun ötesinde, evdeyken de kiracılara ekme biçme işlerinde yardım eder. Çitleri onarır, ahırda çalışır ve onun konumundaki bir erkeğin hiçbir zaman tenezzül etmeyeceği her türlü işi yapar.”

“Sahi mi?” Demek ki ellerinin hafif pürüzlü olması bu yüzdendi.

Emma çenesini kaldırdı ve karşı gelircesine Gillian’ın gözlerine baktı. “Sanırım, tüm bunlar oldukça cesurca.”

“Özür dilerim, Emma. Haklısın, tabii ki. Bilmiyordum.” Gillian başını salladı. Emma’nın ağabeyini bu kadar ateşli savunması ve Richard’ın hiç bilmediği bu yönünü bir an için görmek onu etkilemişti. “Bu cesareti onu yüzüstü bırakabilir. Konu şey olunca...” Ne olunca?

“Gönül meseleleri mi?” Emma’nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Ne kadar hoş bir fikir.”

“Evet, değil mi?” dedi Gillian düşünceli bir tavırla. Richard’la aralarına giren sadece Gillian’ın korkuları olmayabilir miydi? “Galiba bunu öğrenme zamanı geldi.”

“Bence bu hiç kolay olmayacak. Richard birçok şeyi kendisine saklıyor.”

“Bu huyundan vazgeçmesini sağlamamız gerekir. Ağabeyinin cesaretinin ne derece olduğunu kesinlikle öğrenmeliyiz.” Gillian genç kadının sırtıtışına karşılık verdi. “Ve sanırım benim Shelbrooke Malikânesi’ne bir ziyarette bulunmamın zamanı da çoktan geldi.”

Galiba bu hiç de iyi bir fikir değildi.

Gillian'ın bindiği at arabası Shelbrooke Malikânesi'nin oradaki hafif yükseltiye giden yola döndüğünde Gillian derin bir iç çekti. Davetsiz misafirler her zaman iyi karşılanmazlardı. Özellikle de ev sahibi orada sadece ikamet etmek için değil de, muhtemelen inzivaya çekilmek için bulunuyorsa.

Emma Richard'ın gittiğini söylediği anda Gillian onu izlemek istemişti fakat Thomas'ın arabalarından birisini ödünç almak ve bir arabacı ayarlamak tüm gün sürmüştü. Gillian, Wilkins'le Thomas'a bir not göndererek bir arabaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. O da kabul etmiş ancak bir notla cevap vererek bazı şaşırtıcı dedikodular duyduğunu ve ilk fırsatta bunları kendisiyle tartışmak istediğini yazmıştı. Gillian, Thomas'ın birdenbire yeni ortaya çıkan koruyucu ağabey rolüne girmesinden memnun değildi. Yine de, şahsen gelmediği ve arabayı yolladığı için şükretti.

Araba, orada burada karışık bir şekilde yayılmış otların çevrelediği tekerlek izleriyle dolu yolda zıpladı. Uzun süre terk edilmiş bahçelerde, muhtemelen bakımsız kaldıklarında serpilemeyeceklerini anlamayacak kadar inatçı bir çiçek kümesi başlarını sallıyorlardı. Araba yolunun sonunda Shelbrooke Malikânesi, kırların üzerinden, çok daha iyi günler geçirmiş ama yine de kaderinden memnun yaşlı bir kadın gibi bakıyordu.

Gillian burada ne görmeyi ummuş olduğundan emin değildi. Ailenin geçmişine bakılırsa, antika ve ürkütücü, belki de yıkık dökük ve ihmal edilmiş bir şey. Aksine, buraya uzun süre bolluk uğramamış olsa da, Gillian'a oldukça hoş, yuva denebilecek bir yer gibi görünmüştü burası. Gillian'ın yuva diyebileceği bir yer.

Bir an, köşkün eski halini gözünün önüne getirebildi. Ve tekrar o hale gelebileceğini. Asil ve gururlu. Biçilmiş çimleriyle ve bahar çiçekleriyle dolup taşmış bakımlı bahçeleriyle. Ve çimlerin

üzerinde koşuşup duran gülen çocuklarıyla. Richard'ın çocuklarıyla. İkisinin çocukları.

Birdenbire büyük, tüylü bir köpek belirdi ve arabanın yanında hoplayarak koşmaya başladı. Ah, evet, bir köpek. Tabii ki bir köpek de olmalıydı.

Araba ön kapının önünde durdu ve Gillian kapıyı iterek açtı ve hem istekle hem de korkuyla aşağıya indi. Richard onu görünce ne diyecekti acaba?

Gillian'ın ayaklarının dibinde zıplayıp duran hayvan, belli ki onun orada oluşundan çok heyecanlanmıştı. Ve oldukça büyüktü.

“Henry,” diye bağırdı bir kadın sesi.

Henry hemen oturdu ve uzun kuyruğunu yere vurarak çılğın bir hızla sallamaya başladı. Gillian eğilerek onun çenesinin altını kaşdı.

“Artık ebediyen onun ölümsüz sevgisini kazandınız, yani.”

“Öyle görünüyor.” Henry başını kaldırıp sevgi dolu gözlerle Gillian'a baktı. Gillian güldü ve doğruldu. “Ölümsüz sevgiden çok daha kötü şeyler vardır.”

“Sanırım.” Altın çerçeveli gözlüğün arkasından zeki kahverengi gözler Gillian'a dikilmişti. Açık sarı kıvrıkcık saç kümesi güneş ışığında parlıyor ve kızın başının etrafında bir ışık halkası gibi dans ediyordu. Emma'nın tarifine göre bu, elinden kitap düşmeyen kız kardeş Marianne olmalıydı.

“Siz Leydi Gillian'sınız, değil mi?” Kız artık iyice açılmış olan kapının önünde durdu ve içten bir merakla Gillian'ı süzdü.

Gillian şaşırarak baktı. “Nereden bildiniz?”

Genç kız omuz silkti. “Bence başka birisi olamazsınız. Sizin hakkınızda her şeyi duyduk.”

“Öyle mi?” Richard'dan mı duymuşlardı?

“Yani, her şeyi değil, sanırım. Richard bize hiçbir zaman kendisinin uygun gördüğünden fazlasını anlatmaz. Bu gerçekten çok sinir bozucu. Ama sizden bahsetti ve Emma'nın sizinle kaldığını

biliyorum.” Gillian’ın arkasındaki arabaya bakmak için boynunu uzattı. “O sizinle birlikte değil mi?”

“Aslında, o şehirde kalmayı tercih etti.” Emma çalışmak için demişti. Artık reşit bir kızdı ve Wilkins’le karısı onu gayet iyi koruyorlardı. Fakat Gillian onun orada kalmasının daha başka nedenleri olup olmadığını merak ediyordu.

“Yalnız mı?” Marianne bir an Gillian’ı inceledi. “Onun resim yapmasına izin veriyorsunuz, değil mi?”

“Resim mi?” dedi Gillian dikkatli bir şekilde. Emma’nın gizli tutkusu hakkında diğer ev halkının Richard’la aynı fikirde olup olmadığını bilmiyordu. “Niye böyle söyledin?”

“Sadece mantıklı geliyor. Emma ne zaman Richard’ın gözünün önünden ayrılrsa istediğini yapar diye düşünmüşümdür hep. Ve de Emma’nın sizinle birlikte gelmemesinin tek nedeni bu olabilir.”

“O halde onun resim yaptığını biliyorsunuz.”

“Elbette. Emma’yla çok yakınızdır. Becky de biliyor. Jocelyn’den tam emin değilim ama onun kendisiyle ilgisi olmayan hiçbir şeyin farkında olup olmadığı hiç bilinmez. Louella Teyze bile biliyor. Bundan pek hoşlanmaz ama hoş görür çünkü Richard’ın bunu onaylamadığını bilir.” Marianne duraksadı. “Ben Marianne.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim.” Gillian gülümseyerek geniş merdivenden çıktı.

“Gözlükten dolayı, değil mi?” Marianne boyun eğmiş bir tavırla içini çekti ve gözlüğünü onları taşıyamayacak kadar fazla düzgün olan burnuna doğru itti. “Benim Jocelyn olma ihtimalim olamaz çünkü o gözlük takmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Ben görmeyi tercih ederim. Ve Becky de ben olamayacak kadar küçük.”

Marianne Gillian’ın koluna girdi ve kapıya yöneldiler. “Sizi gördüklerinde yüzlerinin alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyorum. Richard ziyaretiniz hakkında hiçbir şey söylememişi.”

“Bu benim ani kararım.” Gillian’ın midesine yeniden bir ağırlık çöktü. “Richard bilmiyor.”

Marianne durdu, gözleri açılmıştı. “Bilmiyor mu?”

Gillian başını salladı. “Sence buna itirazı olur mu?”

“Hiçbir fikrim yok. Ağabeyimin ne yapıp yapamayacağını tahmin etmeye çalışmaktan vazgeçeli çok uzun süre oldu. Fakat sürprizleri hiç sevmemiştir.” Marianne kaşını çattı. Sanki kafasını meşgul eden bir şey varmış gibi, geldiğinden beri alışılmadık bir şekilde suskundu. Doğrusu burada her türlü işe girişti, oysa yapılacak o kadar şey olduğundan değil.” Marianne geri dönüp kapıya yöneldi. “Şu anda da çatıdaki deliklerden birisini onarmaya çalışıyor.”

Gillian durarak ona baktı. “Aman Tanrım, Richard çatıda mı yoksa?”

“Başka nasıl onarılır ki?”

Gillian, üç kat, hayır, dört kat yükseklikteki saçakların kenarından Richard görebilir mi diye yukarıya şöyle bir göz attı. Midesi buruldu. “Bayağı yüksek, değil mi?”

“Ah, evet.” Marianne sırtıttı. “İsterseniz onu aşağıya indirebiliriz ya da siz çıkabilirsiniz...”

“Ne sevimli,” dedi Gillian kendi kendine konuşur gibi.

“Arka tarafta bir merdiven var ama sanırım Richard tavan arasından çatıya açılan kapıyı kullandı. Biliyorum böyle bir kapının olması tuhaf ama galiba ilk başta casusların ya da korsanların işine yarasın diye...”

“Korsanlar mı?” Bu kadın neden söz ediyordu böyle?

“Yıllar önce fakat bu sadece benim hayal gücüm olabilir. Ben çok kitap okurum. Siz okur musunuz?”

“Ara sıra okurum.”

“Harika. Öyleyse şimdi ailenin geri kalanıyla tanışmalısınız. Louella Teyze ve Jocelyn, Londra ve balo dönemi hakkında her şeyi öğrenmek isteyeceklerdir. Ve Becky de atlarınıza görür görmez iyi günler demek için burada olacaktır...”

“Şey, onlar pek...”

“Ve tabii ki hepimiz Emma’nın neler yaptığını duymak isteriz. Sizce iyi bir eş bulabilme şansı var mı?” Marianne soluk almak için duraksadı ve merakla Gillian’a baktı. “Richard’la evlenecek misiniz?”

Gillian tılandı. “Ben mi?”

“Özür dilerim son derece kaba davrandım. Anlarsınız ya, biz bunu epeyce tartıştık. Richard’ın kız kardeşini yanma almaya razı olan birisinin böyle bir zahmete katlanması için ancak ona çok önem veriyor olması gerekir diye düşündük.” Marianne’in yüzü sevinçle parladı. “Ve şimdi ona sürpriz yapmak için buradasınız ve bunlar çok güzel.”

“Güzel,” dedi Gillian hafifçe gülümseyerek. Görünüşe göre ailenin bunaltıcı olabilen tek üyesi Henry değildi.

“Gelin öyleyse.” Marianne Gillian’ı kapıya doğru çekti. Henry onların önünden hızlıca içeriye girdi. “Şapkanızı ne kadar çok beğendiğimi söylemiş miydiniz? Çok şirin ve ne kadar harika...”

“Sizi kardeşler içinde en sessiz olanı sanıyordum,” dedi Gillian düşünmeden.

“Ah, Emma hepimizden çok daha içine kapanıktır ama aslında,” gülerken kızın gözleri oynuyordu, “Shelbrooke Malikâne-si’nde sessiz olan yoktur.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gillian derin bir nefes alarak eteklerini topladı ve çatıya yaslanmış eğimli merdivenin geniş çıtalarına tırmandı. Richard'ın kız kardeşleri, merdivenin bitiminde çatıda uzunlamasına düz bir alana varacağı konusunda onu ikna etmişlerdi. Gillian basamakları tedbirli bir şekilde çıkıyor ve dikkat ederek basıyordu. Gerçekten orada düz bir alan vardı ve boyutları da fena değildi fakat burası mantıklı bir yükseklik çekincesi olan bir insanın bile rahat hissedemeyeceği kadar küçüktü.

Gillian delikten bir adım geri çekildi. Bunu yükseklikten korkuyormuş gibi yapmamıştı. Sadece dimdik düşmek ve yere çakılmak gibi kelimelerin kafasını meşgul etmediği sağlam zemine daha yakın olmayı tercih ediyordu. Yine de, burada, resmen hayatını riske attığı bir yerde Richard'la selamlaşmak dört meraklı kadının bakışları altında bunu yapmaktan daha çok arzu edilir bir şeydi. Tek bir tanesi bile sessiz sayılamayacak kadınlar.

Gillian etrafına göz atarken köşkün kenarlarından öteye bakmamaya dikkat etti. Dalgalanan yemyeşil çayırların, ormanların ve tarlaların büyüleyici olduğundan emin olduğu görüntüsünün

tadını çıkarmak, şu anda gösterdiği cesarettten çok daha fazlasını gerektirecekti. Doğal güzelliğe hayran olmaya pek hazır değildi.

Düz zemin, alanın üçte birisini kaplıyordu. Çatı, buradan aşağıya saçaklara doğru eğim gösteriyordu. Düz zemin üzerinde birbirinden eşit uzaklıkta birkaç baca serpiştirilmişti. Daha yüksek, geniş ve daha süslü deseni olan diğer bacalar da eğimin üzerinden çıkıyorlardı.

Evin arkasında, çatının eğik kısmından geldiği belli olan çekiç sesleri duyuldu. Gillian sese doğru yavaşça hareket etti. Vurma sesleri devam ederken birden kesildi ve ardından üzeri açılmamış küfürler silsilesi duyuldu. Gillian sırtıttı.

“Richard?”

Küfürler bir anda kesildi.

Gillian gülmemek için kendini zor tuttu ve tekrar denedi. “Sen misin?”

“Gillian?” Sesi şaşkınlıkla çınladı.

Gillian sakinleşmek için bir nefes aldı ve Richard’ın sesine doğru çabucak yürüdü. Kenardan onu görece kadar yaklaştı. “Richard, seni tekrar görmek ne hoş.”

Richard tek ayağıyla bacaya sarılmış, damın kenarında oturuyordu. Gillian’a bakmak için ayağa kalkıp yer değiştirdi. Onun bu tehlikeli duruşuna bakarken Gillian’ın midesi bulandı. “Senin burada ne işin var?”

“Burada damda mı yoksa çiftlikte mi?”

“Her ikisi de.”

Burada ne işi vardı? Gillian Richard’ın arkasından gelerek ne elde etmeyi umduğunu hiç bilmiyordu. “Hiç, sen olmadan Londra dayanılmaz olmuştu.”

“Sahiden mi?” Richard’ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Dayanılmaz ve çok, çok sıkıcı.” Gillian çökerek düz zeminin üzerine tünedi ve tedbirli bir şekilde ayaklarını damın eğimine yerleştirdi. O anda kendisini biraz daha güvende hissetti. “Buna

bir saniye daha dayanamadım. Halımın havı dökülmüş durumunu düşünmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.”

“Onun o kadar kötü olduğunu hiç bilmiyordum.” Richard sırtıtmamaya çalışırcasına dudaklarını sıkıyordu.

“Ah, evet. Son derece eskimiş. Aslında gerçek bir tehlike.”

“Tehlike mi?

“Birisi takılıp düşebilir ya da...” Gillian’ın yüzüne ateşler bastı.

“Ya da?” Richard kaşını kaldırdı.

Gillian lanet olası halının sebep olduğu sıyrıkları hatırlamak-tan rahatsız olmuş bir şekilde sert zemin üzerinde yer değiştirdi.

“Ya da?” dedi Richard tekrar. Adamın gözleri neşeyle parlıyordu ve Gillian yanaklarında ve başka yerlerinde hissettiği sıcaklığı göz ardı etti.

“Ya da,” Gillian dosdoğru Richard’ın gözlerine baktı. Richard’ın gözleri onunkilerden biraz daha aşağıdaydı, “başka türlü yaralanarak acı çekebilir. Nasıl böyle bir şey olabileceğini sana tam olarak göstermekten mutluluk duyarım.”

Richard bir an bakakaldı, sonra kahkahayı bastı.

Gillian da ona sırtıırken adamı hayranlıkla seyretti. Richard’ın damının üzerindeki duruşu, bir dağın yamacında duran bir keçinin kadar rahattı. Hafif bir rüzgâr, koyu renk, biraz da fazla uzamış olan saçlarını okşuyordu. Rengi solmuş golf pantolonu Richard’ın bedenine o kadar çok yapışmıştı ki Gillian adamın en küçük bir hareketiyle pantolonun yırtılmadığına şaşırdı. Belindeki kemerde içi çivilerle dolu bir kese asılıydı. Aynı şekilde eski olan gömleğinin boyun kısmı açık, kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı. Richard’ın açık havada çalışan bir erkek olduğunu kanıtlayacak şekilde, şimdiden güneşten hafifçe kararmış olan güçlü ön kollarını açıkta bırakıyordu. Gillian daha önce bunu neden fark etmemişti?

Richard merakla kaşını kaldırdı. “Bana mı bakıyorsun?”

Baloda da olsa damın tepesinde de olsa adam yakışıklı bir şeytandı. “Evet, doğrusu bakıyorum.” Gillian başıyla onun giysilerini gösterdi. Seni hiç böyle giysilerle görmemiştim. Yakışmış.”

“Öyle mi?” Richard alaycı bir şekilde kıkırdadı. “O halde belki de bu kont saçmalığını tümüyle terk edip elinden her iş gelen bir adam olarak çalışmalıyım.”

“Peki, bunu kontluğa tercih mi ederdin?”

“İtiraf etmeliyim ki daha önce böyle bir şey düşünmemiştim. Ancak, alın teriyle çalışmak için söylenecek çok şey var. Ellerimi kullanarak çalışmak. Özellikle açık havada çalışılırsa. Bundan çok keyif alırım.” Richard elindeki çekici düşünceli bir şekilde kaldırdı ve Gillian’a sırttı. “Fırsat düştükçe. Başka şansım olmasaydı da bu kadar zevk alır mıydım, bilmiyorum.”

Gillian ayaklarını kendine doğru çekerek kollarıyla dizlerini sardı. “O halde hayattaki konumundan memnunsun, öyle mi?”

“Yine kafa karıştırıcı bir soru ve yine çok az düşündüğüm bir şey. Niçin soruyorsun?”

“Meraktan” Gillian omuzlarını silkti. “Bana öyle geliyor ki seni sandığım kadar iyi tanıımıyormuşum. Bunun gibi konuları doğru dürüst tartışmadık hiç.”

“Hayır, galiba tartışmadık. İyi öyleyse.” Richard soruyu düşünmek için bir an duraksadı. “Genelde, hayattaki konumumu beğenmediğimi söyleyemem. Aslında unvanımla oldukça gurur duyarım ve özellikle de sülalemlle. Biliyorsun, ben on dördüncü Shelbrooke Kontu’yum.”

“Ve bugün on dördüncü Shelbrooke Kontu çatıdaki delikleri onarıyor,” dedi Gillian tatlılıkla.

Richard kıkırdadı. “Bu bir bakıma saçma görünüyor. Eminim bunun düşüncesi bile atalarımın kemiklerini sıslatıyordur. Şüphesiz onlar kılıç kullanmada çekiç kullanmaktan çok daha iyilerdi. Ne yazık ki benim savaştacak istilacılarım yok ama sadece mücadele etmem gereken çürümeler ve bakımsızlık var.” Richard’ın yüzü

ciddileşti. “Benim hoşnut olmadığım şey yazgım değil, yalnızca bunu çevreleyen koşullar.”

“Buna çok içerliyor olmalısın.”

“İçerlemek mi? Nasıl içerlemeyeyim ki? Yine de...” Richard düşünürken kaşını çattı. “Şunu fark etmeye başladım ki ailemin serveti ve iyi şöhretinin kaybolması belki de hayatımda olan en iyi şeydi.”

“Gerçekten mi?” Gillian çenesini dizlerine koyarak Richard’ı süzdü. “Ne demek istiyorsun? Bu bana çok berbat geliyor.”

“Tamamen hoş olmadı.” Richard dalgın dalgın çekici bir elinden ötekine geçirip duruyordu. “Yıllar önceki ilk karşılaşmamızı hatırlıyor musun?”

“Hayal meyal.”

“O halde, o zamanlar ne tür bir adam olduğumu da hatırlamazsın belki, değil mi?”

“Tam değil. Fakat senin şöhretini hatırlıyorum. Dedikodulara göre rezil adamın biriydin.”

“Ah, muhteşem bir rezildim. Bir numara serseri ve hovar-daydım. Oynamadığım oyun, girmedığım bahis yoktu. İçilmedik şişe, dokunulmadık kadın bırakmazdım.” Richard abartılı bir iç çekti. “Çok eğlenirdim.”

“Tahmin edebiliyorum,” diye mırıldandı Gillian.

“Bazı anlarda o günleri epeyce özlüyorum.” Gillian’a sırtıttı. “Ancak onlar geçti gitti ve ben burada, atalarımın evinin çatısında kız kardeşlerimin başını yağmurdan korumaya çalışıyorum. Çünkü Gillian, bunu yapacak başka hiç kimse yok.” Richard kırlara doğru şöyle bir baktı. “İngiltere’nin bu küçük parçası nesiller boyunca benim ailemindi. Onu kaybetme olasılığı ile gerçekten yüz yüze gelene kadar onun değerini tam olarak anlamamıştım. Onun gelecek nesillere kalmasını garantiye alacak olan tek kişi benim.”

Richard sessizleşti ve Gillian onun yakışıklı profilini, çenesinin kararlı çizgisini ve gözlerindeki cesur pırıltıyı incelemeye koyuldu. İyi bir seçim yapmıştı.

“Ona buradan, yukarıdan bir bak, Gillian. Onun gitmesine nasıl izin verebilirim ki?”

“Çok... hoş.” Gillian’ın sözleri kendisine bile inandırıcı gelmemişti.

Richard gözlerini Gillian’a dikerek bir şey fark etmiş gibi kocaman açtı. “Hiç etrafa bakmadın, değil mi?”

“Şey, arabayla gelirken çoğunu gördüm,” dedi Gillian zayıf bir sesle.

“Ama bu görüş açısından insan sonsuza kadar görür.”

“Şüphesiz.” Gillian konuşurken yüzünü buruşturdu. “Fakat ayaklarımdan ve nereye basmam gerektiğinden başka bir şey bakmaktan kaçındım çünkü korkunç bir kaza olmasın diye çaba göstererek çatıya çıktım. Ölüme atlamak ve benzeri gibi kazalar.”

“Yüksek yerleri sevmiyor musun?”

“Anlaşılan sevmiyormuşum.”

Richard gülerek çekici uzattı. “Al, tut bunu.” Gillian sinirlerine hâkim oldu ve çekici yakalamak için dikkatle, aşağıya bakmaya çalışarak öne eğildi. Richard çatının eğimine tırmanarak Gillian’ın yanına geldi ve elini uzattı.

Gillian duraksadı.

Richard ona gülümsedi. “Sana bir şey olmasına izin vermem.”

Gillian Richard’la göz göze geldi. Kalbi hopladı ve korkacak hiçbir şey olmadığını anladı. Elini verince Richard onu çekerek ayağa kaldırıp kollarına aldı. Gillian bir an onun koyu renk gözlerine bakmaktan başka hiçbir şey yapamadı. Şu anda aralarında binlerce söylenmemiş kelime mi geçmekteydi? Yoksa bu sadece Gillian’ın arzuladığı bir şey miydi?

“Beni hiç gerçekten öpmedin, biliyorsun.”

“Sahi mi?” Richard’ın dudak kenarları keyifle kıvrıldı. “Ben de seni adamakıllı öptüğümü sanıyordum.”

“Evet, öptün. Ama hiç... yani demek istiyorum ki...” Sinir adam, ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

“Bundan emin misin? Böyle bir şeyi unutmuş olamam. Belki senin gözünden kaçmıştır, ne dersin?”

“Sanmam.” Gillian çenesini kaldırdığında dudakları arasında ancak birkaç santimetre kalmıştı.

“Demek ki sen şimdi dudaklarımı hiç senin dudaklarına yaklaştırmadığıma beni inandırmaya çalışıyorsun,” dedi Richard dudaklarını gittikçe yaklaştırarak. “Ve bunun gibi bir şey yapmadığıma, öyle mi?” Richard dudaklarını hafifçe Gillian’ınkilerin üzerinde gezdirdi.

“Lanet olsun, Richard, bunu yaptın.” Belli ki artık Gillian’ın durumu ele alması gerekecekti. Çekici alıp kenara fırlattı ve onun damın üzerinde çıkardığı sese aldırmadı.

“Dikkat et, başka bir delikle daha uğraşmaya...”

“Senin yapmadığın şey işte bu.” Gillian kollarını Richard’ın boynuna dolayarak dudaklarını onunkilere sıkıca yapıştırdı.

Richard bir kalp atışı kadar bile beklemeden Gillian’ı daha sert bir şekilde kendisine çekerek göğüslerini kendi göğsüne sıkıca bastırdı. Her ikisinin de dudakları aynı aklıkla birbirini buldu. Gillian tüm bedenini saran ateşle Richard’ın sımsıcak ensesini kavradı. Genç kadının dudakları aralanınca Richard’ın dili aklık ve arzuyu keşfedercesine onunkini buldu. Adeta her ikisinin de ihtiyacı olan bir yağmalamaydı bu. Gillian’ın kalp atışları hızlanmış, dizlerinin bağı çözülmüştü ama yine de yetinmiyordu. Richard, Gillian’ın tüm algılarını zapt etmiş, genç kadın kendisini kaçışı olmayan dipsiz bir boşlukta hissedene kadar onun fiziksel varlığını silip süpürmüştü. Ve kaçışı olması da gerekmiyordu.

Richard geri çekilerek Gillian’a bakarken, sanki birkaç saniye ya da bir ömür kadar uzun bir süre, kendisinin de beyni durmuş

gibi şaşkın bir ifade vardı yüzünde. Garip ve huzursuz ses tonu söylediği alaycı sözlerle çelişiyordu. “Aklındaki bu muydu?”

Gillian güçlükle nefes alırken başıyla onayladı. “Evet, yani, bunun gibi bir şeydi.”

Richard gülererek onu bir daha çabucak öptü ve Gillian’ın karşı çıkmasına fırsat vermeden onu çevirerek yüzünü kırların olduğu yöne döndürdü. Onu koruyucu, güvenli bir şekilde kendi bedenine yaslayarak tutuyordu ve Gillian kendisini onun kollarının güvencesine bırakarak gevşedi. “Öyleyse şimdi, Gillian şunlara bir bak.”

Uzakta inişli çıkışlı tepeler ve çayırlar uzanıyordu. Manzaranın içinde koruluklar benek benek görünüyor, güneş ışığı altında küçük bir dere dans ediyordu.

“Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum,” dedi Gillian yumuşak bir sesle. Adamın atalarından kalan bu toprağa olan sevgisi manzaranın güzelliği kadar etkilemişti onu.

Aralarında sonu gelmeyen anlar sessizce uzadı. Gillian’ın içine bir dinginlik ve mutluluk akıyordu. Burada, Richard’ın dünyasının tepesinde, onun kollarındaki sıcaklığın mutluluğu içinde, bu şekilde yaşamı boyunca rahatlıkla durabilirdi.

“Burada durup tepeden aşağıya baktığımda,” dedi Richard sonunda, “bu toprağın ve gelmiş geçmiş ve gelip geçecek insanların dünü, bugünü ve yarını birbirine bağladığını görüyorum. Ve hepsine karşı da büyük bir sorumluluk hissediyorum.”

“Öyle mi?” diye mırıldandı Gillian.

“Evet. Sanırım İngiltere’nin bu noktasına karşı duyduğum bu bağlılık benim kanımda var. Kardeşlerim de seviyorlar ama onlar burayı benim gördüğüm gibi görmüyorlar.” Richard’ın sesi düşünceliydi. “Emma güzelliği görüyor: birbiriyle zıtlaşan ve birbirini tamamlayan renkler, desenler, dokular, çizgiler ve boşlukları. Becky’nin gözlerinde ise burası serüven fırsatlarıyla dolu bir kırsal. Gerçi haylaz kız buranın her bir köşesine girip çıktığı için burayı benden çok daha iyi bilir.

“Marianne burasının bizim yuvamız değil de görünmeyen ama yine de orada olan perilerin ve her türlü sihirli yaratıkların yuvası olduğundan emin. Ve Jocelyn,” Richard alaycı bir tavırla kıkırdadı, “her anlamda Jocelyn burayı olduğu gibi görür: ne yazık ki çok iş gerektiren bir yer. Buranın eskiden öyle olmadığını hatırlayamayacak kadar küçük ama sanırım bir zamanlar nasıl olduğunu ve tekrar öyle olacağını hayal ediyor.”

“Ve tüm ihtiyacın olan şey para,” dedi Gillian yumuşak bir sesle.

Genç adamın kendisine yaslanmış bedeninin gergin olduğunu hissetti. “Öyle mi?”

“Yani, pazarlıkla bir eş alıyorsun.” Gillian içini kaplayan huzursuzluğu göz ardı ederek duraksadı. “Fikrini değiştirmedin, değil mi?”

“Fikir değiştirmek için aptal olmam gerekir, değil mi?” Gillian’ı daha sıkı sardı ve yanağını onun yanağına yaslamak için öne doğru eğildi. “Benden ne istiyorsun Gillian?”

“Ben...” Ne istiyordu? Tutku mu? Heyecan mı? Aşk mı? “Gerçekten bilmiyorum.” Gillian soluğunu tuttu. “Peki sen, Richard? Sen benden ne istiyorsun?”

“Öyle görünüyor ki birbirimizle çok iyi uyuşuyoruz, o zaman.” Richard dikleşti ve sanki alay konusu olduğundan şüphe duyan bir adam tavrıyla hafifçe güldü. “Ben de bilmiyorum.”

“Sanıyorum şöyle söyleyebilirsin, ya da söyleyebiliriz: benim mirasımı paylaşmaktan başka bir şey istemiyoruz birbirimizden,” diye mırıldanırken Gillian Richard’ın inkâr etmesini bekledi.

“Tabii ki böyle söylenebilir.” Richard’ın ses tonu da aynı Gillian’inki gibi kayıtsızdı.

Kalbine bıçak gibi saplanan düş kırıklığının hemen ardından Gillian kendi kendine kızdı. Richard’dan ne bekliyordu ki? Ölümsüz bir sadakat yemini mi? Ebedi aşk ilanı mı? Kendisi böyle

şeyleri açıkça söylemekten kaçınırken bunu yapmasını ondan nasıl bekleyebilirdi ki?

“Fakat belki de yanıtı olan bir soruyu sormanın zamanı gelmiştir,” dedi Richard. Sanki yağmur yağma ihtimali kadar somut bir şey tartışıyorlarmış gibi gerçekçi bir tavır takınmıştı.

“Yanıtı olan bir soru mu?” Gillian sesine alaycı bir ton vermeye çalıştı. “Nasıl başaracağız bunu?”

“Nasıl olursa, tabii.” Richard gülünce Gillian da kendini gülümsemekten alamadı. “Öyleyse söyle bana Gillian, şu senin hayali, olanaksız ve aptalca fikrin üzerinde biraz daha düşündün mü hiç?”

“Benim neyim?”

“Sen söylememiş miydin, parasal özgürlüğün çekiciliğine ek olarak bu mirası istemenin bir sebebi de hayali, olanaksız ve...”

“Aptalca bir fikirdi.” Gillian ağır ağır başını salladı. “Buna benzer bir şey söylemiş olabilirim.”

“Peki, neydi bu fikir?”

Gillian hızlı bir şekilde beynini çalıştırdı ama gerçek yanıtın başka bir şey gelmedi aklına. Ve ilk baştan beri Richard’a karşı dürüst olmaya karar vermemiş miydi? Tabii ki Toussaint konusunda tamamen dürüst davranmamıştı ama Richard da bu konuda bir şey sormamıştı ve hiçbir şey bilmiyordu, yani poz verme hakkında. Bu yüzden ona gerçekten yalan söylemiş olmuyordu.

“Gillian?”

“Şey, düşündüğüm şey... yani, yapmaya karar verdiğim şey...” Emma’ya göre Richard bundan hiç mi hiç hoşlanmayacaktı. Eninde sonunda ona söylenmesi gerekiyordu ama Emma bunu biraz daha geciktirme yanlısıydı. Belki de her şeyi bir anda söylememek en iyisiydi. Onu yavaş yavaş bu fikre alıştırarak. Gillian cesaretini toplayarak kendisini onun tepkisine hazırladı. “Ümit vadeden resamlara bir yer, oda ve yiyecek içecek sağlayarak onların günü gününe yaşamlarını sürdürmeye çalışmak yerine işlerine yoğunlaşmasını kolaylaştırmak istiyorum.”

Gillian sindi ve bekledi. Richard uzun bir süre sessiz kaldı. Gillian dönüp onun yüzünü görmeyi çok istiyordu ama hareketsiz kalmak için kendisini zorladı.

“Oda ve yiyecek içecek,” dedi Richard ağır ağır. “Yetişkinler için bir yetimhane. Ne kadar etkileyici.”

Gillian Richard’ın kollarımdayken hızla dönüp onun yüzüne baktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?”

“Evet.” Richard başını sallarken düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Kıt kanaat geçinebilmek için ilham perilerini terk etmekten başka çaresi olmayan birçok üstün yetenekli sanatçının dualarına yanıt olur bu.”

“Aynen ben de öyle düşünüyorum,” dedi Gillian hevesle. “Şehir dışında bir bina, büyük bir ev ya da konak, belki de bir çiftlik köşkü ya da eski bir manastır satın almayı öneriyorum...”

“Hayır, hayır, şehir dışı hiç olmaz.” Richard başını salladı. “Bunun piyasası Londra’da. Akademi, galeriler, satıcılar, hatta eleştirmenler bile.”

“Pekâlâ, o halde şehirde olsun. Kafamdaki evi bulmak zor olmasa gerek.” Gillian rahat bir nefes almıştı. “Fikrimi onaylamana ne kadar sevindiğimi anlatamam.”

Richard kıkırdadı. “Leydi Forester’ın kabul edeceğinden şüpheliyim. Senin bu önerin onun her zaman hoşlandığı tür destekçilik yaparak seçebileceği çok daha az ressam demektir.”

“Ah, Leydi Forester buna hiç aldırmaz. Bildiğim kadarıyla, hiçbir zaman kadınları desteklemekle yakından ilgilenmemiştir.” Gillian kendini tutmaya fırsat bulamadan sözcükler ağzından dökülürmüştü.

“Kadınlar mı?” Richard Gillian’a bakarak kaşlarını çattı. “Kadınlar derken ne kastediyorsun?”

“Onu söylememiş miydim?” dedi Gillian canlı bir sesle.

“Hatırladığım kadarıyla hayır.”

“Ah. Peki...” Richard’ı fikre alıştırmak bu kadar yeterdi. “Bu hizmeti kesinlikle kadın ressamaları desteklemek için kullanmak istiyorum.”

“Ne tür kadın ressamlar?” Richard ölçülü konuşuyordu ve Gillian’a sarılmaktan vazgeçti.

Gillian Richard’dan ve çatının kenarından bir adım uzaklaştı. Eğer bunu şimdi tartışacaklarsa ki öyle görünüyordu, Gillian’ın hem fiziksel hem de sözel bir uçurumun kenarında sendeleyerek savaşıma niyeti yoktu. “Ciddi kadın ressamlar.”

“Ciddi kadın ressam yoktur.”

“Son yıllarda birkaçıyla karşılaştım. Çok sayıda yok, kabul ediyorum ama...”

“Peki, neden çok sayıda olmadıklarını durup da bir düşündün mü hiç?”

“Evet, düşündüm. Bu konuda epeyce kafa yordum.” Gillian’ı bir öfke dalgası sarmıştı. “Ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar, kadınlar ciddiye alınmıyorlar.”

“Gillian, hayatım, bunun bir sebebi var.” Richard’ın sesi sanki küçük bir çocuğa çok basit bir şey açıklamaya çalışırcasına hoşgörülüydü. Ya da inanılmaz derecede aptal birisine.

“Sahi mi?” Gillian sakın sesle konuşmaya çalışıyordu. “Ah, lütfen, Richard, biraz daha anlat.” Richard onun sesindeki alaylı tonu anlamış görünmüyordu. Anlamış olsaydı, mutlaka şu kendini beğenmiş tavrını yumuşatırdı.

“Kadınlar için amatörce suluboya ya da karakalem taslaklarla uğraşmak uygundur. Biraz daha ileri gidip minyatür portre yapmakta hünerli olan bir iki tanesini duymuştum fakat olabileceği ancak bu kadar.”

Gillian ona inanmaz gözlerle bakakaldı. Emma onu Richard’ın tavrıyla ilgili olarak uyarmıştı fakat Gillian onun bu kadar da, mağrur olacağını beklemiyordu.

“Emma bile bunun farkında. Haberin var mı bilmiyorum ama o da resim yapıyor. Suluboya, elbette. Ah, tabii bir zamanlar daha ciddi tarzlara ilgi duymuştu ama benim bu konudaki öğütlerimin mantığını kabul etti.”

Gillian yumruklarını sıktı. “Öyle mi?”

“Kesinlikle.” Richard küçümsercesine gülümsedi. “Kadınların mizacı yağlı boya, yani kaydadeğer resim sanatı için uygun değil.”

“Sahi mi, Richard, hiç bilmiyordum,” derken hoş bir şekilde gülümsedi Gillian. “Senin hiç bu kadar dar görüşlü, geri kafalı ve yani, aptal olacağını düşünmemiştim.”

Richard gözlerini fal taşı gibi açtı. “Aptal mı?”

“Dar görüşlü ve geri kafalıyı da unutma.”

“Dar görüşlü ve geri kafalı kelimelerini hiçbir zaman unutmayacağım, sanırım.” Richard ayağa kalktı ve Gillian’a baktı. “Hayatım boyunca hem ben hem başkaları hakkımda sert yorumlar yaptım ama bana hiç dar görüşlü ve geri kafalı denmemişti.”

“O halde kendini beğenmiş erkek üstünlüğü konusunda yeni düzeyler kazandığın için tebriklerimi sunmalıyım, galiba.”

“Pekâlâ, erkekler son derece...” Richard aniden durdu. Duruma bakılırsa, üstün erkek zekâsı, sonunda neyle karşı karşıya geldiğini anlıyordu.

Gillian kollarını göğsünde kavuşturdu. “Erkekler ne?”

“Erkekler...” Richard’ın yüzünden bir kararsızlık geçti. En sonunda gözlerini devirerek teslim olmuşçasına iç çekti. “Dar görüşlü ve geri kafalıdır.”

Gillian gülmemek için kendisini zor tuttu. “Ve?”

“Son derece pişmandır.” Richard abartılı bir şekilde reverans yaptı. “Binlerce kez özür dilerim, madam.”

“Ve?”

“Ve...” Richard dikkatle Gillian’ı süzdü, “ne?”

“Ve haksızlar.”

“Haksız mı?”

“Kadınlar ve kaydadeğer resim sanatı hakkında.”

“Despot tavrımdan dolayı özür dilerim, Gillian ama,” dedi Richard başını sallayarak, “kadınların ciddi eserler için uygun olup olmadıkları konusunda,” eğilerek yerden çekici aldı– “haksız değilim.” Sonra da kapıya yöneldi.

Gillian hızla Richard’ın arkasından gitti. “Bir olasılık olabileceğini bile düşünmez misin?”

“Hayır.”

“Peki neden?”

Richard durdu, teslim olmuş bir tavırla uzun bir iç çekti, sonra da Gillian’a dönüp baktı. Sırtını bacalardan birisine yasladı ve dalgın bir şekilde çekicin sapını öbür elinin avucuna hafif hafif vurmaya başladı. Tıpkı bir tartışmaya başlamak üzereyken kendi savının doğruluğundan çok eminmiş de karşıt bir görüş dinlemeye hiç mi hiç niyeti yokmuş gibi bir tavır vardı.

“Marianne evde perilerin yaşadığından emin. Becky bunun hepten saçma olduğunu düşünüyor. Ama onun da, Henry ile konuşabileceği, üstüne üstlük de eğer gereken ilgi gösterilirse Henry’nin de bir gün onunla konuşacağı konusunda gizli bir inancı var.”

“Bunun ne ilgisi var...”

“Bir şey anlatmaya çalışıyorum. Devam edersek: Jocelyn ise sonunda en azından bir dükle ve muhtemelen bir kralla evleneceğinden son derece emin.”

“Peki, Emma neye inanıyor?” derken Gillian elinde olmadan etkilenmişti.

“Enıma görmediği ve işitmediği hiçbir şeye inanmayacak kadar gerçekçidir. Benim gibi.” Richard başını salladı. “Jocelyn’in azimli mizacına bakılırsa pekâlâ bir kralla evlenebileceğini kabul ederim. Ama ne perilerle karşılaştım, ne de Henry’nin tek bir kelime konuştuğunu duydum. Ve hiçbir zaman bir erkek tarafından yapılmış bir eserle bir kadın ressamın sanatının eşit olduğunu görmedim. Göreceğimden de çok şüpheliyim.”

“Belki de bakmadığın içindir.”

“Belki de. Ancak, kendimi modern ressamların eserlerini çok iyi tanıyan birisi olarak görürüm.”

“Sanat hakkında çok şey bilmediğini söylemiştin, öyle değil mi?”

Richard omuzlarını silkti. “Göstermelik bir alçakgönüllülüktü.”

“Üstün erkek niteliklerini sahte bir alçakgönüllülük maskesi altında gizlemek zor olsa gerek.”

“İşte, Gillian, bizi bu kadar üstün yapan da bu yetenek,” dedi Richard gururla ve sonra da alaycı bir sırıtışla sözlerini yumuşattı.

Gillian'ın, daha ilk karşılaşmalarında Richard'ın sanat konusunda sadece zeki bir gözlemci olmakla kalmadığını anlaması gerekirdi. Yorumları yalnızca geçici bir ilgiye sahip bir kişiye göre aşırı algısal ve bilgiliydi. Artık Gillian Richard'ın da bir zamanlar resim yaptığını bildiğine göre, onun fikirleri en azından bir esasa dayanıyordu. Yanlış olsalar da.

“Öyleyse, gözlerinle görmediğin bir şeyi kabul etmiyorsun.” Gillian sözcüklerini dikkatle seçiyordu. “Ya senin yanıldığını kanıtlarsam?”

“Kuşkusuz, Gillian, eğer eşeleyerek ararsan, eserleri kaydadeğer, muhtemelen de kabul edilebilir olan bir iki, hatta beş altı tane kadın ressam bulabilmen olasıdır. Ve öyle durumlarda yanıldığımı memnuniyetle kabul ederim. Fakat bu hiçbir şeyi değiştirmez. Genel olarak dünyanın düzeni içerisinde bir kadının yeri bir ressam sehpasının önü değildir. Bir ressamın hayatı, özellikle de en küçük bir başarı kazanmamış bir ressamısa, son derece zordur.”

“İşte tam da bu yüzden yardım etmek istiyorum...”

“Ve işte tam da bu yüzden o yardımın, bundan muhtemelen bir şey kazanamayacak olanlara harcanmaması gerekir.”

“Dur bir dakika, Richard.” Gillian yumruklarını kalçasına dayadı. “Önce bana kadınlar ciddi eserler için uygun değildir diyor-sun, sonra da uygun olanlar olsa bile, onlara da yer yok diyorsun.”

Richard başıyla onayladı. “Aynen.”

“Aynen ne?”

“Aynen benim söylemek istediğim.” Richard aşırı kibirli bir tavırla gülümsedi. “Kadınların yetenekleri hakkında yanılıyorsam bile ki bence yanılmıyorum ama yanılıyor olsam da yine de sanat dünyasında onlara yer yok.

“Herhangi bir yetenek olsun olmasın, sen de benim kadar iyi bilirsin ki—hatta bir dakika önce kendin de kabul ettin—kadınlar ciddiye alınmazlar ve hiçbir zaman alınmayacaklar çünkü onlar kadın.”

Gillian kaşlarını çatarak ters ters baktı. “Bu iğrenç bir durum.”

Richard omuzlarını silktilti. “Dünyanın hali bu.”

“Yalnızca bir kadın olarak doğmuş olma şanssızlığına sahip diye birisinin becerisini, yeteneğini ve zekâsını görmezden gelmek hiç mantıklı değil.” Gillian Richard’ın önünde volta atıyordu.

“Muhtemelen ama...”

“Bütünüyle ve tamamen haksızlık. Yetenek eğitilmeli, tanınmalı ve nerede bulunduğu bakılmaksızın ödüllendirilmeli.”

“İdeal olarak evet ama...”

“Azıcık bile düşünmeden nüfusun tam tamına yarısının potansiyelini gözden çıkarmak aptallıktır.”

“Sahi mi?” Richard’ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Bu hiç de komik değil, Richard, şu kadarcık bile.” Gillian durdu ve ona öfkeli bir bakış fırlattı.

“Tabii ki değil,” dedi Richard ciddi bir tavırla ama gülüşü gözlerinden okunuyordu.

“Çok sinir bozucusun.” Gillian ona doğru yürüyerek parmağını salladı. “Durum tersine olsaydı bunu hiç de eğlenceli bulmazdın. Tartıştığımız... Bilmiyorum.” Babasının Richard’ın resim yapmasına engel olması hakkında kız kardeşi ne demişti? Geleceğin kontunun zamanını geçireceği bir şey olamaz mı demişti? “Ya

mesele kadınların yetenekleri veya hayattaki konumları değil de unvanı olan soylularınki olsaydı?”

Richard hafifçe gözlerini kıstı.

“Ya sırf kont oldukları için yeteneklerine değer verilmeyen kontlardan bahsediyor olsaydık?” Gillian parmağıyla Richard’ın göğsünü dürttü. “Ya senden bahsediyor olsaydık?”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Benden mi?” Richard sözcüklerini dikkatle seçiyor, sakın ve hafif neşeli bir sesle konuşuyordu. “Bu olanak dışı bir şey, değil mi?”

“Elbette öyle.” Demek ki ne kadar uzun süre geçmiş olsa da Richard’ın resimle uğraşmasından söz etmek istememesi konusunda Emma haklıydı. Gözlerindeki bu tuhaf bakışın başka ne sebebi olabilirdi ki? “Sadece öyle bir durumda bunu o kadar da komik bulmayacağını göstermek için verdiğim bir örnekti.”

“Aslında bulurdum ve buluyorum.” Richard Gillian’ın elini tuttu. “Tebrikler, Gillian. Her şeyi tam olarak anlamışsın. İster kadın olalım, ister sadece kont, toplumun hepimizden birtakım beklentileri var. Bu olayda da durum aynı. Bir kadın veya bir kont, ya da bir prens yapmış olsa da toplum böyle bir eseri anlamsız görecektir ve hiç önemsemeyecektir.” Richard Gillian’ın parmağını dudaklarını götürerek öptü. “Söylediğim gibi, dünyanın hali bu.”

“Yani, bundan hiç mi hiç hoşlanmıyorum.”

“Elbette bunu anlayabiliyorum.” Richard Gillian’ın diğer parmağını öptükten sonra elini çevirerek avucuna bir öpücük kondurdu.

Gillian'ın tüm vücudu ürperdi. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle tartışıyorum. Ya da daha doğrusu, senin savını etkisiz hale getiriyorum." Richard'ın gözleri Gillian'ın kollarla buluşurken dudakları da bileğinin iç tarafındaki hassas tenini buldu. Gillian bir anda Richard'ın yanına gelmeden uzun kollu kürklü mantosunu çıkardığına şükretti. "İşe yarıyor mu bari?"

"Hayır, hiç," diye yalan söyledi Gillian. Richard'ın dudakları genç kadının dirseğinin kıvrımına doğru süzülüyordu. Gillian uzun ve titrek bir nefes aldı. "İslah olduğundan emin misin? Bana çok antrenmanlısın gibi geldi de."

"Hepsi bir bir yeniden aklıma gelmeye başladı," diye mırıldandı Richard. "Uzun bir aradan sonra ata binmek gibi."

"Sanırım eyerin üzerinde mükemmeldin." Gillian boşta kalan kolunu Richard'ın boynuna doladı, uzandı ve genç adamın tam kulağının altındaki noktaya bir öpücük kondurdu.

"Elbette öyleydim."

"Bu önerimden vazgeçmeyeceğim, Richard."

Richard kolunu Gillian'ın beline dolayarak onu kendine çeken dudakları da genç kadının boynunda geziniyordu. "Öyle mi?"

"Kesinlikle hayır." Gillian'ın soluk soluğa konuşurken genç adamın çenesinin kenarını hafifçe dişliyordu. "Senin için borçlarını ödemek ne kadar önemliyse bu da benim için o kadar önemli."

"Bu saçma bir fikir." Çekiş Richard'ın elinden kayarak yere düşerken sanki çok uzaktan geliyormuş gibi hafif ve belirsiz bir ses çıkardı. "Bunu hiçbir zaman onaylamayacağım."

"Peki, beni caydırma çabalarını sürdüreceksin mi?" diye fısıldarken Gillian genç adamın boğazının alt tarafındaki teninin tadına varıyordu.

"İmkân buldukça." Dudakları birleşti ve bir kez daha aralarında şehvet ateşi parladı.

Mantık yok olmuş, Gillian istek ve arzuya yenilmişti. Genç kadın, Richard'ı şuracıkta arzuluyordu. Şu anda. Ve onun da ken-

disini arzuladığını biliyordu. Gillian, damın üzerinde, tam bu noktada, birbirlerinin kollarına dolanmış bir şekilde yere düşüp sadece havada süzülen şahinlerin ve mavi gökyüzünün şahitliği altında, Shelbrooke Kontlarının atalardan kalma topraklarının üstünde yan yana yatsalar nasıl olurdu diye düşündü. Ne kadar ayıp. Ne kadar harika.

Gillian katıksız bir zevkin etkisi altındaydı. Beyninin içinde bir kahkaha yankılandı. Gümüş zillerin veya narin, pahalı bir kristalin çıkardığı seslere benzer hafif ve tiz bir sestti bu.

Richard hareketsiz kaldı. Gillian'ın kulağına doğru konuştu. "Birisi bize gülüyor."

"Saçmalama," dedi Gillian iç çekerek. Sadece kendi beyninin içindeki sesi Richard nasıl duyabilirdi ki? "Öyle bir şey yok." Gillian hafifçe gülerken çıkardığı ses bir saniye öncekinden belirgin bir şekilde farklıydı.

Çatı kapısının olduğu yönden boğuk kıkırdamalar duyuldu. Richard'ın dudaklarının köşeleri teslim olmuş bir sırtışıla kıvrıldı.

"Artık yalnız değiliz, Gillian."

"Marianne'in peri arkadaşları olabilir mi?" Gillian Richard'a bakarak gülümsedi.

"Daha kötüsü."

"Perilerden de mi kötü?"

"Çok daha kötü. Kız kardeşlerim. Bahse girerim ki en az ikisi burada, muhtemelen üçü de."

"Ne? Louella teyze yok mu aralarında yani?" Gillian'ın alaycı sesi, gökyüzünün ve şahinlerin Richard'la aralarında geçecek olanlara tanık olabilmek için bir süre daha beklemeleri gerektiğini bilmenin düş kırıklığı ile çelişiyordu.

"Gerek yok. Kesinlikle ona tam rapor gidecektir." Richard Gillian'dan uzaklaşarak kapıya doğru sert bir sesle bağırdı. "Artık çıkabilirsiniz."

Yanıt olarak sessizlik geldi.

“Numara yapmanıza gerek yok. Orada olduğunuzu biliyoruz. Ortaya çıksanız iyi olur.”

“Kızmadın, değil mi?” Kapıdan tereddütlü bir ses yükseldi.

“Galiba kızmadım.” Yüzündeki gülümsemeye rağmen Richard’ın sesi sert çıkmıştı.

Becky dama tırmandı. “Ona Shelbrooke Parkı’nın tamamını mı gösteriyorsun?”

Kapının aralığında Jocelyn’in kafası belirdi ama onlara katılmak için bir harekette bulunmadı. “Yoksa birlikte başka bir şey mi yapıyorsunuz?” Richard gözlerini kısarak bakınca Jocelyn masum bir tavırla ona baktı. “Çatıyı onarıyorsunuz herhalde, değil mi?”

Richard yandan Gillian’a bir bakış attı ve başını salladı. “Herhalde.”

“Buradan her şeyi görebilirsiniz.” Becky aldırılmaz bir tavırla damın kenarına yürüdü. “Çok harika. Sizce de öyle değil mi?”

“Çok güzel.” Gillian gülümseyerek Jocelyn’e döndü. “Bize katılmayacak mısınız?”

Jocelyn abartılı bir sesle iç çekti. “Benim çatıya çıkma iznim yok.”

“Aslında,” dedi Richard, “hiçbirisi ben yanlarında olmadan buraya çıkamaz.”

“Fakat Jocelyn o zaman bile çıkamaz.” Becky’nin sesi ki-birliydi. “Manzara boşa harcanmış olur çünkü Jocelyn burnun ucunu bile göremez.”

“Kesinlikle görebilirim,” diye çıkıştı Jocelyn.

Becky homurdandı. “Çok zor. Ayrıca, büyük olasılıkla hemen damın kenarından yürümeye kalkacaktır.”

“İlgine teşekkür ederim,” dedi Jocelyn mağrur bir tavırla. “Kardeşlerinin senin iyiliğini düşündüklerini bilmek daima güzeldir.”

“Tabii ki düşünüyorum. Her zaman.” Becky sahte bir ilgiyle gözlerini açtı. “Farkında olmadan çatının kenarından aşağıya yu-

varlanıp yere çakılmanı istemem tabii. Böyle bir şey, hepimizin temizlemesi gereken berbat bir pisliğe neden olur sonra.”

“Ve ben de aşağıya düşerken olabildiğince büyük bir pislik oluşturmak için dua edeceğim.”

“Artık bu kadarı yeter,” dedi Richard sertçe.

Gillian gülmesini zor tuttu. Bu ikisiyle Richard’ın işi gerçekten zordu.

“Haklısın, tabii, Richard.” Jocelyn çabucak kız kardeşiyle baktı. Tartışmalarına rağmen aralarında bir tür anlaşma olduğunu Gillian anlamıştı. Richard’ın en küçük iki kardeşi sürekli ağız kavgası ediyor olabilirlerdi fakat iş ciddi meselelere gelince şüphesiz yandaş oluyorlardı. Gillian bunu Richard’ın da fark edip etmediğini merak etti. “Leydi Gillian, davranışlarımızdan ötürü özür dileriz, değil mi, Becky?”

“Ah, elbette,” dedi Becky. “Hem biz sizi gözetlemiyorduk ya da ona benzer bir şey yapmıyorduk.”

“Ah, biz de hiç böyle bir şeyden şüphe duymazdık zaten,” dedi Richard ciddi bir şekilde.

“Hayır, asla.” Gillian başını salladı.

“Yine de, ikinizi buraya çeken şeyi merak ediyorum.” Richard’ın bakışları bir o kardeşine, bir bu kardeşine gidip geliyordu.

“Biz sadece şuna hayret ediyorduk...” Becky sanki kelimelerini dikkatle seçer gibiydi. “Yani, merak ediyorduk...”

“Söyle, haydi Becky,” derken burnundan soluyordu Jocelyn. “Leydi Gillian tam olarak neden buraya geldiniz?”

Gillian şaşkınlıkla sıçradı. “Sanırım daha önce söylemiştim...”

“Ah, bir davetle ilgili belli belirsiz bir şeyler söylemişsiniz.” Jocelyn ilgisizce elini salladı.

“Fakat sizin bu kadar yol kat etmeniz için çok önemli bir şey olması gerekir diye düşündük,” dedi Becky. “Gerçi Londra’dan buraya gelmek ancak yarım gün alır.”

“Yine de,” dedi Jocelyn kinayeli bir şekilde, “kapı komşusu kadar yakın değiliz.”

“Bu yüzden ne tür bir davet olduğunu merak ediyorduk.” Becky’nin sesi meraktan abartılı çıkmıştı.

“Şey, daha doğrusu ne tür değil,” diye düzeltti. “Neye davet olduğunu. Tam tamına.”

Becky başıyla onayladı. “Ve tam olarak kimi davet ettiğinizi.”

“Aynen öyle.” Jocelyn hevesle öne doğru eğildi.

Aralarında renk ve tavır olarak farklılıklar olmasına rağmen, şu anda kızların yüzünde tıpatıp aynı beklentili ifade vardı ve iki kız kardeş oldukları şüphe götürmezdi.

“Ashında,” dedi Gillian hafif üzüntülü bir sesle, “bu davet Lord Shelbrooke için.”

“Richard mı yani?” dedi Becky.

“Sadece Richard için mi?” Jocelyn’in yüzünde düş kırıklığı okunuyordu.

“Neye davet?” dedi Richard yumuşak bir sesle.

Gillian duraksadı ve sonra atıldı. “Her yıl Effington Hall’de büyükanneimin bir daveti olur. Bu bir balo ve elbette Roxborough At Gezisi’nden oluşan epeyce kapsamlı bir davettir.”

“Ah, evet at gezisi. Bunu duymuştum.” Richard başını salladı.

“Nedir bu Roxborough At Gezisi?” diye sordu Becky.

“Leydi Gillian’ın ailesi tarafından düzenlenen biraz olağandışı bir binicilik aktivitesi. İşittiğime göre, en güzel tanımıyla tilkisiz tilki avı.”

“Öyleyse sadece atlar ve biniciler, öyle mi?” Becky’nin gözleri büyümüştü. Gillian başıyla onayladı. “Ne kadar eğlenceli.”

Gillian kıza gülümsedi. “Belki gelecek yıl senin gelmeni de ayarlayabiliriz.” Gillian tekrar Richard’a döndü. “Ailedeki herkesin gelmesi bekleniyor. Bana eşlik etmeni çok isterim.”

“Bu aile toplantısında benim sana eşlik etmemi mi istiyorsun?” Richard kaşını kaldırdı. “Buna hazır olduğundan emin misin?”

Gillian güçlükle yutkundu. “Hiç değilim ama gerçekten fazla şansım yok. Yaş günüm hızla yaklaşıyor ve gerçekten biz...”

“Siz ne?” Jocelyn bir Gillian’a bir Richard’a bakıyordu.

“Seni ilgilendirmez,” dedi Richard soğuk bir sesle. Gillian’la Richard göz göze geldiler. Bir kez daha yanıtlanmamış sorular aralarında asılı kalmıştı.

“Hiç kimse bize bir şey söylemez zaten,” diye kendi kendine homurdandı Jocelyn.

“Evet, artık yola çıkmalıyım,” dedi Gillian. “Londra’ya dönmeyi planlamıştım.”

“Fakat bu gece burada kalmalısınız,” diye haykırdı Jocelyn. “Konuşacak bir dakikamız bile olmadı.”

“Lütfen kalın.” Becky Gillian’ın koluna girdi. “Uzun süredir bir misafirimiz olmamıştı ve size soracağımız çok şey var.”

“Yani, planlarıma göre...”

“Lütfen kal, Gillian,” dedi Richard. “Şimdi yola çıksan bile sen eve varmadan hava kararacak ve gece bu yollarda korumasız bir kadının başına gelebilecek tehlikeleri düşünmek bile istemiyorum. Konaklama olanaklarımızın eskisi gibi şaşıalı olmadığını kabul ediyorum ama...”

“Ama bir sürü boş yatak odamız var,” dedi Jocelyn.

Becky başını salladı. “Ve sizin için odalardan birini çabucak hazırlayırız.”

“Ayrıca, gidersen bunların düş kırıklığıyla uğraşmak zorunda kalırım.” Richard kıkırdadı. “Beni böyle kötü bir kadere terk edemezsin.”

Gillian güldü. “Pekâlâ, öyleyse. Kalırım.”

“Harika.” Becky Gillian’ı çatı kapısına götürdü. “Bize şehirle ilgili her şeyi anlatabilirsiniz.”

“Ve de balo dönemiyle ilgili her şeyi,” diye ekledi Jocelyn. Sonra da çatı odasına girerek gözden kaybolurken sesi duyulu-

yordu. “Baloları, kalabalığı ve kadınların hangi şahane tuvaletleri giydiğini.”

“Ve Londra’nın kendisini.” Becky Gillian’ın kolunu bıraktı ve merdivenden aşağıya inmeye başladı. “Parkta ata binmek, Astley’nin Amfiteatrı ve Vauxhall hakkında her şeyi duymak istiyorum...” Becky de kız kardeşinin ardından kayboldu.

Gillian merdivenden inmek üzere döndü.

“Kaldığın için teşekkür ederim.” Richard gülümsedi. “Gitmene izin verseydim katlanmak zorunda kalacağım ağlamaları ve sızlanmaları düşünmek istemiyorum.”

Gillian güldü. “Kardeşlerini çok sevdim, Richard, hepsini. Diğer her şeyi düşününce, onları büyükannemin partisine davet etmek akıllıca olmayacağından gece burada kalmak onların düş kırıklığını hafifletmek için tek yapabileceğim şey.”

“Onların düş kırıklığı mı?” Richard’ın sesi kaygısızdı ama gözleri ışıldıyordu. “Ama Gillan, ben kendimden bahsediyordum.”

Bu lanet olası adam nerelerdeydi?

Gillian kendisine ayrılmış odayı arşınlarken önünü aydınlatan tek şey yüksek pencerelerden sızan ay ışığıydı. Bu evde mumların rastgele yakılmasının bir lüks olacağını düşünerek odadaki tek mumu uzun süre önce söndürmüştü. Ayrıca, mum ışığına gereksinimi yoktu. Burada önüne çıkacak çok fazla bir eşya yoktu.

Shelbrooke Malikânesi’ndeki mobilyalar yeterli ama sayıca azdı. Belli ki yıllar içinde Richard’ın babası tarafından satılmışlardı. Bunu düşününce Gillian’ın içi cız etti. Richard’ın, ailesinin sıkıntılarını çözebilmek için daha iyi bir adam olduğunu iddia etmesine rağmen Gillian yine de onun güçlüklerle dolu bir yolda yürümek zorunda kalmasına üzüldü.

Tabii ki evlenirlerse Richard’ın tüm problemleri çözülecekti. Evlendiklerinde. Ve Gillian onunla evlenecekti. Onsuz nasıl yaşayabilirdi ki?

Fakat her günün her anında onunla birlikte olma isteği aşk mıydı acaba? Kesinlikle Charles'la birlikteyken böyle olduğunu hiç hatırlamıyordu. O nazik ve kibar bir arzuydu, çocukken ilk defa birlikte oynadıkları andan itibaren iki ruhun birleşmesiydi. Başından beri bir bütünün aynı arzu ve isteklere sahip iki yarısıydılar. Yaşamları, sanki doğa tarafından planlanmışçasına, mükemmel bir uyum içindelerdi. Aralarında hiçbir zaman bir anlık şüphe, zerre kadar bir tereddüt ya da tek bir korku titremesi olmamıştı.

Richard'la ise şüphe, huzursuzluk veya korku olmadan bir an bile geçmiyordu. Ya da heyecan, macera veya şehvet. Bu gerçekten aşksa, Gillian'ın önceden hiç bilmediği, hele hele hiç kestiremediği bir şeydi. Bu yüzden bunu nasıl tanıması beklenebilirdi ki?

Gillian kapıya göz attı. Richard geldiğinde gürültü olmasın diye kapıyı hafif aralık bırakmıştı. Eğer gelirse diye. Ah, tabii ki onu açıkça odasına davet etmemişti ama Richard herhalde tavırlarından bunu anlardı. Ve adamın gözlerinde için için yanan umudu yanlış anlamış olamazdı.

Gillian düş kırıklığıyla uzun bir iç çekti. Bunun aşk olmasına imkân yoktu. Şehvetten başka bir şey değildi herhalde. İnanılmaz, dizginlenemez, bezdirici bir şehvet. Duyularını sersemleten, tüm görgü kuralları ve direnme duygularını yıkıp geçen bir arzu. Gillian'ın şu haline bir bakın. Karanlıkta Richard'ın çıkagelmesini ve ona sahip olmasını bekliyordu. Sürekli ve tekrar tekrar.

Gillian'ın soluğu kesildi. Nasıl böyle şeyler düşünebilirdi? Bu hiç ona yakışmıyordu. Belki de zaten hafifmeşrep bir kadındı. Bunu daha önce fark etmemiş olabilir miydi?

Elbette erkekler ona kur yapmışlardı fakat onlarla Richard'la olduğundaki gibi böyle bir değişim yaşamamıştı. Belki de yaptıkları anlaşma uzun yıllar boyu Gillian'ın erkeksiz kalmasıyla birleşince toplanmaya hazır olgun bir meyve gibi onu Richard'ın dokunuşlarına hazır hale getirmişti.

Fakat Toussaint'ın dokunuşları da aynı etkiyi bırakmamış mıydı? O da Gillian'ın sırtında ürpermelere sebep olup dizlerinin bağını çözerek onu soluksuz bırakmamış mıydı? Ve Gillian sadece o yanındayken yaşamamış mıydı ve onu tekrar görene kadar dakikaları, saatleri saymamış mıydı?

Tabii ki hayır. Ne kadar saçma bir düşünceydi bu.

Gillian birden durdu.

İşte fark buydu, değil mi? Gillian sadece Richard'ın kollarında değil, yanında da olmak istiyordu. Onun yalnızca yatağını değil, yaşamını da paylaşmak istiyordu. Richard evinden söz ederken onun yüzünü incelemeyi, kardeşlerini azarlarken gülmek için nasıl çabaladığını seyretmeyi ve onun kahkahasının kulağında çınlamasını istiyordu. Onunla tartışmak, kavga etmek ve iyi niyetle onun özrünü kabul etmek istiyordu. Gillian bunu düşününce sırtı.

Kapı hafifçe vuruldu ve yavaşça aralandı. Kapıda Richard'ın karanlık silueti belirdi. "Gillian?"

Gillian onu sıkıca yakalayarak içeriye çekti. Richard ancak kapıyı kapatabilecek kadar direnebildi ve artık Gillian kollarındaydı.

"Geç kaldın," diye fısıldadı Gillian çılgn öpücüklerinin arasında.

"Sahi mi?" diye mırıldandı Richard, dudaklarını onun boyunda gezdirerek. "Özür dilerim."

"Özrün kabul edildi," dedi Gillian soluk soluğa ve ellerini genç adamın göğsünde, gömleğinin ince kumaşının üzerinde gezdirdi.

"Karanlıkta olmamızın bir nedeni var mı?" Richard Gillian'ın geceliğini omuzlarından aşağıya iterken dudaklarıyla da geceliğin gittikçe açık bıraktığı tenini öpmeye devam ediyordu.

"Hayır." Gillian başı geriye düşmüş bir halde net cümleler kurmakta zorlanıyordu. "Yine de... aslında böylesi çok... nefes kesici... karanlıkta."

"Yüzü görünmeyen bir adamdan daha gizemli ve heyecan verici ne olabilir?" Richard, parmakları Gillian'ın çıplak bacağına

tenine değinceye dek tek eliyle onun geceliğini sıyrarak açtı. “Ya da sırları olan bir adamdan?”

“Niçin herkes hep bana bunları söylüyor?” dedi Gillian daha çok kendi kendine konuşur gibi.

“Bilmem.” Richard’ın sesi pürüzlüydü. “Neden?”

Richard’ın bu sorusu da yorumu kadar anlamsız gelmişti ama Gillian buna aldırmadı. Teninin üzerindeki öpücüklerin dokunuşundan başka hiçbir şeye aldırmıyordu zaten.

“Richard?” Gillian’ın parmakları genç adamın karnından aşağıya ve pantolonundaki sert kabarıklığa doğru kaydı.

Richard ani ve şiddetli bir soluk alırken yanıtı daha çok bir iç çekmeye benziyordu. “Evet?”

“Ben hafifmeşrep miyim?” Gillian genç adamın kulak memesini kuvvetlice ısırdı.

“Eğer adil ve merhametli bir Tanrı varsa,” diye mırıldanırken Richard bir çırpıda Gillian’ın geceliğini yukarıya sıyrarak başının üzerinden çıkarıp kenara attı. Sonra genç kadını kucığına alarak odanın diğer tarafına doğru yürüdü.

“Ben ciddiylim, Richard.”

Richard onu yatağa attı. “Benim gibi.”

“Richard.”

“Hayır.” Richard’ın sesi, çıkarılan giysilerin hışırtısı arasında sabırsız çıkıyordu. “Sen hafifmeşrep değilsin.”

Gillian dirseklerinin üzerinde yükselerek Richard’ın karanlık silüetine baktı. “Emin misin?”

“Sanırım hâlâ hafifmeşrep bir kadın gördüğümde onu ayırt edebilirim.”

“Elbette.” Yine de... “Birazcık da mı değilim?”

“Belki, birazcık.” Richard yatağın üzerine çıkarak Gillian’ı sertçe kendisine çekti. Çıplak teni genç kadının sıcak ve karışı koyulmaz bedenine sıkıca yapışmıştı. “Ancak her beceri sıkı bir çalışma ve alıştırmayla geliştirilebilir.”

“Hafifmeşreplik de mi?”

“Özellikle hafifmeşreplik.”

Richard çılgın bir açlık ve iştahla dudaklarını onunkilere bastırdı. Gillian da aynı şekilde ona karşılık verdi. Sonra, hiç konuşmadan, sanki her ikisi de salt bir boşalmanın ötesine geçen gereksinimleri olduğunu kabul ettiler ve Richard’ın öpücükleri önlerindeki şehvetin daha yavaş ve ölçülü bir habercisi şekline dönüştü. Richard’ın dudakları, Gillian’ın bedenine dokunan uyarılmış ve sertleşmiş erkekliğiyle çelişen bir yumuşaklıkla genç kadının dudaklarını okşuyordu.

Gillian’ın varlığı yalnızca Richard’ın dokunuşları ve diliyle uyarılan duygularına yoğunlaşana kadar, Richard ellerini yavaş yavaş ve hafifçe sıkarak Gillian’ın göğüslerinde, karnında ve kalçalarında dolaştırdı. Bu, tadına doyumaz bir bedensel farkındalık ve beklenti işkencesiydi.

Gillian da avucunu Richard’ın sert ve güçlü göğsünün üzerinde dolaştırarak ve dokunuşunun altında onun gerilen kaslarını hissederek genç adamın bedenini keşfediyordu. Parmaklarını genç adamın sırtındaki omurga çukurundan aşağıya kaydırarak kalçasının sıkı yükseltilerinin üzerinde daireler çiziyordu. Richard’ın bedenini şimdiye kadar hayal bile etmediği kadar yakından tanıyana kadar, onun dudaklarını, boynunu, omuzlarını öpüyor, onun tadının hazzına varıyordu.

Ve her geçen dakika, her bir okşama ve dokunuşla, Gillian’ın heyecanı artık dayanılmaz bir hal alana kadar büyüyordu. Yakıcı bir ateş ve sarmal bir şehvet saldırısı arasında sınırlamalar kaybolmuştu. Richard’ın dokunuşunun verdiği katıksız hazdan başka hiçbir şeyin varlığı ve önemi yoktu onun için. Bu sıkı çalışma ve alıştırmanın enfes zevki içinde kendisini kaybetmişti. Richard amansız bir usta, Gillian da aşırı hevesli bir çırağı. Yoksa Gillian usta bir sanatkâr, Richard da alçakgönüllü bir öğrenci miydi? Richard’ın küt küt atan kalbiyle Gillian’ın kalbi aynı anda atmaya

başladı ve birleşmeleriyle birlikte aralarındaki tüm farklılıklar bulanıklaşarak eridi ve etraflarındaki dünya bir anda infilak etti.

Uzun bir süre sonra, Richard'ın kollarında güvenli bir şekilde yatarken, Gillian bu adamın tüm sırlarını gerçekten bilip bilmeyeceğini merak etti ve şu anda kendisinin de en az bir sırrı olduğunu fark etti.

Ve kendi kendine gülümseyerek sıkı çalışma ve alıştırma hakkında söylenecek söz yok doğrusu diye düşündü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Birkaç gün sonra, Effington Hall'ün arazisi atlar ve binicilerle dolup taşıyordu. Bunların bazıları da hâlâ Roxborough At Gezi-si'nin ayrılmaz bir parçası olan ateşli yarışmanın içindeydiler. Diğerleri de yan tarafta, keyifle onları seyrediyordu. Richard'ın gözleri ise bir kişiden başka bir şey görmüyordu.

Gillian atıyla birlikte, engeller, atlamalar ve tehlikelerle dolu, gittikçe zorlaşan kulvarda ustalıklı manevra yapıyordu. Genç kadının duruşu tek kelimeyle soyluluğunu belli ediyordu. Roxborough Dükü'nün kızı her yerde olduğu gibi eyer üzerinde de doğal bir zarafete sahipti.

Richard, bu zorlu at yarışından yüzünün akıyla çıkabildiğine şükrediyordu. Doğrusu, onun at üzerindeki becerileri biraz paslanmıştı ama kulvarın her bölümünü de fazla güçlük çekmeden geçmişti.

Her birisi yaklaşık yirmişer kişilik ekiplere bölünmüş yüz kadar katılımcı vardı. Ekipler at gezisi boyunca, güvenlik ve kolaylık açısından, bir sonraki ekip başlamadan bir kulvarı bitirecek şekilde aşamalı olarak ilerliyorlardı. Gillian, Richard'ın ekibinden sonraki ikinci ekipte olduğu için şu anda onun performansını

izlemek için Richard'ın çok fırsatı vardı. Ve düşünmek için de çok fazla zamanı vardı.

Dün gece geç saatlerde, Richard'ın önerisi doğrultusunda, ayrı ayrı gelmişlerdi. Gerçi Gillian da belirli bir miktar tedbirin akıllıca olacağı konusunda aynı fikirdeydi. Aslında bu pek de bir şey fark ettirmeyecekti. Şüphesiz buradaki her bir Effington, Gillian'ın yeni birisini davet ettiğinin farkındaydı. Ve aynı zamanda, bu kişi sadece basit bir tanıdık olsaydı, Gillian'ın böyle bir şey yapmayacağını da gayet iyi biliyorlardı.

Dişli Effington ailesi tarafından her hareketinin değerlendirileceğini bilmek Richard için sinir bozucuydu. Önlerindeki iki gün bir tür deneme süresi olacaktı. Bunu onun kadar Gillian da iyi biliyordu.

“Şunu söylemeliyim ki Richard,” dedi Thomas onun yanma yürüdüğü sırada, “sana çok darıldım.”

“Öyle mi?” Richard kaşlarını çatı. “Neden?”

“Yıllarca At Gezisi'ne katılman için seni davet ettim ama hiçbir zaman benim konukseverliğimi kabul etmedin.” Thomas, başıyla kulvarda duran Gillian'ı gösterdi. “Anlaşılan seni nasıl davet etmek gerektiğini bilmiyormuşum.”

Richard da onun bakışlarını izledi. “O senden çok daha sevimli, Thomas.”

“Şükürler olsun.” Thomas güldükten sonra ciddileşti. “Aynı zamanda kardeşim de.”

“Bunu çok iyi biliyorum,” dedi Richard kibarca.

“Ve herhalde sen de benim en yakın arkadaşımsın.”

“Bunu da çok iyi biliyorum.”

Thomas Richard'a doğru eğilerek sesini alçalttı. “O zaman Tanrı aşkına, neden benden kaçırıyordun?”

“Kaçmıyordum...”

Thomas homurdandı. “Elbette kaçırıyordun. Senden bir tablo almak için geldiğimde orada yoktun. Oysa sana not göndermiş-

tim ve beni bekliyor olman gerekiyordu. Dümdüz içeriye daldım. Kapılarını kilitlemeyi öğrenmen gerekiyor.”

Richard omuz silkti. “Odamda çalmaya degecek bir şeyim yok ki.”

“Yani, daha iyi bir ev sahibi olabilirdin.” Thomas burnundan soludu. “Seni beklerken senin konyak diye adlandırdığın o iğrenç şeyden tam iki bardak içmek zorunda kaldım–ve sen hiç gelmedin.

“İçten özürlerimi sunarım,” diye kıkırdadı Richard.

“Eğer daha şüpheli bir adam olsaydım, son günlerde açıkça benden kaçışının sosyete de dolaşan dedikodularla bir ilgisi olduğunu sanırdım.”

“Dedikodu mu? Ne tür dedikodular?”

“Ah, bilirsin işte, genellikle eski arkadaşlarından başka hiçbir erkekle birlikte görülmemiş bir bayan, birdenbire, içine kapanık ve ilgisiz tavırlarıyla tanınan bir beyefendinin ilgi odağı olduğunda yapılan o bilindik yorumlar. Bir zamanlar kötü bir şöhretin keyfini çıkarırken, yıllardır toplum içinde hiçbir kadınla ilgilenmeyen bir beyefendinin. Ve daha doğrusu, inzivaya çekilip tam anlamıyla sıkıcılık noktasına varacak kadar ıslah olmuş bir beyefendinin.”

“Sıkıcılık mı?” dedi Richard kızgın bir şekilde. “Benim sıkıcı olduğumu mu düşünüyorsun? Bak şimdi gücendim.”

“Bu benim düşüncem değil ama tüm diğer insanların düşüncesi. Sonuçta ben senin günlerini nasıl geçirdiğini biliyorum. Etienne-Louis Toussaint’ın gerçek kimliğini sadece ve sadece ben biliyorum. Yoksa yanılıyor muyum? Gillian da mı biliyor?”

“Hayır,” derken Richard’ın sesi istediğinden daha sert çıktı.

Thomas kelimelerini dikkatle seçiyordu. “Kız kardeşimle ilişkin tam olarak nedir?”

“Bana niyetimi mi soruyorsun?”

“Babam buraya gelemedi. Onun için görünüşe göre şu anda ailenin reisi ben oluyorum ama buna rağmen büyükanneme bu

durumdan söz etmek istemem.” Thomas ağır ağır başını salladı. “Elbette senin Gillian hakkındaki niyetini soruyorum.”

Richard derin bir nefes aldı. Bu konuşmanın kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Aynı zamanda bunun Effington Hall’de kaldığı süre içinde gerçekleşeceğini de biliyordu. Yine de... “Pekâlâ, Thomas. Haklısın. Senden uzak durmaya çalışıyordum ve konuşmamız gereken şeyler var. Ama şu anda bunun yeri ve zamanı değil.”

“Kesinlikle doğru. Ancak,” Thomas sırttı, “yanlış hatırlamıyorsam sen bir zamanlar sıkı bir bilardo oyuncusuydun.”

“Çok uzun zaman önceydi. Oyunun sonucu hakkında bahse girecek kadar paran olmadan oynamak çok zor.”

“Yine de, bir zamanlar edinilen bu tür beceriler zorlayınca geri gelir. Ve eminim ki biz uygun bahisler buluruz. Effington Hall’ün olağanüstü bilardo salonları var. Böyle bir konuşma yapmak için daha mükemmel bir yer düşünemiyorum. Belki yarın akşam, balodan önce, olur mu?”

Richard başını salladı.

“Mükemmel. Seni bozguna uğratmaktan büyük zevk duycayım.”

Richard kaşını kaldırdı. “En kötü zamanımda bile senden hep daha iyiydim.”

“Göreceğiz.” Thomas güldü.

Birbirlerine birkaç şaka yollu yorumlarda bulunurlarken, Richard sözü Gillian’a getirmemek için çaba sarf etti ve sonra Thomas at üzerindeki bir kadın tarafından çağırılınca onun yanına gitmek için ayrıldı.

Richard’ın bakışları tekrar Gillian’a kaydı. Ona karşı niyeti neydi? Ve bu kendi kafasında neden daha fazla netleşmiyordu?

Artık kesinlikle onunla evlenebilir ve mirasını paylaşabilirdi. Gillian onun tam olarak karısı olabileceğini kanıtlamıştı. Bunu ne kadar güzel bir şekilde kanıtladığını düşününce Richard sırttı. Gillian’ın önerisine Richard’ın getirdiği tek koşul onunla yatak-

larını paylaşmaktı. Şimdi bu gerçekleştiğine göre Richard neden hâlâ tereddüt ediyordu? Onunla bir an önce neden evlenmiyordu?

Richard kendisini arzulayan bir eş istemişti ve şu anda da tam istediğini elde edebiliyordu. Artık bu yeterli değil miydi? Onun sadece bedenini değil de ruhunu da mı istiyordu? Sadece kendisiyle evlenmesini değil, kalbini vermesini de mi istiyordu? Onun sevgisini de mi? Aşkını da mı?

Gillian'ın kendisini sevmesini mi istiyordu? Eğer öyleyse, neden? Şüphesiz, bu kendisi için sadece gurur meselesiydi. Kahrolası gurur.

Bu aşk kavramı saçmaydı. Richard hiçbir zaman bu duyguya önem vermemişti. Hiç aşkı aramamış ya da özlemini çekmemişti. Gördüğünde bu duyguyu tanıyıp tanımayacağını bile hiç bilmiyordu. Ayrıca, aşk onların anlaşmasının bir parçası değildi. Olmalı mıydı? Hem bunu neden önemsiyordu ki?

Gillian çok zor bir engelin üzerinden geçtiğinde Richard'ın yüreği ağzına geldi. Gillian kulvardaki engellerin tehlikelerini hiç düşünmüyordu. Kesinlikle mükemmel bir biniciydi fakat en deneyimli bir jokey bile ciddi bir şekilde düşebilirdi. Ona bir şey olursa...

Bunu düşününce Richard aniden durdu.

Herhalde ona âşık olmuyordu, değil mi? Gillian sabahtan akşama kadar onun kafasını meşgul ediyor, uyuduğunda da rüyalarından çıkmıyordu. Ve evet, resim yapmak bile onu düşüncelerinden tamamen silemiyordu. Ve tabii ki sadece onunla birlikteyken gerçekten yaşadığını hissediyordu. Daha önce, dokunuşları sadece tenini yakmakla kalmayıp ruhunun ta derinliklerine kadar işleyen bir kadınla hiç yatmış mıydı?

Richard titrek bir soluk aldı. O halde bu aşk mıydı?

Gillian'ın, havadan süzülerek gelen kahkahası Richard'ın içini titretti.

Richard bu yüzden mi anlaşmalarını hızla uygulamak konusunda gönülsüzdü acaba? Gerçekten Gillian'ı seviyorsa, kendisini sevmeyen bir kadınla evlenebilir miydi?

Gillian ona, daha doğrusu Toussaint'a, tüm bunların karmaşık ve kafa karıştırıcı bir hale geldiğini söylediğinde haklıydı. Bu işe ilk başladıklarında Richard ne istediğini çok iyi biliyordu. Fakat şimdi...

Binicilerden birisi Richard'a seslendiğinde o da ekibine katılmak ve yarışmaya devam etmek için geriye yöneldi. Yarışmanın bir sonraki etabı şimdiye kadarki en zor bölümdü ve Richard hevesle bu bölümü bekliyordu. Hata yapmadan bu etabı atlatmak onun tüm dikkatini yoğunlaştırmasını sağlayacaktı.

Ve önündeki birkaç dakika boyunca en azından, galiba âşık olduğu kadınla ilgili karmaşık duyguları ve her türlü düşüncesi hakkındaki rahatsız edici soruları kafasından atabilecekti.

Gillian, At Gezisinin ve ancak yılda bir kez görebildiği arkadaşlarıyla ve akrabalarıyla yeniden buluşmanın heyecanına kendini o kadar kaptırmıştı ki tüm gün boyunca Richard'la iki kelime bile edememişti. Her göz göze geldiklerinde de Richard her ne kadar eğleniyor gibi görünse de ona buruk bir şekilde gülümsüyordu.

Şu anda da Gillian ve kuzeni Pandora yarışmanın sonunu belirleyen gölün kenarında ayakta duruyorlardı. Burada kurulmuş masalar, binicilerin ve izleyicilerin bitmek bilmeyen iştahlarına uygun çeşit çeşit etler, ekmekler ve tatlılarla doluydu.

Pandora'nın bakışları, aralarındaki tuhaf anlaşmanın bir parçası olarak suyun içinde yaptığı komik gösteriyi yeni bitirmiş olan, sıırıslıkam ama muzaffer Trent Kontu'na kilitlenmişti. Anlaşmanın ödülü de evlilikten başka bir şey değildi.

"Onu seviyor musun?" dedi Gillian.

Pandora omuz silkti. "Bu tümüyle rahatsız edici bir duygu mudur?"

Gillian güldü. "Gittikçe daha iyi olur. Peki ya Kont?"

Kuzenin sesi özlem doluydu. "Keşke bilseydim."

"Bunun bir gösterge olduğunu düşünmüyor musun? Neticede adam, son derece eğlenceli olmasına rağmen, herkesin önünde oldukça gülünç bir gösteri sergiledi. Senin için."

"Çok hırslı. Kazanmak istiyor."

"İstedığı şey sensin." Senin mirasın veya yatağındaki varlığını değil, yalnızca sen. Gillian bu rahatsız edici düşünceyi kafasından atmaya çalıştı.

"O kadarını biliyorum," dedi Pandora kısaca. "Benim bilmek istediğim şey, nedeni. Ben bir galibiyet ödülü müyüm? Yoksa beni hakikaten önemsiyor mu?"

"Bunu her zaman kendisine sorabilirsin." Gillian umursamaz bir ses tonu takınmaya çalıştı. Öğüt vermek neden öğüdü tutmaktan çok daha kolaydı hep?

"Denedim."

"Öyle mi?"

"Şey, hiçbir zaman tam olarak, 'Beni seviyor musun?' demedim. Ama bana duygularını açması için fazlasıyla fırsat yarattım. Nasıl duygular olursa olsun."

"Pandora, erkekler, bazı durumlarda nispeten zeki olan, iyi bir at veya güzel bir konyak seçerken son derece usta olabilen gerçekten sevimli yaratıklardır. Fakat konu aşk gibi şeyler olduğunda kendi yüreklerinde ne olduğunu hiç bilemezler." Richard'ın kalbindeki neydi acaba? Keşke bilebilseydi.

Gillian Pandora'nın kolunu tuttu. "Ona sor. Trent sana dürüst bir cevap verecektir ve bir kadınla bir erkek arasındaki dürüstlük, güven kadar önemlidir. Ve aşk." Güven mi? Sırları olan bir adama güvenebilir miydi? Richard hakkında daha çok şey öğrendikçe onun hakkında hiçbir şey bilmediğini keşfediyordu.

"Yapamam." Pandora başını salladı.

"Çünkü vereceği cevaptan korkuyorsun, değil mi?"

“Belki. Ayrıca, onu bir çeşit gönülsüz itiraflara zorlamak istemem. Bana nasıl hissettiğini anlatmasını isterim.”

“Zavallı Trent. Effington inadı hafife alınmaması gereken bir şeydir her zaman.”

Pandora kaşını kaldırdı. “Bu suçlamayı yapacak son kişi sensin.” Gillian güldü. “Doğruya doğru.”

“Peki, şimdi ne yapacağım? Onun duygularını nasıl anlarım?”

Gillian kafasını toplamaya çalıştı. Gerçekten nasıl anlardı? Bir adamın gerçekten ne hissettiğini nasıl anlardın ki? Bu kadar ağız sıkı yaratıklar olmaları ne tuhaf. “Kadınlar ile erkekler arasındaki ilişkiyi ben hep tazılar ile tilkiler arasındaki ilişkiye benzetmişimdir.”

Pandora inledi. “Bana da öyle söylenmişti.”

“Çok iyi bir tazı, tilkiyi yorgunluktan bitip düşene kadar izler. Tembel bir tazı, yani ava gönül vermeyen bir tazı ilgisini kaybedecektir. Fakat tilkiyi gerçekten isteyen bir tazı kendisini hiçbir şeyin durdurmasına izin vermez. Tilki nereye gitse onu izler ve sonsuza kadar takip eder.” Gillian düşünceli bir şekilde Trent’i inceledi. “Bu oldukça azimli bir tazıya benziyor.”

“Bu gün itibarıyla, oyunumuzu kazanma olasılığı mükemmel görünüyor ama beni sevmediği sürece onunla evlenmeyeceğim,” dedi Pandora kararlı bir sesle.

Gillian Pandora’ya kısa bir bakış attı. “Bundan nasıl kaçacaksın?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama öyle görünüyor ki şimdi ben tilki oldum ve tazı hızla kazanmaya doğru gidiyor. Hem canavarı atlatmak için bir yol, hem de ava gerçekten gönül verip vermediğini bulmalıyım.”

“Eğer gönlü avdaysa...” diye mırıldandı Gillian. Oynadıkları tuhaf oyunda Richard’ın gönlü neredeydi acaba?

“O halde Gillian, söyle bana.” Pandora etrafına göz attıktan sonra başını salladı. Gillian onun baktığı yöne baktı. Richard

ayakta durmuş yengelerinden ikisiyle konuşuyordu. “Sen tilki mi yoksa tazı mısın?”

“Hiçbiri. Ya da belki ikisi de.” Gillian düş kırıklığıyla içini çekti. “Aslında Pandora, ben bir avla hiç ilgilenmiyorum.”

“Öyle mi?” Pandora kaşını kaldırdı. “Peki, bana tam olarak neyle ilgilendiğini söyle o zaman.”

“Şey, ben...” Neyle ilgileniyordu? Annesi o sırada Richard’ın etrafındaki gruba katıldı ve Gillian kendi kendine homurdandı. “Gerçekten bilmiyorum.”

“Bunun yanıtını bulsan çok iyi olur, hem de çabucak. Zamanını vermeye değmeyecekse, bir beyefendiyi, herhangi bir beyefendiyi, Effington kadınlarının merceği altına sokmak hiç de adil olmaz. Ama bu durumda değer gibi.”

“Pandora!”

“Haydi, Gillian.” Kuzeninin gözleri parlıyordu. “Sonuçta, hatırladığım kadarıyla, daha önce Büyükannenin partisine hiç konuk getirmemiştin.”

“Getirmiştin,” dedi Gillian kızarak.

Pandora önemsemez bir tavırla elini salladı. “Ah, belki Weston ve Cummings’i getirmiş olabilirsin ama onlar senin en eski arkadaşların olduğu için sayılmazlar. Onun gibi birisini hiç getirmemiştin.” Pandora merakla Richard’ı inceledi. “Göründüğü kadar ilginç mi?”

Gillian teslim olmuş bir tavırla içini çekti. “Daha da fazla.”

“Anlıyorum.” Pandora bir süre Gillian’ı süzdü. “Gillian, bu adamla ilgili planların ne?”

Gillian derin bir soluk aldı. Bakışları Richard’a takılmıştı. “Sanırım onunla evleneceğim.”

“O halde bana sorduğun şeyi ben de sana sorayım: onu seviyor musun?”

Seviyor muyum? “Galiba.”

“Galiba mı? Peki, o seni seviyor mu?”

Seviyor mu? Sevebilir mi? “Bilmiyorum.”

“O halde, görünen o ki sen de kendi ögüdünü tutmalısın.”

“Ya?” Gillian Pandora’ya göz attı. “Pekâlâ, benim bilgece sözlerimden hangisini önerirsin?”

“En kolay ve herhalde aynı zamanda da en zor olanını.” Pandora kendinden memnun bir gülümsemeyle Gillian’ı yüreklendirdi.

“Kendisine sor.”

“İşte orada.” Gillian’ın atı önce bir ağacın sonra da bir başka ağacın çevresinden dikkatle yürüyerek açık alana girdi.

“Ne ki bu?” Gillian’ın arkasından Richard’ın küçümseyici sesi geldi.

“Bir tapınak, tabii ki bir Yunan tapınağı. ”Gillian atının üzerinden kayarak indi ve dizginleri alçaktaki bir dalın etrafına doladı. Küçük beyaz yapı, alacalı akşamüzeri güneşinin altında parlıyordu. Düzgün aralıklarla yerleştirilmiş sütunların desteklediği kubbeli bir çatısı olan yuvarlak bina, adeta ince porselen bir tabakta duran beyaz şekerlemeyle kaplı süslü bir pasta gibi, iki basamak yükseklikte bir kaidenin üzerinde duruyordu.

“Elbette” Richard Gillian’ın arkasından yürüdü. “Bunu fark etmediğim için ne kadar aptalım. İnsan sık sık İngiliz konaklarının koruluklarında gizlenmiş Yunan tapınakları bulur. Sinsi şeyler işte, tapınaklar.”

“Her dakika onları seyretmen gerekir.” Gillian tapınağı sevgiyle inceledi. “Bu tapınak oldukça özeldir.”

“Sahi mi?”

“Kesinlikle.” Gillian dalgın bir şekilde eldivenlerini ve şapkasını çıkardı. “Çocukluğumun büyük bir bölümü tam burada oyun oynayarak geçti. Kit ve Robin’le ve...”

“Charles’la mı?”

Gillian başını sallarken zihni yıllar öncesine sürüklenmişti.

“Özür dilerim, istemedim...”

Gillian'ın bakışları Richard'ın gözleriyle karşılaştı. Gözleri anlayışla parlıyordu.

“Sorun değil,” dedi Gillian gülümseyerek. “O günlere ait güzel anılardan başka bir şeyim yok.” Alçak merdivenlerden tırmanarak tapınağın içine girdi.

Richard da onu izledi. “Bu biraz garip değil mi? Küçük bir kızın erkek oyun arkadaşları olması?”

“Belki. Ama zaten ailem de her zaman biraz olağandışı olmuştur.” Gillian şapkasını ve eldivenlerini sütunların arasındaki boşluklarda duran kıvrımlı banklardan birinin üzerine attı. “Charles'ın, Kit'in ve Robin'in köşkleri buraya bitişiktir. Dördümüzün nasıl bu kadar yakın büyüdüğümüzü ve Thomas'ın neden hiç bizim grubumuza girmediğini hatırlayamıyorum ama sanırım bu, onun bizden biraz daha büyük olmasından ve vâris olmasından kaynaklanıyordu.”

Gillian, ağır ağır daire şeklindeki zeminin çevresinde yürürken parmaklarını soğuk mermerin üzerinde sürüyordu. “Biz dördümüz de gerçekten burada büyüdük.” Gillian omuzunun üzerinden dönerek Richard'a baktı. “Buraya Düşes'in Hatası dediklerini söylemiş miydin sana?”

“Hayır.” Richard başını salladı. “Neden?”

Gillian yapının karşı tarafına geçtikten sonra başıyla manzarayı gösterdi. “Buradan gölü görebilirsin ama gölden burayı göremezsin ve görülmeyen bir yere böyle bir şey kondurmak gerçekten çok saçma bir hataymış gibi görünüyor. Dedem bunu evlendiklerinden hemen sonra büyükannem için yaptırmış. Ne zaman birisi, bunu neden buraya yaptırdığını sorma yürekliliğini gösterse büyükannem sadece gizemli bir şekilde gülümser.”

“Ama açıklamaz mı?”

“Asla.” Gillian kollarını kavuşturarak sütunlardan birisine yaslandı. “Ne olursa olsun burası çok güzel bir yer. Huzurlu, sakin ve gözlerden uzak.”

“Ve özel,” dedi Richard yumuşak bir sesle.

Gillian ona çabucak bir göz attı. Richard da en yakındaki sütuna yaslanmış dikkatle ona bakıyordu. “Çok özel.” Gillian gözlerini yeniden göle dikmişti ama zihninde geçmiş yıllar canlanmıştı. “Bu süs Effington’ların iki nesline tanıklık etmiş. Bir sürü ilânı aşk ve evlenme teklifi görmüş. Aynı zamanda kalp kırıklığı ve aldatmaların da yaşandığı bir yermiş.”

“Hayal gücü kuvvetli çocuklar için ise burası, Amerika’nın balta girmemiş ormanlarında vahşiler tarafından kuşatılmış bir kaledeki bilinmeyen maceralara yelken açan bir gemiden tut da ağızlarından ateş püsküren ejderhalar tarafından korunan bulutların arasındaki yüksek bir kaleye kadar her şey demektir...”

“Bir prenses veya sadece bir dükün kıızıyla birlikte mi?”

Gillian gülümsedi. “Tartışmasız bir prensesle. Her zaman bir dükün kızımdan çok daha iyidir.”

“Peki, bu prenses yakışıklı bir şövalye tarafından kurtarılmayı bekliyor muydu?”

Gillian abartarak kibirli bir tavır takındı. “Elbette, bundan aşağısı yaramazdı. Sonuçta ateş püsküren ejderhalar tarafından kalelerde tutsak edilmiş prenseslerin yaptığı da bu.”

“Peki, Charles da at sırtında kurtarmaya giden şövalye miydi?” dedi Richard rastgele bir tavırla.

“O zaman bu Kit ya da Robin olurdu,” dedi Gillian çabucak ve bakışlarını tekrar göle ve geçmişe çevirdi. Richard haklıydı tabii ki: Charles aptal oyunlarında çoğu kez onun şövalyesi olurdu. Ve sonunda da aşkı. “Hepsini de çok severdim.”

“Fakat sarışın Prenses Gillian’ın kalbini fetheden Charles’tı.”

“Evet, Charles’tı.” Gillian ne zaman Charles’ı düşünse yüreği hafif bir üzüntüyle burkuluyordu ve muhtemelen hep burkulacaktı ama artık acı ve keder duymadan kocasından söz edebiliyordu. Garip bir şekilde, sonunda yıllar nasıl da kaybının acısını iyileştirmişlerdi.

“Çok zor olmuştur mutlaka,” Richard duraksadı, “onun...”

“Ölmesi.” Gillian duraksadı. Artık bu kelimeyi bu kadar kolayca söyleyebilmesine şaşırdı. “Mahvolmuştum. Onsuz asla yaşayamayacağımı düşünmüştüm. Ve yaşamadım, gerçekten, çok uzun bir süre.” Gillian dosdoğru Richard’ın gözlerine baktı. “Ama artık yaşama zamanı geldi.”

“Buna memnun oldum,” dedi Richard basitçe. Gözlerinde esrarlı ve yoğun bir ifade vardı. Gillian’ın soluğu kesildi.

“Ben de.”

Uzun bir süre bakıştılar. Etraflarındaki hava söylenmemiş sözlerin gerilimiyle ateşlenmiş gibiydi. Sessiz açıklamaların ve dile getirilmemiş vaatlerin gerilimiyle. Gillian kendi verdiği öğüdü tutabilirdi, tutmalıydı ve ona sormalıydı. Ne düşünüyordu? Ne hissediyordu? Onu seviyor muydu? Onu sevebilir miydi? Fakat yendiğini sandığı korkusu her yerini sarmıştı ve bunları sözcüklere dökemedi. Richard’ın yanıtıyla yüzleşemedi.

“Pekâlâ,” dedi Richard tuhaf boğuk bir sesle. Sanki o da sakın kalmak için çabılıyor gibiydi. “Prenses ve şövalye oyunlarının yanı sıra burada oynanan başka oyunlar var mıydı?”

“Her türlü oyun.” Aniden çok daha tehlikesiz bir konuya geçmek Gillian’a rahat bir nefes aldırmıştı. “Bir düşüneyim.” Parmaklarıyla saymaya başladı. “Atçılık, sırta vuranı tahmin etmece, körebe ve...” Gillian sırtıttı. “Yıllarca en sevdiğimiz oyunu göstereyim sana.” Gillian şapkasını ve eldivenlerini alarak tapınaktan dışarıya çıktı ve kubbenin tepesini görene kadar geri geri gitti.

Richard meraklı bir yarım gülüşle onun arkasından yürüdü. “Ne tür bir oyun bu?”

“Damdaki süs görüyor musun?” Kubbenin tepesini şatafatlı pirinç bir değnek süslüyordu. Richard başıyla onayladı. “Bir şapka alırdık, aslında onlar genellikle benim şapkamı alırlardı ve onu değneğin üzerine fırlatmaya çalışırdık.”

“İçinizden birinin bunu başardığı oldu mu hiç?” dedi Richard şüpheli bir tonla.

Gillian güldü. “Birkaç kez.”

Richard gözlerini kısarak güneşte parlayan pirinç değneği inceledi. “Sonra onu nasıl alırdınız oradan?”

Gillian başıyla yakındaki bir meşe ağacını gösterdi. “Birimiz oraya tırmanıp tapınağın üzerinde sallanan kalın dalın üzerine dikkatle çıkarak uzun bir sopayla şapkayı düşürürdük.”

“Bu bana oldukça ustalık ve dikkat isteyen bir şey gibi geldi.”

“Sanırım ağaç şimdi eskisinden çok daha yüksek.” Gillian başını salladı. “Aptal bir oyun, biliyorum ama biz saatlerce çabalardık. Oldukça zordu.”

“Sen hiç başardın mı?” dedi Richard düşünceli bir şekilde.

“Aramızda tek başaran Kit olmuştu. Yanlış hatırlamıyorsam iki kez.”

“Charles hiç yapmadı mı?”

“Hayır.” Gillian bunu yavaş yavaş söylerken başını salladı. “Ne söylemeye...”

“Bana şapkanı ver.” Richard elini uzattı.

“Vermem!” Şapkayı Richard’ın önünden çekerek arkasına sakladı. “Richard, bu benim binici giysilerime uyan tek şapkam ve tapınağın tepesine fırlatmayı bırak, herhangi bir yere atmana bile izin veremem.”

Richard omuzlarını silkerek Gillian’a doğru gitti. “Yapabileceğimden şüpheliyim. Yıllardır şapka fırlatmamıştım. Hiçbir zaman iyi becerdiğim bir şey olmamıştı.”

Gillian geri çekildi. Tekrar bu fırsatı yakalamaman için de yıllar geçmesi gerekir. Bu şapkayı fırlatamazsın.”

“Ah, haydi, Gillian.” Richard sırtıttı. “Bunu denememi istemeyseydin şapkayı bankın üzerinde güvenli olduğu yerde bırakırdın. Beni kandıramazsın. Denememi istiyorsun.”

“Bu çok saçma. Böyle bir şey istediğim yok.” Gillian bir adım daha gerilerken gülmemeye çalışıyordu. “Sen küçükken böyle kötü bir çocuk muydun yoksa? Şimdi seni masum küçük kızların kafasından şapkalarını çalarken gözümün önüne getirebiliyorum.”

“Hınzır bir çocuktum ama hiçbir zaman bir kızın şapkasını çalmadım.” Richard’ın gözlerinde de hınzır bir ışık parladı ve tekrar Gillian’a yaklaştı. “Küçük kızlardan belki bir öpücük çalmışımdır. Masum ya da tam tersi olanlardan.”

“Bir öpücük mü? Küçük bir çocuğa göre bu sadece hınzırlık değil oldukça ileri gitme sayılır, öyle değil mi?”

“Bazılarımız diğerlerinden daha hızlı büyür. Şimdi.” Richard daha da yaklaşmıştı. “Bana şapkanı ver.”

“Kesinlikle olmaz.” Gillian gülerek şapkayı arkasından çekip göğsüne yapıştırdı. Şapkanın üzerindeki kuştüyü yumuşak bir kılıç gibi Richard’a doğru sallanıyordu. “Asla.”

“Arkandaki ağaca toslamak üzeresin ve ben de seni tam istediğim yerde yakalayacağım.”

“Ağaca mı? Hah! Beni kandıramazsın. Çok iyi bilirim ben her köşeyi...” Gillian sırtını pürüzlü ve sert bir şeye çarptığı an bunun ne olduğunu hemen anladı. “Bunu bilerek yaptım, biliyorsun,” dedi en mağrur tavrını takınarak.

“Sahi mi?” Richard kolunu Gillian’ın başının hemen üzerine, ağaca yasladı ve gözlerini ona dikti. “Ne amaçla?”

“Amaç mı?” Bedenleri arasında sadece bir karış kadar mesafe kalmıştı ve bir anda Gillian içinde, arzudan kaynaklanan o bilindik tatlı sızıyı hissetti. “Seni bir takasa zorlamak için herhalde.”

“Ne öneriyorsun?” Richard’ın sesi cılız ve davetkârdı. Gözleri Gillian’ın dudaklarına takıldığında Gillian düşünmeden dudaklarını yaladı. Sonra genç adam gözlerini tekrar genç kadının gözlerine çevirdi.

“Pekâlâ...” Gillian ona meydan okuduğunu ima eder gibi çenesini kaldırdı. “Hınzır bir çocukken ne çaldığını söylemiştin”

Richard güldü ve eğilerek dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Gillian gözlerini kapadı ve dudaklarının birleşmesiyle birlikte tüm vücudunu kaplayan bu enfes zevki nasıl olup da her öpüşüklerinde hissedebildiğine şaşırdı.

Birdenbire Richard doğruldu ve şapkayı Gillian'ın savunmasız ellerinden kapıverdi. "Richard, bu hiç de adil değil."

"Bir kez daha söylüyorum, dünyanın hali bu." Richard sırtarak tapınağa yöneldi.

"Sen gerçekten hınzır mışsın." Gillian onun arkasından koştu.

"Bu benim mizacım, Gillian. Kadınlar bu yüzden beni çekici ve karşı konulmaz buluyorlar."

"Ben seni hiç karşı konulmaz bulmuyorum."

Richard durdu ve o kadar ani döndü ki Gillian neredeyse ona çarpıp düşecekti. "Öyle mi?"

"Hayır!"

"Birazcık bile mi?" Richard'ın ses tonu ümit doluydu.

"Belki birazcık."

"Sadece birazcık mı?" Richard ona bir gülücük attı.

Gillian boyun eğmiş bir tavırla güldü. "Pekâlâ, birazcıkdan fazla. Şimdi bana şapkamı ver." Gillian özlemle şapkaya baktı. Bu, onun mizacına uygun bordo renkli, üzerinde uzun ve büyük, yeşile çalan tonda boyanmış bir kuş tüyü olan küçük, şirin bir şapkaydı.

Richard eliyle şapkanın ağırlığını yokladı. "Bu kolay olma-yacak. Çok hafifmiş."

"O halde onu bana ver!" Gillian şapkayı kapmak için uzandı ama Richard onu çekip döndü ve tapmağa hızlı adımlarla yürüdü. Gillian içini çekerek onu izledi.

Richard duraksayarak gözleriyle mesafeyi değerlendirdi ve başını salladı. "Buradan deneyeceğim."

"Richard, bu çok saçma."

"Şüphesiz," dedi Richard dalgın dalgın.

"Başarman imkânsız."

“Belki de haklısın.”

“Eğer bir şey kanıtlamaya çalışıyorsan, sana söyledim, Charles hiçbir zaman bunu...”

“Charles’ın bununla hiç ilgisi yok,” dedi tatlılıkla.

“Öyleyse neden...”

Richard birden döndü, boшта olan koluyla onu kendisine çekerek şiddetle uzun uzun öptü. Sonra geri çekilerek Gillian’a gülümsedi. “Daha önce sarışın Prenses Gillian’ı ateş püsküren ejderhadan kurtarma şerefine hiç erişememiştim.”

“Ya.” Bu bir kelimeden çok bir iç çekmeye benziyordu. Bu lanet adam onu nasıl böyle etkileyebiliyordu?

Richard daha çok gülümsedi. “Yapacağın tek şey, şapkanı fırlatmama izin vermek.” Gillian’ı çabucak öptü. “Sadece bir kez.”

“Pekâlâ,” dedi Gillian burnundan soluyarak ve Richard onu bıraktı. “Ama yalnızca tek hakkın var.”

“Bir atış bana yetecektir.”

Gillian homurdandı. “Umarım yeteneğin kendine olan güvenin kadar fazladır.”

Richard onu duymazlıktan geldi ve dikkatle hedef alıp şapkayı fırlattı. Şapka zarif bir yay çizerek göğe yükseldi ve Gillian bir an onun gerçekten başaracağını düşündü. Sonra sert bir rüzgâr şapkayı yakalayarak daha yükseğe götürdü ve sonunda şapka tapınağın üzerindeki ağaç dallarına takılıp kaldı.

Gillian Richard’a sert bir bakış fırlattı.

Richard meşe ağacına bakıyordu. “Kahretsin, neredeyse oluyordu. Yazık.” Ellerini birbirine sürterek, “Yani bu kadarmış. Haydi, gidelim,” dedi.

“Gitmek mi? Peki ya şapkam?”

Richard çekinerek Gillian’a baktı. “Ağaçta duruyor.”

“Ağaçta durduğunu biliyorum.” Gillian kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onu oradan nasıl indirmeyi planlıyorsun?”

“Planlamıyorum.” Richard başını salladıktan sonra atına yöneldi.

“O halde sanırım bunu ben yapmak zorunda kalacağım.”

Richard döndü ve Gillian’ı dikkatle süzdü. “Ağaca mı tırmanacaksınız?”

“Kabul ediyorum, çok uzun süre geçti.”

“Ama daha önce tırmanmıştın, değil mi?”

“Galiba tam bu ağaç değildi...”

Richard kaşını kaldırdı.

“Pekâlâ,” diye çıkıştı Gillian. “O ağaca hiç tırmanmadım.” Richard gökyüzüne doğru gözlerini devirdi ve ceketini çıkardı. “Bana bir taş bul.”

“Ne yapacaksınız?”

“Onu vurarak ağaçtan düşürmeye çalışacağım.” Ceketindeki bir çalılığın üzerine fırlattı.

“Umarım taşlarla nişan alma becerin şapkalarla olandan daha iyidir,” diye mırıldandı Gillian ve yerde taş aramaya başladı. Burası taşlık bir arazi değildi ama birkaç dakika içinde üç tane büyükçe taş bularak Richard’a uzattı.

Richard bir tanesini seçti, hedefledi ve fırlattı. Taş şapkayı sıyrıp geçti. Gillian gülmek için kendini zor tuttu.

Richard ona şöyle bir baktı. “Sanırım sen daha iyisin yapabilirsin, değil mi?”

“Herhalde.” Gillian omuz silkti ve Richard’a bir taş uzatırken diğerini elinde tuttu.

“Önce siz, Leydim.” Richard alaycı bir reverans yaptı. Gillian nişan alarak taşı olabildiğince sert bir şekilde attı. Taş tapınağın tepesinden sekti.

Richard memnun memnun sırıtıyordu. “İyi bir denemeydi.”

Gillian da ona sırıttı. “Galiba senin de birkaç tane daha taş ihtiyacın olacak.”

Richard güldü ve son taşı da attı. Şapka dönerek ağaçtan kurtuldu, tapınağın tepesindeki süsü kıl payı iskaladı ve kayarak tapınağın tabanındaki çimenlere düştü. Richard şapkaya doğru yürüyüp onu yerden aldı. Sonra dönerek gösterişli bir hareketle onu Gillian'a sundu. "Tacınız, Prenses Gillian."

Gillian onu alarak bir reverans yaptı. "Ebediyen size borçlu olacağım, asil şövalye."

"Ebediyen mi?" Richard'ın umursamaz ses tonu gözlerindeki ciddi ifadeyle çelişiyordu. "Bu çok uzun bir süre."

Gillian'ın boğazı düğümlendi ve başını salladı. "Evet, çok uzun, değil mi?"

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Gillian ne diyeceğini bilemedi. Richard'a onu sevdiğini düşündüğünü –bundan emin olduğunu– söylemek istedi. Onun da karşılığında bunu söylemesini istedi. Ancak kelimeler çıkmadı. Richard ağır ağır gülümsedi ve ceketini aldı. Gillian tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

"Galiba geri dönmeliyiz." Richard Gillian'a elini uzatınca o da hiç duraksamadan tuttu. Genç kadının içini bir sıcaklık kapladı. Belki de uygun zaman değildi. Daha değil.

Birlikte samimi bir sessizlik içinde atlarına doğru yürüdüler. Richard onun ata binmesine yardım ettikten sonra kendi eyerinin üzerine sıçradı. Sonra dönüp uzun uzun tapınağa baktı.

"Burası gerçekten çok özel, değil mi? dedi Gillian hafif bir sesle.

"Kesinlikle." Sanki tamamen bambaşka bir şey düşünüyor-muş gibi sesinde dalgın bir ifade vardı. "Sadece bir eksiği var."

"Nedir o?"

Richard sırtıttı. "Bir şapka."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

*R*ichard dikkatle nişan aldı, istekayı geri çekti ve sertçe kırmızı topa vurdu. Top, bilardo masasının karşısına yuvarlanırken sağ kenardan uzaklaştı ve hafifçe beyaz toplardan birisini sürükleyerek yan cebe düşürdü.

“Görüyorum ki yeteneğini kaybetmemişsin,” dedi Thomas alaycı bir sesle.

“Bu tamamen bilek işi, dostum.” Richard doğrularak sırtıttı. “Bir oyun daha?”

“Neden olmasın?” Thomas topları bir araya getirdikten sonra onları yeşil çuhanın üzerinde sıraladı ve masanın ucunda yerini aldı. “Büyükannenin partisine daha bir saat var.” Thomas toplardan birisini yerleştirdikten sonra istekayla sertçe vurdu ve topun banttın sekmesini izledi.

Zaman geçirmek için fena bir yol değildi ve Effington Hall’ün bilardo salonu da muhteşem evin diğer tarafları kadar gösterişliydi. Richard Gillian’ın aile geçmişiyle kendisinininki arasındaki farkı onunkıyla yüz yüze gelene kadar anlayamamıştı. Shelbrooke Malikânesi ile Effington Hall tasarımı olarak kıyaslanabilecekken, benzerlikler sadece bununla kalıyordu. Effington Hall malikânenin

iki katı genişliğinde, çok güzel döşenmiş ve ev sakinlerinin her gereksiniminin karşılanması için bir hizmetli kadrosu tarafından çok iyi korunmuştu. Shelbrooke Malikânesi'yle bu konuda kıyas kabul etmezdi.

Kanunen tamamen Gillian'a ait olan miras olmaksızın böyle bir lüksü ona sağlayamama fikri Richard'ı biraz rahatsız etti. Kendisi olmadan da Gillian'ın bu mirası alamayacağını bilmek onu rahatlatılabirdi ama yine de bu gerçek, beynini kemiriyordu.

"Şu halde, Richard." Thomas boğazını temizledi. Dünkü sözlerine bakılmazsa, Richard'ın Gillian'la ilgili niyeti konusundaki soruşturmasına nasıl başlayacağını bilmediği açıkça belliydi.

"Ağzından baklayı çıkar, Thomas."

"Pekâlâ. Gillian'la aranda tam olarak neler olup bitiyor?"

Richard masanın etrafından yürüyerek Thomas'ın yanına gelirken rakibinin topunu inceliyordu. Bir atış seçti. "Tam olarak mı?"

"Evet," diye homurdandı Thomas. "Tam olarak."

"Şey." Richard masaya doğru eğilerek istekasını ayarladı. "Onunla evlenmeyi düşünüyorum." Topa vurdu. Top masanın karşı kenarından sekerek geriye yuvarlandı ve iki santimetre farkla Thomas'ın atışını yendi. "Bu senin için yeterli mi?"

"İyi atıştı." Thomas gözlerini masaya dikmişti.

Richard kaşını kaldırdı.

"Ah, Gillian'ı kastediyorsun." Thomas omuzlarını silkti. "Evet, sanırım bu sorumu yanıtlıyor fakat itiraf edeyim ki epeyce kafam karıştı. Bildiğim kadarıyla, seni davet etmiş olduğu o toplantı haricinde, sadece basit bir tanışıklığınız olduğu izlenimine kapılmıştım."

"O zaman öyleydik. Ancak, şimdi, birbirimizi çok daha iyi tanıyoruz." Çok çok daha iyi. Richard gülümsemek için kendisini zorladı. "Bu haberim seni çok fazla şaşırtmamış veya ilgilendirmemiş gibi görünüyor."

“Öyle. Gillian’ın her şeyden önce seni buraya davet etmesi ilişkinizin ciddiyeti hakkında çok şey söylüyor. Gerçi birçoğumuz onun bir daha hiç evlenmeyeceğini ummuştuk.”

“Ve benim gibi birisiyle asla.”

“Açıkçası, Gillian’ın erkekler konusundaki tercihleriyle ilgili olarak bizim hiç beklentimiz olmamıştı. Ailenin bildiği kadarıyla, Charles onun şimdiye kadar ilişkisi olduğu tek kişiydi. Onun ölümünden beri Gillian’ın adı hiç kimseyle anılmadı. Sen de benim kadar iyi bilirsin ki herhangi bir ilişkiyi sosyeteden gizlemek olanaksızdır. Şimdiye kadar Gillian’la herhangi bir erkek hakkında en küçük bir dedikodu veya söylenti olmamıştı.”

“Ben çıkıncaya kadar.” Richard bir sonraki vuruşunu düşünüyordu.

“Benim açımdan düşünürsek,” Thomas sırttı, “bir erkek kardeş olarak başka hiç kimseyi düşünemem.” Thomas dikkatle Richard’ı süzdü. “Yine de, tüm bu meselenin bir yönü hâlâ kafamı karıştırıyor.”

“Evet?” dedi Richard dalgın bir şekilde istekasını yerleştirirken.

“Gillian’ın neden seninle evlenmek istediğini anlayabilirim ama şey, senin onunla niçin evlenmek istediğini anlayamıyorum.”

Richard’ın istekası elinden kaydı ve topu hedefinden şaşarak başka yöne gitti. “Ya?”

Thomas sırtarak istekasını masaya dayadı ve yakında duran bir büfeye giderek bir şişe konyak ve birkaç bardak çıkardı. İki kadeh doldurarak birisini Richard’a uzattı. “Al bakalım. Bunu, senin içmeye alışkın olduğun o bulaşık suyundan daha lezzetli bulacaksın.”

Richard ince kristal bardağı alıp içkisinden canlandırıcı büyük bir yudum içti. “Tanrıların nektarı.”

“İyi bir konyaktan daha iyi bir şey yoktur.” Thomas beğeniyle bir yudum aldı. “Senin gönülsüz olmana rağmen sen evlenirsen bunu parasal sıkıntılarından kurtulmak için yapacağını sanırdım.

Babanın borçlarını hızlı bir şekilde ödeyebilmenin seni nasıl yıldırdığını biliyorum.”

“Ya da ağır ağır,” diye mırıldandı Richard.

“Unvanın ve yeni edindiğin saygın şöhretinle, mükemmel bir geleceği veya yüklü bir drahoması olan bir eş seçebilmek için sonsuz fırsatlara sahipsin artık. O halde,” Thomas duraksadı, “niçin Gillian’da karar kıldın?”

Richard güldü. “Kız kardeşinin cazibesine inancın bu kadar mı az?”

“Elbette değil.” Thomas mahcup olma dürüstlüğünü gösterdi. “Sadece bu birliktelik benim tahmin edeceğim bir şey değildi.” Bardağındaki konyağı sallayarak döndürdü. “Şimdi soruma cevap ver: neden Gillian?”

“Bu çok basit, Thomas.” Richard kayıtsız bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. “O teklif etti.”

“Ne?” Thomas akli karışmış bir halde kaşlarını çatı. “O mu teklif etti? Neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Görüyorum ki benim cazibeme de inanmıyorsun.”

“Bunun inançla ilgisi yok.” Thomas’ın sesi şüphe doluydu. “Burada neler oluyor, Richard?”

“Tam olarak mı?” dedi Richard gülümseyerek.

“Tam olarak.” Thomas gözlerini kıstı.

Richard gözlerini bardağındaki konyağa dikmiş, önündeki seçenekleri düşünüyordu. Eninde sonunda Gillian’ın tüm ailesi mirası öğrenecekti. Kendi mali durumu da gayet iyi bilindiğinden, evlendiklerinde birden ortaya çıkan servetin kendisinden kaynaklandığını kimse aklma getirmeyecek ve gerçek ortaya çıkacaktı. Thomas zaten onun bütün sırlarını biliyor ve saklıyordu. Gillian’ın ağabeyi galiba Richard’ın hayatta güvенеbileceği tek insandı.

“Bunu kimseye söylemeyeceğine dair bana söz verir misin?”

Thomas kaşlarını çatarak tedbirli bir sesle konuştu. “Kesinlikle.”

Richard derin bir soluk aldı. “Amerika’daki akrabalarından haberin var mı?”

“Dedemin kardeşlerinden mi?”

Richard başıyla onayladı.

“Varlıklarından haberim var ama aslında onlar hakkında çok az şey biliyorum.”

“Evet, Thomas, kara haber veren kişi olmaktan nefret ederim fakat onlardan birisi yeni öldü. Ancak ondan hatırı sayılır bir miras kaldı. Ve o bu mirası kız kardeşine bıraktı.” Richard Gillian’a kalan mirasın detaylarını ve bunu alabilme koşullarını çabucak Thomas’a anlattı.

Thomas uzun ve hafif bir ıslık çaldı. “Altı yüz bin sterlin, sekiz gemi...”

“Aşağı yukarı.”

“Ve geniş bir arazi.” Thomas’ın gözleri şaşkınlıktan parlıyordu.

“Amerika’da,” diye ekledi Richard ve dikkatle Thomas’ı inceledi. Başka şartlarda olsaydı, arkadaşının yüzündeki bu şaşkın ifade komik gelebilirdi.

“Lanet olsun.” Thomas kalan içkisini bir yudumda bitirdi. “Ve Gillian’ın seninle gerçek bir evlilik yapmayı kabul ettiğini söylüyorsun, öyle mi?”

Richard başıyla onayladı. Gillian’la yaptığı anlaşmanın tüm ince detaylarını ve Gillian’ın buna uyduğunu tam olarak nasıl kanıtladığını Thomas’a anlatmamıştı. Sonuçta Thomas onun ağabeyiydi.

“O halde tek bir sorum var.” Thomas’ın yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı.

“Düğün ne zaman?”

“Düğün mü?” Richard ne tür bir tepki beklemiş olduğundan emin değildi ama kesinlikle bu değildi. “Öyleyse onaylıyorsun, öyle mi?”

“Onaylamak mı?” Thomas onun sırtına vurdu. “Elbette onaylıyorum. Böyle bir serveti istediği için Gillian’ı suçlayamam. Seni seçtiği için sadece şükrediyorum. Bir listesi var demiştin, değil mi?”

Richard başıyla onayladı.

“Bir liste. Ve sen o listenin en başındasın.” Thomas kıkırdadı. “Yani Gillian bir kadına göre her zaman fazla bağımsız olmuştur. Bu onun ve senin problemlerini çözer. İkiniz için de mükemmel olur.” Thomas inanmaz bir tavırla başını salladı. “Altı yüz bin sterlin.”

Richard alaycı bir şekilde gülümsedi. “Gemiler ve arazi de cabası.”

Thomas tekrar büfeye giderek bardağını doldurduktan sonra şişeyi Richard’a göstererek teklif etti. Richard bardağını uzatınca Thomas nazik bir şekilde doldurdu ve şişeyi yerine koydu.

“İtiraf edeyim, tepkin beni rahatlattı,” dedi Richard. “Sence ailenin diğer fertleri buna ne der?”

“Sen zaten annemin ve yengelerimin üzerinde iyi bir izlenim bırakmışsın.”

“Öyle mi?”

Thomas güldü. “Buraya geldiğinden beri hakkında çok fazla konuşulmadığını sanma. Annemin söylediğine göre, evet, detaylı olarak sorguya çekiliyorum. Hiç olmazsa senin küstahlaşmadan cana yakın davrandığını söyledi. Böyle olmanı beğenmişler.”

“Peki ya geçmişim?” Richard duraksadı. “Babam?”

Thomas omuz silkti. “Babanın yaptıkları ailemi hiç ilgilendirmiyor. Biz Effingtonlar bir adamı soyuna göre değil, kendisinin kim olduğuna göre değerlendiririz. Biliyorum tuhaf ama bu böyle. Sonuçta, bizim soyumuzda da kötü olan birçok kişi gelip geçmiştir.

“Geçmişine gelince,” Thomas bardağını Richard’a kaldırdı, “sen ıslah olmuş bir çapkınsın ve Effington kadınlarının her birisi de ıslah olmuş bir çapkının çok iyi bir koca olduğuna inanır.”

“Öyleyse karşı çıkan olmayacak,” dedi Richard alçak sesle.

“O zaman niye tereddüt ediyorsun?” Thomas’ın sesi keskindi.

“Tereddüt etmiyorum...”

“Ama ediyorsun.” Thomas Richard’ın gözlerine baktı.”

“Unutma, Richard, seni neredeyse senin kendini tanıdığın kadar iyi tanırım. Bu konuda belki de seni senden daha iyi tanırım. Ayrıca sen onunla evlenmeyi ümit ettiğini söyledin. Bu kafamda tam olarak açık değil.” Thomas’ın sesi yumuşadı. “Bu senin dualarının yanıtı, sen de yıllardır kardeşimin başına gelen en iyi şeysin. Peki, dostum neden bunu yapmakta gönülsüzsün?”

“Öyle değilim...” Richard başını salladı. “Bilmiyorum.”

Thomas düşünerek uzun bir süre ona baktı. Sonra gözleri açıldı ve güldü.

“Bunun komik bir yanı yok,” dedi Richard kızgın bir şekilde. “Bu benim ve kız kardeşinin geleceğiyle ilgili bir şey. Bu durumda uzaktan yakından komik olan ne buluyorsun ki?”

“Seni.” Thomas bardağıyla Richard’ı gösterdi. “Sen ona âşıksın.”

“Değilim.” Richard’ın inkârı kendi kulaklarına bile gerçek dışı gelmişti.

“Ah, bunu kabul etmek istemeyebilirsin...”

“Çünkü doğru değil.” Richard’ın sesi neden inandırıcı değildi?

“Değil mi?” diye homurdandı Thomas. “Bunu kabul edemeyecek kadar uzun süredir tanıyorum seni Richard. Onu sevmeseydin şimdiye kadar çoktan evlilik izni çıkartmış ve evlenmiş olurdun.”

“Evlilik iznim var,” diye mırıldandı Richard. “Tüm bu olay başladığında almıştım.”

“Ama kullanmadın. Neden?”

Gerçekten neden kullanmamıştı? Kendi kendine de aynı soruyu sorup durmuyor muydu?

“Fırsat bulamadım...”

“Haydi yapma. Deli saçması. Buna bir saniye bile inanmam. Bana göre sen ona âşık olduğun için...”

“Bunu bilmiyorum.”

“Bu anlaşmaya uymak sana zor geliyor çünkü...” Thomas bir bilardo vuruşunu incelemişçesine dikkatle Richard’ı süzüyordu. “Büyük bir servet kazanma olasılığına rağmen bu yeterli gelmiyor.”

“Öyle mi?” Richard konyağını bir dikişte içtikten sonra bardağını büfenin üzerine koydu. Sonra da tekrar bilardo masasına döndü. Kırmızı topu alarak bir elinden ötekine geçirmeye başladı. “Peki öyleyse, Thomas, madem bütün bunları benden daha iyi anlamışsın, söyle bakalım. Eğer altı yüz bin sterlin, sekiz gemi...”

“Aşağı yukarı.”

“Ve Amerika’da arazi yeterli değilse başka ne gerekiyor?”

“Aşk.” Thomas yapmacık bir tavırla sırttı.

“Aşk mı?” Richard dudak büktü. “Sana söyledim, ben hiç...”

“Ama öylesin. Yalnızca âşık bir adamın yüzünde seninki gibi aptal bir gülümseme olur. Aynı abayı yakmış bir okul çocuğuna benziyorsun. Ve beklediğin şey,” Thomas abartılı bir şekilde duraksadı, “onun da sana âşık olması.”

“Hiç sanmam.” Richard’ın sesi sert çıkmıştı ama aniden Thomas’ın çok haklı olduğunu fark edince midesine kramp girdi.

“Gerçekten endişelenmene gerek yok, dostum. Sanırım Gillian da seni seviyordur.”

“Neden böyle söyledin ki?” dedi Richard yavaşça.

“Her şeyden önce seni buraya getirdi. Seni tüm ailenin incelemesine maruz bırakmadan çabucak evlenebilirdi. Bunun yanı sıra, koşullar ne olursa olsun, kardeşimin sevmediği birisiyle gerçekten evleneceğinden çok şüpheliyim.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Richard rastgele bir tavır takınmasına rağmen gülümsemekten kendisini alamadı.

“Evet,” derken Thomas sırtıyordu.

Richard’ın içini garip bir sevinç kaplamıştı. Thomas haklı mıydı? Gillian gerçekten onu seviyor muydu?

“Richard Gillian’ı seviyor,” dedi Thomas şarkı söyler gibi.

“Şu anda kim okul çocuğu gibi davranıyor acaba?”

“Ne yapayım elimde değil. Bunu çok eğlendirici buluyorum ve bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Kız kardeşimi alıyorsun ve ikiniz de muazzam bir servete kavuşuyorsunuz,” Thomas daha çok sırttı, “ve Gillian bu anlaşmayla Etienne-Louis Toussaint’ı da almış oluyor.”

“Ah, evet.” Richard’ın gülümsemesi soldu. “Etienne-Louis. Bunu nasıl unutmış olabilirim?”

Thomas kaşlarını çatı. “Şimdi ne oldu, Richard? Senin gizemli yaşamının ortaya çıkması Gillian’ı sevindirecektir şüphesiz.”

“Sevinmek uygun bir sözcük değil,” dedi Richard alçak bir sesle.

“Neden olmasın ki? Sanırım o da...”

Bilardo odasının kapısı aniden ardına kadar hızla açıldı ve ufak tefek yaşlı bir kadın bir kraliçe edasıyla içeriye girdi. “İyi akşamlar, Thomas.”

“Büyükanne.” Thomas bardağını masanın üzerine koyduktan sonra hızlı adımlarla onun yanına gitti. Kadın başını yana eğerek yüzünü Thomas’a uzattı ve Thomas da onun yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

Anlaşılan bu Effington ailesinin aile reisi olan yaşlı dul düştü. Düşes ürkütücü olmasıyla ün salmıştı ama Gillian onun görüldüğü kadar korkutucu olmadığı konusunda Richard’ı ikna etmişti. Yine de, Richard’ın şimdiye kadar yaşlı dul düşeslerle deneyimi olmamıştı, kaldı ki geniş, asil ve varlıklı ailelerin başında olanlarla hiç değil.

“Büyükanne,” derken Thomas Richard’a döndü, “Shelbrooke Kontu’yla henüz tanışmadın sanırım.”

“Hayır ama onun hakkında çok şey duydum.” Düşes elini uzattı.

Richard topu masaya bırakıp kadına doğru yürüdü ve elini aldı. Sonra eğilerek dudaklarını hafifçe düşesin elinin üzerinde gezdirdi. “Majesteleri.”

Richard doğruldu ve düşesle göz göze geldi. Kadının mavi gözleri pırıl pırıldı ve Gillian'inkilerle aynı tondaydı. Bu gözlerde de neşeli bir parıltı vardı.

"Thomas," dedi Düşes torununa bakmadan, "oyununuzu bitirdiniz mi?"

"Tam değil."

"Yine de gidebilirsin," dedi düşes sevimli ama kararlı bir tavırla.

"Büyükanne, sence gerçekten..."

"Evet, Thomas."

Thomas'ın yüzünden belirgin bir huzursuzluk ifadesi geçti. Özür dilercesine Richard'a baktı. "Pekâlâ, öyleyse, Richard." Onları başıyla selamlayarak odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Düşes gülümsedi. "O sizin için oldukça endişeleniyor, Lordum fakat sizi temin ederim ben sizin sandığınız gibi canavar değilim."

"Ben öyle bir şey düşünmedim, madam."

Yaşlı kadın güldü. "Yalancı."

Richard sırtıttı. "Sizin göz korkutan bir ününüz var."

"Elimden gelen her şeyi yaparak kazandığım bir ün." Yaşlı düşes bilardo masasına yürüdü ve elini masanın kenarına sürerek dolaştırdı. "Bilardo, eğlenceli bir oyun."

"Oynar mısınız?"

"Ara sıra. Oldukça severim." Düşes Richard'a sert bir bakış attı. "O kadar şaşırmış görünmek zorunda değilsiniz. Yaklaşık seksen yıldır bu dünyadayım ama daha ölmedim."

"Bir oyun oynamaya ne dersiniz"

"Şu anda olmaz. Şüphesiz kibarlık olsun diye benim kazan-mama izin vereceksiniz." Yaşlı kadın ağır ağır masanın etrafında dolandı. "Kazanmaktan hoşlansam da kendi çabalarım ile kazan-mayı tercih etmişimdir her zaman."

Richard kıkırdadı. "Hiç şaşırmadım."

“Şaşıracağınızı düşünmemiştim zaten.” Düşes gözlerini Richard’ın gözlerine dikti. “Ve düş kırıklığına da uğramadım.”

“Düş kırıklığı mı?”

Düşes onu duymazlıktan geldi ve masanın çevresinde dönmeye devam etti. “Hayatımın tam tamına üçte biri boyunca duldum. Ben bir koca kaybetmenin nasıl olduğunu çok iyi bilirim, ilk aşkını. Bazıları için, yani benim gibiler için, sadece ve sadece tek aşk vardır. Gillian’ın bu gruba dahil olmadığına şükrediyorum. Ve onun seçimini onaylıyorum.”

“Onun seçimini mi?” dedi Richard sözlerine dikkat ederek.

“Yapmayın, Lordum. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz ancak sizin olmayan bir sırrı açıklamaktan kaçınmanızı takdir ediyorum.”

“Biliyorsunuz,” dedi Richard yavaşça.

“Sevgili oğlum,” dedi yaşlı düşes kibirli bir tavırla, “ben her şeyi bilirim. Bilmeyi kendime iş edindim.”

“Peki, Gillian’ın babası, ya da daha doğrusu, düğ biliyor mu?”

“Sanmam. Yoksa Gillian’ın miras koşullarını kabul etmesine asla izin vermezdi.”

Richard sözcüklerini dikkatle seçerek, “Ama siz izin veriyorsunuz, öyle mi?”

“Hiç de değil. Gillian’ın şu noktada sizinle olan bağlantısının mirastan başka bir amacı olmasaydı tüm bunlara bir an önce noktayı koyardım. Ancak, en başından beri sizin bu oyununuzun nasıl oynandığını görmeye karar vermiştim. Ödül ne kadar cazip olursa olsun, Gillian’ın derinden önemsemediği bir kişiyi asla kabullenmeyeceğini bilecek kadar iyi tanırım torunumu. Bundan oldukça memnunum.”

“Öyle mi?” Richard elinde olmadan meraklanmıştı. “Niçin?”

Düşes güldü. “Sen çok olağandışı bir yaratıksın, Lord Shelbrooke. Yaşamını tersine çevirmek ve üzerine yüklenen sorumlulukları kabullenmek büyük bir cesaret isterdi.” Yaşlı kadın masaya dayalı

istekayı alarak tepesini inceledi. “Ve ailenin geleceğini kurtarmak için yeteneğini nasıl kullandığına da hayran kaldım.”

Richard şaşkınlıkla gözlerini açtı. “Yeteneğimi mi?”

Kadının neşeli bakışları Richard’ın gözlerini buldu. “Sana söyledim, ben her şeyi bilirim.”

“Thomas,” diye mırıldandı Richard.

“Onu bu kadar sert suçlama, o senin gerçek arkadaşın ve senin sırrını başka hiç kimseye söylemediğinden eminim.” Düşes kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. “Ama çocuk benden sır saklamasını hiçbir zaman beceremedi.”

“Kesinlikle anlayabiliyorum,” dedi Richard alaycı bir tavırla.

“Bu yeteneğe doğal yollardan sahip olduğunu biliyor muydun?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Düşes Richard’ı uzun bir süre süzdükten sonra bir karar vermiş gibi başını salladı. “Zamanı gelince. Şu anda bunun önemi yok.”

“O halde şunu mu anlamalıyım? Sizin kendi sırlarınızı tutmaya izniniz var ama benim yok,” dedi Richard alay edercesine.

“Sen zeki bir alçaksın, bunu kabul ediyorum. Senin aileye katılman güzel olacak. Çocuklarınızı dört gözle bekliyorum.” Yaşlı düşes kıkırdadı. “Lordum, galiba sonunda bir oyun oynayacak durumdayım. Kazanmama izin verecek misin?”

“Kesinlikle hayır.” Richard sırtıttı.

“Mükemmel.” Richard topları masaya dizdi. Yaşlı düşes öne doğru eğilerek istekasını yerleştirdikten sonra başını kaldırıp Richard’ı baktı. “Marie Antoinette ve Fransa kralının hapse atıldıkları gece bilardo oynadıklarını biliyor muydun?”

Richard başını salladı. “Hayır.”

“Yazık. O zaman oyunlarının sonucunu da bilmiyorsundur.” Yaşlı Düşes, Richard’a sakın bir şekilde gülümsedi. “Marie Antoinette kazandı.”

Galiba sonuçta bu aşk olayında bir şeyler vardı. Balodaki ışıkları daha parlak yapan, kadınların elbiselerinin renklerini

daha canlı gösteren ve kendi duyularını daha çok keskinleştiren bir şeyler. Gözlerini Gillian'dan ayırmayı imkânsız kılan bir şeyler.

Şu anda Gillian onun tanımadığı ve daha da ötesi beğenmediği bir beyefendiyle dans etmekteydi. Richard sinirli bir şekilde bardağındaki şampanyayı yudumladı. Kavalyesi Gillian'ı biraz fazla mı yakın tutmuştu? Gillian'ın kahkahası biraz fazla mı neşeliydi? Öyleyse bu kıskançlık mıydı? Şüphesiz mantık dışı ama yine de var olan bir duyguydu.

Thomas'ın haklı olabileceğini düşündü. Daha önce hiç aşkı aklına getirmemiş olan Richard şimdi bu garip ve rahatsız edici duygunun pençesine düşmüştü. Richard gerçekçi bir adamdı ve duyguları hiç de gerçekçi değildi. Ya da mantıksız. Hatta çılgınca.

Mantıklı olsun olmasın, adam ona kesinlikle çok sıkı sarılmıştı

Thomas kız kardeşi hakkında söylediklerinde de haklı mıydı acaba? Thomas'la büyükannesi Gillian'ın Richard'la aynı duygulara sahip olduğuna inanıyorlardı. Keşke kendisi de bundan o kadar emin olsaydı.

Bunu nasıl öğrenebilecekti? Gillian ona âşık mıydı, yoksa sadece yıllar boyu tatmadığı bir şehvetin etkisinde mi kalmıştı? Onun kendisiyle yatmaktan hoşlandığından şüphesi yoktu fakat sevişmenin duyguyla aynı olmadığının da farkındaydı. Elbette bunu Gillian'a sorabilirdi. Fakat onun yanıtını duymaya hazır mıydı?

Kavalyesi bir an önce onu sıkıca tutmaktan vazgeçmezse Richard harekete geçmek zorunda kalacaktı.

İlk başta Gillian miras için evlenmek istemişti. Richard da geleceğini kurtarmak için bir eş istemişti.

Şimdi daha fazlasını istiyordu. Ama Gillian da istiyor muydu? İstemiyorsa Richard buna katlanabilir miydi? Kendisini hiçbir zaman korkak olarak görmemişti ama buyurun bakalım: Gillian'ın yanıtıyla yüzleşmeye cesareti yoktu. Bu artık gurur meselesi olmaktan çıkmıştı: bu gönül meselesiydi. Lanet olası gönül.

Dans sona erdiğinde Gillian Richard'la göz göze geldi. Gillian'ın gözlerindeki aşk mı yoksa sadece arzu muydu? Aşk, anlaşımlarının bir parçası değildi. Beklenmedik ve istenmedik bir şeydi. Ama şimdi...

Thomas haklıydı. Richard her ne kadar Gillian'a ve servetine ihtiyaç duyarsa duysun, onunla sadece miras için evlenemezdi. Onun aşkına da sahip olmalıydı.

Gillian Richard'a yöneldiğinde Richard'ın gözleri balo salonunda ondan başkasını göremiyordu. Gillian onun bakışlarını, zihnini ve ruhunu doyuruyordu. Richard sonsuza kadar onun ama sadece onun resmini yapmak istiyordu.

Gillian ne istiyordu peki?

Gerçekçi bir adama göre Richard kesinlikle aptalın tekiydi. Fakat iyi ya da kötü bunu bilmeliydi. Onun gerçek duygularını anlamalıydı. Ama nasıl?

Gillian Richard'ın yanına gelince duraksadı ve muzipçe gülmüseddi. "Neler düşünüyorsun bakalım?" Sonra onun elindeki bardağı alarak içinde kalan son viskiyi içip bitirdi ve geri verdi. Sanki bir valsın adımlarından çok daha önemli meseleleri saptamaya çalışır gibi görünüyorsun."

"Öyle mi?" Richard kendisini kayıtsız bir sesle konuşmaya zorladı.

"Kafanda neler var, Richard?" Gillian ona baktı. Gözlerinde parlayan aşk mı yoksa daha az bir şey miydi?

"Bir sonraki danstan daha önemli bir şey yok." Richard garsonlardan birisini çağırarak boş bardağını onun tepsisine koydu. "Bu şerefi bana lütfeder misin?"

"Her zaman."

Richard Gillian'ı piste götürdü ve onu kollarına aldığı anda bedenlerinin ne kadar mükemmel bir şekilde uyduğuna şaşırdı. Birbirleri için yaratılmışlardı. Böyle şeyleri düşünenin kendisi olması ne kadar garipti.

“Çünkü sen kalbim için tehdit oluşturmuyorsun.”

Atölyesinde Gillian'ın söylemiş olduğu sözler bir kurşun hızıyla aklına geldi. Gillian, duygularını Toussaint'a Richard'a olduğundan daha çok itiraf etmişti. Belki onun suskunluğunu bir kont olarak değil de bir ressam olarak bozabilirdi.

Richard bu aldatmaca oyununu ne kadar uzatırsa gerçeği öğrendiğinde Gillian'ın öfkesi o kadar güçlü olacaktı. Ve şimdi ikisi için de riskler çok daha yüksekti. Yine de bu riske değirdi.

Eğer Shelbrooke Kontu'nun sevdiği kadının kendisini sevip sevmediğini anlayacak cesareti yoksa Etienne-Louis Toussaint bu işin altından kolayca kalkabilirdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ne olmuştu da kalkıp yine buraya gelmişti ki?

Gillian karanlık stüdyodaki şezlongda arkasına yaslandı. Aptallığın zirvesine ulaşmıştı.

Londra'ya döndükten iki gün sonra bir başka seans ayarlamak isteyen Toussaint'ın notunu aldığı anda bunu kabul etmeye hiç niyeti yoktu. Fakat oturup düşününce buraya gelmenin korkulacak bir şey olmadığından daha çok emin olmuştu.

Şu ana kadar, adam mesafesini korumuştur. Gillian bir saate yakın bir süredir poz vermekteydi ve birkaç kibar lakırtıdan fazla bir şey konuşmamışlardı. Aslında adam hem sakın hem de uzak duruyordu. Tam Gillian'ın istediği gibi.

Gillian Richard'ı seviyordu ya da en azından sevdiğinden oldukça emindi. Gillian'ın Richard'a olan hisleri, onun sadece yakıcı bir bakışıyla veya elinin rastgele dokunuşuyla ya da basit bir öpücüğüyle uyandırdığı güçlü duyguların çok daha ötesine geçmişti. Tek bir erkeğe âşıkça, o zaman bir başka erkeğin çapkın önerileri onu azıcık bile etkileyemezdi. Onu Toussaint'ın stüdyosuna getiren tek şey merakı. Daha başka bir şey değil. Bu adamın,

kendisini hiç etkilemediğini kesinlikle bildiğine göre kafasındaki minik şüphe tohumlarını unutup hiç yokmuş gibi davranabilirdi.

Ayrıca, Gillian onun portreyi bitirmesini istiyordu. Mirası aldığı anda –eğer alırsa– resmin parasını da rahatlıkla ödeyebilirdi. Richard’ın evlenmek için ileri sürdüğü tek koşulu yerine getirdiği halde Richard’ın anlaşılmayı sonlandırmakta acelesi yok gibi görünüyordu. Gillian kendi kendine gülümsedi. Fazlasıyla yerine getirmişti.

“Yüzünüzde çok sevilen bir kadının ifadesi var, madam.” Ressamın koyu aksanı karanlık odanın diğer tarafından yükseldi. Salak adam hâlâ o saçma sapan yüzünü göstermeme oyununu sürdürüyordu. Herhalde çok çirkindi.

“Öyle mi,” dedi Gillian sakince.

“Anlıyorum ki birisi sizi öpmüş.”

“Bu sizi ilgilendirmez.”

“Fakat ilgilendirir. Ben sadece gördüğümü çizebilirim.” Toussaint duraksadı. “Ve ben uzun bir uykudan sonra uyanan duygulara sahip bir kadın görüyorum. Öyle değil mi?”

“Kesinlikle öyle değil,” diye onu tersledi Gillian.

Toussaint kıkırdadı. “Karşı çıkmanız azıcık bile gerçeği yansıtmıyor, madam. Kimi ikna etmeye çalışıyorsunuz: beni mi kendinizi mi?”

“Sizi.” Öyle miydi gerçekten?

“Bu kadar emin misiniz?”

“Evet.” Emin miydi? Kafasının karışmasının temel nedeni bu değil miydi? Hissettiklerinin gerçekten aşk değil de sadece arzu olmasından korktuğu için mi aşkını Richard’a itiraf etmekten korkuyordu? Richard’a olan duygularının yüreğinden değil de Richard’ın dokunuşlarından kaynaklandığından mı korkuyordu? Ya da kafasının içindeki bu düşünceler bile şimdiye kadar hiç aklına getirmedeği başka bir şeyi gizleyen bir maske miydi?

“Belki de güzel yüzünüze böyle bir ifadeyi yerleştiren bu adamdan bana biraz bahsetmelisiniz, öyle değil mi?”

“Sanmıyorum...”

“Ah, ne kadar çabuk unuttunuz.” Toussaint abartılı bir iç çekti. “Ben sizin sırdaşınız değil miyim?”

“Değilsiniz,” dedi Gillian sertçe.

“Sırdaşınız olacak başka kim var, madam?”

“Gerçekten kim vardı? Ne arkadaşları, ne de ailesi. Bu adama sırlarını anlatması her şeyden önce buraya gelmesi kadar aptalcaydı. Ama yine de buradaydı işte ve karanlıkta yüzü görünmeyen bir yabancıyla konuşmakta bir kolaylık ve özgürlük vardı. Gillian geçen seansta da bunu kabullenmişti ve o zamandan beri hiçbir şey değişmemişti. Gillian iç çekti. “Sanırım bayağı kafam karıştı.”

“Buraya son geldiğinizde kafa karıştırıcı bulduğunuz şey içinde bulunduğunuz koşullardı. Şimdi ise kendi kendinizin kafası karışık.” Toussaint onu ayıplar gibiydi. “Bu iyiye işaret değil.”

“Hayır, değil.” Gillian başını salladı. “Duygularım tamamen karışık. Sanırım onu seviyorum...”

“Öyle mi?” Bunu söylerken Toussaint’in aksam yumuşadı ve bir an sesi tanıdık gibi geldi.

“Evet, yani, bu kadar kafa karıştırıcı olan şey bu. Gerçekten âşık mıyım, yoksa sizin tam demin söylediğiniz şey mi? Bu adam benim aklımı başımdan alıyor.” Gillian bir an düşündü ve tüm bunları kafasında çözümlemeye çalıştı. “Onun kollarındayken ondan başka hiçbir şey düşünmüyorum.”

“Peki, ya kollarında değilken?”

“Yine ondan başka hiçbir şey düşünmüyorum.” Gillian alaycı bir şekilde güldü. “Bu da hâlâ onu gerçekten seviyor muyum yoksa sadece arzuluyor muyum sorusunu yanıtlamıyor.”

“Peki, onun duyguları nedir?”

“Bilmiyorum. Bir an beni önemseydiğinden emin oluyorum, en azından birazcık, başka bir an geliyor ki...” Gillian omuzlarını silktili.

“Siz İngilizler gönül işlerinde çok aptalsınız.” Toussaint’ın sesi küçük görür gibiydi. “Neden böyle oyunlar oynuyorsunuz ki? Neden ona duygularını sormuyorsunuz?”

“Çünkü bunun yanıtını duymak isteyip istemediğimden tam emin değilim.”

“Belki ,” Toussaint duraksadı, “onun da kafası karışıktır.”

“Belki de.” Richard’ın duygularının da kendisinininki kadar çalkantılı olmasına imkân var mıydı? “Birçok gizemi olan bir adama benziyor.”

“Gizemli bir adamdan daha heyecanlı ne olabilir, madam?”

“Ya da yüzü görünmeyen bir adamdan,” diye mırıldandı Gillian. Bu aralar bu düşünce neden karşısına çıkıp duruyordu?

“Ama şimdi benim de kafam karıştı. Bu adama karşı hissettiklerinizin aşk ya da ihtiras olması ne fark eder ki?”

“Korkarım çok şey.” Gillian doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. “Ona karşı hissettiklerim başka bir erkeğe karşı hissettiklerimden farklı değilse, onunla nasıl evlenebilirim ki?”

“Yine anlamıyorum. Bu evliliğin sadece büyük bir servet kazanma amacıyla yapılacağını sanıyordum.”

“Ben de öyle sanmıştım.” Tüm bunların ironisi bir tokat gibi Gillian’ın yüzüne çarptı. Richard’la hiç aşk düşünmeden evlenmeye niyetlenmişti. Şimdi ise, düşünebildiği tek şey buydu. Richard onu seviyor muydu? O da Richard’ı seviyor muydu? İlk evliliğini aşk için yapmıştı ve şimdi aşk olmadan tekrar nasıl evlenebilirdi? Hiçbir şey, ne miras, ne yardıma muhtaç ressamların acı yüzü, hatta ne de kendi bağımsızlık özlemi önemli değildi artık.

Aniden Gillian’ı ezici bir yorgunluk kapladı. Duygularını çözümlemeye çalışmaktan ve yaşamına hükmeden olağandışı koşullardan da yorulmuştu. Gillian oturduğu yerde doğruldu, ayakkabılarını buldu ve ayağına geçirdi. “Yine de size teşekkür etmeliyim. Hiç olmazsa, kendi duygularımı biraz daha anlamış oldum.” Gillian ayağa kalktı. “Üstün bir yeteneğe sahipsiniz, mösyö

ve bu portreyi almayı çok isterim. Evlensem de evlenmesem de eserinizin karşılığını ödeyecek parayı bulabileceğimden eminim.” Pelerinini alarak kapıya doğru yürümeye başladı.

“Onu görmek ister miydiniz?”

Gillian duraksadı. “Resmi mi?”

“Daha bitmedi ama size baktığımda ne gördüğümü görmek isteyebilirsiniz.”

“Fakat oraya gelirim kesinlikle yüzünüzü görürüm ve tüm eğlencenizi bozarım,” dedi neşeyle.

“Biz de buna izin veremeyiz,” derken güldü Toussaint. “Yakını-
nızdaki mumları söndürün, madam ve ben de karanlıkta kalacak
şekilde geri çekileceğim.”

“Pekâlâ.” Gillian mumları üfleyerek söndürdükten sonra odanın karşısına yürüdü ve şövalenin arkasına geçti.

Şövalenin tepesine takılı bir şamdanın içinde tek bir mum resmi aydınlatıyordu. Çok hoş bir portreydi, ancak boyalarla yansıtılmış bu yaratık gerçekten kendisi miydi? Gülümsemesi bu kadar gizemli miydi? Şezlongdaki rahat pozunu, bedeninin duruşu o kadar kendinden emin miydi? Gözleri bu kadar ışıltılı ve dingin miydi? Toussaint onu olduğu gibi değil de olmak istediği gibi mi yansıtmıştı?

“Çok iyisiniz, mösyö,” dedi Gillian hafifçe.

“Bu bir kez daha benim ruhumu nasıl gördüğünüzün resmi midir?”

Gillian göz ucuyla bir karaltının hareket ettiğini gördü ve mum söndü. Oda birden karanlığa gömüldü.

Toussaint’ın boğuk sesi Gillian’ın arkasından geldi. “Aslında sizi nasıl gördüğümün resmi midir.”

“Ne yapıyorsunuz?” dedi Gillian içini çekerek.

Toussaint ellerini hafifçe onun omuzlarına koydu.

“Sizin istediğinizden fazla bir şey değil.”

“İstediğimden mi?” Gillian başını salladı. “Sanmam.”

“Bu adam için hissettiklerinizin şehvet mi aşk mı olduğunu bilmek istiyorsunuz.” Toussaint onu kendine çektiğinde Gillian’ın karşı koyacak gücü kalmamıştı. “Benim için ne hissediyorsunuz?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi?” Toussaint yumuşak bir şekilde güldü. “Bu da yalan. Boynunuzu öptüğümde,” dudaklarını hafifçe genç kadının boynunun kenarında gezdirirken Gillian’ın her yeri ürperdi, “çok şey hissediyorsunuz.”

Öyle miydi gerçekten? “Hayır, hissetmiyorum.”

“Bir yalan daha.”

“Hayır.” Yalan mıydı?

“Bu, nasıl diyorsunuz, bir sınav mı acaba? Kendinizi sınavın, ma chérie. Sizi gerektiği gibi, şimdiye kadar hiçbir erkeğin öpmediği gibi öpsem,” Toussaint’in sesi fısıltıya dönüşmüştü, “bunu anladınız.”

Aniden Gillian’ın içini bir öfke kaplamıştı. Hızla dönerek ona döndü ve onun karanlık silüetine baktı. “Pekâlâ, mösyö, sınavın beni! Öpün!”

Toussaint hiç duraksamadan onu çekerek kollarına alıp dudaklarını onunkilere sıkıca bastırdı. Bu dokunuşla Gillian’ın yer yanı alev alev yanınca bir an şiddetli, amansız ve yadsınamaz bir arzuyla kendisinden geçti. Farkındalık her yanını sarınca genç kadının soluğu kesildi ve kalbi duracak gibi oldu.

Şu anda Toussaint’in kollarındayken onu saran duygu Richard’la birlikteyken hissettiklerinin tıpatıp aynısıydı. Sarılışındaki ateş, bedeninin baskısı, dudaklarının dokunuşu aynıydı. İki ayrı erkeğin onda yarattığı tepki nasıl aynı olabilirdi?

Gillian Toussaint’in kollarından kendisini hızla sıyrıldı. “Aman Tanrım!” İçinde anlamsız bir öfke kabardı ve hiç düşünmeden elini kaldırarak adamın yüzüne bir tokat attı. “Sınavın bu kadar fazla!”

“Madam, ben...”

Gillian topuğunun üzerinde hızlı bir dönüş yaparak odanın karşısına yürüdü. "Ve görünen şu ki Toussaint, sınavı geçemedim!"

Ve sefil bir şekilde başarısız olmuştu. Gillian kapıyı buldu, hızla ardına kadar açtı ve aşağıda bekleyen Wilkins'e doğru merdivenlerden indi. Uşağa neredeyse hiç bakmadan kendisini takip etmesi için başıyla işaret etti. Tek kelime etmeden kiraladığı arabaya tırmandı ve araba hemen yola çıktı.

Gillian çok kızmıştı. Tabii ki Toussaint'a ama daha çok da kendisine. Bu yabancı ona bunu yapabildiyse Richard'la olan ilişkisine ne diyecekti peki? Bu, kendisi hakkında ne gösteriyordu? Kesinlikle hafifmeşrep bir kadındı. Adi bir fahişeden daha namuslu değildi.

Richard iyi bir adamdı, şerefli bir erkekti ve bir eş olarak, kendisini öpen bir erkeğin ayaklarının dibinde eriyen bir kadından çok daha fazlasını hak ediyordu. Bu çok etkileyici bir öpücük olsa bile.

Gillian şimdi ne yapacaktı? Elleriyle yüzünü kapatarak düşünmeye çalıştı. Beyninde çeşitli düşünceler uçuşup duruyordu ve o, bu düşünceleri birbirinden ayıramıyordu.

Yine de...

Gillian başını kaldırıp gözlerini kısarak dikkatini topladı. Ressama karşı duyduğu arzuyu yalnızca onun kollarındayken hissediyordu. Onun dokunuşlarını özlemiyor, onunla olmak için yanıp tutuşmuyordu. O halde... bu sadece şehvet değil de neydi? Richard'a karşı hissettikleri bunun ötesine geçmiyor muydu?

Gillian oturduğu yerde dikleşti. Toussaint şövalenin önünde olduğu kadar, baştan çıkarma konusunda da ustaydı. Herkes bunu biliyordu. Richard da bu alanda bir zamanlar oldukça hünerliydi. Akli başında olan bir kişi, böyle adamların öpücüklerinin Gillian'ın duyguları üzerinde yıkıcı bir etki yaratmayacağını neden düşünsün ki? Gillian birazcık sıkı çalışma ve alıştırmaya rağmen gerçek anlamda çok deneyimli değildi.

Sonuçta sınavı geçmiş miydi? Galiba önemli olan sadece Richard'la birlikteyken hissettikleri değildi. Herhalde onunla birlikte değilken hissettikleri de aynı derecede –hayır, daha da fazla–önemliydi. Onun kollarında değilken de onu istiyordu ve dokunuşlarından daha fazlası için onu istiyordu. Bunu çoktan fark etmemiş miydi? Aşk bu değilse, gerçekten başka ne olabilirdi ki? Artık tek yapması gereken bunu ona söylemekti.

Toussaint'ın öpücüğünü göz ardı edebilirdi çünkü bu gerçekten önemli değildi. Ancak kafasından hiç çıkmayan o ısrarlı soruyu göz ardı etmek o kadar kolay değildi.

Bu iki değişik erkeğin öpücükleri nasıl bu kadar birbirine benzeyebilirdi?

Aptallık ve hata yapma konusunda onunla boy ölçüşebilecek bir erkek var mıydı acaba?

Richard karanlık atölyedeki şezlonga uzanmış, ellerini ense-sinde kenetlemiş gözlerini gecenin kararttığı gökyüzüne dikmişti. Şu anda kesinlikle onun kadar mutsuz olan bir erkek yoktu. Bunu Gillian'a nasıl yapabilmişti? Birisini bile? Erkeklerin en kötüsüydü. Kendi amaçları için kızı kötü bir duruma düşürmüştü. Ona yalan söylemiş, aldatmıştı. Bir kez gurur için, bir kez para için ve sonunda da aşk için. Gerçi Gillian'ın bu ayrımı fark edeceğinden veya buna aldırış edeceğinden şüpheliydi. Daha da kötüsü, bunların hiçbirisi onu bir yere getirmemişti.

Gökyüzündeki yıldızlar onu suçlarcasına göz kırpyorlardı.

Şu anda Gillian'ın duygularını Effington Hall'de anladığından daha fazla anlamış değildi. Elbette, kendisi onunla konuşmak için ne kadar tereddütlüyse, Gillian'ın da onunla yüzleşmekte aynı derecede tereddüt ettiğini anlamayı başarmıştı. Bu, şüphesiz, onun lehineydi. Küçük bir noktaydı ama hiç yoktan iyiydi.

Richard bir ilham ve yeni bir strateji arayışıyla Yukarıdaki yıldızlara baktı.

Planı ilk başta çok hoş ve akıllıcaydı ve tüm bunların ne zaman ters gittiğinden hâlâ emin değildi. Belki de artık iki yönlü bir saldırıya gerek kalmadığı anda buna bir son vermesi ve Gillian'a gerçeği söylemesi gerekirdi. Fakat o zamana kadar beyninde çok sayıda karışık duygular çarpışıp durmuştu. Ne kadar da ufacık bir aklı kalmış gibiydi.

Şu noktada gerçekten fazla seçenek kalmamıştı. Richard uzun ve teslimiyetçi bir iç çekti. İtiraf etmeli ve kendisini Gillian'ın merhametine bırakmalıydı. Onun evinde kendi tablosunu gördüğü andan itibaren Leydi Forester'ın maskeli balosundaki hazırlıksız kandırmacasına ve bu geceki saçmalığa kadar her şeyi anlatmalıydı.

Her şeyi Gillian'a açıklayacak, o da kendisini anlayacaktı. Richard kendi açısından ne kadar gerçekçiye, Gillian da kendi açısından o kadar gerçekçiydi. Ah, elbette ilk başta birazcık yı-kılacak, belki de öfkelenecekti ama sonra geçecekti. Birbirlerinin duyguları hakkında aynı korkuları paylaşılsalardı o zaman daha başka duyguları da paylaşmış olmaları mantıklı gelmiyor muydu? Gillian'ın da onu, kendisinin onu sevdiği kadar seviyor olması gerekmez miydi?

Gillian'ın büyükannesi, Richard'ın yaşamını değiştirmesinin cesaret işi olduğunu söylemişti. Gillian'a onu sevdiğini ve kalan her şeyi söylemesi de hepsinden çok daha büyük bir değişiklik getirecekti. Ve Richard'ın hayal edebileceğinden çok daha fazla cesaret gerektirecekti.

Yine de, Gillian da tamamen masum değildi. Tam olarak yalan söylememiş olsa da, Toussaint'a poz vermesiyle ya da ressamın kur yapmasıyla ilgili tek bir kelime etmemişti.

Richard kendi kendini küçümsercesine homurdandı. Gillian hiçbir zaman bir bahçede onu aldatmak için kılık değiştirmemiş, onu kandırmak için şivesini değiştirmemişti. Hayır, galiba Gillian'ın

hareketlerinden bahsetmemek akıllıca olurdu. Şüphesiz Gillian, kendi küçük yalanlarını onun gerçek ikiyüzlülüğüyle bir tutmazdı.

Richard en azından kendisine itiraf etmeliydi ki uçarı Fransız rolünü oynamaktan bayağı hoşlanmıştı. Toussaint'ın davranışları, kendisinin bir zamanlar yaptıklarına çok benziyordu. Onun için bu rolü oynamak şaşırtıcı bir şekilde kolay olmuştu. Bir kez daha, sadece kendi çıkarlarına ve arzularına dalmış bir serseri olmak.

Eh, bu ona pahalıya mal olacaktı. Şimdi Gillian'la aralarını düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Yalvaracak, yakaracak, hatta ayaklarına kapanacaktı.

Gerçekte, bu ne kadar sürebilirdi? Eninde sonunda herhalde Gillian tüm bunların içindeki espriyi anlayacaktı. Gillian'ın en sevdiği yanlarından birisi de onun çok kolaylıkla gülmesi idi. Bu olaya birlikte ne çok güleceklerdi kim bilir. Gillian onu affederdi çünkü onu seviyordu. Richard sadece onun kendisini yeteri kadar sevmesini ümit ediyordu.

Richard yıldızlara bakarak gülümsedi. Gillian tabii ki onu seviyordu. Yaptığı yorumlara ve kafasının karışıklığına bakılırsa öyle görünüyordu. Nasıl sevmeyebilirdi ki?

Gillian şöminenin üzerindeki saate bir kez daha göz attı. Saate son baktığından beri akreple yelkovan hiç hareket etmemiş gibi görünüyordu. Ya da daha önce ve ondan da önce baktığından beri. Saati yerinden çekip alarak lanet şeyin çalışıp çalışmadığına bakma isteğini bastırmaya çalıştı. Ayrıca sadece birkaç dakika önce incelediğinde saat kesinlikle çalışmaktaydı.

Neredeydi bu adam? Gillian odayı arşınıyordu. Hayatının geri kalan günlerini Richard'ın çıkagelmesini beklemekle geçirmeye mahkûm muydu? Adamın yazdığı nota göre şimdiye kadar çoktan gelmiş olması gerekiyordu. Nerede kalmıştı ve hepsinden önemlisi tam olarak ne işler çevirmekteydi?

Durmadan artmakta olan, aralarında halledilmesi gereken şeyler listesine bunu da ekleyebilirdi. Richard'ın zamanını itibarsız şeyler yapmakla geçirdiğini düşündüğünden değildi. O konuda Emma'yla aynı fikirdeydi. Yine de bilse iyi olurdu.

Richard'ın notu geldiğinde Gillian da ona bir mektup göndermek üzereydi. Notu, Wilkins'in İngiliz uygarlığının çöküşünü gösterdiğinden emin olduğu o aynı kirli çocuk getirmişti.

Gillian, dün gece eve dönerken Richard'la aralarındaki tüm soruların çözülmesinin zamanının çoktan geldiğine karar vermişti. Kendi duygularını anladığından oldukça emindi. Artık Richard'ınkileri de öğrenmek istiyordu. Ama bunu yapmak oldukça fazla cesaret istiyordu.

Cesaret mi? Gillian bu düşünceyle aniden olduğu yerde durdu. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. İlk önce, evlilik teklifiyle Richard'a gitmesi tabii ki belli bir cesaret istiyordu. Charles'ın ölümünden sonra yaşamına devam etmek için de cesaret göstermemiş miydi? Kesinlikle göstermişti.

Ya da bu cesaret miydi? Gillian kaşlarını çatarak dikkatini topladı. Cesaret biraz risk içermiyor muydu? Hayatında hiçbir şeyi riske atmış mıydı?

Charles'la evlenmek hiçbir belirsizlik içermiyordu. Çocukluklarından beri birbirlerini tanıyorlardı ve Gillian sonsuza kadar birlikte olacaklarını farz etmişti. Charles'ın ölümünden sonra Gillian yaşamaya devam etmişti ancak geçen zamanın yarattığı algıyla arkasına baktığında başka seçeneği var mıydı ki?

Fakat gerçekten yaşamına devam etmiş miydi?

Yıllar boyunca, her dönemde kendisini, kalbini korumamış mıydı? Karşılığında hiçbir şey beklemeyen Robin ve Kit'i kendisine uygun birer eşlikçi ve koruyucu olarak kullanmamış mıydı? Davetlerini bile yardıma ihtiyacı olanları destekçilerle tanıştırmayı hesaplayarak düzenlemiş ama kendisi sadece bir arabulucu olmuştu. Richard'ın her zaman yaptığı gibi bir gözlemci olmuştu.

Gillian düşüncelerinin açığa çıkmasıyla başını salladı. Daha önce, yaşamı üzerinde hiç gerçekten kafa yormamıştı. Ve gördüğünden tam olarak hoşlanıp hoşlanmadığından da emin değildi. Tüm bu yıllar boyunca yaşamış mıydı yoksa sadece var mı olmuştu? Belki de artık risk alma zamanı gelmişti. Belki de, Gillian omuzlarını dikleştirdi, hayatta sahip olmaya değer hiçbir şey risksiz alınamazdı.

Antrede bazı sesler duyuldu. Gillian bakmak için hazırlandı.

“Gillian.” Richard kapıda belirdi.

“Richard.” Gillian’ın sesi sakindi ama kalbi hızla atıyordu.

Richard odaya girdi. Londra’ya döndüklerinden beri Gillian onu görmemişti. Ama Richard onu görmekten pek memnun olmuşa benzemiyordu. Sanki karşılaşmalarından dolayı neredeyse Gillian kadar o da gergindi.

Gillian ne söyleyeceğini, nereden başlayacağını bilmiyordu. Büfeye giderek Richard’a bir bardak konyak hazırladı. “Seni bekliyordum.”

“Evet, peki.” Richard parmaklarıyla saçlarını taradı ve o anda Gillian onun da kesinlikle kendisi kadar huzursuz olduğunu fark etti. Neden? “Ben düşünüyordum ki...”

“Ben de.” Gillian kendi kendine homurdanarak konyaktan çabucak bir yudum aldı. Sanki ilgisiz bir konuda kibar bir sohbet yapıyorlarmış gibiydiler.

“Ne hakkında?”

“Bizim mi?” dedi Gillian kışkırtıcı bir şekilde.

“Başka şeylerle beraber,” diye mırıldandı Richard.

Richard söze başlayamayacak kadar isteksiz miydi? Bu şekilde hiçbir yere varamazlardı. “Bana öyle geliyor ki birbirimize tamamen dürüst davranmadık.”

“Öyle mi?” dedi Richard tedbirli bir şekilde.

“Hayır.” Gillian sakinleşmek için bir nefes aldı.

“Özellikle ne hakkında?”

“Özellikle, şey... duygular, sanırım.” Bu Gillian’ın düşündüğünden de zordu.

“Birbirimize karşı hissettiklerimiz hakkında.”

“Bunun önemi var mı?” Richard’ın bakışları Gillian’ın gözlerini arıyordu.

“Tabii ki önemi var. Biz evleniyoruz.”

Richard’ın sözcükleri ölçülüydü. “Başlangıçta önemi yoktu.”

“Hayır fakat şu anda önemli.”

“Neden?”

Çünkü seni seviyorum. Çünkü senin de beni sevmeni istiyorum.

“Çünkü baştan bu yana her şey değişti.”

“Öyle mi?” dedi Richard aldırılmaz bir şekilde. Aşırı aldırılmaz bir şekilde.

“Evet, sanırım değişti.”

“Nasıl?”

Gillian çabucak içkisinden bir yudum daha aldı. “Her soruya soruyla cevap vermeye devam edecek misin?”

“Bana içecek bir şey ikram edecek misin?”

Gillian elindeki bardağa şaşkınlıkla baktı. Belli ki onu Richard’a vermeyi unutmuştu. “Bu senin.”

Richard’ın dudakları neşeyle kıvrıldı. “İçkilerimi benim için içme gibi tuhaf bir huyun var.”

“Sahi mi? Şey, ben çok içmem,” diye mırıldandı Gillian.

Richard şüpheli bir tavırla kaşını kaldırdı, Gillian’a doğru yürüdü ve yarı dolu konyak şişesini onun ellerinden çekti.

“Yani ben öyle mi yapıyordum?”

“Neyi yapıyordun?” Gillian kafası karışmış bir halde başını salladı.

“Soruya soruyla mı cevap veriyordum?”

“Öyle yaptığını çok iyi biliyorsun.”

“Ah, şey, öyle yapıyorsam,” Richard omuzlarını silktili, “özür dilerim. Öyleyse devam et.” Konyağından bir yudum aldı. “Bana bir soru sor ve ben de hiç duraksamadan yanıtlamaya çalışacağım.”

“Pekâlâ.” Gillian uzun bir soluk aldı. “Bana karşı ... ne hissediyorsun?”

“Sana karşı mı?”

Gillian kaşlarını çatı.

“Ah, yine yaptım, değil mi?” Alaycı bir gülümsemeyle Richard’ın dudakları kıvrıldı. “Özür dilerim. Peki, bir düşüneyim.” Genç adam Gillian’ın çevresinde yürüyor, sanki satın alacakmışçasına tartan ve sinir bozucu bakışlarla onun etrafında dolanıyordu.

“Zekisin. Bir kadında beğendiğim bir özellik.”

“Öyle mi,” dedi Gillian ve bunun onu neden şaşırtması gerektiğini merak etti.

“Kesinlikle. Zeki olmayan kadınları oldukça sıkıcı bulurum.” Richard gözlerini kıstı.

“Sen ise, tatlım, hiç de sıkıcı değilsin.”

“Dahası, güzelsin, ince espri anlayışın var ve,” Richard ona muzip bir şekilde sırıttı, “sıkı çalışma ve alıştırma karşı değilsin.”

Gillian’ın yüzünü bir sıcaklık kapladı ama Richard buna aldırmadı.

“Bunların hepsi çok iyi ve güzel fakat tam olarak benim sorumu cevaplamıyor.”

“Sorunu gayet güzel yanıtladığımı sanıyordum.”

“Yanılmışsın.” Gillian düş kırıklığı içinde içini çekti. “Senden güzellikler listesi istemiyorum...”

“Güzelliklerini çok beğeniyorum.”

“Ben de senin güzelliklerini beğeniyorum, Richard,” diye çıkıştı Gillian, “ama benim bilmek istediğim senin beni... senin...”

“Seni önemseyip önemsemediğimi mi?”

“Aynen,” dedi Gillian rahatlamış bir şekilde ve ona soran gözlerle baktı. Bir saniye geçti ve bir saniye daha ve bir saniye daha. “Evet?”

“Şey...” Richard sözcüklerini dikkatle seçiyordu. “Elbette seni önemsiyorum.”

“Hepsi bu kadar mı?” Gillian düşünmeye fırsat bulamadan sözcükler ağzından dökülüvermişti. “Elbette seni önemsiyorum’, öyle mi? Bu kadar mı? Başka bir şey yok mu?”

“Ne söylememi istiyorsun?” dedi Richard ağır ağır.

Beni sevdiğini söylemeni istiyorum! “Tam olarak bilmiyorum,” diye yalan söyledi Gillian. “Daha, şey, fazla bir şey, belki.”

“Dizlerimin üzerine çöküp sonsuz bağlılığım üzerine söz mü vereyim? Ellerimi kalbimin üzerine koyup ölümsüz aşkımın üzerine yemin mi edeyim? Pencereleeri ardına kadar açıp hiç bitmeyen heyecanımı dünyaya ilan mı edeyim?”

“Evet, bu hoşuma giderdi!” İşler hiç de Gillian’ın kafasında canlandırdığı gibi gitmiyordu.

“Charles böyle mi yapardı?” Richard’ın sesi sakindi ama gözlerinde yoğun bir pırıltı vardı.

Gillian kafası karışmış bir halde kaşlarını çatıı.

“Charles’ın bununla hiçbir ilgisi yok.”

“Yok mu?” Richard bardağını boşalttı ve masanın üzerine koydu. “Senin bana ilk yaklaştığın andan itibaren her şeyle Charles’ın ilgisi yok muydu yani?”

“Hayır, hiç de değil.” Gillian başını salladı. “Ah, başlangıçta, belirli bir miktar suçluluk vardı ama bunun üstesinden geldim.”

Richard burnundan soludu. “Eminim gelmişsindir.”

Gillian ters ters baktı. “Bu sıkı çalışma ve alıştırma sonucu olan bir şey.”

“Ben Charles’a hiç benzemiyorum.”

“Hayır, benzemiyorsun!”

“Öyleyse neden beni seçtin?”

“Bir listem vardı!”

“Bir liste,” dedi Richard tükürürcesine. “Benim en tepede olduğum bir liste. Yalnızca sevgili kocanın sahip olduğu soylu özelliklerini bende gördüğün için işgal ettiğim bir pozisyon.”

“Evet, sanırım eğer arzu edersen...”

“O halde istediğin ben miyim, yoksa bir zamanlar sahip olduğunun kopyası mı?”

“Bu hiç de...”

“Fakat sen başlangıçta bir koca istemiyordun, değil mi, Gillian? Gerçek bir koca değildi istediğin. Sen hedefine varmak için bir araçtan başka bir şey istemiyordun.” Richard gözlerini Gillian’a dikmişti. “Şimdi ne istiyorsun?”

Seni. “Ben... bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?” Richard uzun bir süre sessiz kaldı. Aralarındaki hava gerginlikle kaynayarak ağırlaştı. Korkuyla. Sorulmamış ve yanıtlanmamış sorularla.

“Kocan bir aptaldı.”

“Niçin?” Gillian’ın içini öfke kaplamıştı. “Kralına ve ülkesine hizmet etmenin önemli olduğunu düşündüğü için mi? İnandığı şey uğruna hayatını feda ettiği için mi?”

“Hayır.” Richard’ın koyu bakışları Gillian’ın gözlerinin içine işledi. “Seni terk ettiği için.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Richard arkasına döndü, uzun adımlarla yürüyüp odadan çıktı ve kapıyı arkasından hızla çarptı.

Söyledikleri Gillian'ın kafasına tokmak gibi inmişti. Beyni bu saldırının etkisiyle fırıl fırıl dönerken Richard'ın arkasından bakakalmıştı.

Seni terk ettiği için.

Gillian kanepeye çöktü.

Seni terk ettiği için.

Richard'ın sesi beyinde çınılıyordu. Süregelen bir yankıydı bu. Gillian bir anda her şeyi anladı. Richard ve daha çok kendisi hakkında her şeyi.

Korktuğu şey aşk değildi. Aşkın getireceği yitim ve kahredici ıstıraptı. Kalbini tümüyle ve koşulsuz olarak Charles'a vermişti. O da, nedenleri ne kadar yüce olursa olsun, onu terk etmişti. Ebediyen.

Richard'ın da kendisini terk etmeyeceğinden nasıl emin olabildi?

“Bir kadın ve erkek arasındaki dürüstlük, güven kadar önemlidir.”

Dürüstlük mü? Güven mi? Bu noktaya gelinceye kadar onlarda her ikisinden de fazla yoktu. Kesinlikle Richard'ın sırları vardı fakat bunlar ne olursa olsun, o onurlu bir adamdı ve Gillian ona güvenebilirdi. Tamamıyla. Ve ona yürekten de güvenebilirdi. Bunu Richard'ın gözlerinde görebiliyordu. Gillian onu sevmeye kaybetme korkusunu tamamen ortadan kaldıramayabilirdi. Sonuçta ölümle ilgili yapabileceği bir şey yoktu ancak kendi isteğiyle kendisini asla terk etmeyeceğini bilecek kadar ona güvenmeliydi.

Richard'ı yeterince sevmeliydi. Sahip olduğunu düşündüğünden daha çok cesaret isteyen bir riskti bu. Ya da ihtiyacı olduğunu düşündüğünden.

Daha fazla duraksamadan ve gecikmeden Richard'a ne hissettiğini anlatmalıydı. Onun ilanı aşk etmesini beklemeye gerek yoktu. Sözcükleri açıkça söylemesine de gerek yoktu. Şüphesiz böyle sözcükleri daha önce hiç söylememişti ve muhtemelen de söyleyemezdi bile. Fakat Gillian'ı seviyordu. Gillian bunu onun gözlerinde görüyor, dokunuşlarında hissediyordu. Ve ola ki sevmiyorsa da, Gillian omuz silkti, bunu göze alacaktı. Bu bir riskti. Büyük olasılıkla, bu adamla birlikteyken almak zorunda kalacağı birçok riskten ilki olacaktı bu. Fakat bunun ödülleri de muhteşem olacaktı.

Gillian ayağa fırladı ve kapıya yöneldi. Bir an önce onun yanına gitmesi gerekiyordu. Bu düşünceyle birden durdu. Onun nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Nerede ve ne zaman buluşacakları tamamen Richard'ın keyfine kalmıştı. Onu ilk buluşmalarına davet ettiğinde yaptığı gibi avukatı yoluyla ona bir not gönderebilirdi. Fakat bu bir gün veya daha fazla sürebilirdi ve Gillian bir saat bile kaybetmek istemiyordu.

Richard'ın notunu getiren o çocuğu bulabilirse... Wilkins onun Toussaint'in mesajlarını getiren aynı çocuk olduğunu söylememiş miydi? Besbelli Richard'ın oturduğu yerle ressamın stüdyosu şehrin aynı bölgesindeydi. Toussaint bu çocuğa nasıl erişebileceğini

bilirdi ve Gillian da onunla Richard'a bir not yollayabilirdi. Hatta en iyisi, kendisini oraya götürmesi için ısrar edebilirdi. Richard'a sürpriz yapar ve ona içini dökerdi. Ve belki de karşılığında o da bütün sırlarını açıklardı.

Bu, Gillian'ın Toussaint'la oynadığı bu aptal oyunlara son vermesi için bir fırsat yaratacaktı. Ona çok net bir şekilde, bir daha aşk veya şehvetle ilgili bu saçmalığın yaşanmayacağını anlatacaktı. Ve artık bu gece seansları olmayacaktı. Gillian'ın güçlü tahminine göre Toussaint'ın çekiciliği stüdyonun –karışıklığı ve tuhaf yağlı boya ve terebentin kokusuyla–hafif egzotik atmosferine ve tabii ki karanlığın gizemli büyüüne bağlıydı.

Gündüz ışığında büyü yok olacaktı. Toussaint'ın büyüü olmayacaktı. Fakat açığa çıkma olacaktı: sonunda onun yüzünü görecekti. Buna çok da aldırdığı yoktu. Bu sadece basit bir merak meselesiydi.

Gillian kapıya yöneldi. Cesaretini kaybetmeden bir an önce gitmeliydi. Wilkins'e bir araba kiralatacak v...

Kapı hızla ardına kadar açıldı ve içeriye Robin girdi. "Gillian konuşmamız gerekiyor."

"Şimdi olmaz, Robin," dedi Gillian ve eliyle ona gitmesini işaret etti. "Acelemlerim var." Gillian onun yanından geçerek kapıya yürümeye devam etti.

Robin Gillian'ın koluna yapıştı. Gözlerini onun gözlerine dikti. "Şimdi, Gillian."

"Aman Tanrım, Robin, istediğin her neyse, şu anda seni dinleyecek zamanım da yok isteğim de." Gillian kolunu çekmeye çalıştıysa da Robin onu çok sıkı tutuyordu. "Şimdi lütfen bırak gideyim."

"Hayır." Robin Gillian'ı teslim olmuş bir tavırla süzdükten sonra onu kendisine çekerek uzun ve oldukça sert bir şekilde öptü.

Gillian şok olmuş ve şaşkınlıktan nefesi kesilmişti.

Robin geri çekilerek ona dikkatle baktı. "Evet?"

“Ee... neydi bu şimdi Tanrı aşkına?” Gillian başını kaldırıp adama baktı.

“Bu bir... bir kanıttı. Ölümsüz sadakatimin kanıtı.” Robin genç kadını bıraktı ve geri çekildi. Hafifçe çenesini kaldırdı. Sanki bir idam mangasının karşısında duran bir adama benziyordu. “Seni seviyorum, Gillian, her zaman sevdim. Sevmediğin bir adamla evlenmene izin veremem. Benimle evlen.”

“Ciddi olamazsın.” Gillian’ın gülmek için tek yapabildiği buydu.

“Hiç bu kadar ciddi olmamıştım.”

“Ama özellikle benimle evlenmek istiyor olamazsın,” dedi Gillian yavaşça. “Yoksa olabilir misin?”

“Elbette istiyorum.” Robin omuzlarını dikleştirdi.

“Yalan söylediğinde ben hep anlarım.” Gillian dikkatle onu inceledi. “Şimdi, neyin peşindesin?”

“Seninle evlenmek istiyorum,” dedi Robin sadık bir tavrıyla. Gillian kaşını kaldırdı.

“Pekâlâ, daha doğrusu evlenmek istiyorum. Ve bu sen olsan iyi olur.”

“Dikkat et. İltifatlarınla başımı döndüreceksin,” dedi Gillian kuru bir sesle.

Robin onu duymazlıktan geldi ve ellerini arkasında kavuşturarak odayı arşınladı. “Mirasını almak için evlenmen gerekiyor. Ben de evlenmek istiyorum çünkü tüm ailemin, genç kadınları önüme sürmesinden çok bıktım. Ve bu kadınların hiçbirisi de senin zekâna ve güzelliğine sahip değil. Bu yüzden...”

“İşte şimdi gerçekten gururum okşandı ve çok etkilendim. Hakkımda bu kadar güzel şeyler düşündüğünü bilmiyordum.”

Robin durdu ve şaşkınlıkla Gillian’a baktı. “Bilmiyor muydun? O halde özür dilerim, Gillian, seni her zaman çok takdir etmişimdir.” Bir süre Gillian’ı inceledi. “İtiraf ediyorum, yıllar

önce Charles'la evlenmeye karar verdiğinde biraz düş kırıklığına uğramıştım."

"Robin." Gillian inanamazmış gibi gözlerini açtı. "Hiç bilmiyordum."

Robin aldırımıymuşçasına elini salladı. "Artık bunları aştım."

"Hiç şüphem yok."

Robin Gillian'a neşeli bir bakış attı. "Kalbimin kırıldığını söylemedim, yalnızca düş kırıklığına uğradım."

"Bunu açıkladığın için teşekkürler."

"Her neyse, Gillian," Robin ona yaklaşarak elini tuttu, "seni her zaman kendime göre sevdim ve senin de beni her zaman sevdiğinden eminim."

"Şey, evet ama..."

"Ve Charles'a duyduğun sevginin tam aynısı olmasa da biliyorum ki uyumlu bir çift olurduk."

"Büyük olasılıkla ama..."

"Böylelikle eğer benimle evlenirsen bu bir tür sevgi için olacak ve Shelbrooke'la evlenmek zorunda kalmayacaksın."

Gillian o anda anladı. "Yani tüm bunların nedeni bu."

Robin başıyla onayladı. "Hiç olmazsa, Gillian, sadece miras almak için bir erkekle, herhangi bir adamla, evlenmene izin vermeyecek kadar uzun bir arkadaşlığımız var."

"Robin," dedi Gillian nazikçe ve ellerini onun ellerinden çekti, "Richard'la yalnızca mirasımı almak için evlenmiyorum..."

"Sahi mi?" Robin'in yüzünde birden bir gülümseme belirdi. "Mükemmel. Bunu yapmayacağını biliyordum. Sana nasıl..."

"Ama onunla evleniyorum."

"Evleniyor musun?" Robin kafası karışmış bir halde Gillian'a baktı. "Niçin?"

"Onu seviyorum." Gillian özür dilercesine gülümserken duygularını bu eski arkadaşına söylemenin çok daha kolay olduğunu ama sevdiği kişiye söylemenin ne kadar zor olduğuna şaşırdı.

“Onu seviyor musun?” Robin’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Onu nasıl sevebilirsin? Ben ondan hoşlanmıyorum bile.”

“O halde senin onunla evlenmiyor olman isabet olmuş,” dedi Gillian gülerek.

“Bundan emin misin, Gillian?”

“Eminim.”

“O da senin duygularına karşılık veriyor mu?”

“Bilmiyorum. Fakat benim de öğrenmek istediğim şey tam da bu.” Gillian hızla dönerek kapıya yönelmişken durdu ve arkasına döndü. “Bana arabayı ödünç verir misin?”

“Elbette.” Robin pencereye yürüdü. “Arabacım hâlâ...”

Aniden kapılar hızla açıldı ve Kit odaya daldı. “Gillian.” Kit Gillian’a doğru gidince genç kadın ister istemez geriledi. “Seni seviyorum, Gillian, seni her zaman sevdim. Sevmediğin bir adamla evlenmene izin veremem. Benimle evlen.”

“Ne?”

Kit daha çok yaklaştı. “Seni seviyorum, Gillian, seni her zaman sevdim.” Sözleri iyi çalışılmış bir ezber gibi çınliyordu. Kit Gillian’ın omuzlarını kavrayarak onu kendine çekti. “Sevmediğin bir adamla evlenmene izin veremem. Benimle evlen.”

Gillian Kit’e baktı. “Beni öpmeyeceksin herhalde, değil mi?”

“Bunu planlamamıştım...” Kit’in sesinde kararsızlık vardı. “Ama galiba... bunu yapmam gerektiğini düşünüyorsan?”

“Ah, düşünmüyorum.” Gillian sesini yükseltti. “Sen ne düşünüyorsun, Robin? Sence öpmeli mi?”

“Sanırım bu biraz anlamsız olur,” dedi Robin alaycı bir tavırla.

“Robin?” Kit gözleriyle Gillian’ın etrafını araştırdı. “Bunu ayrı ayrı yapmaya karar verdiğimizizi sanıyordum.”

Robin kollarını kavuşturup pencere pervazına yaslandı. “O ilk baştaki plandı.”

“Seninki bugün aldığım ilk evlenme teklifi değildi.” Gillian gülmek için kendisini zor tutuyordu. “Artık beni bırakabilirsin.”

“Ah. Tabii ki.” Kit, ellerini sanki ateşten yanmış gibi kaçırdı. “Affedersin.”

“Belki biriniz ilk planınızın ne olduğunu bana açıklar, değil mi?” Gillian bir Kit’e bir Robin’e bakıyordu.

“Bu çok basit, şekerim,” dedi Robin içini çekerek. “Biz düşünmüştük ki...”

“Aslında dün gece düşündük,” dedi Kit yardımsever bir tavırla.

“Shelbrooke’la senin arandaki bu komedi yeterince uzadı.”

“Sahi mi?”

“Ve seni kurtarmak da bize, yani ikimizden birine düşer.” Kit’in bakışları Gillian’dan Robin’e kaydı. “Şu halde... sen benden önce davranmışsın dostum. Çok şükür.” Kit kendisini kanepeye bırakarak uzun bir rahat nefes aldı. “Bunu yapmaya istekli olduğumu söylemenin bir sakıncasını görmüyorum...”

“Bir iltifat daha. Kendime nasıl hâkim olacağım ben?”

“Ama aslında bunu yapmamayı tercih ederim.”

“Daha fazla dayanamayacağım.”

“Bunun seninle ilgisi yok, Gillian,” dedi Kit çabucak. “Yani, tam olarak yok. Bence sen ve ben arkadaş olarak, tabii ki çok yakın arkadaş olarak, daha iyi geçiniriz...”

“Tabii ki,” diye mırıldandı Gillian.

“Yani, arkadaşlığın ötesinde bir ilişkide olacağından daha iyi. Ayrıca,” dedi Kit ve artık daha fazla hareketsiz durmaya katlanamıyormuş gibi ayağa fırladı, “benim evlenmek istediğim gerçekten başka birisi var.”

Gillian ile Robin birbirlerine baktılar.

“Anlarsın, Gillian, benim Londra’da kalmamın gerçek nedeni bu kız. Sen ve tabii ki ağabeyi yokken, düşünmüştüm ki...” Kit duraksadı ve gözlerini açtı. “Kahretsin. Sen Shelbrooke’a onun yerine Robin’le evleneceğini söyleyince bunu benim aleyhime kullanmaz, değil mi? Gerçekten benden hoşlandığını hiç sanmıyorum.”

“Ah, kullanmaz.” Gillian tatlı tatlı gülümsedi. “Zerre kadar bile.”

“Ve biz evlenmiyoruz,” diye ekledi Robin.

“Evlenmiyor musunuz?” Kit kaşlarını çatı. “Sanırım, bu beni gerçekten şaşırtmadı. Gillian’ın ikimizden birini kabul edeceğini hiç düşünmedim zaten.” Kit bu sözleri Robin’e bakarak söylemişti. “Emma Gillian’ın Shelbrooke’a âşık olduğunu düşünüyor. Ona çılgın olduğunu söyledim. Gillian’ın çok daha gerçekçi olduğunu...”

“Gillian ona âşık,” dedi Robin somurarak.

“Gerçekten mi? Öyleyse bu her şeyi değiştirmeyecek, değil mi?” Kit bir an düşündükten sonra yüzü aydınlandı. “Bence bu herkes için iyi olacak. Sen de benim için birkaç güzel şey söylersen.”

“Ne yapabileceğime bakarım.” Gillian güldü. “Kendim için birkaç güzel şey söyledikten sonra.”

“Ah, buna hiç gerek olmayacak,” dedi Kit kendinden emin bir şekilde. “Emma onun da seni sevdiğinden oldukça emin.”

Gillian durgunlaştı. “Böyle düşünmesine sebep ne?”

“Çünkü henüz seninle evlenmedi.” Kit ona memnun bir gülücük attı. “Emma’ya göre, Shelbrooke’un tüm istediği senin mirasın olsaydı, şimdiye kadar seninle çoktan evlenmişti.”

“Emma’nın mirastan haberi var mı?” dedi Gillian.

Kit irkildi. “Korkarım var. Özür dilerim, Gillian, kendimi tutamadım. Ayrıca,” Kit mağrur bir şekilde tepeden baktı, “birbirini seven iki insanın aralarında sır kalmamalı diye düşünüyoruz biz.”

“Hayır, kalmamalı,” diye mırıldandı Gillian. “O halde onun tüm sırlarını biliyor musun sen?”

“Resim yaptığını biliyorum.” Kit Robin’e döndü. “O harika bir ressam bence.”

“Sanat anlayışı, iyi betimlenmiş bir at ve tazı resminden ibaret olan birisinden bunu duymak büyük olay,” dedi Robin.

Kit onu duymazlıktan geldi. “Ancak, Gillian, bu konuda Shelbrooke’un tavrını değiştirmek için bir şeyler yapman gerekiyor.”

“Ah, buna niyetim var.” Emma haklı mıydı? Richard onu seviyor muydu? Kız kardeşinin mantığı anlamlıydı. Gillian’ın tek yapabileceği şey Emma’nın değerlendirmesinin doğru olmasını ümit etmekte.

“Başta hiç ummamıştım, Gillian ama bu iş gayet güzel yürüyor,” Kit sırttı. “Ben Emma’yı, o da beni seviyor. Sen Shelbrooke’u, o da seni seviyor. Tabii ki benden de nefret ediyor...”

Robin homurdandı.

“Fakat şansım yaver giderse ve senin de etkinle zamanla bunu aşacaktır.” Kit Robin’e yapmacık bir şekilde sırttı. “Sen bunların tamamen dışında kalıyorsun ama.”

“Kahramanca yürütmek için elimden geleni yapacağım.” Robin’in sesi ciddiye.

“Zavallı Robin.” Gillian başını salladı. “Hepimizin içinde aşk ve evliliğe en yatkın olan kişi sen olmuştun.”

Robin omuzlarını silkti. “Bu ironi çok kahredici.”

“Umudunu çok kaybetme, sevgili arkadaşım,” dedi Gillian sırtarak. “Senin için de bir ümit olabilir. Biliyorsun, Richard’ın evlenme çağına gelmiş birden fazla kız kardeşi var.”

“Mösyö Toussaint?” Gillian kapıya bir kez daha vurdu.

“Belki de içerde yoktur, Leydim. Ne dersiniz?” Robin’in arabacısı merdivenin altından seslendi.

“O zaman burada beklerim. Gerekirse bütün gün.” Gillian, kendisini Richard’a götürecek çocuğu bulmaya kararlıydı. Aralarındaki her şeyi çözme zamanı gelmişti ve Gillian yılmayacaktı.

Toussaint içeride kapının vurulduğunu fark etmeyecek kadar işine dalmış olabilirdi. Gillian elini yumruk yaparak sabırsızca kapıya vurduğunda ses merdiven boşluğunda yankılandı. “Mösyö, orada mısınız?”

Kapı kendi kendine aralandı.

Gillian duraksadı. Toussaint içerde miydi, yoksa aptal adam stüdyo kapısını gerçekten kilitlemeden mi bırakmıştı? Bir yabancı'nın içeriye girme ihtimalini düşünmeyecek kadar budalaysa beklenmedik konukları hak etmişti.

Gillian kapıyı iterek açtı ve kafasını içeriye uzattı. "Mösyö?"

Hiç kimse yoktu. Gillian kapıyı daha çok açtı ve çekinerek içeri girdi. Gün ışığında tek göz oda Gillian'ın hayal ettiği gibiydi. Karmakarışık ve düzensiz odanın, ara sıra döküntüleri toplayacak bir hizmetçisi olmayan bir erkeğe ait olduğu besbelliydi.

Tuvaler duvarlara yaslı bir şekilde istif edilmişti. Eskimiş masalarda boyalar ve malzemeler vardı. Uzak bir köşede, Toussaint'in dağınık yatağı duruyordu. Gillian'ın poz verdiği şezlongdan başka birkaç eşya daha vardı. Şezlongun yanında, üzerinde şamdan duran sehpa, adamın şöalesi ve onun yanında da yüzünü gizlemek için kullandığı paravan. Duvarlardan birisinin üzerinde geniş mavi bir boya lekesi vardı.

Gillian odanın karşı tarafına yürüyerek şöalenin arkasına geçti. Kendi resminin üzerinde bir kumaş örtülüydü. Gillian nazik bir şekilde örtüyü çekti. Kendi yüzü karşıdan ona bakıyordu. Ressamın, onun görünümünden çok daha fazlasını resmetmiş olmasından kaynaklanan duyguları bir kez daha tüm bedenini kapladı. Portre neredeyse tamamlanmıştı, sadece arka planda birazcık doldurulması gereken yerler kalmıştı. Büyük bir hayranlıkla aralarındaki benzerliğe bakakaldı.

Toussaint'in yeteneği çok etkileyiciydi. Onun eserlerinin hayranlık uyandırmaya başlaması boşuna değildi. Adamın yeteneği tanınmayı hak etmişti ve Gillian ona yardımcı olmak için elinden geleni yapacaktı. Herhalde ona bu kadar borçluydu.

En azından, ona bir özür borçluydu. Odanın kenarlarında dolaşırken ya bir eskiz ya da bir ön çizim önünde durup inceliyordu. Sonuçta Toussaint'dan kendisini öpmesini istemişti ve ona vurmasına neden olan, sadece kendi kendine duyduğu öfkeydi.

Besbelli o sadece kendi gibi bir adamın doğal olarak içinden gelen bir şeyi yapıyordu.

Gillian, kendisinin orada olduğunu gördüğünde Toussaint'ın göstereceği tepkiyi tahmin ederek gülümsedi. Tanışıklıkları boyunca Toussaint'ın şu yüzünü göstermeme saçmalığı ona üstünlük sağlamıştı. Şimdi durum tersine dönmüştü.

Gillian gerçekten Toussaint'ın çirkin olduğunu düşünmüyordu fakat onun aşırı yakışıklı olduğundan da şüphesi vardı. Muhtemelen oldukça sıradandı. Sokakta onu gören birisi ona bakıp da fark etmezdi bile. Yine de, görünüşü nasıl olursa olsun, Gillian'ı burada gördüğünde yüzünün alacağı ifade oldukça eğlenceli olacaktı.

Ve Toussaint eninde sonunda dönecekti. Gillian onu, ne kadar gerekiyorsa o kadar bekleyecekti. Toussaint, onu çocuğa götürecek tek bağlantıydı ve Richard'a götürecek tek bağlantı. Ancak bugünden sonra, eğer şansı yaver giderse, aralarında hiçbir sır kalmayacaktı. Ne yaşadığı yer hakkında, ne yaptığı iş, ne de nasıl hissettiği hakkında.

Bitmemiş bir manzara resmi Gillian'ın dikkatini çekti. Bu, bir köşesinde küçük bir Yunan tapınağının bulunduğu çok güzel bir ağaçlık bölgenin olduğu güzel bir görüntüydü. Düşes'in Hatası'na çok benziyordu. Gillian resmi daha yakından incelemek için eğildi.

Tabii ki her süslü bina bir diğerine benzerdi fakat buradaki benzerlik dikkat çekiciydi. Orantılar, sütunların sayısı aynıydı ve... Gillian gözlerini kıstı ve eğilerek daha çok yaklaştı.

Tapınağın üzerindeki süsün tepesinde, canlı yeşil renkte bir tüyü olan bordo renginde bir şapka duruyordu.

Kendi şapkası mıydı bu? Toussaint, onun tapınağına çok benzeyen şeyin tepesinde Gillian'ın şapkasının çizmişti. Bu nasıl olabilirdi... Gillian yere oturarak resmi çok detaylı bir şekilde incelemeye koyuldu.

Sadece tapınak değil, ormandaki açıklık alan, ağaçların dizilişi ve uzakta görünen şey, bir göle benzemiyor muydu? Bu kesinlikle

Düşes'in Hatası'ydı. Gillian, Toussaint'ın yüzünü hiç görmediği için, onun Effington Malikânesi'ne konuk olarak gelmiş olması, pek mümkün olmasa da, inanılmaz da değildi. Muhtemelen bu yılın partisinde ya da At Gezisi'nde. Fakat şapkayı bilen yalnızca kendisi ve Richard'dı.

Richard mı? Acaba bu resmi yapması için Toussaint'a sipariş vermiş olabilir miydi? Tabii ki hayır. Bu tür saçmalıklara harca-yacak parası yoktu ki onun. Kazandığı her bir kuruşu, yaptığı her neyse, onun için kullanıyordu...

"Bunun bir çeşit iş yatırımı olduğunu tahmin ediyorum ama Richard söylemiyor çünkü büyük bir olasılıkla sosyete bir kontun gerçekten geçinmek için para kazanmasını asla kabul etmezdi."

Emma'nın sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Richard ne söylemişti?

"Bir kadın veya bir kont, ya da bir prens yapmış olsa da toplum böyle bir eseri anlamsız görecektir ve hiç önemsemeyecektir."

Gillian'ın soluğu kesildi. Bu mümkün müydü? Kesinlikle değildi.

Gillian'ın yüreği ağzına gelmişti. Bu saçmaydı. Çok çılgın bir fikirdi.

Manzara resmi Gillian'ın gözlerinin önünde titreyiyor gibiydi.

Richard ve Toussaint tek ve aynı kişi miydi?

Birdenbire, o sırada önemli olmayan bir sürü ince detay ve çok küçük anlar Gillian'ın beyinde bir yapbozun parçaları gibi birleştiler ve mükemmel bir şekilde birbirine uyum sağlayarak son derece şaşırtıcı bir resim meydana getirdiler.

Aman Tanrım! Elbette. Şimdi her şey anlaşılıyordu. Toussaint'ın yüzünü göstermemesi. Gece seanslarında ısrar etmesi. Kaba ve abartılı aksam ve duruma göre aksanının hafiflemesi de cabasıydı. Hatta belki Fransızca biliyordu bile.

Ve çok daha fazlası da vardı. İki adamdan da aynı çocuğun haber getirmesi. Bir ressamın güç yaşamı hakkında Richard'ın söyledikleri. Resim sanatı hakkındaki çok engin bilgisi. Toussaint'ın

resmiyle Richard'ın bir zamanlar yaptığı resimler arasındaki benzerlikler hakkında Emma'nın gözlemleri. Bir zamanlar mı? Hah!

Ve ilk beraber oldukları gecenin ardından hissettiği tuhaf terebentin kokusu!

Gillian bunu daha önce neden anlamamıştı? O kadar aptal mıydı? Adama bu kadar mı âşıkı? Hayır, Gillian sabırsızca başını salladı. Bin yıl geçse de asla Shelbrooke Kontu'nun Etienne-Louis Toussaint olabileceği fikrini şakadan bile aklma getiremezdi.

Fakat Richard neden bunu ona söylememişti? Onun resimlerini bu kadar kişi arasında tek ayıplamayacak kişi Gillian'dı.

“Yüzü görünmeyen bir adamdan daha gizemli ve heyecan verici ne olabilir? Ya da sırları olan bir adamdan.”

Tüm bunlar bunun için miydi yani? Gillian sırf kendi evlilik koşullarına uysun diye, onun kalbini kazanmak için Toussaint'ı mı kullanıyordu? Öyleyse, işe yaramamıştı. Pek sayılmaz. Gillian'ın sonunda düştüğü yer Toussaint'ın kolları değildi. Gerçekten olmak istediği yer de Toussaint'ın kolları değildi.

Gillian ani bir farkındalıkla irkilerek soluğunu tuttu. Sonuçta bir fahişe değildi! Toussaint onu öptüğünde hissettikleri Richard'la öpüşürken hissettiklerinin aynısıydı çünkü ikisi de aynı adamdı. Sevdigi aynı adam. Bu şehvet değildi. Yani sadece şehvet değildi. Neticede başka erkekler de onu öpmüştü. Yakın bir zaman önce de Robin ki bayağı da güçlü bir öpüştü bu ve Gillian hiçbir şey hissetmemişti.

O halde Richard ona neden gerçeği söylememişti?

“Belki onun da kafası karışık.”

Öyle miydi acaba? O da âşık olduğu için mi kafası karışık-tır? Gillian'ın içinde anlamsız bir sevinç dalgası kabardı ve canı yüksek sesle gülmek istedi. Tabii ki. Tek yanıt buydu. Gillian ne bekliyordu ki? Dünyada aşk kadar kafa karıştırıcı bir şey var mıydı? Ve Gillian Pandora'ya, konu aşk gibi şeyler olduğunda erkekler yüreklerinde ne olduğunu hiç bilemezler dememiş miydi?

Eğer Richard onu sadece miras için istiyor olsaydı şimdiye kadar onunla çoktan evlenebilirdi. Fakat işin içinde kalbi de varsa...

Gillian Richard'a çok öfkelenmeliydi. Onu vurmak veya en azından kör bir kılıçla onu kesmek istemeliydi. Ama bunun yerine tek yapabildiği şey salakça sırtıtmaktı.

Gillian ayağa kalkarak elbisesindeki tozları silkti. Zavallı sevgili Richard. Âşık ve kafası karışık. Adama ancak acımak gerekirdi. Ve Gillian da ona acıyacaktı. En sonunda. Ama henüz değil. Bu küçük aldatmacadan onun yarasız beresiz kurtulmasına Gillian izin veremezdi. Bundan sonraki ortak yaşamlarına böyle başlamak iyi olmazdı. Adam kafa karışıklığı kavramının gerçek anlamını anlamaya başlamamıştı.

Sırları olan bir adamdan daha gizemli ve heyecan verici bir şey yoksa bu sırları bilen bir kadından daha tehlikeli bir şey olmadığını da Richard'ın anlama zamanı çoktan gelmişti.

Her bir sırrı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Y*olunda gitmeyen tam olarak neydi?

Richard tuvale gözlerini dikmiş çalışmak için çabalıyordu fakat Gillian'la buluşmalarını aklından çıkaramıyordu. Onun evine çok iyi niyetlerle gitmişti. Her şeyi açıklamayı planlıyordu. Ona Toussaint'ı anlatmayı ve onu sevdiğini söylemeyi. Bunun yerine, o kadar şeyin arasında Gillian'ın ölen kocasına karşı hissettiği anlamsız kıskançlık çirkin yüzünü göstermişti. Bu güne kadar Richard, onun ilk aşkına kızgınlık duyduğunun farkında bile değildi.

Ama duyuyordu işte. Onun hayatının ilk erkeği olmadığı için kızgınlık duyuyordu. Yatağındaki ilk erkek. Sarışın prensesi kurtaran ilk erkek.

Gillian ona ne yapmıştı? Richard'ın, onunla hemen evlenmiş olması, koşullarını kabul edip mirasına konarak yaşamını sözde bir eşle sürdürmesi gerekirdi. Fakat başlangıçta gururu buna engel olmuştu. Şimdi de kalbi engel oluyordu.

Richard kapının vurulduğunu, ardından da bir kadının seslendiğini işitti. "Mösyö Toussaint?"

Gillian mıydı bu?

“Madam?” Richard ayağa fırlayıp uzun adımlarla kapıya yürüdü. “Burada ne arıyorsunuz?”

“Sizinle konuşmak istiyorum.” Gillian duraksadı. “İçeri girebilir miyim?”

“Binlerce özür dilerim ama bu gece bir seans için hazırlıklı değilim.” Richard’ın onu içeriye alması olanaksızdı.

“Beklerim.” Gillian duraksadı. “Mösyö, arabacıma çoktan gitmesini söyledim.”

“Bir dakika, *s’il vous plaît*.” Kahretsin. Gillian ne diye buraya gelmişti ki? Hızla odanın karşı tarafına koşup şezlongun yanındaki mumları yaktıktan sonra kalan ışıkları söndürdü, uçarcasına şövalenin yanına giderek çerçeveye asılmış mumu yaktı. Eliyle saçını sıvazladı, derin bir nefes aldı ve saklı köşesindeki tabureye yerleşti. “Pekâlâ, madam. Girebilirsiniz.”

Richard kapının açıldığını duydu ve genç kadının silüetinin loş antreden şezlongun yanındaki ışığa doğru hareket edişini seyretti. “İyi akşamlar, mösyö.”

“Madam,” dedi Richard çekinerek. Gillian pelerinini şezlongun ucuna attı. “Sizi tekrar göreceğimi ummuyordum.”

“Neden böyle düşündünüz?” Gillian kanepeye oturup ayak-kabılarını çıkardı. “Portre bitti mi?”

“Tam değil ama tamamlamak için size ihtiyacım yok. O yüzden gitmek isterseniz bir araba çağırabilirim.”

“Hayır istemem.” Gillian baygın ve baştan çıkarıcı bir hareketle şezlonga uzandı. “Burada kalmayı tercih ederim.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle.” Gillian boğuk bir sesle hafifçe gülerken midesindeki kaslar gerilmişti. “Bu portreyi bitirmek için bana ihtiyacınızın olmadığını mı söylediniz?”

“Hayır.” Oysa Gillian burada olduğuna göre pekâlâ resmin üzerinde çalışabilirdi. Bir fırça aldı. Gillian ne kadar kalmayı

düşünüyordu acaba? Bildiği kadarıyla, merdivenlerin başında her zaman Wilkins'i bekletirdi. Peki, adam bu gece neredeydi?

"O halde başka bir resim için siparişimi kabul edersiniz belki, değil mi?"

"Yeni bir portre mi?" Richard kaşlarını çatı. "Bir tane yetmez mi?"

"Birazcık, şey, değişik bir yapıta sahip olmak ne kadar güzel olurdu diye düşündüm bir an. Özgün bir şeye."

"Benim tüm resimlerim özgündür," diye mırıldandı Richard. Gillian için Richard'ı şaşırtmak yetmiyordu. Şimdi onu eleştirmesi de gerekiyordu.

"Evet, yani ben daha klasik tarzda bir şey düşünüyordum."

"Klasik mi?" Bir şezlongda Yunan tarzı bir elbiseyle uzanan bir kadından daha klasik ne olabilirdi ki?

"Bilirsiniz, bir heykel tarzında. Bir Yunan heykeli. Evet, bu mükemmel olur. Belki, bilmem ki bir tapınağı süsleyen bir şey olabilir."

"Tapınak mı?" dedi Richard içinden sessizce dua ederek. Neyse ki çiftlikten döndükten sonra yapmaya başladığı manzara resmi Gillian'ın karanlıkta göremeyeceği bir duvara dayalı bir şekilde duruyordu.

Gillian zarif ve kışkırtıcı bir tavırla ayaklarını şezlongdan aşağıya sarkıttıktan sonra ayağa kalktı. "Böyle bir resim için bu elbise mükemmel olur." Kollarını başının üzerine doğru uzattı ve yavaşça döndü. Mum ışığı elbisesinin ince kumaşının katlarında dans ederek bedeninin her kıvrımını okşuyordu. "Sizce de öyle değil mi, mösyo?"

Richard güçlükle yutkundu. "Kesinlikle öyle fakat resminizi zaten bu elbiseyle yapmışım."

"Aman Tanrım." Gillian'ın hoş bir tavırla dudaklarını bükerek kollarını göğsünde kavuşturduğunda elbisesinin üzerinden göğüslerinin kabarıklığı daha da belirginleşti. "O halde bu hiç olmaz."

“Sanırım, olmaz,” diye mırıldandı Richard ve gözleri, parılayan mum ışığının genç kadının bembeyaz teninde oynaşmasına takıldı.

“O halde ne yapacağız?” Gillian parmağıyla alt dudağına hafifçe vurdu.

“Bilmiyorum.” Richard ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu ama bu arzunun içinde resme yer yoktu.

“Klasik geleneğe uygun bir şey olmasını çok arzu ediyorum.”

“Arzu... klasik.” Richard gözlerini Gillian’ın dudaklarındaki parmağına dikmişti.

“Hatta belki biraz da cüretkâr.”

“Cüretkâr.” O nefis, güzel dudaklar.

“Evet ama tam olarak Yunan tarzı değil de belki daha çok büyük İtalyan ustalarının tarzında bir şey olabilir.” Gillian’ın hareketleri sanki rüyadaymışçasına ölçülüydü. Veya belki de bu Richard’ın kendi rüyasıydı. Gillian’ın elleri, belinde düğümlenmiş olan altın renkli kordona kaydı. “Botticelli.” Gillian kordonu çözdü. “Ya da Titian.”

Kordon yere düşerken Richard gözleriyle onu takip etti.

“Titian,” diye tekrar etti Richard. Genç kadının ayaklarının dibinde duran yılan gibi kıvrılmış altın renkli kordonun pırıltısıyla büyülenmişti.

“Yok yok, Botticelli, sanırım. Onun ‘Venüs’ün Doğuşu’ adlı tablosu gibi bir şey.”

“Madam, Venüs şeydi...” Gillian’ın elbisesi yerdeki kordonun üzerine düştü. Richard’ın bakışları genç kadının bacaklarından yukarıya kalçasının kıvrımında, oradan da daha yukarıda sırtının ve omuzlarının girinti çıkıntılarında dolaştı. Gillian’ın cildi sıcacık altın renginde parlıyordu. Kafasındaki kurdeleyi çekince bukleli saçları akan bir ışık gibi dağılarak sırtının tepesini öptü.

Gillian omuzunun üzerinden Richard'a baktı. Richard onun kendisini görmediğini çok iyi biliyordu ama yine de genç kadının bakışlarını gözlerinde hissetti. "Venüs neydi...?"

"Giyislerinizi kaybettiniz, madam." Richard boğuk bir sesle güçlükle konuştu.

"Hiç de değil, mösyö." Gillian yere eğilip elbiseyi alarak sandalyede duran pelerininin üzerine fırlattı. "Nerede olduklarının tamamen farkındayım."

"Peki, ne yaptığının da farkında mısınız?" Richard öyle olmasını ümit ediyordu çünkü onun ne yapmaya çalıştığını hiç anlamamıştı.

"Ah, sanırım farkındayım. Görüyorsunuz, mösyö... Etienne"

Etienne mi? Kendisine ne zamandan beri Etienne diye hitap ediyordu?

"Dün gecedен beri duruma çok fazla kafa yoruyorum." Gillian şamdana doğru hareket edince titreyen mum ışığı çıplak bedeninde sanki ışıldayan bir el gibi gezindi. Gillian eğilerek mumu söndürdü. "Ve sizin söylediklerinizi düşündüm."

"Söylediklerimi mi?" Richard'ın ağzı neden bu kadar kurumuştur?

"Kesinlikle. Söylediğiniz her şeyi." Gillian ikinci mumu da üfleyerek söndürdü.

"Her şeyi mi?" Richard'ın sesi neden bu kadar zayıftı?

"Ah, evet. Beni öptüğünüzde ne hissettiğimi." Gillian diğer mumu da söndürdü. "Ve sizin beni sınamanızı." Gillian adama göz attı. "Biliyorsunuz bu adil değildi." Gillian bir sonraki mumu da söndürdü.

"Değil miydi?" Richard'ın kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Kesinlikle değildi. Bunu beklemiyordum. Hiç hazır değildim." Gillian Richard'ın olduğu tarafa baktı ve ağır ağır başparmağını, daha sonra da işaretparmağını yaladı.

“Değil miydiniz?” Richard nefes alamıyordu. Ve buna aldır-mıyordu.

“Hayır. Ama şimdi, mösyö.” Gillian son mumu da parmakla- rıyla söndürdü. Havada hafif bir cızırtı duyuldu. Richard’ın her bir kası gerilmişti. “Hazırım.”

“Öyle mi?” Richard da hazır mıydı?

“Beni sına, Etienne.” Gillian odanın öbür tarafındaki karanlık siluete doğru kelimenin tam anlamıyla kedi gibi mırladı.

“Benden ne istiyorsunuz, madam?” Richard böyle söylemesine rağmen ayakları onu Gillian’a doğru getiriyordu.

“Ne mi?” Gillian Richard’ın ondan daha önce hiç duyma- dığı, gırtlaktan gelen bir sesle güldü. Sırtından yukarıya uzanan bir arzuyla titredi. “Usta bir ressam ve olağanüstü bir âşık olan Etienne-Louis Toussaint’dan bir kadın ne ister?”

“Madam, ben...” Richard Gillian’dan ancak bir adım ötedeydi. Buna bir son vermeliydi. Şimdi. Çok geç olmadan.

“Evet?” Gillian Richard’a doğru bir adım atarak ellerini onun göğsüne koydu. Sonra da parmaklarını hafifçe gömleğinin üzerinde gezdirdi. Richard nefesini tutup Gillian’ın ellerini sıkıca kavradı.

“Neden?” Richard’ın sesi boğuktu.

“Neden mi?” Gillian çıplak bedenini onunkine sıkıca bastır- dığında teninin sıcaklığı Richard’ın bedenini giysilerinin üzerin- den yakıyordu. Gillian öne doğru eğilerek dilini Richard’ın boğaz çukurunda dolaştırdı. “Bir zamanlar sevmediğim bir adamla asla evlenemem diye düşünürdüm.” Gillian’ın sesi alçak ve sarhoş edi- ciydi. Ellerini Richard’ın ellerinden çekerek kollarını onun boynuna doladı. “Bir de sevmediğim bir adamla birlikte olamayacağımı da sanırdım.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi mi?” Gillian parmaklarını Richard’ın saçlarının ara- sından geçirerek onu dudaklarına doğru çekti. “Göreceğiz.”

“Ben... biz konuşmalıyız,” diye mırıldandı Richard, dudakları Gillian’ınkilerin üzerindeyken.

“Öyle mi?” Gillian ellerini Richard’ın omuzları üzerinden sırtına, oradan da gömleğinin içine doğru kaydırды.

Richard gömleğini hızla başından çıkararak kenara attı ve Gillian’ı hemen tekrar kollarına aldı. “Bu zorunlu...” Cümle kurmak, tek bir şey düşünmek bile Richard’a zor geliyordu. “...anlatmak zorundayım...”

“Sırlarını mı, Etienne?” Bir anda Gillian’ın elleri her yerdeydi. Genç adamın bedeninin iki yanına ve aşağıya, daha da aşağıya dokunarak keşfediyordu.

O anda Richard artık çok geç olduğunu fark etmişti.

Karşı koyamıyor ve karşı koymak da istemiyordu. Gillian onun pantolonunu aşağıya indirerek sertleşmiş organını özgür bıraktı. Kendinden beklenmeyen emin hareketlerle onu avuçluyor ve okşuyordu. Richard da onun dokunuşlarının verdiği katıksız hazla inliyordu.

Gillian Richard’ı şezlonga çekerken bedeninin ateşi genç adamın çıplak tenini dağlıyor, onun dokunuşlarının ötesindeki her şeye karşı beynini uyuşturup içindeki arzuyu gittikçe kabartıyordu.

Şu anda Richard artık Gillian’ın gerçekten istediği kişinin Toussaint mı Richard mı olduğuna aldırımıyordu. Kontu mu yoksa ressamı mı sevdiğine. Gillian onun kanına, ruhuna girmişti. Onu öyle şiddetli bir acıyla arzu ediyordu ki tüm doğru ve yanlış kavramları tamamen silinmişti. Tüm onur ve aldatma kavramları. Gillian’ı seviyor ve istiyordu; onun kimi istediği ya da sevdiği umurunda değildi.

Richard ve Toussaint aynı kişiydiler. İçinde, bu anın sonuçlarını göz ardı edecek kadar yeterince serseri ruhlu ressam, tüm tepkileri ve gelecek endişelerini bir kenara atacak kadar da bir zamanlar olduğu kişi vardı. Şu anda tek bir adam ve tek bir sevdiği kadından başka hiçbir şey yoktu.

Ancak bedenleri birleşip bu coşku, çekince ve kontrolü süpürüp attığında bile Richard'ın beyninin hâlâ mantık yürütebilen bölümünde bunun kısa süre içinde çok önem kazanacağını hissediyordu.

Tek önemli olan şey bu olacaktı.

Sevişme sonrası Richard'ın hayal bile edemeyeceği bir mutluluk ve dinginlik duygusu içinde sessizce yan yana yattılar. Şu anda her şeyi itiraf etmenin tam zamanı olabilirdi belki ama Richard'ın içinde bunu yaptıracak dürtü kalmamıştı. Gillian yanında içten ve uyumlu bir şekilde yatıyordu; belki de gerçekleri duymaya hazırdı. Richard, şu anda inanılmaz bir mutluluk hissederken aralarına hiçbir şeyin giremeyeceğine dair de mantıksız bir inanca kapılmıştı.

Gillian içini çekerek Richard'a dönüp onu sıkıca öptü. "Daha önce bir erkeği hiç baştan çıkarmamıştım."

"Hiç belli olmuyordu," dedi Richard hafifçe ve aksanının değiştirmeyi son dakikada hatırladı. Sonra kıkırdadı. "Bunu yapmakta oldukça usta görünüyordunuz."

"Teşekkür ederim." Richard, Gillian'ın sesinden gülümsediğini anladı. "Alıştırma yapıyorum."

Gillian doğrularak ayakkabılarını bulmak için eğildi ve şezlongdan kalktı. Richard onun karanlıkta el yordamıyla sandalyeyi bulmaya çalışan silüetini izledi. Gillian sandalyeyi bulunca elbiselerini ve pelerinini alıp üzerine geçirdi. O anda Richard, onun karanlık odada giysilerini tam olarak nerede bulacağını daha önceden garantiye almış olduğunu anladı. Sonra dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Gidiyor musunuz? Şimdi mi?" Richard gerçekten onun, güneş doğup da yüzünü ortaya çıkaracağı ve yaptığı aldatmacayı anlatmak zorunda kalacağı şafak vaktine kadar kalacağını ummuştu. Her zaman savunma konusunda saldırmaktan daha başarılı olmuştu.

“Evet, arabam dışarıda bekliyor.”

“Onu gönderdiğinizizi söylememiş miydiniz?”

“Öyle mi demiştim?” diye mırıldandı Gillian. “Ne düşünerek söylemişim ki?”

“Madam?” dedi Richard yavaşça.

“Mösyö, zevkli bir akşamdı. Bundaki payınızı takdirle karşılıyorum.” Gillian’ın ses tonu sanki parkın etrafında kendisini gezdirdiği için teşekkür eder gibi içten ve kibardı.

Gillian kapıya gidip açtı. Loş ışıkta kapıdaki karaltısı görünüyordu. “Ah, tüm geceyi merakta kalarak geçirmenizi hiç istemem. Bu yüzden gitmeden size söylemeliyim diye düşündüm.”

“Neyi?”

“Son sorduğunuz sorunun yanıtı, mösyö,” Gillian duraksadı, “hayırdı.” Genç kadın çıkarak arkasından kapıyı hızla çarptı.

“Ne sorusu?” diye mırıldandı Richard ve onun arkasından bakakaldı. Önemi olan hiçbir soru hatırlamıyordu. Arkasına yaslanarak karanlık gökyüzüne baktı. Bu gece hiç yıldız parlamıyordu. Gökyüzünü bulutlar kaplamıştı. Daha önce bu bulutlar Richard’ın sırrını Gillian’dan saklayabilmesine yarıyordu ama şimdi tehditkâr görünüyordlardı. Bu bir kehanet miydi acaba?

Hangi soru? Richard kendisini düşünmeye zorladı. Kendi sorularıyla o kadar meşguldü ki ona önemli gelecek bir şeyi fark edememiş olabilirdi...”

“Bir de sevmediğim bir adamla birlikte olamayacağımı sanırdım.”

“Ya şimdi?”

Richard dimdik oturdu.

“Son sorduğunuz sorunun yanıtı, mösyö, hayırdı.”

Hayır mı? Bu ne demekti şimdi Tanrı aşkına?

Richard hızla ayağa fırlayınca dizini sandalyeye çarptı. Acı içinde kıvrandı. Bir küfür salladı, el yordamıyla pantolonunu arayıp buldu ve giyindi. Sonra da tahta çerçevede hâlâ yanan

mum ışığının yardımıyla şövaleye yöneldi. Portrenin önüne çöküp gözlerini Gillian'ın yüzüne dikti.

Gillian da ona bakıyordu.

Hayır mı?

Eğer sevmediği bir adamla birlikte olamazsa...

Midesine kramplar girdi.

Fakat Toussaint'la birlikte olmuştu. Aslında Toussaint'ı baştan çıkarmıştı. Ve de çok büyük bir coşkuyla.

O halde Toussaint'ı seviyor muydu? Sonunda yaptığı aptal plan işe yaramış mıydı? Hem de fazlasıyla?

Resimdeki yüz kendini beğenmiş, memnun bir ifadeyle gü-lümsüyordu.

Kahretsin, şimdi ne yapacaktı? Gillian yanlış adama âşık olmuştu. O adam kendisi olsa bile. Kendi kendisinin rakibi olmuştu. Eliyle saçını tarayıp düşünmeye çalıştı.

Toussaint'dan kurtulabilseydi ne olurdu? Bu düşünceyle morali düzelmmişti. Onu Fransa'ya geri gönderebilir ya da daha iyisi, serseriye öldürebilirdi. Belki bir düelloda? Yok yok, bu aşırı romantik olurdu. Ayrıca, şahitlere ve bir rakibe ihtiyacı olurdu.

Bir düello çok fazla dedikoduya sebep olurdu. Richard'ın istediği son şey de sosyetenin dikkatini çekmekti. Bir kaza nasıl olurdu peki? Richard inandırıcı bir şey bulabilmek için kafa yoruyordu. Belki bir araba kazası? Ya da boğulabilirdi. Bu işe yarardı. Cesedi de hiçbir zaman bulunamazdı.

Lanet olsun, Toussaint'ı öldüremezdi ki. O zaman Gillian ölü bir kocaya ek olarak bir de ölü bir sevgiliyle karşılaşmış olacaktı ve Richard onun hayatındaki başka bir erkeğin daha anısıyla baş edemezdi. Gerçekten var olmasa da.

Tabii ki Gillian'ın duygularıyla ilgili yanılıyor olabilirdi. Hayır. Kalbi sıkıştı. Ta baştan beri bilmeliydi ki Gillian'ın niyeti ne olursa olsun, âşık olmadan bir erkekle yatacak bir kadın değildi o. Ve âşık olmadan evlenecek bir kadın da değildi.

Kahretsin, Gillian'ı seviyordu. Fakat o başka birisini seviyordu. Ve gerçeği öğrendiğinde kendisinden nefret edecekti. Ve bu aldatmacayı sadece onun mirasına konmak için düzenlemediğine hiçbir zaman inanmayacaktı. Aslında tüm bu lanet karmaşa ilk başladığında bu doğrudu.

Şimdi Gillian'ın mirası hiç umurunda değildi. Eğer hayatının geri kalanını bir başka isimle resim yaparak, eski çatıyı onararak ve kız kardeşleri için drahome biriktirmeye çalışarak geçirmek zorunda kalacaksa, Gillian bu hayatı onunla paylaştığı sürece buna değdi.

Richard, yenilgiyi kabullenircesine uzun bir iç çekti ve resimdeki yüzün bakışlarıyla karşılaştı. Onu seviyordu. Daha önce hiç âşık olmamıştı ve belki bir daha da hiç olmayacaktı. Fakat başka birisini seven bir kadınla nasıl evlenebilirdi?

Yapamazdı. Buna gururu izin vermezdi. Kalbi de. Bu işin içine aşk girene kadar her şey ne kadar kolaydı. Lanet olası aşk.

Bir kez daha, ironi Richard'ın yaşamını renklendirmişti. Aşk asla aklına bile getirmeyen adam, şimdi düşünebildiği tek şeyin aşk olduğunu anlamıştı. Gerçekten arzuladığı tek şeyin.

Ve de ulaşamayacağı tek şeyin.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gillian, Toussaint'ı –daha doğrusu Richard'ı– baştan çıkardığından beri üç gün geçmişti ve o günden beri Gillian her ikisinden de hiç haber alamamıştı. İlk gün Richard'ın hışımla eve koşarak onun rezil davranışı hakkında çılgınca bağırıp çağıracağını ummuştu. Aslında bunu dört gözle beklemişti.

İkinci gün, onun hiçbir şey olmamış gibi çıkıp geleceğini düşünmüştü. Bu da son derece ilginç olurdu. Şimdi ise, aralarında geçenlerin onu hiçbir şey yapamayacak kadar fazla heyecanlandırmış olabileceğinden şüphe ediyordu. Kesinlikle de böyle olmasını ümit ediyordu.

Gillian hoşnutlukla gülümsedi ve önündeki masada duran notu bitirdi. Richard elindeki fırsatı kullanmıştı. Artık gelecekleri Gillian'ın elindeydi. Ayrıca, onun burada olmasını istemek için geçerli bir nedeni vardı. Notu mühürleyip aceleyle bir kâğıda adres yazdı.

Kapalı kapıların dışındaki girişten bir kadın kahkahası yükseldi. Buna yanıt olarak gelen bir köpek havlamasının hemen ardından da kızgın bir ses duyuldu. Hiç şüphesiz, Wilkins her an kapıdan fırlayıp yönetmeye alışık olduğu sakin ve huzurlu ortamın geri

gelmesi için bir istekte bulunabilirdi. Gillian'ın evi bu kadar çok konuk ağırlamaya kesinlikle uygun değildi ve konuklar geldiğinden beri sanki bina gerilip çatlayacakmış gibi görünüyordu. Yine de, Wilkins aynı fikirde olmasa da, Gillian eğleniyordu.

Tüm bunlar için büyükannesini suçlaması, ya da belki de ona teşekkür etmesi gerekiyordu. Çocuklarının kendi hayatlarını yaşayacak kadar donanımlı olduklarına dair sıklıkla dile getirdiği inancı bir yana, Dul Düşes, gerekli gördüğünde de biraz burnunu sokmaktan geri durmazdı. Ve öyle görünüyordu ki bu olayda da bunu yapmıştı.

Sanki sözleşmişçesine, kapılar hızla ardına kadar açıldı ve Wilkins yıllardır göstermediği bir coşkuyla içeriye daldı. “Leydim, derhal bir şeyler yapmanızda ısrar ediyorum. Yoksa sorunu kendim çözmek zorunda kalacağım.”

Gillian gülmemek için kendisini zor tuttu. “Sorun her neyse, Wilkins, bekleyebilir. Şu anda Lord Shelbrooke için yazılmış bu notu onun avukatına götürmeni istiyorum ve bir an önce ulaştırılmasında ısrar ediyorum. Mümkünse bu sabah, ya da en geç öğleye kadar.”

Wilkins'in fırça gibi kaşları çatıldı. “Peki, burası ne olacak...”

“Ben ilgilenirim.” Gillian ayağa kalktı, notu ve kâğıdı alıp uşağa uzattı. “Adresi buraya yazdım. Şimdi Lord Shelbrooke'un avukatına söyle, eğer bu not gereken hızda yerine ulaştırılırsa, ilerde herhangi bir işi düştüğünde, Dul Roxborough Düşesi –hayır– Roxborough Dükü tarafından itibar görecektir.”

“Leydim!” Wilkins'in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. “Babanızın bundan hiç haberi yok!”

“Hayır ama olabilir.” Gillian hissettiği azıcık vicdan azabına aldırmadı. Ailesinin nüfuzunu hiç kullanmamıştı fakat daha önce buna gereksinim duyduğu bir duruma hiç düşmemişti. “Ve babamın bunu sorun etmeyeceğine eminim.” Elini kapıya doğru salladı. “Artık, defol.”

Wilkins tipik bir ezilmiş aile hizmetlisi tavrını takınarak harekete geçip burnundan soludu. “Nasıl isterseniz.” Sonra döndü ve homurdanarak kapıya yürüdü. “Ne lanet iş. Ev, kadınlarla kayıyor.” Daha sonra hışımla kapıyı açtı. “Kahrolası köpek,” diye homurdanarak kapıyı hızla çarpıp çıktı.

Gillian başını sallarken gülümsedi. Wilkins için kolay olmayacaktı ama eğer her şey Gillian’ın umduğu gibi giderse, adam Gillian’ın yaşamındaki hiçbir şeyin aynı olmayacağını kabullenmek zorunda kalacaktı. Şansı yaver giderse, Richard birkaç saat içinde burada olacaktı ve o gelmeden Gillian’ın yapacağı çok iş vardı.

Tuhaf bir şekilde, kafasında ya da belki de kalbinde, Richard’ın onu sevdiğine dair hiç şüphe kalmamıştı. Richard bunu açıkça söylememişti ve belki de hiçbir zaman söylemeyecekti fakat Gillian bunu, hayatında hiçbir şeyden emin olmadığı kadar iyi biliyordu.

Masanın üst çekmecesini açıp Richard’ın yaptığı minyatür portreyi çıkardı. Bu çok kişisel hatıra ilk baktığı anda bunu anlamalıydı. Gerçi Gillian, Richard’ın kendisinin bile bunu fark ettiğinden şüphe duyuyordu.

Bu minik resimde Richard’ın yakaladığı şey Gillian’ın ruhu değil, kendi ruhuydu.

Richard Gillian’ın ön kapısındaki tokmağı çekerek kaldırdı ve olabildiğince nazik bir şekilde kapıya vurdu. Yine de, ses tüm evde ve tüm beyninde yankılandı. Richard duyduğu acıyla titreyerek dişlerini sıktı. Önüne çıkan her damla içkiyi içmek için gösterdiği çabayla bunu fazlasıyla hak etmişti aslında. Yine de bunu bilmesi bu acıya katlanmasını kolaylaştırmıyordu.

Stüdyosunda Gillian’la birlikte geçirdiği gecenin üzerinden upuzun üç gün geçmişti. Daha önce buraya gelmek istemiş ama Gillian’a ne söyleyeceğini bilememiş ve Gillian’ın ona ne söylemesini istediğinden emin olamamıştı. Ancak, Gillian bu günkü notunda bir buluşma talep etmiş, daha doğrusu ısrarla istemiş olduğundan

artık Richard kaçınılmaz sonu erteleyememişti. Şüphesiz Gillian Toussaint'la birlikte olmak için onu terk etmek isteyecekti.

Kapı, muhtemelen diğer zamanlarda hiç fark edilmeyen hafif bir gıcırtila açıldı. Fakat şu anda bu gıcırtila soğuk ve acımasız bir bıçak gibi, Richard'ın beynini dilimliyordu.

Wilkins kapının ağzında durup sanki dünyadaki tüm dertlerin suçlusu oymuş gibi küçümseyerek Richard'a baktı. "İyi günler, bayım."

"Wilkins." Richard başıyla selam verdi.

Uşak, onaylamadığını çok belli ederek kenara çekilip Richard'ın içeriye girmesine izin verdi.

Antredeki ışık dışarıdaki ikinci güneşi kadar parlak değildi ve Richard buna şükretti. Gözlerini kırpıştırarak baktığında merdivenin ortasında, bir elinde açık bir kitap, diğer elinde de bir elmayı terazi gibi tutan tanıdık bir silüet gördü.

Richard ürkerek kafasını salladı ve sonra tekrar baktı. "Marianne?"

"Ah, selam Richard," dedi Marianne dalgın dalgın. Marianne elindeki kitaba son bir isteksiz bakış attıktan sonra kitabı sertçe kapadı ve Richard'a döndü. "Biz de ne zaman geleceğini merak ediyorduk."

"Biz mi?" Richard'ın sesi yükseldi. Neler oluyordu?

"Hımm." Marianne hoş bir tavırla gülümsedi. "Becky, Jocelyn ve Emma buralarda bir yerlerde. Ve tabii ki Henry..."

"Henry mi?" Bunun hiçbir anlamı yoktu. Galiba hâlâ kafası karışık ve bu içkinin neden olduğu bir rüyadan başka bir şey değildi.

"Becky onsuz gelmeyi reddetti. Ve Louella teyze de muhtemelen Becky'i bırakmadı..."

"Louella Teyze mi?" Richard inledi. Rüyalarında bile olsa, Londra'da en son görmek isteyeceği şey cadaloz bir teyzeydi. Ya

da diğerlerinden herhangi birisi. “Onun burada ne işi var? Sizler burada ne yapıyorsunuz?”

“Söylemek isterdim,” Marianne omuz silkti, “ama söyleyemem.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü gerçekten bilmiyorum. Ama sanırım bu oldukça ilginç.” Marianne sırtarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Richard kızın arkasından bakakaldı. Burada neler oluyordu böyle?

Salonun kapıları açıldı. Gillian bir elinde tuttuğu bir konyak şişesiyle birlikte antreye girdi. Richard şişeye içi giderek baktı. “Richard, ne kadar hoş bir sürpriz.” Gillian neşeyle gülümsedi. “Seni tekrar ne zaman göreceğimden emin değildim.”

Richard şüpheyle gözlerini kıstı. “Beni sen çağırdın.”

Gillian umursamazca güldü. “Doğru. Nasıl da aklımdan çıkmış?”

“Gelmem için ısrar ettin,” derken Richard’ın sözcükleri ölçülüydü. “Gönderdiğin notta acil bir mesele olduğu yazılıydı.”

“Öyleydi, değil mi?” Gillian Richard’ı dikkatle süzdü. “Korkunç görünüyorsun, Richard. Hasta mısın yoksa?”

“Onun gibi bir şey,” diye mırıldandı Richard.

“Eminim kısa sürede daha iyi hissedersin.” Gillian konyaktan bir yudum alıp ona uzattı. “Bu iyi gelir.”

“Bir zararı olmayacağı kesin,” diye geveledi Richard.

“Harika.” Gillian’ın gözlerinde şeytani bir ışık pırıldadı. “Çünkü konuşmamız gerekiyor.”

Richard’ın midesine bir ağırlık çöktü. Şüphesiz kalbine de. “Elbette.”

“Ama önce, ziyaretçilerin var.” Gillian elini sallayarak salonu işaret etti. “Buraya geldiler çünkü seni nerede bulacaklarını bilmiyorlar. İşin en garip yanı da bu. Şu ana kadar ben de seni nerede bulacağımı hiç bilmediğimi fark etmemiştim. Belki bunu da tartışabiliriz. Gerçi şu anda bunun pek önemi yok. Ayrıca, sırları olan bir adamdan daha heyecan verici bir şey yoktur.” Richard,

Gillian'ın yanından yürüyüp geçerken Gillian masum bir şekilde gülümsedi. "Sence de öyle değil mi?" Aşırı masum bir şekilde.

"İyi günler, Richard." Teyzesinin itici sesi Richard'ın zaten bozuk olan sinirlerine iyice dokundu. Teyzesi kanepede oturmuş, tıpkı Gillian'ın uşağını anımsatan bir tavırla ona bakıyordu.

"Louella teyze." Richard onu başıyla selamladıktan sonra kibar davranma numarasını bir yana bıraktı. Hayatındaki tüm kadınların apaçık komplosu olan bir şeyle başa çıkacak sabrı yoktu. "Londra'da ne işin var? Ve neden kardeşlerim de buradalar?"

"Her zaman olduğu gibi, Richard, seni görmek çok güzel." Louella teyze sertçe Richard'a baktı. Richard bir an, teyzesi bakışlarını kaçırmak zorunda kalana kadar ona bir süre gözlerini hiç ayırmadan bakmayı geçirdi aklından. Fakat irade sınaması havasında değildi. Richard'm şu andaki zayıf durumuna bakılırsa, teyzesi büyük olasılıkla bu sınamayı kazanır, sonra da yaşadığı sürece bunu ona karşı koz olarak kullanırdı. Daha önce Richard'm yapmış olduğu diğer her şeyi kullandığı gibi.

Richard konyağı uzun bir yudumda bitirdi ve şunu da fark etti ki Gillian'ın onun içkilerini paylaşma gibi sinir bozucu bir huyu olmasaydı daha çok içebilecekti. Ama Gillian haklıydı: içki iyi gelmişti. Bardağı masaya koydu ve zorla gülümsemeye çalıştı.

"Patavatsızlığımı bağışlayın. Son zamanlarda iyi hissetmiyorum ve bir dakika önce de seni ve Marianne'i görünce şok oldum." Richard teyzesine yaklaşıp onun kâğıdımsı yanağını hafifçe öptü. "Ancak, her zamanki gibi seni gördüğüme çok memnun oldum."

Louella teyze kahkaha attı. "Benimle dalga geçme, ufaklık. Bizim hiçbir yere kıpırdamadan çiftlikte kalmamızı tercih ettiğini biliyorum. Londra'ya gelmeyeli yıllar oldu ve artık burada olduğumuza göre de şöyle uzun uzun kalacağız. Bir de otur artık. Tepemde dikilip durmana tahammül edemiyorum."

Richard'ın içine bir ferahlık yayıldı. Kanepenin diğer ucuna çöküp üzüldüğünü gösteren bir şekilde başını salladı. "Ah, bu

çok zor olabilir. Çok üzgünüm ama çok az odam var ve bende kalmanız mümkün...”

“İstedikleri kadar bende kalmaları beni çok sevindirir,” diye seslendi Gillian, Richard’ın arkasından bir yerlerden. Richard onun hâlâ odada olduğunu fark etmemişti ve dönüp baktığında salonun kapalı kapılarına yaslanmış durduğunu gördü. Gillian, o sinir bozucu parlak gülümsemesiyle ona sevecenlik tasladı.

“Mükemmel.” Richard becerebildiği kadarıyla gülümsemeye benzer bir ifadeyle Gillian’a bakıp sonra teyzesine döndü. “Ve lütfen tekrar sorduğum için beni bağışla ama tam olarak neden buradasınız?”

“Bu benim fikrim değildi.” Louella koltuğun üzerinde, yanına sıkışmış kumaş bir çantayı açtı ve içini karıştırmaya başladı. “Nerede bu?” Sonra çantadan buruşuk, katlanmış bir parşömen çıkarıp Richard’a salladı. “İşte bunun için geldik.”

“Nedir o?” Tüm ailesini şehre getirecek kadar önemli şey ne olabilirdi ki?

“Bir tür rica ama daha çok bir emir havası taşıyor,” diye mırıldandı Louella teyze.

“Bir emir mi?”

“Kesinlikle.” Louella teyze Richard’ın arkasından Gillian’ı görmek için başını uzattı ve ona şüpheli bir şekilde baktı. “Roxborough Düşesi’nden.”

Richard omuzunun üzerinden Gillian’a baktı. “Büyükkannen mi?”

“Öyle görünüyor,” dedi Gillian umursamazca. Burada kesinlikle bir tür komplot vardı. Kimin hangi rolü oynadığı hâlâ şüpheliydi fakat Richard’ın bir entrika çevrildiğinden hiç şüphesi yoktu.

“Diyordum ki...” Louella’nın sesi odada çınlayınca Richard dikkatini tekrar ona çevirdi. “Yaşlı Düşes’ten aldığım bu mektupta ailenin...” belirgin bir tereddütle dudaklarını büktü, “geçmişinle ilgili senin öğrenmen gereken bazı hususlar olduğu yazıyor.”

Richard düşünceli bir şekilde gözlerini kısıtı. “Tam olarak ne gibi hususlar?”

“Benim çıkmamı ister misin?” dedi Gillian sessizce.

“Hayır.” Gillian’ın büyükannesi onun öğrenmesi gereken bir bilgi olduğunu düşündüyse bunu herhalde Gillian’ın da öğrenmesi gerekirdi. Richard dikkatle teyzesine baktı. “Devam et.”

“Görünen o ki Yaşlı Düşes annenle tanışıyormuş. Şimdi onun düşüncesi, senin babanla ilgili bilmen gerekenler ve...”

“Bilmem gereken her şeyi biliyorum ben,” dedi Richard sertçe ve ayağa kalktı. “Hepsi buysa...”

“Otur, oğlum,” diye çıkıştı Louella. “Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Pekâlâ.” Richard sert bir şekilde kanepeye tekrar otururken alaycı bir ses tonundan kaçınmaya çalıştı ama başaramadı. “Düşes benim tam olarak ne bilmemi istiyor?”

Louella’nın dudakları onu kınarcasına inceldi. “Düşes’in notunda babanın kız kardeşiyle ilgili şeylerin sana söylenmesi gerektiği yazıyor.”

“Babamın kız kardeşi mi?” Richard kaşlarını çatı. “Ne kardeşi?”

“Ondan haberin olmadığını bilmiyordum. Gerçi bence haberinin olması için bir neden de yok. Ondan hiçbir zaman söz edilmezdi.” Louella’nın sesi hafifçe yumuşadı. “Şu ana kadar bundan haberin olmadığını hiç bilmiyordum.”

“Neden haberim olmadığını?” Richard’ın sesi sabırsızdı.

Louella sanki kafasını toplamak istercesine duraksadıktan sonra derin bir nefes aldı.

“O zaman bu bayağı bir skandal oldu ama tüm skandallar gibi bu da kısa sürede söndü gitti. O... şey, o...”

“O ne?”

“Resim yapardı.” Louella sinirle içini çekti. “İyi yetiştirilmiş genç hanımların yaptığı hoş, anlamsız resimlerden değil fakat müzelerde ve galerilerde asılan türde resimlerdi bunlar. Bunun sana saçma geldiğini biliyorum ve Emma aynı konuyu açtığı anda

da senin ne düşündüğünü biliyorum. Şüphesiz halasının kanını taşıyor.”

Louella küşümseyerek burnunu çekti. “Bu konuda seninle aynı fikirde olduğumu itiraf etmek zorundayım. Bu tür kadınlara iyi gözle bakmayan bir dünyada kendisine destek olacak bir kocası olmadan yalnız başına yolunu çizmeye çalışan ve üstüne üstlük ressamlık gibi erkek işi yapan bir kadın hiçbir şey elde edemez.”

“Ne oldu ona?” Gillian’ın sesinde garip gergin bir ton vardı.

Richard teyzesine baktı. Her bir kası gerilmişti. Tam olarak neden olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde bunun önemli olduğunu biliyordu. “Devam et.”

“Tüm bunları bana annen anlatmıştı bu arada. Babanın kız kardeşini ben hiç tanımadım.” Louella duraksadı. “Bundan daha fazlasını pek bilmiyorum. Kaçmış. Bir süre bir Fransız’la yaşamış sanırım ve istediği gibi resim yapmış. Anladığım kadarıyla kısa bir süre sonra da hastalanıp ölmüş. O süre içinde de unutulup gitmiş. Ama söylediğim gibi, ilk başta bu bir skandal yaratmış. Büyükbaban onu evlatlıktan reddetmiş. Babana gelince,” Louella omuz silkti, “o da pek güçlü bir adam değildi.”

Richard kısa ve keyifsiz bir şekilde gülmekten kendini alamadı. “Bilirim.”

Louella uzun süre Richard’a baktı. “Ama sen güçlüsün.”

“Öyle miyim?”

“Baban kız kardeşini severdi ama ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. Hatta bence büyükbabanın tarafını bile tutmuştur. Anneni de severdi ama ölümünü engelleyemedi. Ve onsuz hayata katlanamadı.”

“Ya çocukları?” Richard’ın sesinde kırılgan bir ton vardı ama buna aldırmadı. “Çocuklarını da sever miydi?”

“Bilmiyorum.” Richard kendini bildiğinden beri teyzesinin gözünde ilk kez şefkat gördü. Kendisine karşı.

“Artık bunun önemi yok, sanırım,” diye mırıldandı Richard.

“Richard.” Louella ileri doğru uzanıp elini Richard’inkinin üzerine koydu. “Baban zayıftı ve annenin ölümünden sonraki davranışını affedemiyorum. Belki anlayabilirim ama bağışlayamam.

“Oğluna gelince,” diye devam ederken dimdik Richard’a baktı, “yıllar boyu ona doğru dürüst davranmadım. Aile meselelerini düzeltme işini üzerine aldıktan sonra bile sonunda babana benzemeyeceğine tam inanmıyordum. Şimdi itiraf ediyorum ki haksızmışım.”

“Sen mi? Haksız olduğunu itiraf mı ediyorsun?” Richard kaşını kaldırdı. “Dünyanın sonu gelmeden bu tür sözcükleri senin ağzından duyacağımı düşünmezdim.”

“Belki, öyledir oğlum,” dedi Louella her şeye rağmen içinde hâlâ bir pırıltı kalan gözleriyle.

“Özür dilerim.” Gillian onların yanına gelince Richard ayağa kalktı. “Benim işime gelse de, korkarım büyükanneimin bunları Richard’ın bilmesini neden istediğini anlamıyorum. Bu çoktan unutulmuş bir aile dramı. Şimdi neden açılıns ki?”

Louella sinirli bir şekilde kaşlarını çattı. “Bilmiyorum, çocuğum, büyükanne sor. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Dul Düşes artık yaşlandı, değil mi? Muhtemelen bunamıştır.”

“Bunamadı,” dedi Gillian gücenerek.

“Öyle mi?” Louella gözlerini kıstı. “O halde bunu açıkla.” Elindeki notu ona doğru salladı. “Burada Shelbrooke Kontu’nun gerçek mirasının –daha doğrusu onun gerçek servetinin– bir adamdan değil, bir kadından geldiğini Richard’ın bilmesi gerektiği yazılı. Her ne demekse.”

Richard, Gillian’a bir göz attı. “Sanırım yaşlı düşes senin saçma planlarını biliyor.”

Gillian kendini beğenmişçesine gülümsedi. “Öyle görünüyor.”

“Artık bu kadar yeter.” Louella ayağa kalktı. “Bir değişiklik olmadıysa, Londra’daki herkesin arabayla parkta dolaşma saati yaklaşıyor. Ve ben de bunun keyfini çıkarmak isterim.”

“Gitmeden önce.” Gillian odanın karşı tarafına yürüdü. Richard şu ana kadar fark etmemişti ama pencerelerin önünde, her birinin üzerinde bir tablo olan üç adet ressam sehпасı duruyordu. Üçü de manzara resmiydi ama ortamlar üçünde de değışikti. “Teyzenin sana söylemek istediğı şeyden hiç haberim yoktu Richard. Ben de bunları sana tamamen başka bir şey göstermek için hazırlamıştım.”

Gillian eliyle tuvaleri gösterdi. “Bunlardan ikisini birkaç yıl önce satın aldım. Yukarıda bir çift daha var. Bunlar sonradan ölen soylu bir kadın tarafından yapılmış.” Richard’a göz attı. “Yoksul ve yalnız.”

Louella bir Gillian’a bir Richard’a bakıyordu.

“Alt sağ köşede isminin baş harfleri var ama ben onları hiç çözemedim. Leydi Louella, acaba siz...”

“Ben onun resimlerini hiç görmedim. Görmüş olsam bile tanımazdım herhalde. Bu tür şeyler hakkında hiçbir şey bilmem, bilmek de istemem.” Louella en yakınındaki tabloya yürüdü. “İlk adı Caroline’dı. Leydi Caroline Shelton.” Louella eğilerek daha yakından resmin köşesine baktı. Dikkatle kaşlarını çattı. “C de olabilir, S de olabilir. Emin değilim.” Louella doğruldu. “Hepsi bu mu?”

Gillian, Richard’a baktı. “Onlar halana ait. Öyle olduklarını biliyorsun.”

“Herhalde,” dedi Richard alçak sesle. Bu resimlerin büyük olasılıkla, şimdiye kadar hiç bilmediğı bir akrabası olan Caroline Shelton’ın eserleri olduğuna dair şüphesi kalmamıştı. Kırk yıl kadar önce onun hikâyesine sahip birden fazla kadın olması olasılığı çok düşüktü. Bu kadının varlığının açığa çıkması birçok şeyi açıklıyordu.

Richard’ın beyni, babasının resim sanatı, ressamlar, sorumluluk ve kişinin dünyadaki yeri hakkındaki uzun zaman önceki atıp tutmalarıyla doldu. Ve her bir yorum şu anda tam yerini bulmuştu.

Richard ilk tabloya yaklaşıp onu uzun bir süre inceledikten sonra ikinciye yöneldi. Arkasından gelen mırıldanmaları duymuyor, açılıp kapanan kapıları fark etmiyordu.

Yanında Gillian'ın sesini duydu. "Muhteşemler."

"Evet, öyle."

"Sırf geçinecek parası olmadığı için böyle bir yeteneğin yitip gitmesi ne yazık."

"Sanırım, öyle." Richard son tabloya yaklaşarak duraksadı. İlk iki tablo konu açısından farklı olsalar da ressamın tarzı çok belirgindi. Son tablo aynı elden çıkmamıştı. "Bunu kim yaptı?"

"Kim mi?" Gillian, odanın karşı tarafından seslendi. Bir dakika önce Gillian yanında durmuyor muydu? Richard onun sesinin geldiği yöne baktı. Gillian yarı açık kapının önünde durmuş, antredeki birisiyle alçak sesle konuşuyordu. Anlaşılan burada dönen komplolar Louella'nın açıklamalarının çok ötesine gitmişti.

Richard boyun eğmiş bir tavırla tekrar son tabloya dönerken şu anda teslimiyeti kabullenmesi gerekip gerekmediğini düşündü. En azından kendisini bekleyen her neyse Gillian'la yapacağı tartışmayı ertelemişti.

Önündeki resmi düşünceli bir tavırla inceledi. Hoş bir denge ve orantı duygusuyla, ı ışık ve gölgeleriyle, güzel çalışılmış bir manzara resmiydi bu da. Yine de, diğerleri bir şekilde daha karmaşıkken, bu Richard'a biraz daha az incelikli geldi: ressamın darbeleri o kadar kendinden emin değildi ve adamın yeteneği tam gelişmemişti. Ya da büyük olasılıkla kadının. Gillian'ın ve belki de ailesinin de ona bir şey anlatmaya çalıştığı çok açıktı. Yüksek sesle itiraf etmek istemese de, Richard içinden burada hatırı sayılır bir yeteneğin açıkça görüldüğünü kabul etmek zorundaydı.

"Peki, söyle bana Gillian, bunu hangi yoksul kadın ressam yaptı?"

"Korkarım, ben." Richard'ın arkasından Emma'nın sesi duyuldu.

Richard boyun eğmiş bir şekilde içini çekerken aslında pek şaşırmamıştı. Sonuçta, kendisi de babasının karşı çıkmalarına rağmen resim yapmayı tamamen bırakmamıştı. Eğer Richard ve bu kardeşi aynı yetenekleri paylaşıyorlarsa şüphesiz aynı inatçı azmi de paylaşıyorlardı.

“Beğendin mi?” Gillian Richard’ın yanına geldi.

Richard ağır ağır başını salladı. “Evet, gerçekten beğendim.”

“Sahiden mi?” Emma’nın yüzü aydınlanınca yüreği burkuldu. Richard ta başından bilmeliydi ki onu korumak için onun önündeki fırsatları kısıtlamak sadece yanlış değil aynı zamanda da boşunaydı.

“Biraz üzerinde çalışmak gerekiyor.” Richard resimde ağaçlarla gökyüzünün buluştuğu bir bölgeyi gösterdi. “Burada daha hafif bir el hareketiyle gölgeleri derinleştiren ve...”

“Richard, senin bu bilgin her zaman beni şaşırtıyor,” dedi Gillian. “Duyan da ailedeki tek ressamın Emma olduğuna neredeyse inanmayacak.”

“Ah fakat sana söylemiştim ya, Richard bir zamanlar resim yapardı,” dedi Emma.

“Söyledin mi?” Richard Gillian’a baktı. Bir zamanlar resim yaptığını biliyor muydu? Peki, neden kendisine bir şey söylememişti?

“Sanırım söylemiştin.” Gillian omuz silkti. “Aklımdan çıkmış olmalı.”

“Bugün her şeyin çıktığı gibi,” dedi Richard daha çok kendi kendine konuşurcasına.

Gillian Richard’ın fazlasıyla sinir olmaya başladığı o bilindik gülümsemesiyle sırıttı. “Artık hem Emma’nın resmini ve onun apaçık ortada olan yeteneğini hem de halanın eserlerini gördüğüne göre...”

“Onu bilmiyoruz.” Richard bunları söylerken bile yanlış olduğunu biliyordu.

“Louella teyze resim mi yapıyor?” Emma’nın yüzünü şaşkın bir ifade kaplamıştı.

“Hiç sanmam,” diye homurdandı Richard.

“Sonra anlatırım,” dedi Gillian Emma’ya. Sonra Richard’a döndü. “Ne olursa olsun, şimdi artık gerçeği itiraf edebilirsin.”

Richard’ın yüreği sıkıştı. “Hangi gerçeği?”

“Kadınların gerçek sanat üretme yetenekleri hakkında yanıldığını...”

“Ben gitsem iyi olur,” diye mırıldandı Emma.

Richard rahat bir nefes aldı. “Öyle bir şey itiraf etmeyeceğim. Bana olağanüstü yeteneğe sahip iki tane kuraldışı kadın göstermeyi başardığını kabul ediyorum. Bunun ötesinde bir şey yok ve bunlar hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez derken ne kastediyorsun?” Gillian öfkeyle kaşlarını çatı. “Bu her şeyi değiştirir.”

Emma, “en iyisi bunları ben olmadan tartışın,” deyip kapıya yöneldi.

“Hiç de değil.” Richard sertçe Gillian’a baktı. “Yetenekleri ne olursa olsun, kadınlar bir şövalenin arkasına ait değiller. Bir ressamın yaşamı hiç de kolay değildir. Bu bir kadın için uygun değil ve kardeşim için de değil. Bunu ne onaylarım ne de izin veririm.”

“Tıpkı babanın kendi kız kardeşi için onaylamayıp izin vermemesi gibi!” diye çıkıştı Gillian.

Emma’nın soluğu kesilmişti.

Gillian güçlkle nefes alırken böyle bir şey söylediğine kendisi de inanamıyormuş gibi şoktan gözlerini açmıştı.

Bu sözcükler Richard’la Gillian’ın arasında asılı kalmıştı. Gillian’ın suçlaması Richard’ın göğsüne inen ve yüreğini durduran fiziksel bir darbe gibiydi.

“Richard,” dedi Gillian ona doğru yürürken. “Öyle demek istemedim...”

“Hayır,” Richard elini kaldırarak onu durdurdu ve titreyerek bir nefes aldı. “Haklısın, elbette. Babam da şüphesiz aynı şeyleri söylerdi. Sonuçta damarlarımda büyük ölçüde babamın kanını taşıyorum galiba.”

“Belki de bu tamamen kötü bir şey değildir,” dedi Gillian yumuşak bir sesle ve elini Richard’ın koluna koydu. “Bir zamanlar biri bana aşırı iyi olan bir erkek, bıktırıcı ve hatta sıkıcı olabilir demişti.” Gillian’ın gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. “Öyle değil mi sence de?”

“Ne söylemeye çalışıyorsun, Gillian?” Richard Gillian’la göz göze gelmeye çalıştı.

“Galiba doğru bir zaman seçmemişim anlaşılan...” Richard gözlerini tavana doğru devirdikten sonra bir kez daha kapı tarafına göz attı. Cummings onlara katılmıştı. Bu lanet kapıdan bir dahaki sefere kim bilir kim girecekti? Cummings, Emma’nın yanına gelince ikisi aşırı samimi bir tavırla bakiştılar.

Richard dişlerini gıcırdattı. “Algılarınız ne kadar güçlü.”

“En doğru zaman Kit,” dedi Gillian Richard’ın kendisine yönelen sert bakışlarını görmezden gelerek.

Emma, Cummings’in kulağına bir şeyler fısıldadı. O da omuzlarını dikleştirip çekinmeden Richard’ın gözlerine baktı. “Kız kardeşinizle evlenmek istiyorum, Lordum.”

“Ve ben de onunla evlenmek istiyorum,” dedi Emma kararlı bir sesle.

“Ya buna izin vermezsem?” Richard kollarını göğsünde kavuşturarak Cummings’e sertçe baktı. Belki teyzesine karşı irade savaşını kazanamamıştı ama bu başka meseleydi.

“Peki, ona resim yapmayı da yasaklamıştın,” dedi Gillian umursamaz bir tavırla.

Emma, Richard’a masum bir gülücük attı ve Richard bu gülüşü Gillian’a onun öğretip öğretmediğini merak etti. Ya da tam tersi.

Gillian, Richard'a gizli bir tavırla eğildi. "Kit aslında Emma'yla evlenmek için iznini almaya pek gerek olmadığını biliyor çünkü sonuçta Emma rüştünü ispat etmiş. Fakat bunun nazik bir hareket olduğunu düşünüyor."

"Onu sevmiyorum," diye homurdandı Richard.

"O da seni çok sevmiyor..."

"Hiç de değil," dedi Cummings kibarca.

"Ama anlaşılan Emma her ikinizi de seviyor..."

Emma başını salladı. "Elbette seviyorum."

"Ve onun iyi bir eş bulmasını arzu ediyordun..."

"Onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, Lordum." Cummings'in sesi içtenlikle çınliyordu.

"Yeter!" Richard pes etmişti. "Ne yaparsanız yapın! Evlenin! Resim yapın! Sokaklarda çırlıçıplak dolaşın, umurumda bile değil!"

"Richard." Gillian kaşlarını çatarak sanki küçük bir çocuğu cezalandırıyormuş gibi başını salladı. "Gerek var mı buna?"

Richard, tüm isteği dilini çıkartmak olan bir çocuk gibi davranma içgüdüsüne direndi ama Gillian'a her küçük çocuğun gurur duyacağı bir bakış atmakla yetindi.

Emma sıırttı. "Teşekkürler, Richard. Söylediğini yaparız."

"Hangisini?" dedi Cummings merakla.

"Hepsini." Emma başını kaldırıp hayranlık dolu bir gülümsemeyle Cummings'e bakarken gözlerindeki ifade, Richard'a artık en büyük kız kardeşine karşı duyduğu sorumluluklarının sona erdiğini söylüyordu. Richard'ın içini tuhaf bir rahatlama ve pişmanlık duygusu kapladı.

"Tabii ki artık Emma'nın, onun durumundaki kadınlar için önerdiğim hizmetlere gereksinimi olmayacak fakat kendisi benimle çalışmayı kabul etti. Tam olarak ne tür bir hizmet en iyisi olur, ressamların gerçek ihtiyaçları ne olur, hiç bilmiyorum."

"Şu noktada bunun hiç önemi yok." Richard derin bir soluk aldı. Gillian'ın yorumları, söylenmesi gereken şeyleri söylemek

için en güzel bir fırsattı. Bu yeterince ertelenmişti zaten. İstese de istemese de bunun yapılması gerekiyordu. “Böyle bir proje için paran olmayacak.” Richard başka bir erkeği seven bir kadınla evlenemezdi. O erkek gerçekten kim olursa olsun. “Benimle evlenerek mirasını alamayacaksın. Ben kararımı verdim.”

Dosdoğru Gillian’ın gözlerinin içine bakıp kırık kalbinin gözlerine yansımamasını ümit etti.

“Seninle evlenmeyeceğim.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Richard'ın sözleri odada cınladı.

“Öyle mi?” Gillian uzun bir süre ona baktı. “Emin misin?”
Richard iki yanında yumruklarını sıktı. “Evet.”

“Çok mu eminsin?”

“Evet,” dedi Richard ciddi bir sesle.

“Fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok mu?”
dedi Gillian boş bir merakla. Neden daha çok endişelenmemiştii?

“Hayır.” Niye hiç endişeli değildi? Oysa kendisi kesinlikle
öyleydi.

“Vah vah.” Gillian başını yana yatırıp kaşlarını çatıı.

“Artık kesinlikle gitmeliyiz.” Emma arkasından Cummings'i
de çekerek kapıya yöneldi.

“Neden?” Cummings sırtıı. “Bu çok ilginç olacağa benziyor.”

“İşte bu yüzden.” Emma hızla kapıyı çekip açtı, karşı koy-
maya çalışan Cummings'i dışarıya itip kapıyı çekerek arkala-
rından kapadı.

Gillian başını salladı. “Peki, demek ki bu kadarmış.” Omuzlarını
silkti. “En azından yaş günüme kadar uygun bir koca bulabilmem
için yeterli zaman var.”

“Bu kadar mı?” Richard donakalmış bir şekilde ona bakıyordu. “Bana tüm söyleyeceğin bu mu?”

“Yeni bir liste yapmam gerekiyor,” dedi Gillian dalgın bir tavırla. Sonra yüzü parlayarak gülümsedi. “Eğer bazı önerilerin yoksa?”

“Benim mi? Uygun bir koca bulman için sana yardım etmemi mi istiyorsun?” Richard’ın sesi yükseldi.

“Sanırım bu işi yapacak en uygun kişi sen olurdun. Ne istediğimi tam olarak biliyorsun. Sonuçta, bir zamanlar listenin en başındaydın.”

Richard inanamaz gözlerle şok içinde ona baktı. Gillian onu sadece Toussaint olarak seviyor olsaydı bile onun kendisine Richard olarak da birtakım duygular beslediğini düşünmüş, ümit etmişti. İzin bile istemeden onu başından savacak kadar az mı umursuyordu onu?

“Çok uygun olabilecek bir ressam var,” dedi Gillian düşünceli bir tavırla. “Onun eserini görmüştün: Etienne-Louis Toussaint?”

“Ben olsam mirasıyla böyle bir kumar oynamazdım,” diye çıkıştı Richard.

“Saçma. Miktarı öğrenince benimle bayıla bayıla evlenir.”

“Hiçbir zaman Toussaint’la evlenmeyeceksin,” dedi Richard dişlerini sıkarak.

“Elbette evleneceğim. Evlenmemem için hiçbir neden göremiyorum.”

“Sana çok geçerli bir neden söyleyebilirim.” Richard omuzlarını dikleştirdi. Artık gerçeği söylemenin zamanı gelmişti.

“Sanmam.” Gillian Richard’ın söylediklerini geçiştirdi. “Ayrıca, olağanüstü yeteneğe sahip bir adamla evlenme fikri çok hoşuma gidiyor.” Gillian düşünceli bir tavırla duraksadı. “Tabii ki son derece küstah ve garip bir şekilde yüzünü gizlemek ihtiyacı duyuyor. Ve ah, evet, aksanı da berbat ve inanılmaz.”

“Berbat mı? Sanmıyorum...”

“İnanılmaz olduğunu da unutma.”

“İnanılmaz olduğunu unutmam zor.” Richard burnundan soludu. “Nedir bu kadar...”

“Gerçekten. Adamın aslında hiç Fransızca bilmediğini örtmek için uydurulmuş sahte bir aksan olduğu çok belli. *Estce que vous ne consentez pas?*”³

“Hah?”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Her neyse, önünde parlak bir geleceği olan bir ressamla evlenme fikri hoşuma gidiyor. Tıpkı meteliksiz bir kontla evlenme fikrinin hoşuma gittiği gibi.”

“Meteliksiz bir kontla evlenme fikri hoşuna gidiyor demek,” dedi Richard ağır ağır.

“Özellikle de bir tek meteliksiz kontla.”

“Bir tek...”

“Ama ne yazık,” Gillian derin bir iç çekti, “aynı amaca hizmet edecek iki adam bulmuşum gibi görünüyor...”

“Gillian,” dedi Richard yavaşça.

“Bende aynı duyguları uyandıran iki adam...”

“Gillian.” Bu kadın ne yapmaya çalışıyordu?

“Aslında bazı şeyleri yaparken belirgin bir şekilde birbirlerine benzeyen adamlar, ah, mesela, öpüşürken...”

“Sen neler söylüyorsun?”

“Öyle ki sanki iki ayrı adam değil de tek ve aynı adam sanabilir insan onları.” Gillian tatlı tatlı gülümsedi.

“Aynı mı?” Bu mümkün müydü? Gillian biliyor muydu?

“Bu çok saçma, tabii.” Gillian Richard’a yaklaştı. “Akli başında olan hangi insan on dördüncü Shelbrooke Kontu’nun,” Gillian parmağıyla Richard’ı göğsünden itti, “Etienne-Louis Toussaint olduğunu düşünebilir?”

“Gerçekten hangi insan?” dedi Richard zayıf bir sesle.

---

3 (Fr.) Sen de öyle düşünmüyor musun? (ç.n.)

“Böyle bir şey düşünebiliyor musun, Richard?” Gillian onu bir kez daha dürttü.

“Ben mi?” Richard güçlkle yutkundu. Gillian biliyordu.

“Ya da şöyle mi demeliyim,” Gillian tekrar dürttü, “Mösyö Toussaint?”

“Toussaint mı?” dedi Richard daha önce hiç bu ismi duymamış gibi.

“Etienne-Louis Toussaint.” Gillian her bir sözcüğü Richard’ı dürtterek vurguladı.

“Ah.” Richard onun elini yakaladı. “Canımı acıtıyorsun.”

“Sahi mi?” Gillian yapmacık bir şekilde gülümseyerek Richard’a baktı. “Peki, tam olarak kimin canını acıtıyorum?”

Richard, Gillian’ın gözlerine bakınca günlerdir ilk kez içinde bir umut kabardı. “Thomas mı söyledi sana?”

“Thomas mı? Ağabeyim mi?” Gillian öfkeyle kaşlarını çattı. “O senin gizli yaşamını biliyor mu?”

“Şey, evet aslında.” Belki de tüm bunları Thomas’ın üzerine atabilirdi. “Toussaint daha çok onun icadıydı.”

“Peki, onun bu icadını başka amaçlar için nasıl kullandığını tam olarak biliyor mu?”

“Thomas, Toussaint’la aranızdakileri hiç bilmiyor,” dedi Richard gönülsüz bir tavırla. “O tamamen benim fikrimdi.”

Gillian kaşını kaldırdı.

“İlk başta güzel bir plan gibi görünüyordu,” diye mırıldandı Richard.

“Daha da ileriye gitmeden, tam olarak o planın ne olduğunu neden anlatmıyorsun?”

“Planı mı?” Richard aklını başına toplamaya çalışırken vereceği yanıtların birisini seçerken diğerini çıkartıyordu. “Bana öyle görünüyordu ki yani, düşündüm ki...”

“Shelbrooke Kontu’nun yatağını ısıtmakta tereddüt edersem belki Etienne-Louis Toussaint’ın duygularını daha uyumlu bir şekilde paylaşabilirim diye düşündün, değil mi?”

“Onun gibi bir şey.” Richard bunu yüksek sesle söyleyince kulağına oldukça saçma geldi.

“Peki, planın işe yaradı mı?”

“Tam değil.” Richard’ın ses tonu kendini savunur gibiydi. “Ama sadece Toussaint’la birlikte olduğunda benimle olduğundan çok daha, şey, yani rahattın.”

“Fakat seninle birlikteyken, senin tabirinle, daha rahat olduğumda neden bu aldatmacayı sürdürdün?”

“Neler hissettiğini bilmek istedim. Sonuçta, Toussaint’a duygularını açtın.”

“Geriye dönüp baktığımda biraz aptalcaydı.” Gillian başını salladı. “Peki, duygularımı keşfedebildin mi?”

“Kesinlikle,” dedi Richard alay ederek. “Toussaint’a âşıkısın.”

“Sahi mi? Bundan nasıl emin olabildin?”

“Sen kendin söylemiştin.” Richard’ın yüreği yeniden bir acıyla sıkıştı. “Sevmediğin bir adamla birlikte olamayacağını söylemiştin.”

“Ve?” diye acele ettirdi Gillian.

“Ve Toussaint’la birlikte oldun.” Richard gözlerini kıstı. “Oldukça coşkulu bir şekilde olduğunu söylemeden geçemeyeceğim.”

“Gerçekte, sen olan kişiyle.”

“Şey, evet,” dedi Richard gönülsüzce.

“Yani, neticede bu tam olarak gerçeği bildiğim anlamına gelir, değil mi?”

“Sanırım.” Richard her ne kadar kabul etmekten nefret etse de, Gillian haklıydı.

“Peki, sana Toussaint’ın stüdyosuna, ya da daha doğrusu senin stüdyona, Toussaint’ın ve aynı zamanda senin notlarını getiren çocuğu bulmak için gittiğimi söylesem...”

“Çocuk mu? Lanet olsun, aynı çocuğu mu kullanmışım?” Richard avucunu alnına vurdu. Bir an bile iki kimliğin de aynı haberciği kullandığını düşünmemişti. Ne kadar aptalca bir hayatdı. Maskesinin düşmesini hak etmişti galiba.

“Ve oradayken kapıları kilitlenmediğinin farkında mısın?”

Richard inledi. “Söylemişlerdi.”

Gillian başını salladı. “Her neyse, ele geçmez ressamı beklerken, üzerinde çalıştığın bir resme rastladım. Bir manzara resmi. Çok hoş, oldukça doğal, içinde sevimli bir tapınak olan ormanlık bir alan.”

“Bir tapınak mı?”

“Her şeyden önemlisi, tepesindeki süste bir şapka olan.” Gillian vurgulamak için duraksadı. “Benim şapkam.”

“Ah.” Richard uzun bir süre Gillian’a baktı. İçinde minicik bir ümit pırıltısı kabardı. “O gece sen...”

“Toussaint’ı baştan çıkardığımda mı? Seni baştan çıkardığımda mı?”

“Biliyordun,” dedi Richard düz bir sesle.

“Hı-hı.” Gillian’ın dudaklarının kenarına kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

“Ama bildiğini bana söylemedin.”

“O zaman bunun zevki nerede olurdu ki?”

“Senin bir başka adamı baştan çıkardığına, daha doğrusu ona âşık olduğuna inanmamı istedin.” Richard kızgın bir şekilde ona sert sert baktı. “Bunu bana nasıl yapabildin?”

“Sen de başka bir adam olduğuna beni inandırdın.” Gillian kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunu bana nasıl yapabildin?”

“Yaptım çünkü... çünkü istediğim...”

“Mirasım mıydı? Servetim?”

“Başlangıçta belki fakat senin beni istemeni de istedim. Bu hem hırs hem de gururdu.”

“Ya sonunda?” Gillian bakışlarıyla Richard’ın gözlerini yakaladı. “Sonunda neydi?”

“Sonunda mı?” Richard Gillian’ın gözlerinin içine baktı. Tuvale aktarabileceği tüm boyalar kadar parlak ve mavi gözlerinin. Kendisinininki kadar güçlü duyguların kaynadığı gözlerinin. “Aşk, Gillian, sonunda bu aşktı.”

Gillian’ın gözlerinde garip bir ışık parladı. “Beni seviyor musun, Richard?”

“Evet. Lanet olsun. Seni seviyorum.” Richard içinde bastırılmış tüm o ihtirasla ona baktı. “Ve işte tam bu yüzden seninle evlenemiyorum.”

Gillian, kafası karışmış bir halde kaşlarını çatı. “Bu hiç de anlamlı değil.”

“Tabii ki anlamlı.” Richard elini saçlarının arasında gezdirdi ve odayı arşınlamaya başladı. “Başka birisini seviyorsan seninle nasıl evlenebilirim ki?”

“Bu başka birisi sen olsan bile mi?”

“Ayrıca, seninle şimdi, yaş gününden önce evlenirsem, seni gerçekten sevdiğimi nasıl bileceksin ki? Seninle mirasın için evlenmediğimi?”

“O halde benimle yaş gününden sonra evlenir misin?” dedi Gillian yavaşça.

Richard durup ona baktı. “Yaş gününden sonra çok geç olacak.”

“Soruma cevap ver,” dedi Gillian yumuşak bir sesle.

Aralarındaki o an iyice uzadı. Gergin, endişeli ve ağır.

“Leydim, Gillian.” Richard’ın gözleri Gillian’ın kilitlenmişti. “Adımdan, çatısı akan bir köşkten ve insanlara hiçbir zaman açıklayamayacağım bir yeteneğimden başka sana sunacağım bir şeyim yok ama yine de yaş gününden sonra benim karım olma şerefini bana bahşedersen yaşamımın geri kalan günlerini seni mutlu etmek için çabalayarak geçireceğim.”

“Çok güzel.” Gillian’ın sesi duygusallaşmıştı. “Lordum Shelbrooke, yaş günümün ertesi günü senin karın olmakla onur duyacağım.”

“Fakat maddi bağımsızlığın ne olacak?” Richard sözcükleri sarf etmekten korkuyordu. Gillian’m fikrini değiştireceğinden korkuyordu. Fakat bilmek zorundaydı. “Emma gibi resamlara yardım etmen ne olacak?”

“Bensiz idare etmek zorunda kalacaklar. Ben –biz– davetlerimize devam ederiz. Bağımsızlığıma gelince,” Gillian’m gözleri duyguyla parladı, “Shelbrooke Kontesi olmak için bu çok cüzi bir bedel.”

“Cüzi mi? Feda etmeye hazır olduğun şey altı yüz bin sterlin, sekiz gemi...”

“Aşağı yukarı.”

“Ve geniş topraklar mı?”

“Amerika’da.” Gillian burnunu çekti. “Muhtemelen bir bataklıktan öte bir şey değildir. Görmeme bile gerek yok.”

“Tüm bunlardan vaz mı geçeceksin? Benim için?”

“Evet.”

“Neden?”

“Neden mi?” Gillian’ın gözleri büyüdü. “Bir anda iki erkek olma yolunu bulacak kadar akıllı bir adamın bunu hemen anlayabileceğini düşünüyorum.”

“Söyle.” Richard Gillian’a yaklaştı.

“Neden?” Gillian çenesini kaldırarak Richard’ı karşılamak için yürüdü.

Genç adamın kalbi hızla atmaya başladı. “Çünkü senin söylediğini duymak istiyorum.”

“Öyle mi?” Gillian Richard’a bir kalp atışı kadar yakındı.

“Evet.”

“Pekâlâ, zengin veya fakir, hayatımı sensiz geçirmek istemiyorum. Bir gün değil, bir dakika bile.” Bir anda Gillian Richard’ın kollarındaydı. “Çünkü seni seviyorum.”

Richard'ın içini sevinç kaplamıştı ve dudakları birleşti. Genç adam servetlerin bulunmasını ya da yitirilmesini umursamıyordu. Sırların tutulmasını ya da açıklanmasını. şu anda ve ebediyen sadece bu kadın vardı.

Kapı vurulup hemen ardından açıldı.

“Özür dilerim.” Jocelyn başını içeriye uzattı.

Richard homurdanarak kafasını kaldırıp sevdiği kadının harika mavi gözlerine baktı. “Ailemi de almış oluyorsun, biliyorsun değil mi?”

Gillian ona güldü. “Sen de Effingtonlar’a katılıyorsun. Adil bir takas gibi görünüyor.”

Jocelyn boğazını temizledi. “İstemedenden kulak misafiri oldum.”

Richard Gillian'ı bıraktı ama onu yakınında tuttu. “Kulağın kapıdayken olmaman zor elbette.”

“Bunun konuyla ilgisi yok.” Jocelyn hiç duraksamadan odaya girdi. “Bence, bizce, gerçekten...”

Gillian kaşını kaldırdı. “Hepiniz kapıyı mı dinliyorsunuz?”

“Tabii ki hayır,” dedi Jocelyn kızgın bir şekilde. “Sadece Becky ve ben.”

“Merhaba, Richard.” Kapıdan Becky'nin sesi duyuldu ama sadece salladığı kol görünüyordu.

“Ne istiyorsun?” Richard sert sert baktı.

Jocelyn de ona sert baktı. “Ne diyordum, bizce eğer onu seviyorsan ki seviyorsun, değil mi?”

Richard gözlerini tavana doğru devirdikten sonra teslim olmuş bir şekilde başını salladı.

“O da seni seviyor...” Kız kardeşi Gillian'a bir göz attı.

“Sen derken Richard'ı, yani Shelbrooke Kontu'nu kast ediyorsun sanırım, başka bir isimle bilinen Richard'ı değil, öyle mi?” dedi Gillian masum bir şekilde.

Richard gözlerini kıstı.

Jocelyn kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. “Yani... şey, Richard’ı.”

“Anlıyorum.” Gillian tatlı tatlı gülümsedi. “Evet, onu seviyorum.”

Jocelyn’in yüzü aydınlandı. “Mükemmel. O halde ikiniz de birbirinizi seviyorsanız ne diye Gillian’ın servetini kaybediyorsunuz ki?”

“Hakikaten, neden?” Gillian sırtıttı.

“Her ikinizin de bunu yapmaya hazır olduğunu bilmeniz yetmiyor mu?” Jocelyn’in sesi hevesliydi. “Bizim... daha doğrusu sizin... geriye kalan günlerimizi... yani günlerinizi... neden yoksulluk içinde geçirmeniz gerektiğini anlayamıyorum.”

“Hiç de yoksulluk değildi,” diye mırıldandı Richard.

“Ama çok eğlenceli de değildi,” dedi Gillian kinayeli bir sesle.

“Hem de sizi bekleyen oldukça heyecan verici bir servet varken.”

“Aslında Jocelyn, ben de neden olduğunu anlamıyorum.”

Gillian başını yana yatırarak Richard’ı süzdü. “Kendine ne isim verirsen ver, yaşamım boyunca seni istiyorum. Sen ve miras arasında bir seçim yapmam için zorlansam memnuniyetle hepsinden vazgeçer, geri kalan günlerimi lanet olası çatının üzerinde sana çivi vererek geçirebilirim.

“Ama bence bu gibi işlere bakacak hizmetçilerimizle birlikte yaşamımızı birlikte geçirmek çok daha eğlenceli olurdu. Ve Emma gibi yetenekleri olan kadınları destekleyerek. Ve bu gibi konularda ağabeylerinden biraz daha fazla zekâ gösteren erkekler bulmaları için kız kardeşlerine yardımcı olacak uygun drahomalarla.”

Jocelyn kıkırdadı. “Aferin, Gillian.”

“Artık gidebilirsin.” Richard’ın sözleri kardeşine yönelmişti ama bakışları Gillian’a kilitli kalmıştı.

Jocelyn sırtıarak kapıya yürüdü. Dışarıya çıkmadan önce dönüp Gillian’a yanaştı. “Biliyorsun, hepimiz bunu müthiş romantik buluyoruz. Aşk için ikinizin de her şeyden vazgeçmeye

hazır olmanız. Richard'ın hiçbir zaman böyle olacağını hayal bile etmemiştik. O hep gerçekçi olmuştur ve..."

"Defol!" diye kükredi Richard.

Jocelyn hızla dışarıya kaçıp kapıyı arkasından kapadı.

"Gerçekten her şeyden vazgeçecek misin?" dedi Richard alçak sesle.

"Bir kez söyledim. Ben meteliksiz ama onurlu Shelbrooke Kontu'nun karısı ya da ümit vadeden ama yine meteliksiz olan Etienne-Louis Toussaint'ın karısı olacağım. Gerçekten tek istediğim şey, Richard Shelton'ın karısı olmak. Zengin de olsa fakir de olsa."

"Neden?"

"Onu da bir kez söyledim."

"Bir daha söyle."

"Çünkü o benim sevdiğim adam."

"Öyle mi?" Richard Gillian'ı kollarına alırken buna hâlâ kendisi de pek inanamıyordu.

"Evet." Gillian başını kaldırıp ona baktı. "Öyle."

"Biliyorsun bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ben hâlâ senin kadın resamlara yardım etmekle ilgili saçma fikrinden çok hoşlanmıyorum."

"Şunu da biliyorum ki beni mutlu etmeye söz vermiştin." Gillian gözlerinde zafer ışığıyla sırıttı.

"Verdim." Richard kıkırdadı. "Sen tehlikeli bir kadınsın, Leydim."

"Ve sen de Lordum, sen de çok tehlikeli bir adamsın." Gillian dudaklarını Richard'ın dudaklarının üzerinde hafif hafif gezdirmiyordu. "Çok iyi uyuyoruz gibi geldi bana."

"Ee, listenin en tepesindeydim." Richard bir süre Gillian'ı inceledi.

Bir kez daha Richard'ın aklına, yaşamındaki ironik değişimler geldi. Kadınların resim sanatında hiç yerleri olmadığını düşünmüş, ancak kendi damarlarında akan yetenek bir kadının kanından

kendisine geçmişti. Gillian'ın teklifini bir zenginlik arayışı içinde kabul etmiş, ancak artık paranın hiçbir önemi kalmamıştı. İlk baştaki hareketlerine gururu hâkim olmuş, ancak sonunda tek önemli şey aşk olmuştu.

“Tek bir şey hakkında hâlâ kafam karışık.”

“Kafanın karışık olması çok hoşuma gidiyor,” dedi Gillian gülerek.

“Stüdyomdaki geçen akşam,” dedi Richard yavaşça.

“Seni Toussaint zannettiğime inandığımda mı?”

“Evet, her neyse.” Richard sözcükleri dikkatle seçiyordu. “Ben hiç öyle, yani biraz şaşırmıştım, demek istiyorum ki...”

Gillian kaşını kaldırdı. “Öyle bir baştan çıkarma becerim olduğunu düşünmemiş miydin?”

“Herhangi birinin öyle bir baştan çıkarma yetisi olduğunu bilmiyordum,” dedi Richard garip bir minnet ve şaşkınlık duygusuyla.

“O halde hoşuna gitti, öyle mi?” Gillian kollarını onun boyuna doladı.

“Ah,” derken başıyla onayladı Richard, “öyle de denebilir.”

“Sanırım daha iyisini de yapabilirim ama.” Gillian genç adamın dudaklarını kendisine doğru çekti. “Tüm yapmam gereken biraz sıkı bir çalışma ve azıcık da alıştırma.”

“Seni mutlu etmeye söz verdim.”

Dudakları birleştğinde, Richard çok iyi biliyordu ki bu, altı yüz bin sterlin, aşağı yukarı sekiz gemi ve Amerika’da geniş bir toprak parçasıyla hiç ilgisi olmayan, mutluluk dolu bir hayatın başlangıcıydı. Ve hiçbir şekilde anlaşmalarının bir parçası olmayan bir duygunun, gerçekte salt zenginlikten çok daha büyük bir servet olduğunu fark etmek onu şaşırttı. Artık umut ve sevinç içinde yanındaki bu kadınla geçireceği günleri dört gözle bekliyordu.

Ve aynı zamanda biraz sıkı çalışma ve azıcık da alıştırma dört gözle bekliyordu.

SON SÖZ

Dört ay sonra...

“Çok etkileyici, öyle değil mi?” Leydi Forester, yeni evli Shelbrooke Kontu ve Kontesi’nin Londra’daki yeni evlerindeki şık balo salonunun etrafına göz attı. “Ve aynı zamanda müthiş bir izdiham.”

“Bu onların ilk balosu, biliyorsun. Yılın bu vaktinde bile, önemli herkes burada.” Leydi Forester’ın yanındaki leydi başını salladı. “Daha önce Roxborough Dükü ve Düşesi’ni gördüm ve Effingtonlar’ın her bir üyesi de görevli. Hatta Dul Düşes bile burada diye duydum. Bilirsin, o şehre hiç gelmez.”

“Bu, kesinlikle Leydi Shelbrooke’un davetlerinden çok farklı,” diye mırıldandı Leydi Forester. Ah, Leydi hâlâ bu davetleri vermeye devam ediyordu ama evlenmeden önceki kadar sık değildi. Görünüşe göre, bu aralar kadın ressamlar için bir tür sığınma evi ayarlama işleriyle çok meşguldü. Tanrı biliyor ki Leydi Forester güçlükle geçinen ressamları destekleme arzusunu çok iyi anlayabilirdi. Fakat ya kadınlar? Bunun ne anlamı vardı? Ve bunun keyfi neredeydi?

“Portresini gördün mü?” dedi kadın şaşkınlık dolu bir sesle. “O Fransız yapmış. Çok fazla şey. Resimdeki görüntüsü o kadar... o kadar...”

“Mükemmel ki. Toussaint’ın çok aranan bir ressam olmayı sürdürmesine şaşırmamak gerekir.” Portre balo salonunda Leydi Shelbrooke’un özel sanat koleksiyonunun en nadide parçası olarak asılıydı.

“Sanırım bir de onun Leydi Shelbrooke’u çizdiği, gerçekten skandal olabilecek bir başka resim daha varmış.”

“Ben de duydum,” dedi Leydi Forester kendi kendine konuşur gibi.

Yanındaki leydi kaşını kaldırdı. “Ressamla hiç tanıştınız mı?”

“Hayır,” diye içini çekti Leydi Forester. “Bu şerefeye nail olacağım-dan şüpheliyim.” Son dedikodulara göre, Etienne-Louis Toussaint, hovarda yaşamını, o kadar şeyin arasında bir eşe sadakat uğruna bırakıyormuş. Yazık. Leydi Forester ressam hakkında işittiği her şeyin doğru olup olmadığını, onun ve aslında herhangi bir erkeğin, gerçekten bu şöhrete layık bir şekilde yaşayıp yaşayamayacağını yakından öğrenme fırsatını yakalayamamıştı.

Leydi Forester’ın bakışları mükemmel donanımlı konuklarla dolu mükemmel döşenmiş salonda dolaşıyordu. Müzisyenler davetlileri yukarıdan gören bir balkonda çalışıyorlardı. Beyaz maskeli, üçgen şapkalı ve domino tarzı pelerinler giymiş olan tam kadro uşaklar kalabalığın arasında tedbirli bir şekilde oraya buraya koşturuyorlardı. Leydi Forester kendi fikrinin alenen çalınmasına kızması mı yoksa gururlanması mı gerektiğinden emin olamadı.

Kalabalıkta kontesi gördü ve düşünceli bir şekilde gözleri ona takıldı. Leydi Shelbrooke konuştuğu bir kişinin yorumuna gülüyordu. Öyle görünüyordu ki bu günlerde Leydi Shelbrooke çok sık gülüyor veya kendisine özel bir tarzda gülümsüyordu. Genel olarak, uygun görülmecek kadar canlı bir mutluluk havası taşıyordu. Leydi Forester’ın yüreğine tuhaf bir sızı saplandı.

Mutluluk ve gerçek aşk gibi bayat şeylere gıpta duyuyor olsaydı, buna kıskançlık da denebilirdi.

“Leydi Shelbrooke b gün olağanüstü güzel görünüyor,” dedi diğer kadın. “Evlilik ona yakışmış.”

“Öyle değil mi ama?”

Kontes’in yanakları pembeleşmiş, gözleri hiçbir şekilde sahte olamayacak bir ışıltıyla parlıyordu. Neredeyse şeref köşesinde asılı duran portredeki kadar ruhani görünüyordu.

“Bunu bir insan nasıl başarabilir, merak ediyorum doğrusu?” dedi Leydi Forester daha çok kendi kendine konuşur gibi.

“Nasıl mı? Neden, sevgili Leydi Forester?” Shelbrooke Kontu bir elinde şampanya bardağı tutarak onun yanına geldi. Düşünceli bir şekilde şampanyayı yudumlarken Leydi Forester ile konuşuyor ama gözlerini kontesinden ayırmıyordu. “Şüphesiz Leydi Shelbrooke sırrını seve seve sizinle paylaşacaktır. Siz her zaman sırlardan hoşlanmışsınızdır, değil mi?”

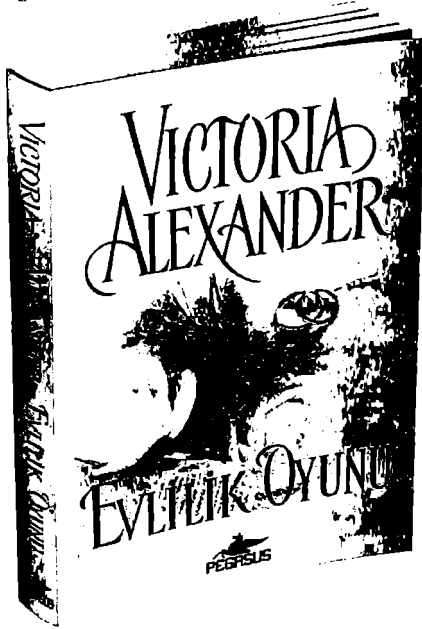
“Kesinlikle öyle.” Leydi Forester gülerek ona baktı. Shelbrooke Kontu’nun nasıl olup da güzel dulun kalbini kazandığını açıkça görebiliyordu. Bir kez daha içi gıptayla burkuldu. “Siz bu sırrı biliyor musunuz, Lordum?”

Shelbrooke Kontu düşünceli bir tavırla şampanyasını yudumladı. “Gerçekten fazla bir şeye gerek yok. Öncelikle ne istediğinize karar vermeniz gerekiyor. Sonra da yapacak fazla bir şey kalmıyor ama sadece, en azından benim karımın durumunda olduğu gibi,” Richard’ın yüzünden hafif bir gülümseme geçti, “kendinize bir liste yapın.”

“Bir liste mi?”

“Kesinlikle.” Richard, yaşamından ve aşk hayatından son derece memnun bir erkeğin edasıyla güldü. “Müstakbel koca listesi.”

*Parıltılı Yaşamlar, Görkemli Balolar ve
Evlilik Bahsinde Tutkunun Esiri Olan
Genç Aşıklar*

"Victoria Alexander etkileyici diyaloglar ve keyifli karakterlerle
neşeli bir gönül macerası yaratmış."

Teresa Medeiros

"Alexander hazine değerinde bir öykü kaleme almış! Okurunun
kalbine mutluluk ve yüzüne kahkaha getiren, harika, duygusal,
romantik bir masal. Romans okurlarının ellerinden bırakamaya-
cakları şehvet dolu bir hikâye!"

Romantic Times